Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

The International Bestselling Phenomenon

VICTORIA AVEYARD

BROKEN THRONE

A RED QUEEN COLLECTION

BROKEN THRONE

A RED QUEEN COLLECTION

VICTORIA AVEYARD

ORION

Adanmışlık

Bu kadar uzun süredir benimle birlikte olduğuna inanamıyorum. Teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

Kapak

Baş sayfa

Adanmışlık

Jacos Soy Ağacı

Hanedan Hükümdarları Kalori

Kraliçesi Şarkısı

Çelik Yaralar

Arkasındaki Dünya

- Bir
- İki
- Üç
- Dört
- Beş
- Altı
- Yedi

Demir kalp

- Bir
- İki
- Üç
- Dört
- Beş
- Altı

Ateş Işığı

- Bir
- İki
- Üç
- Dört
- Beş
- Altı

Ücretli

Teşekkür

Ayrıca Victoria Aveyard'a aittir.

Telif Hakkı

Norta'daki çalışmalarım boyunca kendimi her zaman Felaketler olarak bilinen olayların kıyısında çalışırken buldum. Uzak geçmişimizin tarihleri ve buradan alınan dersler beni her zaman büyülemiştir. Ne yazık ki, Silverian öncesi zaman çizelgeleri her zaman deliklerle dolu olmuştur ve birincil kaynaklar büyük ölçüde kaybolduğundan bunların doğrulanması zordur. Yalnızca nispeten yeni olaylar (son 1500 yıl içinde olanlar) kesin olarak kabul edilebilir. Halihazırda kabul edilmiş kayıt noktaları olmasına rağmen, bir yolda atılan ilk adımlar gibi hala hayati öneme sahiptirler.

Bu nedenle, tüm araştırmamı hem Delphie'deki arşivlerle hem de Horn Dağı'ndaki mahzenlerle ilişkili olan bu ilgili zaman çizelgesine dayandırmalıyım (not: tarihler Nortan takvimine dayanmaktadır; Cumhuriyet'ten özür dilerim):

- *OE = Eski Çağ, Norta'nın oluşumundan önceki dönem*
- *NE = Yeni Çağ, Norta'nın oluşumundan sonra*

1500 OE'den önce: Felaketlerin ardından kıtadaki uygarlık hâlâ değişim halinde

1500 OE: Reform Döneminin Başlangıcı—kıtadaki medeniyetler istikrar kazanmaya ve yeniden inşa edilmeye başlıyor

950 OE: Barr Rambler Davası - Gümüş bireylerin doğrulanabilir en eski kaydı (güçlü bir kol, hırsızlıktan yargılanırken yeteneklerini sergiler)

~900 OE: Finix Hanedanlığı'nın kuruluşu, kıtadaki Gümüş liderliğindeki en eski krallık olan Ciron Krallığı'nın oluşumu (Cironian bilgisine göre)

202 OE: İç savaşın ardından Tiraxes Krallığı günümüz triarşisine göre yeniden yapılanıyor

180 OE: Günümüzde Montfort olacak yerde Tetonia Krallığı'nın kurulması. Tetonia, dağlarda filizlenen birçok küçük krallık ve ülkeden biridir

72 OE: Kuğu Hattı'nın fetihleri yoluyla Göl Toprakları Krallığı'nın oluşumu

0 NE: Calore Hanesi'nin hanedanı altında modern Norta'nın oluşumu; bölgedeki daha küçük krallıklar ve şehir devletleri tek bir çatı altında birleşiyor

2 NE: Piedmont ve Norta arasında evlilik yoluyla bir ittifak kurulur ve her iki ulus arasında uzun süredir devam eden bir bağın temelini oluşturur.

170–195 NE: Lakelands ve çeşitli Prairie savaş ağaları arasındaki Sınır Savaşları 200

NE: Lakeland Savaşı, Norta ve Lakelands arasında başlıyor

296 NE: Özgür Montfort Cumhuriyeti'nin gelecekteki başbakanı Dane Davidson, Norta'dan kaçtı

YÇ 321: Nortan İç Savaşı — Vadi'nin ayrılması, Norta Kralı VII. Tiberias'ın tahttan çekilmesi, Norta Krallığı'nın yıkılması, Vadi Kralı Ptolemus'un tahttan çekilmesi, Vadi'nin Kraliçesi Evangeline'in tahttan çekilmesi, Nortan Devletlerinin oluşumu

Yukarıdakiler, Yükselen'den Liman Körfezi'ne kadar neredeyse tüm metinlerde bulunabilecek tarihsel gerçeklerden seçilmiş önemli noktalardır. Halihazırda öğrendiklerim beni pek ilgilendirmiyor, Horn Dağı'ndaki bilim adamları da öyle. Haftalarca süren çalışmanın ardından, Sara'yı üzecek şekilde, Reformasyon öncesindeki döneme dair bir tür genel bakış derlemeye çalıştım. Bilginin pek bilimsel olmadığı ve şu anda ilişkilendirilmesinin imkansız olduğu belirtilmelidir. Karşılaştığım şeylerin çoğu diğer kaynaklarla doğrudan çelişiyor, bu nedenle örtüşmenin bir resmini çizmeye çalıştım.

En yararlı olanı, Horn Dağı'nın mahzenlerinin derinliklerinde iklim kontrollü ve basınçlı bir odada saklanan, özenle korunmuş kağıt yıllıklar veya broşürler koleksiyonu olmuştur. Kayıtlar bunların Montfort'un varlığından önce, yani kasalar ilk kez mühürlendiğinde bin yıldan fazla bir süre önce orada saklandığını gösteriyor. Başlangıçta Felaketlerden kurtulmak için inşa edilen mahzenlerin, daha uzun süre dayanacak bilgilerle dolu olduğunu varsaymalıyım.

onların sahipleri. Belgelerin birçoğunun aynı setten olduğu ve bir zamanlar çok güzel olan fotoğrafların yer aldığı görülüyor. Çeviri zor oldu ama imkansız değil. Bir set belki de çağrıldıÜlke Coğrafyası veya benzeri, diğeri oldukça basit bir şekilde etiketlenmişken Zaman .

Ayrıca suçla savaşan, öfkeli bir yarasa insanının maceralarını detaylandıran bazı resimli kitaplara da son derece taraf oldum.

Öncelikle tarihteki sabit bir noktadan geriye doğru çalışmalıyız; bu bizim için Reformasyon'u başlatan 1500 NE'nin referans noktasıdır. Felaketler öncesi ve sırasındaki her şey tarihi bir sisle örtülüyor ve efsaneler çoğu zaman gerçeklerin önüne geçiyor.

Felaketlerin bizimkinden önceki medeniyetleri etkili bir şekilde sona erdirdiğini veya ciddi şekilde sakat bıraktığını kesin olarak biliyoruz; öyle ki, şimdi bile hala o zamanın bir resmini bir araya getirmeye çalışıyoruz.

Horn Dağı'ndaki kaynaklara göre, Felaketler olarak adlandırılan felaketlerin ilki - en yıkıcı ve en uzun ömürlü olanı - küresel ölçekte yaygın kirlilik nedeniyle iklimde meydana gelen felaket niteliğindeki değişiklikti. Onlarca yıl boyunca durum daha da kötüleşti, her yıl bir öncekinden daha kötü. Kuraklık, kıtamızı çevreleyen okyanusların ötesindeki, henüz anlamaya başlamadığım yerler de dahil olmak üzere dünyanın büyük bir kısmını sarstı.

Kıtamızın ötesindeki bu yerlerin artık mevcut olmaması ya da hâlâ kendi reform dönemlerinde olmaları mümkün. Gümüş krallıklar için savaş ve kişisel çıkarlar bizi tabiri caizse kendi arka bahçemizle sınırlı tuttu. Belki geri kalanı için de aynı şeyi söyleyebiliriz.

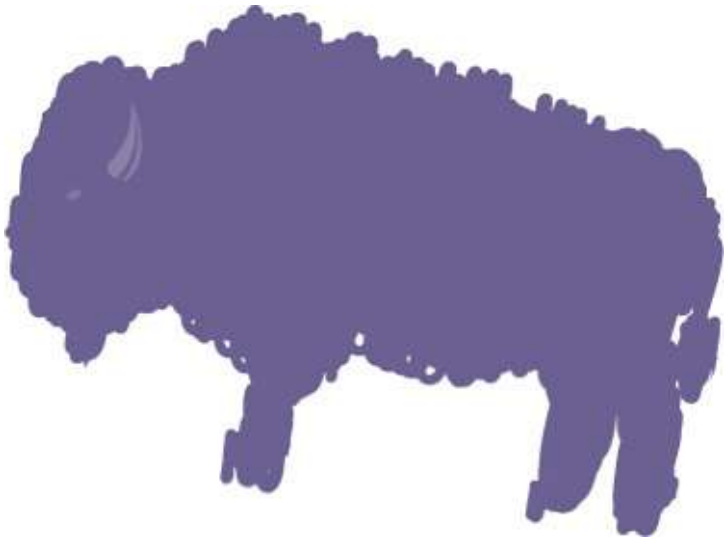
Kuraklık zamanla tarımın çökmesine, kıtlığa, göçe, ayaklanmalara ve etkilenen bölgelerde savaşa yol açtı; pek çok mülteci hala yiyecek üreten bölgelere kaçmaya çalıştı. Kaynak savaşları her yerde ve sıklıkla su, yakıt, toprak vb. yüzünden alevlendi. Bunlar büyük ölçüde örgütler arasındaki veya örgütler ile yerli halklar arasındaki çatışmalarda görüldü. Kaynak savaşlarının ilk yıllarında çok az sayıda büyük hükümet doğrudan çatışma halindeydi.

Değişen iklim, hem karada hem de denizde ölümcül fırtına sistemlerini besleyerek birçok insanı kar fırtınaları, buz fırtınaları, kasırgalar ve kuraklıktan kaynaklanan uzun süreli toz fırtınalarıyla karşı karşıya kaldıkları kıyılardan iç bölgelere sürükledi. Hızla değişen sıcaklık normları, insanları etkili bir şekilde uçurumun eşiğine getirirken, birçok bitki ve hayvanın da yok olmasına yol açtı. Deniz seviyesindeki yükseliş aynı zamanda boks etkisine de katkıda bulunarak popülasyonları gittikçe daha küçük yerleşim alanlarına zorladı. Ayrıca Büyük Nehir'in ağzını ve çevresindeki bölgeyi dönüştüren, yüzlerce kilometrelik araziyi sular altında bırakarak bugün bildiğimiz kıyı şeritlerini oluşturan aşırı su baskını da yaşandı.

Sellerle birlikte yaygın depremler batı kıyı şeridini değiştirerek bir zamanlar devasa bir vadi olan yerde bir deniz oluşturdu. Kuzeybatıda uzun süredir uykuda olan yanardağlar patlayarak milyonlarca ton külü havaya fırlattı.

Çok sayıda deprem ve doğal afet kıtayı yerle bir ederken, en korkulan felaketin hiçbir zaman gerçekleşmemesi ilginçtir. Korunmuş metinlere göre, hem bilim adamları hem de siviller, şu anda Cennet Vadisi olarak bilinen yerin altındaki kaldera yanardağının olası patlamasından inanılmaz derecede endişe duyuyorlardı. Söz konusu patlama dünya iklimini değiştirecek ve şu anda üzerinde yaşadığımız kıtanın çoğunu yok edecekti. Korunmuş metinlerin bulunduğu dönemde, bilim adamları kaldera havzasının patlamasının çok geciktiğini öne sürüyorlardı. Şu anda bunun çok ötesindeyiz. Cennet Vadisi'ni ve onun altında uyuyan devi takip edecek bir analitik ekip kurmaları için Başbakan'a ve Halk Meclisi'ne dilekçe vereceğim.

Böyle bir kargaşanın ortasında hastalığın birçok bölgede ortaya çıkması, hatta "güvenli" gruplara kadar yayılması şaşırtıcı değil. Pek çok hastalık, daha az tehdit oluşturan hastalıkların mutasyona uğramış versiyonlarıydı ya da daha önce yok edilmiş hastalıkların bir anda yeni bir satın alma alanı bulmasıydı.

korunan popülasyonlar Dünya çapında milyonlarca kişi, bir zamanlar tedavi edilebilir olduğu düşünülen hastalıklara yenik düştü ve uygarlıkların çoğu çökmeye başladı.

Bütün bunlar elbette doğanın eylemleriydi ya da bazılarına göre tanrıların eylemleriydi. Felaketlerin sonuncusu için durum böyle değil; bir seçim eylemi ve insanların eylemi. Bugün askeri gücümüz var, farklı boyutlarda ve kalitede bombalarımız ve füzelerimiz var ama atalarımızın yarattığı korkunç silahlarla kıyaslanabilecek hiçbir şeyimiz yok. Eski dünyanın bilim adamları, bir şekilde, varoluşun en küçük parçalarını bölerek, nükleer bomba adı verilen en yıkıcı silahları yapabileceklerini keşfettiler. Bunlar, yukarıda belirtilen çeşitli felaketler boyunca, bilinen dünyada çeşitli derecelerde yıkıma neden olacak şekilde kullanıldı. Nükleer savaşın ortaya çıkmasından önce bile hükümetler ve vatandaşlar bu silahlardan korkuyordu. Birçoğu buna göre plan yaptı. Horn Dağı'ndaki tonozların kendisi de böyle bir saldırıya dayanacak şekilde tasarlanmıştı ve kayanın derinliklerine oyulmuştu. Oradaki metinlere göre, kendi kıtamız bu silahların en kötüsünden büyük ölçüde kurtulmuştu. Okyanusun ötesinde artık var olmayan, ya donmuş ya da kuma kaplanmış, birkaç kişinin öfkesi ve birçok kişinin cehaleti nedeniyle dümdüz edilmiş topraklar var. Görünüşe göre sonrası bombalardan çok daha kötüydü. Radyasyon hastalığı duman ve külle yayıldı. Bütün ülkeler yok edildi, medeniyetler çöktü. Wash ve Cog kalıntılarının da gösterdiği gibi, bizim kıtamızdaki durum da budur. Binlerce yıl önce yapılan eylemlerle zehirlenen bu topraklar hâlâ yeniden yaşanamayacak kadar ışınlanıyor. Radyasyon hastalığı duman ve külle yayıldı. Bütün ülkeler yok edildi, medeniyetler çöktü. Wash ve Cog kalıntılarının da gösterdiği gibi, bizim kıtamızdaki durum da budur. Binlerce yıl önce yapılan eylemlerle zehirlenen bu topraklar hâlâ yeniden yaşanamayacak kadar ışınlanıyor. Radyasyon hastalığı duman ve külle yayıldı. Bütün ülkeler yok edildi, medeniyetler çöktü. Wash ve Cog kalıntılarının da gösterdiği gibi, bizim kıtamızdaki durum da budur. Binlerce yıl önce yapılan eylemlerle zehirlenen bu topraklar hâlâ yeniden yaşanamayacak kadar ışınlanıyor.

> *Araştırmamın bana söylediklerine rağmen, askeri teknolojinin yarattığı büyük yıkımı akıl almaz buluyorum ve bu bulguları doğrulamak için daha fazlasını yapacağım. Bu kesinlikle mümkün olamaz. En güçlü Silver'lar bile bir şehri yerle bir edemez ve bombalarımız bile okyanusları aşıp on binlerce insanı yakıp kül edemez. Belki bu benim bilgisizliğimdir ama milyonların ölümünü bir kişiyle anlayamıyorum.*

Felaketler sırasında, özellikle de hâlâ büyük ölçüde dünyamızla ilgili olan iklim değişikliği gibi uzun süreli olaylarda, çok az sabit zaman belirteci vardır.

Montfort'lu bilim adamları, tam olarak anlayamadığım bir şekilde buz kazmaya çalışıyorlar, ancak kuzeydeki çalışmalarının Reform öncesi ve hatta Felaketler sırasındaki zaman çizelgesi açısından çok değerli olduğu bildiriliyor. Buldukları zaman elde edebildiklerimi kaydedeceğim, ancak şimdiye kadarki ilk raporlar, yayılan kül yağmurunun yaklaşık iki bin yıl önce uzak kuzeye düştüğünü gösteriyor gibi görünüyor. Bu, Reformdan beş yüz yıl önce, yaklaşık 2000 OE'de en az bir nükleer savaş eylemini (ANW) ortaya koyuyor. Böylece gerçek çöküşün, en azından bizim kıtamızda, uygarlıkların yeniden şekillenmeye başlamasından yarım milenyum önce sürdüğünü tespit edebiliriz.

Reformasyonu ve ANW'yi Gümüşiyen öncesi, Felaketler öncesi zaman çizelgesine bağlamak zor görünüyor ve yine geçiş noktaları aramalıyız. Korunmuş metinlerde, MS 2015 (bazen AD olarak kaydedilir; çeviride bir hata olabilir; doğrulanmalıdır) tarihini kullanan birkaç felaket kuraklığından bahsedilmektedir. Depremler, deniz seviyesinin yükselmesi, kasırgalar ve benzeri diğer felaket olaylardan elli ila altmış yıllık korunmuş metinler boyunca bahsediliyor, ancak koleksiyonun sonuna doğru boyut ve kapsam hızla artıyor. Ancak bunlar, batı kıyısını parçalayan deprem ve Büyük Nehir Deltasını yeniden oluşturan sele kıyasla küçüktür.

Tekrar ediyorum, çeviri güvenilmez olabilir. Bazı metinlerin korunma kalitesi farklılık gösteriyor ve beni şaşırtan ve üzen bir şekilde, birçoğu olayların ciddiyeti veya büyüklüğü konusunda hemfikir değil gibi görünüyor.

özellikle iklimle ilgili olanlar. Bir kayıt sıcak bir kışı felaket niteliğinde bir iklim değişikliğinin habercisi olarak değerlendirirken, bir başkası aynı dönemi önemsiz gibi gösteriyor veya başka yerlerde daha soğuk bir kışa dikkat çekiyor. Bu model çok rahatsız edici, ancak bu belgeleri kullananların çoğunun önyargının yanı sıra sunulan yalan veya manipülasyonları da tespit edebildiğini varsayıyorum.

MS 2022 yılına tarihlenen küçük bir nükleer saldırıdan bahsedildiğini bulmayı başardım. Olaya karışan savaşçıları ayırt edemedim, yalnızca saldırının farklı bir kıtada, büyük nüfuslu merkezlerden uzakta, soğuk bir iklimde gerçekleştiğini gördüm. Bu, eğer bu kadar aptalca bir şeye inanılırsa, bunun bir savaş eylemi değil de bir güç gösterisi olduğunu düşünmeme neden oluyor. Ancak bu, ışınımlı kül yağmuru tarihlendirmesiyle birlikte ele alındığında, takvimimizdeki 2000 OE yılının en azından Felaketler öncesi takvimdeki MS 2022 yılına eşdeğer olabileceği anlamına geliyor. Ancak eğer ısrar edilirse, bu ikisini ayıran bir sürenin, belki on yıl, hatta bir yüzyıl olduğunu varsayacağım. Araştırma yavaş ilerliyor ama bu adımların doğru yönde olduğunu ve bulabileceğim bilgilerin geleceğimiz için hayati önem taşıdığını düşünüyorum.

Boynuz Dağı'nın mahzenlerine bir şey olursa, kendi uygarlığımız geçmişle ve onun bize bıraktığı uyarılarla tüm bağlarını kaybeder. Bu nedenle, korunmuş metinlerin sonraki ciltlerinin mümkün olduğu kadar çoğunu, elimizden geldiğince tercüme etme çabasına öncülük edeceğim. Hiçbir şey olmasa bile dünya liderleri atalarımızın başına ne geldiğini bilmeli ki gelecekte böyle bir felaketin önüne geçebilsinler. Özellikle ilerleyen toplumlar için kolayca düşülebilecek bir tuzak olan insan yapımı iklim değişikliği beni özellikle endişelendiriyor. Bunun zaten parçalar halinde başladığını tahmin ediyorum, ancak uluslarımızın atalarımızın yapamadığını önleyebileceğini umuyorum.

Bir sonraki sayfada eksik de olsa bir çeviri ekledim. Hepimizin üzerinde asılı duran kılıcın çarpıcı bir resmini çiziyor.

Yeni çalışmalar <UNTRANSLATED> Orta Doğu'daki mevcut kuraklık (?) bölgedeki en kötü kuraklık <UNTRANSLATED> son 900 yılın en kötüsü <UNTRANSLATED> Küresel ısınmayla daha da şiddetlendi <UNTRANSLATED> Yağış %40 azaldı <UNTRANSLATED> Akiferleri kurutan derin kuyular <UNTRANSLATED> mahsul kıtlığı <UNTRANSLATED> milyonlarca kişi zaten sıkıntılı olan şehirlere kaçıyor <UNTRANSLATED> siyasi istikrarsızlık <UNTRANSLATED> iç savaş <UNTRANSLATED> bölge çapında mülteci krizi

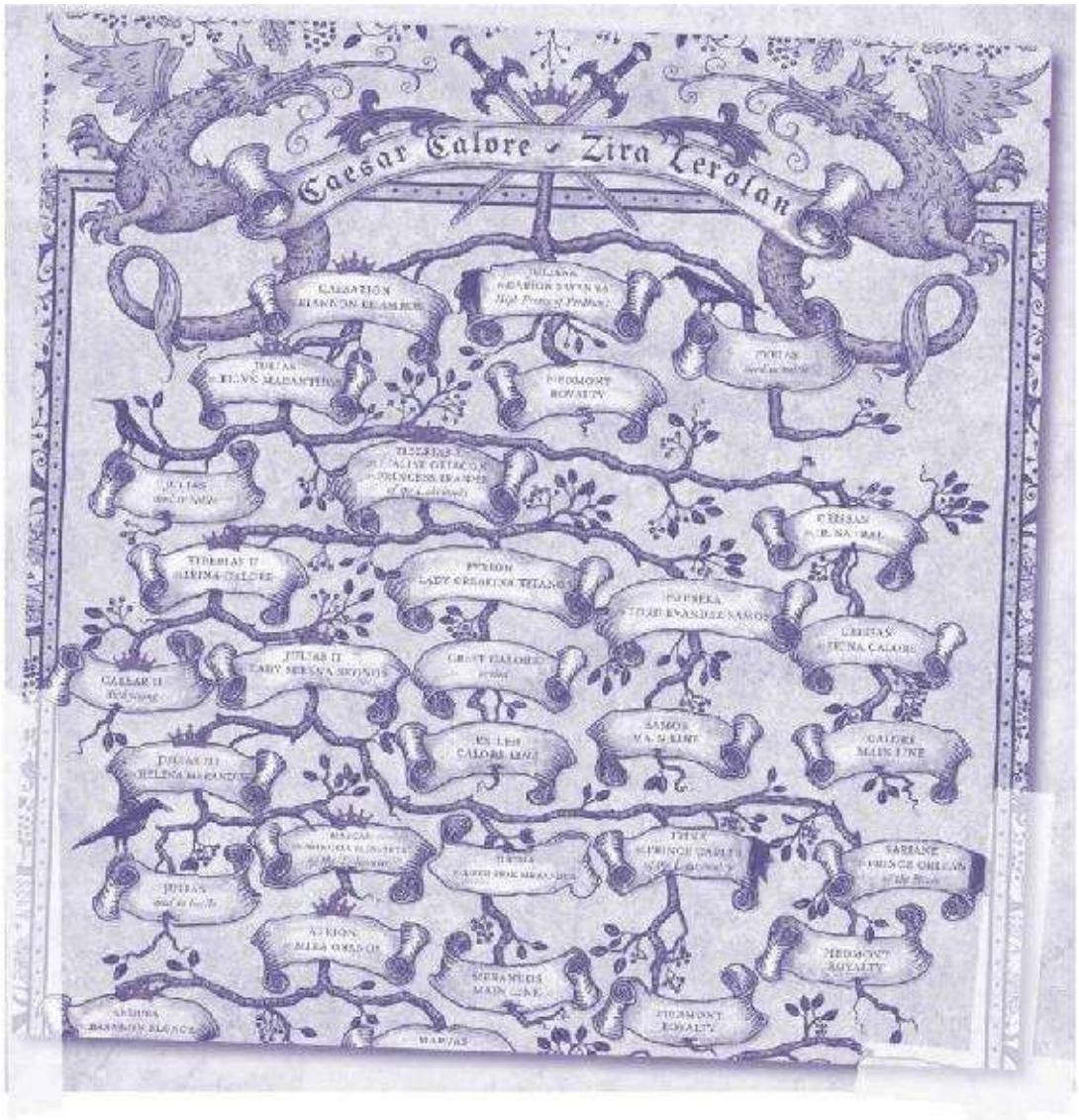
<UNTRANSLATED> sınır komşusu ülkelere doğru <UNTRANSLATED> dünya çapındaki siyasi serpinti

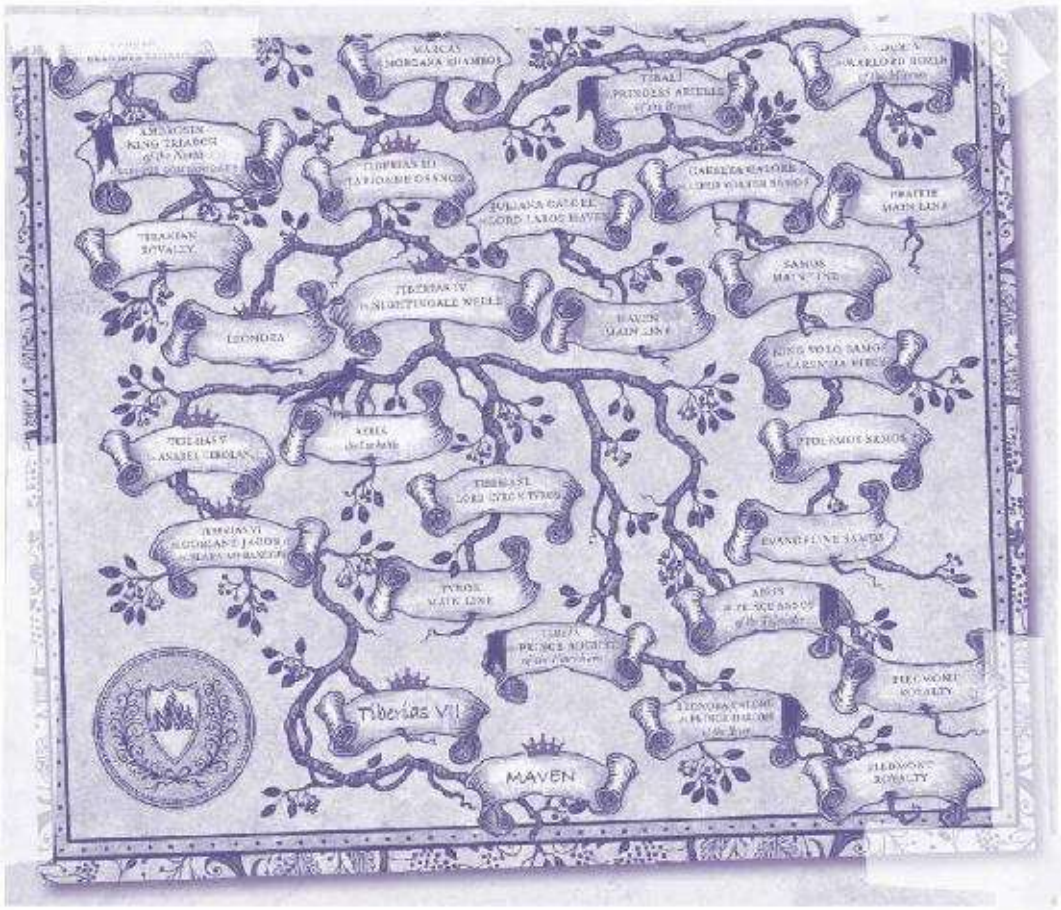
Bu, bizimkinden önceki dünyayı ve şimdiki dünyada nasıl var olduğumuzu anlamayı umut edebilirsek, bitirmemiz gereken yapbozun ayrılmaz bir parçasıdır.

Ben sadece meraklı bir adamım ama belki de etrafımızı saran sisin içine doğru en azından bir adım atabilirim, böylece diğerleri de takip edebilir. Sende annenden bir parça var Cal, işlerin nasıl yürüdüğünü bilmekten keyif alacak kadar. Umarım çalışmalarımın bu kopyaları ilginizi çeker. Umarım sisi temizlemede bana katılırsınız.

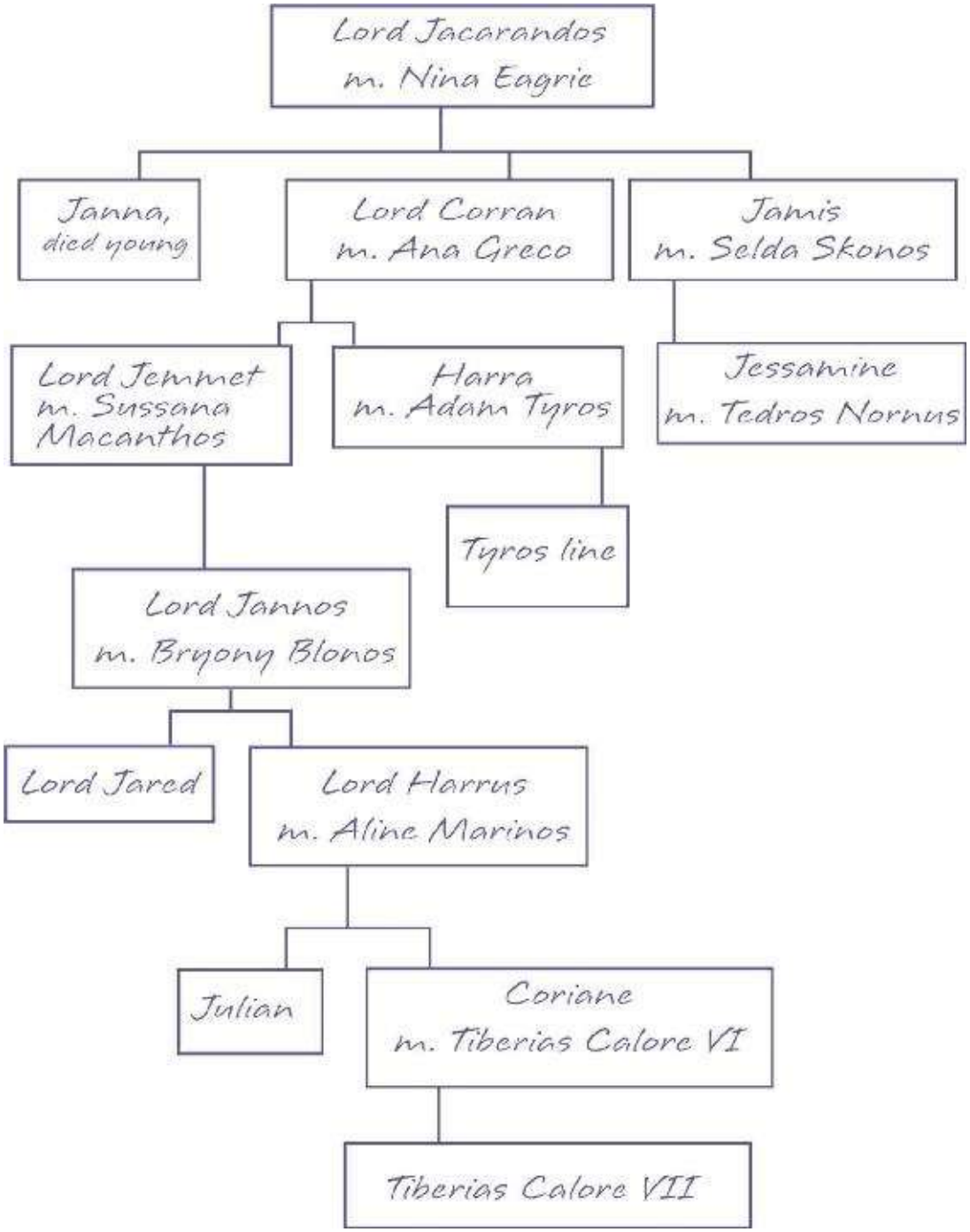
- Julian Amca

Evinizin tarihi konusunda oldukça bilgili olduğunuzun farkındayım, bunun bir kısmını size kendim öğrettim. Ama Nortan kütüphanelerinin hayatta kalmasına ve kendi kusurlu hafızanıza güvenmek yerine bunları kendinize saklamak isteyeceğinizi düşündüm. Evet kusurlu dedim. Kendi evimin ve annenizin ailesinin kayıtları bu kadar kapsamlı olmadığı için özür dilerim, ama ne yazık ki gençliğimde mirasıma ilgisizdim. Ve benim soyum bir nedenden ötürü kralların soyu kadar iyi belgelenmemiştir. Çok garip. —Julian Amca

Caesar Calore - Zira Cerolan

MARCAS
TIBAL
PRINCESS ARIELLE
ARMOSIN
KING TRIABOS
TIBERIAS III
TRAKIAN
ROYALTY
LEONOZA
TIBERIAS V
NIGHTINGALE WELLS
SAMOS
MAIN LINE
KING SOLO SAMO
TIBERIAS V
ARIEL
TIBERIAS I
TYROS
MAIN LINE
PTOLEMOS SENOS
TIBERIAS VI
Tiberias VII
MAVEN

Jacos Soy Ağacı

Hükümdarlar*ile ilgili*Ev Kalorisi

Tarih kitapları sizi tam olarak yakalayamamış olsa da, bunun sizin için sakıncası olduğundan şüpheliyim.

— JJ

SEZAR I

JYILLIK1, 0–OEkim3, 37 KD

SAlexandrus Caesar Calore kendini yeni hanedanına, ulusuna ve imajına adadı. Norta'yı fethettikten sonra, yılın başında gece yarısı taç giyme töreni yapmak için tam iki ay bekledi. Saltanatının başlamasıyla birlikte yeni bir çağ ilan etti. Bu nedenle Nortan takvimi, tacın bir Kalore'un başına dokunduğu anda başlar. Kral Sezar öncelikle bir savaşçı olmasına rağmen yetenekli bir diplomattı. Norta'nın güney sınırını korumak için uzun süredir devam eden bir ittifakı pekiştirerek kızı Juliana'yı Piedmont Yüksek Prensi ile evlendirdi. Kral Sezar ayrıca Queenstrial ayinini de yarattı. Olağanüstü koşullar dışında veya krallığın dışında evlenme durumu dışında, tahtın herhangi bir Calore varisi kendisine sunulan en güçlü taliple evlenir. Kral Sezar ayrıca Archeon'da yeni başkenti kurdu, Beyazateş Sarayı'nı ve Nortan hükümet koltuğunu inşa etti. Kral bir düello kazasında öldü. ”kalbe çarptı. Rakibinin körelmiş eğitim kılıcının yerini keskinleştirilmiş bir bıçak almıştı. Efsane, Kral Sezar'ın söylediği son kelimenin, İhtilaflı Topraklar sınırındaki çatışmada ölen en küçük oğlunun adı olan "Fyrias" olduğunu söylüyor. Bir soruşturmanın ardından düello ortağı idam edildi, ancak tarihçiler Sezar'ın kendi oğlunun babasının cinayetini planladığını öne sürüyor.

SEZARYON

ÖEkim3, 37–JULY20, 44 KD

FBüyük bir babanın ayak izlerini takip etmek Caesarion için zor oldu. babasından daha az savaş bilgisi ve daha az askeri beceri. Monarşinin lüksleriyle daha çok meşguldü ve yazlık sarayı inşa etmeye başladı: Güneş Salonu. Tamamlanmadan önce, eğlence yatı Bahrn Adaları açıklarında battığında denizde öldü. Görgü tanıkları, kralın mücevherlerinin ve tacının ağırlığından dolayı boğulduğunu söylüyor ancak köpek balıklarının onu beslediğine dair raporlar da var. Gemisinin batırılmasının, öldürülen kral olan babasına sadık olanlar tarafından planlanmış olması mümkün.

JULIAS ben

JULY20, 44–Aağustos1, 60 NE

BENBabasının tam tersine, Julias iliklerine kadar bir savaşçıydı ve bazen de kusurluydu. Göl Toprakları Krallığı'nın kuzeyindeki lordlarla düzenli olarak savaşırdı. Onun

ilk oğlu ve varisi Julias, böyle bir çatışmada on yedi yaşındayken öldü. Ölümü babasını derin bir yasa boğdu ve hastalık nedeniyle cilt şifacı tedavisini reddettikten sonra sessizce öldü.

BÜYÜK TİBERİAS

Aağustos1, 60–Kekim10, 105 KD

TCaesar Calore'un torununun torunu, onun gerçek halefi olarak kabul ediliyor ve halen Calore hanedanının en uzun süre hüküm süren hükümdarı. Kırk beş yıllık hükümdarlığı boyunca I. Tiberya, Güneş Salonunu tamamladı, kuzeydeki Göller Bölgesi ile ilişkileri güçlendirdi ve Nortan sınırlarını Vadi'nin tamamını kapsayacak şekilde genişletti. Samos topraklarının bir kısmı hâlâ Kalor kuralına direniyordu ve Tiberya'nın kendisi de bir orduyu Rift tepelerine doğru yönetiyordu. Geriye kalan Samos isyancıları diz çöktürüldü ve konseyinin ısrarlarına rağmen Tiberias, Samos hanedanını ortadan kaldırmadı, bunun yerine onlara sadakatleri ve toprakları karşılığında merhamet verdi. Vadi'nin yönetimi Laris Hanesi'ne verildi, ancak Samos Hanesi krallıktaki en güçlü ailelerden biri olmaya devam etti. Kral Tiberias ayrıca Norta'da birkaç tane kurarak Kızıl teknoloji kasabalarının kullanımına da öncülük etti. Gümüş krallığı, ekonomik ve teknolojik gücünü artırarak, yüzyıllar boyunca hükümdarlığının meyvelerinden yararlanacaktı. Uzun yıllar bir varis üretemeden sonra, I. Tiberya, kendisine üç çocuk doğuran bir Lakeland prensesiyle evlenmek için Nortan karısından boşandı. Uykusunda huzur içinde öldü.

TİBERİYA II

Aağustos1, 105–Mevet30, 107 KD

TIberias II, yaşlı bir adam olarak babasının yerine geçti ve iki yıldan az bir süre hüküm sürdü. O yalnızca "sinir bozukluğu" olarak anılan bir rahatsızlıktan dolayı aniden öldü. Bu kadar kısa bir süre içinde bile onun tahta çıkmaya uygun olmadığı ve yaşasaydı büyük olasılıkla konseyi ve lordları tarafından kolayca yönlendirilebileceği açıkça ortaya çıktı.

SEZAR II

Mevet30, 107–Dekim9, 118 KD

BÇünkü Kral Sezar, büyükannesi tahta çıktığında henüz reşit değildi. Lakeland prensesi Iranne ve annesi Irina Calore onun vekilleri olarak hüküm sürüyordu. Amcası Prens Fyrion Calore yabancı bir hükümdara itiraz etti ve onun tahta daha uygun olduğunu iddia etti. Fyrion ve karısı, Titanos ailesinin desteğiyle Sezar II'ye karşı bir iç savaş başlattı. Sonunda Kraliçe Vekili ve Prenses Caesera'nın güçleri tarafından bastırıldılar. Büyük Tiberya'nın kızı Caesera, Samos Hanesi'yle evlenmişti ve onların desteği, Sezar II'yi iktidarda tutmanın ayrılmaz bir parçasıydı. Prens Fyrion, tahtı gasp etme girişimi nedeniyle idam edildi ve küçük oğlu Prens Crest Calore, Norta'dan sürgüne gönderildi. Batıda Calore Hanesi'nin bir öğrenci kolunun babasıydı, ancak böyle bir hanedanın kayıtları kaybolmuş veya yok edilmiştir. Fyrion'un soyu, eğer hala mevcut olsaydı, Kalore ağacının geriye kalan tek dalı olurdu.

Sezar II'nin kendisi de Skonos muhafızları tarafından sürekli izlenen hasta bir çocuktu ve düzenli olarak kanın iyileştirilmesine ihtiyaç duyuyordu. Yirmi beş yaşında öldüğü ve "çürüdüğü" anlatılıyor. Hiç çocuğu yoktu ve hastalığının ebeveynleri Tiberias II ve Kraliçe Irina'nın birinci dereceden kuzenleri olmasından kaynaklandığı söyleniyor.

JULIAS II

Dekim9, 118–Mkemer22, 140 NE

BSezar'ın çocuğu olmadığı için taht küçük kardeşine geçti. Julias II Kardeşinin daimi vasilerinden biri olan Serena Skonos ile evlendi ve kardeşinin genetik hastalıklarından hiçbirini göstermedi. Bu nedenle bazı tarihçiler babasının II. Tiberias olmadığına ve annesi Kraliçe Irina'nın Nortan sarayından biriyle ilişkisi olduğuna inanmaktadır. Julias II, bu tür fısıltılardan büyük ölçüde rahatsız değildi, çünkü annesi doğuştan bir Kalor idi ve kendisi de doğrudan Sezar I'in soyundan geliyordu. En önemlisi, Julias II, kendisinden önceki tüm Kalor kralları gibi bir yakıcıydı. Annesi sadakatsiz olsaydı, gerçek babasınınkini değil de onun yeteneğini miras alması son derece nadir olurdu. Norta, Piedmont ve Lakelands krallıkları barış içinde olduğundan onun saltanatı sessizdi. Otuz iki yıllık hükümdarlığı sırasında II. Julias, bir arena inşaatı kampanyası yürüttü. İlk Cuma uygulamasını krallık genelinde yaygınlaştırmak. Kızlarından ikisini Piedmont prensleriyle evlendirerek iki krallık arasındaki bağları derinleştirdi.

JULIAS III

Mkemer22, 140–Dekim28, 151 KD

DBabasının ısrarlarına rağmen III. Julias, bir aşk evliliği için Queenstrial ritüelini atladı. ve Merandus Hanesi'nden Helena ile evlendi. Tarihçiler, genç prensin aşktan ziyade yeteneğinden etkilenip etkilenmediğini açıkça merak ediyor. Julias III taç giydikten sonra oğlu ve varisi Norta turuna çıktı. Maiden Şelalesi'ndeki sınırı ziyaret ederken konvoya Kızıl haydutlar saldırdı ve Prens Julias öldürüldü. Misilleme olarak Julias III, sınır çevresindeki Kızıl kasabaların yerle bir edilmesi ve bir kale şehre yol açılması için temizlenmesine karar verdi. Kızıllara Corvium'u inşa etmelerini emretti ve ardından çoğunu Nortan ordusuna askere aldı. Geri kalanlar, işçi nüfusunu artırmak için krallıktaki teknoloji şehirlerine sürüldü. Hiçbir Calore bir daha bir çocuğa Julias adını vermedi çünkü bu, kötü şans getiren bir isim olarak görülüyordu.

MARCAS

Dekim28, 151–Dekim12, 159 KD

LBabası gibi Kral Marcas da daha güçlü bir ittifak için de olsa Kraliçe Dümeni töreninden vazgeçti. Piedmont ile. Gelgit Suyu prensesi Elisabeta ile evlendi. Sadece sekiz yıl hüküm sürmesine rağmen, çoğunlukla Merandus'un annesi ve karısı nedeniyle hükümdarlığı Norta'da verimli bir çağ olarak kabul edildi. Kral büyük ölçüde etkisiz ve zekasızdı; görevlerini Nortan altyapısını iyileştirmek için bir kampanya başlatan iki kraliçeye devretti.

ve ekonomi. Aslen Piedmontlu olan Kraliçe Elisabeta, Norta ile kendi ülkesini birbirine bağlayan bir yol sistemi olan Greenway'e öncülük etti. Dul Kraliçe Helena, dikkatini Nortan elektrik şebekesini sınırdan sınıra genişletmeye ve en uzak Kızıl topluluklara bile ulaşmaya yöneltti. Kral Marcas sarhoş bir düşüşte öldüğünde iki kraliçe, varisi ve tek çocuğu Aerion ile birlikte çalışmalarına devam etti.

AERION

DEKİM12, 159–FŞubat2, 188 NE

kAerion, annesinin mimarlık tutkusunu paylaştı ve birlikte
artık ikonik Archeon Köprüsü. Bu dönemde Merandus Hanesi ve Iral Hanesi liderliğindeki Nortan casusları, Göl Toprakları ile olan sınır savaşlarında Prairie savaş ağalarına yardım etti. Nortan hazinesinden ve kralın kendisinden gelen parayla desteklenen Prairie orduları, Minnowan bölgesindeki değerli tarım arazilerini ele geçirdi ve Lakeland sınırını Büyük Nehir'in ötesine itti. Kral Aerion, bu taktiği Norta'nın en yakın komşusunu zayıflatmak için kullandı çünkü iki krallığın gelecekte kaçınılmaz olarak çatışacağını biliyordu. Annesi ve büyükannesinden etkilenen Kral Aerion, veliaht çizgisinin cinsiyete değil yeteneğe bağlı olacağına karar verdi. Bu nedenle ilk doğan çocuğu Andura adında bir kız tahtın varisi oldu ve onu küçük erkek kardeşi izledi.

ANDURA

FŞubat2, 188–SEYLÜL27, 199 NE

ANorta'nın ilk yönetici kraliçesi olan Andura, önemli bir muhalefetle karşılaştı.
asalet ve onun hükümeti. İlk Prens Dini'nde Blonos Hanesi'nin oğluyla evlendi ve kendisi prens eşi oldu. Kraliçe Andura ünlü bir savaşçı ve diplomattı ve Nortan'ın Göl Toprakları ile yapılan Prairie savaşlarına katılımını gizleyebildi. Kendi ülkesinin ordularını gizlice kurarken, Kızıl zorunlu askerlik hizmetini kadınları da kapsayacak şekilde genişletirken ve askere katılmak isteyen tüm Gümüş kadınlara orduyu açarken, kuzeyle titrek bir barışı sürdürdü. Andura'nın tek çocuğu, yakıcı yeteneklerini miras almadı ve krallıkta barışı korumak için babasının veraset kararını onayladı. Kardeşi, Harbor Körfezi'ndeki Kızıl ayaklanma sırasında ölene kadar onun varisi olarak kaldı. Benzer ayaklanmalar, Gümüş derebeylerinin daha büyük bir Kızıl nüfusun kontrolünü sürdürmek için mücadele ettiği Norta, Lakelands ve Piedmont'ta da güçleniyordu. Andura'nın oğlu Ambrosin, annesinin ölümünün ardından servetini batıda aramak için Norta'yı terk etti. Oldukça yetenekli bir kan şifacıdır, yeteneği nedeniyle neredeyse ölümsüzdür ve hala Tiraxes'te Kral Triarch olarak yaşamaktadır. Kendisi yüz yaşının üzerindedir.

TIBERIAS III

SEYLÜL27, 199–Ekemer30, 222 KD

AKraliçe Andura'nın erkek kardeşinin ilk oğlu olan Tiberias, daha sonra tahtın varisi oldu.
babasının ölümü. Kızıl isyanın ve Göller Bölgesi'yle ilişkilerin kötüleştiği kaotik bir dönemde yükseldi. Kral olarak yaptığı ilk işlerden biri, ülkeyi bir zirveye çağırmaktı.

Lakelands'in monarşisi sona erdi, ancak müzakereler hızla bozuldu ve Lakeland Savaşı ilan edildi. Bir asırdan fazla sürecek ve hem Kızıl hem de Gümüş olmak üzere milyonlarca insanın hayatına mal olacaktı. Savaşın aslında bir öfke savaşı olduğu, ancak aynı zamanda bir zorunluluk olduğu ve hem Norta hem de Göller'deki Kızıl nüfusları azaltmaya hizmet ettiği öne sürüldü.

LEONORA

Mkemer30, 222–Jyillik3, 237 KD

LTıpkı büyükannesi gibi Leonora da bir Calore hükümdarının ilk çocuğuydu ve bu yüzden tahtı küçük kardeşine miras bıraktı. Prenslik törenini reddetti ve hiç evlenmedi, ancak Mariane Nolle ölene kadar onun eşiydi ve kendisine prenses rütbesi verildi. Leonora, hükümdarlığı sırasında Norta'dan ayrılan ilk Calore hükümdarıydı ve kuzenlerini ve çeşitli ileri gelenleri ziyaret etmek için Piedmont turuna çıktı. Ayrıca Lakelander ve Nortan siperleri arasında savaş sınırı görevi gören, hızla genişleyen bir çorak arazi olan Choke'u araştırmak için Corvium'u birçok kez ziyaret etti. Onun emriyle yeğenleri, askeri meseleleri ilk elden öğrenmek için kısmen savaş cephesinde yetiştirildi.

TİBERİAS IV

Jyillik3, 237–Seylül2, 270 NE

CAtalarının belirlediği askeri geleneği sürdüren IV. Tiberya,
Ablasının yerine geçmeden önce Nortan orduları. Kral olarak otuz yıldan fazla süren savaşı yönetti ve saltanatının sonlarına doğru Göller Bölgesi'ne karşı daha gizli bir sefer başlattı. Lakelander'ın kalelerine sızmak, birliklerin anlarını takip etmek, tedarik zincirlerini sabote etmek ve hükümet ve ordu içindeki önemli şahsiyetlere suikast düzenlemek için Iral Hanesi liderliğindeki geniş bir casus ağını kullandı. Kralın ikinci oğlu Aerik, böyle bir suikasta misilleme olarak öldü. Aerik, Lakeland sınırındaki birlikleri incelerken Kızıl kılığına giren Lakelandlılar tarafından pusuya düşürüldü ve öldürüldü. Oğlunun ölümünden sonra, IV. Tiberya zamanının çoğunu cephede geçirdi ve varisini başkentin yönetimini onun yerine bıraktı ve devlet işlerini ilk elden öğrendi.

TİBERYA V

Seylül2, 270–Aağustos1, 296 NE

ATiberias, Kraliçe Dümeni törenini gözlemledikten sonra, Lerolan Hanesi'nden Anabel ile evlendi. Delphie'nin geleneksel valileri. Tiberias V'in ayrıca prens olarak taçlandırdığı Robert Iral adında bir erkek eşi de vardı. Kraliçe Anabel ve Prens Robert, krallarının hükümdarlığı sırasında sanatın büyük koruyucularıydı. Askerliğe babasından daha az eğilimli olmasına rağmen V. Tiberya, oğlunu savaşta bir ulusa liderlik etmeye hazırlamak için kısmen cephede büyüttü. Göl Toprakları ile olan çatışmasına rağmen onun saltanatı Norta Gümüşleri için barışçıl ve müreffeh kabul ediliyordu. Tiberias V, kişisel cilt şifacılarının tüm çabalarına rağmen kanserli zayıflatıcı bir hastalıktan öldü.

TİBERİYA VI

Aağustos1, 296 KD–SUNMAK

BTahta çıkmadan önce VI. Tiberias, Kraliçe Dümeni törenini reddetti ve Silver ailesinin nispeten alt sınıf ve fakir bir hanımı olan Coriane Jacos ile evlendiğinde sarayı şok etti.

KRALIÇE ŞARKI

Julian her zamanki gibi ona bir kitap verdi.

Tıpkı önceki yıl ve önceki yıl ve kız kardeşinin doğum günleri arasında bulabildiği her tatil veya fırsat gibi. Onun sözde hediyeleriyle dolu raflar vardı. Bazıları gerçekte verildi, bazıları ise yatak odası adını verdiği kütüphanede yer açmak için verildi; burada kitaplar o kadar yüksekte ve o kadar tehlikeli bir şekilde istiflenmişti ki kediler bile labirent yığınları arasında yön bulmakta zorluk çekiyordu. Konular, Prairie akıncılarının macera hikayelerinden, her ikisinin de kaçınmaya çalıştığı yavan Kraliyet Sarayı hakkındaki sıkıcı şiir koleksiyonlarına kadar çeşitlilik gösteriyordu.*Yakmak için daha iyi,*Coriane, ona her bıraktığında sıkıcı bir cilt daha olduğunu söylerdi. Bir keresinde Julian on ikinci yaş günü için ona okuyamadığı bir dilde yazılmış eski bir metin vermişti. Ve bir tanesi onun sadece anlıyormuş gibi yaptığını varsayıyordu.

Hikâyelerinin çoğundan hoşlanmamasına rağmen, büyüyen kendi koleksiyonunu düzenli raflarda tutuyordu; alfabetik olarak sıralanmış, deri ciltlerde başlıkları gösterecek şekilde sırtları öne dönüktü. Çoğuna dokunulmaz, açılmaz, okunmazdı; bu, Julian'ın bile yakınacak kelimeleri bulamadığı bir trajediydi. Anlatılmamış bir hikaye kadar korkunç bir şey yoktur. Ama Coriane onları olduğu gibi bıraktı; tozları alınmış, cilalanmıştı; altın damgalı harfleri yazın puslu ışığında ya da kışın gri renginde parlıyordu.*Julian'dan*Her birinin içine karalanmıştı ve bu sözler neredeyse hepsinden daha değerliydi. Yalnızca onun gerçek yetenekleri daha çok seviliyordu: plastikle kaplanmış, bir şecere veya ansiklopedi sayfaları arasına sıkıştırılmış kılavuzlar ve kılavuzlar. Birkaçı, geceleri teknik şemaları ve makine çalışmalarını bitirebileceği bir zamanda dışarı çıkarılmak üzere, yatağının altında, yatağının yanında bulunuyordu. Taşıma motorlarının, hava jetlerinin, telgraf ekipmanlarının, hatta ampullerin ve mutfak ocaklarının nasıl inşa edileceği, sökületeceği ve bakımının nasıl yapılacağı.

Babası her zamanki gibi onaylamadı. Soylu bir Yüksek Hanedan'ın Gümüş kızının parmakları motor yağından lekelenmemeli, tırnakları "ödünç" aletlerle kırılmamalı ya da uygunsuz edebiyat üzerinde uğraşarak geçirilen gecelerden dolayı gözleri kanlanmamalı. Ancak Harrus Jacos, malikanedeki video ekranının kısa devre yaptığı, kıvılcımlar çıkardığı ve yayınları bulanıklaştırdığı her seferinde endişelerini unutuyordu.*Düzelt şunu Cori, düzelt.*Her seferinde onu ikna edecek kişinin olmasını umarak, onun emrettiğini yaptı. Ancak birkaç gün sonra tamircilikleri alay konusu oldu ve yaptığı tüm iyi işler unutuldu.

Onun gittiğine, başkentte Jacos Hanesi'nin efendisi olan amcalarına yardım ettiğine memnundu. Böylece doğum gününü sevdiği insanlarla geçirebilirdi. Yani özellikle bu olay için gelen kardeşi Julian ve Sara Skonos.*Gün geçtikçe güzelleşiyor,*Coriane en yakın arkadaşını fark ederek düşündü. Sara'nın on beş yaşına gelip kalıcı olarak Kraliyet Sarayı'na taşındığı son görüşmelerinden bu yana aylar geçmişti. Aslında çok uzun zaman olmadı ama kız şimdiden farklı, daha keskin görünüyordu. Elmacık kemikleri derisinin altında acımasızca kesiliyor, bir şekilde eskisinden daha solgun, sanki tükenmiş gibi. Ve bir zamanlar parlak yıldızlar olan gri gözleri karanlık ve gölgelerle dolu görünüyordu. Ama gülümsemesi, Jaco'ların çocuklarının yanında her zaman olduğu gibi, kolaylıkla geldi.*Julian'ın çevresinde*,*tamamen,*Coriane biliyordu. Kardeşi de aynı şekilde geniş bir şekilde sırıtıyor, ilgisiz hiçbir çocuğun saklamayı düşünmeyeceği mesafeyi koruyordu. O, onun hareketlerinin cerrahi olarak farkındaydı ve Coriane de, ağabeyinin cerrahi olarak farkındaydı. On yedi yaşında, teklif almak için çok genç değildi ve

önümüzdeki aylarda biri olun.

Julian hediyesini paketleme zahmetine girmemişti. Zaten başlı başına güzeldi. Deri ciltli, Jacos Hanesi'nin tozlu sarı-altın rengi çizgili, kapağında Norta'nın Yanan Tacı kabartmalı. Yüzünde ya da omurgasında herhangi bir başlık yoktu ve Coriane sayfalarında gizli bir rehber olmadığını görebiliyordu. Biraz kaşlarını çattı.

"Aç şunu Cori," dedi Julian, kitabı diğer hediyelerden oluşan az miktardaki yığının üzerine atmadan önce onu durdurdu. Hepsinin üstü örtülü hakaretler vardı: "sıradan" elleri saklamak için eldivenler, ziyaret etmeyi reddettiği bir mahkeme için kullanışsız elbiseler ve babasının yemesini istemediği, önceden açılmış bir kutu şeker. Akşam yemeğine kadar gitmiş olacaklardı.

Coriane söyleneni yaptı ve kitabı açtığında boş olduğunu gördü. Krem rengi sayfaları boştu. Minnettar bir kız kardeşin havasını sergileme zahmetine girmeyerek burnunu kırıştırdı. Julian'ın böyle yalanlara ihtiyacı yoktu ve yine de bunların iç yüzünü anlayacaktı. Üstelik bu davranışından dolayı onu azarlayacak kimse de yoktu burada.*Annem öldü, babam gitti ve kuzen Jessamine çok şükür hala uyuyor.*Sadece Julian, Coriane ve Sara bahçe salonunda tek başlarına oturuyorlardı; üç boncuk Jacos malikanesinin tozlu kavanozunun etrafında takırdıyordu. Coriane'in göğsündeki her zaman mevcut olan içi boş ağrıyla eşleşen esneyen bir odaydı. Kemerli pencereler, on yıldır bir yeşil korucunun elini görmemiş, bir zamanlar düzenli güllerden oluşan karmakarışık bir koruya bakıyordu. Zeminin iyice süpürülmesi gerekiyordu ve altın renkli perdeler tozdan griye dönmüştü ve muhtemelen örümcek ağları da vardı. İs lekeli mermer şöminenin üzerindeki tablonun bile yaldızlı çerçevesi yoktu, uzun zaman önce satılmıştı. Çıplak tuvalden bakan adam Coriane ve Julian'ın kendi büyükbabaları Janus Jacos'tu ve ailesinin durumundan kesinlikle umutsuzluğa kapılmıştı. Zavallı soylular, eski bir isim ve geleneklerle ticaret yapıyor, her yıl giderek daha azıyla yetiniyorlar.

Julian her zamanki sesi çıkararak güldü.*Hoş bir öfke,*Coriane biliyordu. Küçük kız kardeşine karşı tavrını tanımlamanın en iyi yolu buydu. Kendisinden iki yaş küçüktü ve ona üstün yaşını ve zekasını her zaman hatırlatıyordu. Elbette nazikçe. Sanki bu herhangi bir fark yaratmış gibi.

Uzun, ince parmaklarını sayfaların üzerinde kaydırarak, "Yazmanız sizin için," diye ısrar etti. “Düşünceleriniz, günlerinizde ne yaptığınız.”

Kitabı kapatarak, "Günlüğün ne olduğunu biliyorum," diye yanıtladı. O bunu umursamadı, gücenme zahmetine girmedi. Julian onu herkesten daha iyi tanıyordu.*Kelimeleri yanlış anladığım zaman bile.*“Ve günlerim pek fazla rekora ihtiyaç duymuyor.”

"Saçma, denediğinde oldukça ilginç oluyorsun."

Coriane sırıttı. Julian, şakaların gelişiyor. Sonunda sana mizah öğretecek bir kitap buldun mu?” Gözleri Sara'ya kaydı. "Ya da birisi?"

Julian kızarıp yanakları gümüş kandan morarırken, Sara bunu rahatlıkla karşıladı. "Ben bir şifacıyım, mucize yaratan biri değilim" dedi, sesi bir melodiydi.

Birleşen kahkahaları yankılandı ve bir an için malikanenin boşluğunu doldurdu. Köşedeki eski saat Coriane'in sonunun geldiğini haber veriyordu. Yani her an gelebilecek olan Kuzen Jessamine.

Julian ayağa kalkmak için hızlı davrandı ve erkekliğe geçiş yapan ince gövdesini esnetti. O hala

hem yukarı hem de dışarı doğru yapacak işleri vardı. Öte yandan Coriane yıllardır aynı boydaydı ve hiçbir değişiklik belirtisi göstermiyordu. Neredeyse renksiz mavi gözlerinden, inatla omuzlarına kadar çıkmayı reddeden gevşek kestane rengi saçlarına kadar her şeyiyle sıradandı.

"Bunları istemedin değil mi?" dedi kız kardeşinin yanına uzanırken. Kutudan birkaç şekerli şeker kaptı ve yanıt olarak bir darbe aldı.*Görgü kuralları kahretsin. Onlar benim.*" Dikkatli ol," diye uyardı, "Jessamine'e söyleyeceğim."

"Gerek yok," diye geldi yaşlı kuzenlerinin tiz ıslığı, salonun sütunlu girişinden yankılanarak. Coriane sıkıntılı bir tıslamayla gözlerini kapattı ve Jessamine Jacos'u yok etmeye çalıştı.*Bunun bir faydası yok elbette. Ben bir fısıltı değilim. Sadece bir şarkıcı.*Her ne kadar yetersiz yeteneklerini Jessamine üzerinde kullanmaya çalışsa da sonu kötü olacaktı. Jessamine ne kadar yaşlı olsa da sesi ve yeteneği hâlâ çok keskindi, kendisininkinden çok daha hızlıydı.*Onu denersem yerleri gülümseyerek fırçalayacağım.*

Coriane kibar bir ifade takındı ve döndüğünde kuzenini evlerindeki son güzel şeylerden biri olan mücevherli bir bastona yaslanmış halde buldu. Elbette en kötü olana aitti. Jessamine, kendi deyimiyle "zarif bir şekilde yaşlanmak" için Gümüş cilt şifacılarına gitmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Ancak gerçekte ailenin artık Skonos Hanesi'nin en yeteneklilerinden, hatta sıradan, alt sınıftan cilt şifacısı çıraklarından bu tür tedavileri karşılamaya gücü yetmiyordu. Cildi artık sarkmıştı, soluk gri renkteydi ve kırışık ellerinde ve boynunda mor yaşlılık lekeleri vardı. Bugün, saç derisini zar zor kaplayan, seyrelmiş beyaz saçlarını gizlemek için başını limon rengi ipek bir şalla sarmıştı ve buna uygun olarak dökümlü bir elbise giymişti. Ancak güvelenmiş kenarlar iyice gizlenmişti. Jessamine illüzyonda çok başarılıydı.

"Değerli ol ve bunları mutfağa götür, Julian, değil mi?" dedi uzun tırnaklı parmağını şekerlere dokundurarak. "Personel çok minnettar olacak."

Alay etmemek Coriane'in tüm gücünü alıyordu. "Asa", Jessamine'den daha yaşlı bir Kızıl kahyadan biraz daha fazlasıydı.*dişler*, aşçı ve iki genç hizmetçinin yanı sıra bir şekilde tüm mülkün bakımını üstlenmesi bekleniyordu. Şekerlerin tadını çıkarabilirlerdi ama tabii ki Jessamine'in onlara izin vermeye niyeti yoktu.*Çöpün dibine düşecekler ya da daha çok onun kendi odasına tıkılacaklar.*.

Çarpık ifadesine bakılırsa Julian da aynı şeyleri hissediyordu. Ama Jessamine'le tartışmak, çürümüş eski meyve bahçesindeki ağaçlar kadar sonuçsuzdu.

"Tabii ki kuzen," dedi cenazeye daha uygun bir sesle. Gözleri özür dilerken Coriane'inkiler kırgındı. Julian'ın bir kolunu Sara'ya uzatışını, diğer kolunun uygun olmayan hediyeyi kapmasını, hafif bir küçümsemeyle izledi. Her ikisi de Jessamine'in bölgesinden kaçmaya hevesliydi ama Coriane'i geride bırakmaktan nefret ediyorlardı. Yine de bunu yaptılar ve salondan uzaklaştılar.

Aynen öyle, beni burada bırak. Her zaman yaparsın. Coriane'i Jacos Hanesi'nin gerçek bir kızına dönüştürme görevini üstlenen Jessamine'e terk edildi. Basitçe söylemek gerekirse:*sessiz*.

Ve Jared Amca'nın ölmesini beklediği uzun günlerden sonra mahkemeden döndüğünde her zaman babalarına bırakılırdı. Aderonack bölgesinin valisi olan Jacos Hanesi'nin başkanının kendi çocuğu yoktu ve bu nedenle unvanları kardeşine ve ondan sonra Julian'a geçecekti. En azından artık çocuğu yoktu. İkizler Jenna ve Caspian öldürüldü

Lakeland Savaşı'ndan sonra babalarını etinden bir varis olmadan bırakmışlar, yaşama arzusundan bahsetmeye bile gerek yok. Coriane'in babasının ata koltuğuna oturması sadece an meselesiydi ve o bunu yaparak hiç vakit kaybetmek istemiyordu. Coriane bu davranışı en iyi ihtimalle sapkın buldu. Onu ne kadar kızdırırsa kızdırsın Julian'a böyle bir şey yapmayı hayal bile edemiyordu. Kenarda durup onun kederden eriyip gitmesini izlemek. Bu çirkin, sevgisiz bir hareketti ve bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.*Ama ailemize liderlik etme gibi bir arzum yok ve babam incelikli olmasa da hırslı bir adamdır.*

Nihai yükselişiyle ne yapmayı planladığını bilmiyordu. Jacos Hanesi küçük ve önemsizdi, geceleri kendilerini sıcak tutacak Yüksek Hane'nin kanından biraz daha fazlasına sahip olan durgun bir bölgenin valileriydi. Ve elbette Jessamine, herkesin boğulmuyormuş gibi davranmasını sağlamak için.

Yarı yaşında bir zarafetle yerine oturdu ve bastonunu kirli zemine vurdu. "Mantıksız," diye mırıldandı, güneş ışığı huzmesi içinde dönen toz zerrelerinden oluşan sise çarparak. "Bugünlerde iyi bir yardım bulmak çok zor."

*Özellikle onlara para ödeyemediğinizde*Coriane alayla gülümsedi. “Gerçekten kuzen. Çok zor."

"Peki, onları teslim et. Bakalım Jared ne göndermiş," dedi. Pençeli ellerden biri uzanıp Coriane'in tüylerini diken diken edecek bir hareketle açıp kapatıyordu. Yanlış bir şey söylememek için dudağını dişlerinin arasına aldı ve çiğnedi. Bunun yerine amcasının hediyesi olan iki elbiseyi kaldırdı ve Jessamine'in oturduğu kanepenin üzerine koydu.

Jessamine, Julian'ın kadim metinlerini yaptığı gibi koklayarak onları inceledi. Gözlerini kısarak dikişlere ve dantel işlerine baktı, kumaşı ovaladı, her iki altın rengi elbisedeki görünmez iplikleri çekti. "Uygun," dedi uzun bir süre sonra. “Modası geçmiş değilse. Bunların hiçbiri son moda değil.”

Coriane, "Ne sürpriz," diye susmaktan kendini alamadı.

Patlat. Baston yere çarptı. "Alaycılık yok, bu bir hanımefendiye yakışmıyor."

*Tanıştığım her bayan bu konuda oldukça bilgili görünüyor, sen de dahil. Sana hanımefendi bile diyebilirsem.*Gerçekte Jessamine en az on yıldır Kraliyet Sarayı'na gitmemişti. En son modanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve cinlerin derinliklerine indiğinde tahtta hangi kralın olduğunu bile hatırlayamıyordu. “Altıncı Tiberya mı? Beşinci? Hayır, bu Dördüncüsü, kesinlikle eski sevgilim bunu başaramayacak*ölmek*.” Ve Coriane ona nazikçe Tiberias tarafından yönetildiklerini hatırlatıyordu.*Beşinci*.

Veliaht prens olan oğlu, babası öldüğünde Altıncı Tiberya olacaktı. Savaş konusundaki tanınmış zevkine rağmen Coriane, prensin taç takacak kadar uzun yaşayıp yaşamayacağını merak ediyordu. Norta'nın tarihi, çoğunlukla ikinci prensler ve kuzenler olmak üzere, savaşta ölen Calore ateşli silahlarıyla doluydu. Sırf ne olacağını görmek için bile olsa sessizce prensin ölmesini diledi. Jessamine'in bildiği hiçbir kardeşi yoktu ve Jessamine'in derslerine güvenilebilirse, Calore kuzenleri de azdı, hatta zayıflardı. Norta bir yüzyıl boyunca Lakelandlılarla savaşmıştı ama ufukta kesinlikle başka bir savaş vardı. Yüce Haneler arasında, tahta başka bir aile çıkarmak. Jacos Hanesi'nin bu işe hiç karışacağı söylenemez. Onların önemsizliği tıpkı Kuzen Jessamine gibi sabitti.

Jessamine hediyeleri bırakırken, "Eh, eğer babanın anlattıklarına inanılacaksa, bu elbiseler çok yakında işe yarayacaktır," diye devam etti. Saate ya da Coriane'in varlığına aldırış etmeden elbisesinden bir cam şişe cin çıkardı ve doyurucu bir yudum aldı. Ardıç kokusu havayı ısırdı.

Kaşlarını çatan Coriane ellerinden başını kaldırdı, şimdi yeni eldivenleri sıkmakla meşguldü. "Amcam hasta mı?"

Patlat. "Ne kadar aptalca bir soru. Bildiğiniz gibi yıllardır hastaydı." Yüzü parlak bir allıkla

gümüş rengi bir renkte yanıyordu. "Yani daha da kötüsü. O mu*daha kötüsü*?"

"Harrus öyle düşünüyor. Jared mahkemede kendi odasına gidiyor ve bırakın idari toplantılarını ya da valiler konseyini, sosyal ziyafetlere bile nadiren katılıyor. Baban bugünlerde ona daha çok destek oluyor. Amcanın Jacos Hanesi'nin kasasını içmeye kararlı göründüğü gerçeğinden bahsetmiyorum bile." Bir yudum daha cin. Coriane bu ironiye neredeyse gülecekti. "Ne kadar bencil."

"Evet, bencilce," diye mırıldandı genç kız.*Bana mutlu bir doğum günü dilemedin kuzen.*Ancak bu konu üzerinde ısrar etmedi. Bir sülük tarafından bile nankör olarak adlandırılmak acı verir.

"Julian'dan bir kitap daha görüyorum, ah, bir de eldivenler. Harika, Harrus önerimi dinledi. Peki Skonos sana ne getirdi?"

"Hiç bir şey."*Henüz.*Sara ona beklemesini, hediyesinin diğerlerinin yanına yığılacak bir şey olmadığını söylemişti.

"Hediye yok? Ama yine de burada oturuyor, yemeğimizi yiyor, yer kaplıyor..."

Coriane, Jessamine'in sözlerinin rüzgarlı gökyüzündeki bulutlar gibi üzerinde uçup gitmesine izin vermek için elinden geleni yaptı. Bunun yerine dün gece okuduğu kılavuza odaklandı.*Piller. Katotlar ve anotlar, birincil kullanım atılır, ikincil kullanım yeniden şarj edilebilir—*

Patlat.

"Evet, Jessamine?"

Böcek gözlü yaşlı bir kadın Coriane'e baktı, rahatsızlığı her kırışıkta yazılıydı. "Bunu kendi çıkarım için yapmıyorum Coriane."

"Eh, kesinlikle benim için değil," diye tıslamadan edemedi.

Jessamine yanıt olarak bağırdı; gülüşü o kadar kırılgandı ki toz kusabilirdi. "Bunu isterdin, değil mi? Burada seninle oturup, eğlence olsun diye senin kaşlarını çatmana ve kırgınlığına katlandığımı mı düşünüyorsun? Kendini daha az düşün Coriane. Bunu Jacos Hanesi dışında kimse için, hepimiz için yapıyorum. Ne olduğumuzu senden daha iyi biliyorum. Ve daha önce ne olduğumuzu hatırlıyorum; sarayda yaşarken, anlaşmalar müzakere ederken, Calore kralları için kendi alevleri kadar vazgeçilmezdik.*Ben hatırlıyorum.*Hafızadan daha büyük bir acı ya da ceza yoktur." Bastonunu elinde çevirdi, bir parmağıyla her gece parlattığı mücevherleri sayıyordu. Safirler, yakutlar, zümrütler ve tek bir elmas. Taliplerin, arkadaşlarının ya da ailesinin verdiği hediyeyi Coriane bilmiyordu. Ama bunlar Jessamine'in hazinesiydi ve gözleri mücevherler gibi parlıyordu. "Baban Jacos Hanesi'nin efendisi olacak, ondan sonra da kardeşin. Bu da senin kendi efendine ihtiyacın olmasına neden oluyor. Sonsuza kadar burada kalmak istemez misin?"

*Senin gibi.*Bunun anlamı açıktı ve Coriane bir şekilde boğazında oluşan ani yumru hakkında konuşamayacağını fark etti. Sadece başını sallayabildi.*Hayır Jessamine, burada kalmak istemiyorum. Sen olmak istemiyorum.*

"Çok iyi" dedi Jessamine. Bastonu bir kez daha vurdu. "Güne başlayalım."

O akşamın ilerleyen saatlerinde Coriane yazmaya oturdu. Kalemi, Julian'ın hediyesinin sayfalarında uçuştu ve bir bıçağın kanı akıtması gibi mürekkebi döktü. Her şeyi yazdı. Jessamine, babası Julian. Yaklaşan kasırgada tek başına ilerlemek için erkek kardeşinin onu terk edeceği duygusu. Artık Sara'ya sahipti. Onları akşam yemeğinden önce öpüşürken yakalamıştı ve gülümseyerek, gülüyormuş gibi yaparak, kızarmalarından ve kekeleyen açıklamalarından memnunmuş gibi davranırken Coriane sessizce umutsuzluğa kapıldı.*Sara benim en iyi arkadaşımdı. Sara bana ait olan tek şeydi.*Ama artık değil. Tıpkı Julian gibi Sara da Coriane'i unutulmuş bir evin ve unutulmuş bir hayatın tozuyla baş başa bırakana kadar sürüklenip gidiyordu.

Çünkü Jessamine ne söylerse söylesin, Coriane'in sözde umutları hakkında ne kadar gösteriş yapıp yalan söylese de yapılacak hiçbir şey yoktu.*Kimse benimle evlenmeyecek, en azından evlenmek istediğim kimse.*Bundan ümidini kesti ve aynı zamanda kabul etti.*Burayı asla terk etmeyeceğim,*yazdı. *Bu altın duvarlar benim mezarım olacak.*

Jared Jacos iki cenaze törenine katıldı.

İlki, yağmurlu ve puslu bir bahar gününde Archeon'daki saraydaydı. İkincisi bir hafta sonra Aderonack'taki malikanede olacaktı. Cenazesi aile mezarlığına katılacaktı ve ücreti Jessamine'in bastonundan alınan mücevherlerden biriyle ödenen mermer bir mezarda dinlenecekti. Zümrüt, Coriane, Julian ve yaşlı kuzenleri bakarken Doğu Archeon'daki bir mücevher tüccarına satılmıştı. Jessamine tarafsız görünüyordu, yeşil taşın yeni Lord Jacos'un elinden Gümüş kuyumcuya geçişini izlemeye zahmet etmiyordu.*Sıradan bir adam*Coriane biliyordu. Üzerinde söylenebilecek hiçbir ev rengi yoktu ama onlardan daha zengindi; kaliteli kıyafetleri ve bol miktarda mücevheri vardı.*Asil olabiliriz ama bu adam isterse hepimizi satın alabilir.*

Aile gelenek gereği siyah giyiyordu. Coriane bu durum için bir elbise ödünç almak zorunda kaldı; Jessamine'in pek çok berbat yas elbisesinden biri çünkü Jessamine, Jacos Hanesi'nin bir düzineden fazla cenazesine katılmış ve nezaret etmişti. Genç kızın kıyafeti kaşındı ama tüccar mahallesinden ayrılıp Başkent Nehri üzerinde şehrin iki yakasını birbirine bağlayan büyük köprüye doğru ilerlerken hareketsiz kaldı.*Kaşımaya başlarsam Jessamine beni azarlar ya da vururdu.*

Bu Coriane'nin başkente ilk, hatta onuncu ziyareti değildi. Jacos Hanesi'nin sözde gücünü göstermek için, genellikle amcasının emriyle birçok kez oraya gitmişti. Aptalca bir fikir. Sadece fakir değillerdi, aynı zamanda aileleri de küçüktü, özellikle de ikizlerin gitmesiyle zayıflıyordu. Iral, Samos, Rhambos Haneleri ve daha fazlasının genişleyen aile ağaçlarıyla eşleşmiyor. Pek çok akrabasının muazzam ağırlığını taşıyabilecek zengin soylar. Yüce Haneler olarak yerleri hem soylular hem de hükümet hiyerarşisinde sağlam bir şekilde sağlamlaşmıştı. Coriane'nin babası Harrus, değerini akranlarına ve kralına kanıtlamanın bir yolunu bulamazsa, Jacos için durum böyle değildi. Coriane ise bunun üstesinden gelmenin bir yolunu göremedi. Aderonack, Lakelander sınırındaydı; az sayıda insanın yaşadığı ve kimsenin ağaç kesmeye ihtiyaç duymadığı derin bir ormandı. Madenlere, değirmenlere, hatta verimli tarım arazilerine sahip çıkamıyorlardı. Dünyanın onların köşesinde işe yarar hiçbir şey yoktu.

Beline altın bir kuşak bağlamış, modaya uygun olmasa da biraz daha şık görünmek amacıyla üzerime tam oturmayan, yüksek yakalı elbisesini içine almıştı. Coriane kendi kendine saraydaki fısıltılara, onu bir böcekmiş gibi ya da daha kötüsü bir böcekmiş gibi izleyen diğer genç hanımların alaycı sözlerine aldırış etmediğini söyledi.*Kırmızı*. Hepsi nefeslerini tutmuş, Queenstrial'dan herhangi bir haber bekleyen zalim kızlardı, aptal kızlardı. Ama elbette bu doğru değildi. Sara da onlardan biriydi, değil mi? Lord Skonos'un şifacı olmak için eğitim gören ve yetenekleri konusunda büyük umut vaat eden bir kızı. Eğer yolu takip ederse kraliyet ailesine hizmet etmeye yetecek kadar.

*Ben öyle bir şey arzulamam*Sara aylar önce bir ziyaret sırasında Coriane'e güvenerek bunu söylemişti. *Hayatımı kağıt kesiklerini ve kaz ayaklarını iyileştirmeye harcarsam bu boşa gitmiş olur. Becerilerim Choke'un siperlerinde ya da Corvium'un hastanelerinde daha çok işe yarardı. Orada her gün askerler ölüyor, biliyorsun. Kızıllar ve Gümüşler, Lakeland bombaları ve kurşunlarıyla öldürüldüler, benim gibi insanlar burada kaldığı için kan kaybından öldüler.*

Bunu asla kimseye söylemezdi, özellikle de lord babasına. Bu tür sözler vardı

Gece yarısı, iki kızın sonuçlarından korkmadan rüyalarını fısıldayabildiği zamanlar daha uygundu.

Coriane böyle bir durumda en yakın arkadaşına "Bir şeyler inşa etmek istiyorum" dedi. "Neyi

inşa edeceksin Coriane?"

“Hava jetleri, hava gemileri, nakliye araçları, video ekranları – fırınlar! Bilmiyorum Sara, bilmiyorum. Sadece bir şeyler yapmak istiyorum.”

Sara gülümsedi, dişleri ay ışığının ince ışınında parlıyordu. “Kendinden bir şeyler yap, demek istiyorsun. Değil mi Cori?”

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Zorunlu değildin."

"Julian'ın senden neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyorum."

Bu Sara'yı hemen susturdu ve kısa süre sonra uykuya daldı. Ama Coriane gözlerini açık tuttu, duvarlardaki gölgeleri izliyor ve merak ediyordu.

Şimdi köprüde, parlak renkli kaosun ortasında o da aynısını yaptı. Soylular, vatandaşlar, tüccarlar önünde süzülüyor gibiydi; tenleri soğuktu, adımları yavaştı, gözleri rengi ne olursa olsun sert ve karanlıktı. Sabahları açgözlülükle içtiler; diğerleri susuzluktan ölürken, söndürülmüş bir adam hâlâ su yutuyordu. Diğerleri elbette kendilerini gösteren bantları takan Kızıllar'dı. Aralarındaki hizmetkarlar, bazıları hizmet ettikleri Yüksek Ev'in renklerini taşıyan çizgili üniformalar giyiyordu. Hareketleri kararlıydı, gözleri ileriye dönüktü, işlerini ve emirlerini yerine getirmek için acele ediyorlardı.*En azından bir amaçları var*Coriane düşündü. *Benim gibi değil.*

Aniden yakındaki bir elektrik direğine tutunma, rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi ya da suya düşen bir taş gibi sürüklenmemek için kollarını etrafına sarma dürtüsünü hissetti. Uçmak, boğulmak ya da her ikisi. Başka bir gücün istediği yere gitmek. Kendi kontrolünün dışında.

Julian'ın eli bileğini kavradı ve onu kolunu tutmaya zorladı.*O yapacak,*diye düşündü ve içinde bir gerginlik ipi gevşedi.*Julian beni burada tutacak.*

Daha sonra, resmi cenaze töreninin çok azını, uzun süre mürekkep lekeleri ve çarpılarla dolu günlüğüne kaydetti. Yazımı da, hattatlığı da gelişiyordu. Jared Amca'nın bedeni hakkında hiçbir şey yazmadı; cildi aydan daha beyazdı, mumyalama işlemiyle kanı çekilmişti. Babasının dudağının nasıl titrediğini, kardeşinin ölümü karşısında gerçekten hissettiği acıyı ele vermediğini kaydetmedi. Yazıları yağmurun dinmesi, törene yetecek kadar uzun olması ya da saygılarını sunmaya gelen lordlar kalabalığı hakkında değildi. Kralın ya da kara kaşları ve daha da karanlık bir ifadeyle kara kara düşünen oğlu Tiberya'nın varlığından bahsetme zahmetine bile girmedi.

*Amca gitti*tüm bunların yerine yazdı.*Ve bir şekilde onu kıskanıyorum.*

Her zaman olduğu gibi, işi bittiğinde günlüğü bir kenara koydu ve onu diğer hazineleriyle birlikte yatak odasındaki şiltenin altına sakladı. Yani küçük bir alet paleti. Kıskançlıkla korunan, terk edilmiş bahçıvanın kulübesinden alınmış. İki tornavida, hassas bir çekiç, bir takım kargaburun ve neredeyse paslanmış bir İngiliz anahtarı

kullanımın ötesinde.*Neredeyse.*Ayrıca köşedeki eski bir lambadan özenle çekilmiş, kimsenin gözden kaçırmayacağı ince bir tel bobini de vardı. Malikane gibi, West Archeon'daki Jacos şehir evi de çürüyen bir yerdi. Ve yağmur fırtınasının ortasında da nem, eski duvarlara damlayan bir mağara hissi veriyor.

Jessamine kapıdan içeri girdiğinde, kendi kendine kirpiklerine yağmur damlalarının yapıştığını söylediği siyah elbisesini ve altın kuşakını hâlâ giyiyordu. Tabii ki telaşlanmak için. Bırakın sarayda Jessamine'in cıvıldadığı bir ziyafet bile yoktu. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi, elindeki kısıtlı zaman ve imkanlarla Coriane'i olabildiğince bakımlı kılmak için elinden geleni yaptı.*Belki de öyledir. Hangi hayata değer verirse versin. Belki sarayın soylu çocuklar için başka bir görgü kuralları eğitmenine ihtiyacı vardır ve benimle mucizeler yaratmanın kendisine bu pozisyonu kazandıracağını düşünüyor.*

Jessamine bile ayrılmak istiyor.

Jessamine, "Artık bunların hiçbiri yok," diye mırıldandı ve bir mendille Coriane'in gözyaşlarını sildi. Gözlerinin öne çıkmasını sağlamak için bu sefer tebeşirli siyah bir kalemle başka bir kaydırma yapın. Yanakları boyunca uzanan mor-mavi allık, ona kemik yapısı yanılsaması veriyor. Dudaklarında hiçbir şey yoktu çünkü Coriane dişlerine ya da su bardağına ruj bulaştırmama sanatında hiçbir zaman ustalaşmamıştı. "Sanırım işe yarayacak."

"Evet Jessamine."

Yaşlı kadın itaat etmekten ne kadar hoşlansa da Coriane'in tavrı onu duraklattı. Cenaze töreninin ardından kızın üzgün olduğu açıkça görülüyor. “Sorun ne çocuğum? Elbise mi?”

Solmuş siyah ipekler, ziyafetler ya da bu rezil saray umurumda değil. Hiçbiri umurumda değil.“Hiçbir şey yok kuzen. Sanırım sadece acıktım.” Coriane kolay kaçışa uzandı ve bir kusuru Jessamine'e atıp diğerini gizledi.

Gözlerini devirerek, "İştahınıza afiyet olsun" diye yanıtladı. “Unutma, bir kuş gibi lezzetli yemelisin. Tabağınızda her zaman yiyecek bulunmalıdır. Seç, seç,*seçmek*—”

*Seç seç seç.*Sözcükler Coriane'in kafatasına vuran keskin çiviler gibiydi. Ama yine de kendini gülümsemeye zorladı. Ağzının kenarlarını ısırıyor, en az sözler, yağmur ve onu köprüden beri takip eden düşme hissi kadar acıtıyordu.

Alt katta Julian ve babaları ocaktaki dumanlı ateşin yanında toplanmış bekliyorlardı. Takım elbiseleri aynıydı; siyahtı ve omuzlarından kalçalarına kadar göğüslerinde soluk altın kuşaklar vardı. Lord Jacos, kuşağına takılı yeni edindiği iğneye tereddütle dokundu; evi kadar eski, dövülmüş altın bir kare. Diğer valilerin mücevherleri, madalyonları ve rozetleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmasa da şimdilik bu kadarı yeter.

Julian, Coriane'le göz göze geldi ve onun yararına göz kırpmaya başladı ama kadının üzgün havası onu durdurdu. Ziyafete kadar yanından ayrılmadı, kiralanan araçta elini, ardından da Sezar Meydanı'nın büyük kapılarından geçerken kolunu tuttu. Gidecekleri yer olan Beyazateş Sarayı sollarına doğru uzanıyordu ve şu anda soylularla dolu olan kiremitli Meydanın güney tarafına hakim durumdaydı.

Jessamine, yaşına rağmen heyecanla mırıldandı ve geçen herkese gülümseyip başını sallamayı ihmal etmedi. Hatta siyah ve altın rengi elbisesinin dökümlü kollarını serbest bırakarak el salladı.

elbisesi havada süzülüyor.

*Kıyafetlerle iletişim kurma,*Coriane biliyordu.*Ne kadar aptalca. Tıpkı Jacos Hanesi'nin daha fazla rezil olması ve çöküşüyle sonuçlanacak olan bu dansın geri kalanı gibi. Kaçınılmaz olanı neden geciktirelim ki? Rekabet etmeyi umut edemeyeceğimiz bir oyunda neden oynayalım ki?*Bunu anlayamıyordu. Beyni devreleri sosyeteden daha iyi biliyordu ve ikincisini anlama konusunda umutsuzdu. Norta'nın, hatta kendi ailesinin mahkemesine gitmenin hiçbir nedeni yoktu. Julian'ı bile.

Çenesini babamın omzuna yaslı tutmaya dikkat ederek, "Babamdan ne istediğini biliyorum," diye mırıldandı. Ceketi kadının sesini boğuyordu ama onu duyamadığını iddia etmesine yetecek kadar değildi.

Onun altındaki kasları gerildi. “Cori...”

"İtiraf etmeliyim ki pek anlamıyorum. Düşündüm ki...” Sesi yakalandı. Artık mahkemeye gitmemiz gerekeceğine göre Sara'yla birlikte olmak isteyeceğini düşündüm.

*Babamın sağında lord olmayı öğrenmek yerine Delphie'ye gitmeyi, bilim adamlarıyla çalışmayı ve harabeleri kazmayı istedin. Neden bunu yapasın ki? Neden Julian?*Ve en kötü soru, sormaya gücü yetmediği soru...*sen de beni nasıl bırakırsın?*

Kardeşi uzun bir iç çekti ve tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Yaptım - ben

Yapmak. Ama ama? Bir şey mi oldu?”

“Hayır, hiçbir şey yok. İyi ya da kötü," diye ekledi ve sesinde bir gülümsemenin ipucunu duyabiliyordu. "Burada babamla birlikte olursam mahkemeden ayrılmayacağını biliyorum. Bunu ona yapamam. Burası... Onu bu yılan çukurunda tuzağa düşürmeyeceğim.”

Coriane, kardeşi ve onun asil, özverili, aptal kalbi için bir acı hissetti. "O halde onun cepheye gitmesine izin verirdin."

"Orada hiçbir*izin vermek*endişelendiğim yer. Kendi kararlarını verebilmeli." "Ya babası Lord

Skonos aynı fikirde değilse?"*Kesinlikle yapacağı gibi.* "O halde planladığım gibi onunla

evleneceğim ve onu yanımda Delphie'ye getireceğim." “Her zaman seninle bir plan.”

"Kesinlikle denerim."

Mutluluğun artmasına rağmen - kardeşi ve en yakın arkadaşı*evli*— Coriane'in içini acıtan o tanıdık ağrı.*Birlikte olacaklar ve sen yalnız kalacaksın.*

Julian'ın parmakları sisli yağmura rağmen sıcak bir şekilde kendi parmaklarını sıktı. "Ve tabii ki seni de çağıracağım. Seni Kraliyet Divanı'nın karşısına babam ve Jessamine'den başka kimse olmadan bırakacağımı mı sanıyorsun?" Daha sonra yanağını öpüp göz kırptı. “Benim hakkımda biraz daha iyi düşün Cori.”

Onun iyiliği için sarayın ışıklarında parıldayan geniş, beyaz bir gülümsemeyi zorladı. Onun ışıltısından hiçbir şey hissetmiyordu.*Julian nasıl aynı anda bu kadar akıllı ve bu kadar aptal olabiliyordu?*Bu onu art arda şaşırttı ve üzdü. Babaları Julian'ın Delphie'de eğitim almasına izin verse bile Coriane'in aynı şeyi yapmasına asla izin verilmeyecekti. O büyük bir zekaya sahip değildi, büyücü değildi, güzel değildi ya da savaşçı değildi. Onun faydası evlilikte, ittifakta yatıyordu ve bunların hiçbiri ağabeyinin kitaplarında ya da korumasında bulunmuyordu.

Beyazateş, her kaymaktaşı sütunundan Calore Hanesi'nin renkleriyle, siyah, kırmızı ve kraliyet gümüşüyle süslenmişti. Pencereler içerideki ışıkla göz kırpıyordu ve kralın alevli cüppeleri ve maskeleri içindeki Nöbetçi muhafızlarının bulunduğu büyük girişten kükreyen bir partinin sesleri süzülüyordu. Hâlâ Julian'ın elini tutarak yanlarından geçerken Coriane kendini bir hanımefendiden çok, hücresine götürülen bir mahkum gibi hissetti.

Coriane elinden geleni yaptı*seç seç seç*yemeğinde.

Ayrıca birkaç altın işlemeli çatalı cebine koymayı da tartıştı. Keşke Merandus Hanesi masanın karşısında onlarla yüzleşmeseydi. Bunların hepsi fısıltılardı; muhtemelen Coriane'in niyetini kendisi kadar iyi bilen zihin okuyucularda. Sara ona bunu hissedebilmesi gerektiğini, içlerinden biri kafasına girerse fark edebilmesi gerektiğini söyledi ve kendi beynine dikkat etmeye çalışırken gergin ve gergindi. Bu onu sessiz ve bembeyaz bir yüz haline getirdi, parçalanmış ve yenmemiş yiyeceklerle dolu tabağına yoğun bir şekilde bakmasına neden oldu.

Julian da tıpkı Jessamine gibi dikkatini dağıtmaya çalıştı ama bunu istemeden yapmıştı. Lord ve Leydi Merandus'a eşleşen kıyafetlerinden (lord için bir takım elbise ve leydi için bir elbise, her ikisi de yıldızlarla dolu mavi siyah bir gökyüzü gibi parıldayan) atalarının topraklarından elde ettikleri kazançlara (çoğunlukla Liman'da, Coriane'in pek neşeli olmadığını bildiği Merry Town'ın teknoloji meraklısı gecekondu mahallesi de dahil). Merandus soyu Jacos Hanesi'ni ellerinden geldiğince görmezden gelmeye, dikkatlerini kendilerine ve kraliyet ailesinin yemek yediği yükseltilmiş ziyafet masasına vermeye kararlı görünüyordu. Coriane de onlara bir göz atmaktan kendini alamadı.

Norta Kralı Beşinci Tiberias doğal olarak ortadaydı; süslü sandalyesinde uzun ve ince bir şekilde oturuyordu. Siyah elbise üniforması koyu kırmızı ipek ve gümüş şeritlerle kesilmişti; hepsi titizlikle mükemmel ve yerli yerindeydi. Güzel bir adamdı, yakışıklıdan da öte, sıvı altın rengi gözleri ve şairleri ağlatacak elmacık kemikleri vardı. Görkemli bir şekilde gri benekli olan sakalı bile keskin bir mükemmelliğe ulaşmak için özenle tıraşlanmıştı. Jessamine'e göre onun Kraliçedereni, kraliçesi olmak için yarışan savaşan hanımların kan gölüydü. Kimse kralın onları asla sevmeyeceğini umursamıyor gibiydi. Onlar sadece çocuklarına annelik yapmak, güvenini korumak ve kendilerine ait bir taç kazanmak istiyorlardı. Lerolan Hanesi'nin unutulmuş hali olan Kraliçe Anabel tam da bunu yaptı. Kralın solunda oturuyordu, gülümsemesi kıvrılmıştı ve gözleri tek oğlundaydı. Askeri üniformasının boynu açıktı. sahip olduğu patlayıcı yetenek olarak boğazındaki kırmızı, turuncu ve sarı mücevherlerden oluşan ateş fırtınasını ortaya çıkardı. Tacı küçüktü ama göz ardı edilmesi zordu; kalın bir pembe altın şeridin içine yerleştirilmiş, her hareket ettiğinde göz kırpan siyah taşlar.

Kralın metresi de başına benzer bir bant takmıştı, ancak bu taçta değerli taşlar yoktu. Bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu; parmakları kralınkilerle iç içeyken gülümsemesi son derece parlaktı. Iral Hanesi'nden Prens Robert. Bir damla bile kraliyet kanı yoktu ama kralın emriyle onlarca yıl boyunca bu unvanı elinde tuttu. Kraliçe gibi o da, siyah elbise üniforması, uzun abanoz saçları ve kusursuz bronz teniyle daha da çarpıcı hale gelen, evinin renklerinde mavi ve kırmızı bir mücevher cümbüşü giyiyordu. Gülüşü müzikaldi ve ziyafet salonunda yankılanan pek çok sese de yansıdı. Coriane onun nazik bir görünüme sahip olduğunu düşünüyordu; bu, sarayda bu kadar uzun süre kalan biri için tuhaf bir durumdu. Bu onu biraz rahatlattı, ta ki yanında oturan kendi evini fark edene kadar; hepsi keskin ve sert, keskin gözleri ve vahşi gülümsemeleriyle. İsimlerini hatırlamaya çalıştı ama yalnızca birini biliyordu; kız kardeşi, Leydi Ara, Iral Hanesi'nin başı, her santiminde öyle görünüyor. Ara'nın bakışlarını hissetmiş gibi koyu gözleri Coriane'inkilere takıldı ve başka bir yere bakmak zorunda kaldı.

Prense. Bir gün Altıncı Tiberya, ama şimdi yalnızca Tiberya. Bir genç, Julian'ın

Babasının sakalının gölgesi çenesine düzensiz bir şekilde dağılmıştı. Boş bardağın aceleyle yeniden doldurulmasına ve yanaklarında açan gümüşi kızarıklığa bakılırsa, şarabı tercih ediyordu. Onu amcasının cenazesinde, bir mezarın yanında metanetle duran saygılı bir oğul olarak hatırladı. Artık annesiyle şakalaşarak rahatça sırıtıyordu.

Gözleri bir anlığına onunkine takıldı, Kraliçe Anabel'in omzunun üzerinden eski elbiseli Jacos kızına baktı. Onun tuhaflıklarına ve şarabına dönmeden önce bakışlarını kabul ederek hızla başını salladı.

Masanın karşı tarafından bir ses, "Buna izin verdiğine inanamıyorum" dedi.

Coriane döndüğünde Elara Merandus'un da kraliyet ailesine baktığını gördü; keskin ve açılı gözleri tiksintiyle kısılmıştı. Anne babasınınki gibi, Elara'nın koyu mavi ipekli ve işlemeli beyaz taşlı kıyafeti ışıltılıydı, ancak elbise yerine pelerin kollu kesikli bir bluz giymişti. Uzun, son derece düz saçları külden bir sarı perde gibi bir omzunun üzerine düşüyor, kristal parlaklıkla süslenmiş kulağını ortaya çıkarıyordu. Geri kalanı da aynı titizlikle mükemmeldi. Uzun koyu kirpikler, porselenden daha solgun ve kusursuz bir cilt, cilalanmış ve saray kusursuzluğuna budanmış bir şeyin zarafeti. Zaten çekingen olan Coriane, belindeki altın kuşaktan çekiştirdi. Koridordan çıkıp şehir evine geri dönmekten başka bir şey istemiyordu.

"Seninle konuşuyorum Jacos."

Coriane sesini sakin tutmak için elinden geleni yaparak, "Şaşırdıysam beni bağışlayın," diye yanıtladı. Elara nezaketiyle ya da bu konuda pek bir şeyle tanınmıyordu. Yönetici bir lordun kızı olmasına rağmen Coriane, fısıltı kız hakkında çok az şey bildiğini fark etti. "Neden bahsediyorsun?"

Elara parlak mavi gözlerini bir kuğu zarafetiyle devirdi. "Kraliçe elbette. Ailesi bir yana, kocasının fahişesiyle aynı masayı paylaşmaya nasıl katlanıyor bilmiyorum. Bu açıkça bir hakarettir."

Coriane bir kez daha Prens Robert'a baktı. Onun varlığı kralı rahatlatmış gibiydi ve eğer kraliçe gerçekten bunu düşünüyorsa bunu belli etmiyordu. O izlerken, üç kraliyet tacı da nazik bir konuşma içinde fısıldaşıyordu. Ama veliaht prens ve şarap kadehi gitmişti.

"*BEN*buna izin vermeyeceğim," diye devam etti Elara, tabağını iterek. Boştu, temiz yenilmişti. *En azından yemeğini yiyebilecek kadar omurgası var.*"Ve orada benim evim olacaktı, onun değil. Bu kraliçenin hakkıdır, başka kimsenin değil."

O halde Queenstrial'da yarışacak.

"Tabiki yapacağım."

Korku Coriane'in içini kapladı ve onu ürpertti.*Öyle mi-?* "Evet."

Elara'nın yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı.

Coriane'in içinde bir şeyler yandı ve neredeyse şoktan geriye düşecekti. Hiçbir şey hissetmedi, kafasının içinde bir fırça bile yoktu, Elara'nın onun düşüncelerini dinlediğine dair hiçbir belirti yoktu. "Ben..." diye kekeledi. "Affedersin." Ayakta dururken bacakları yabancı geliyordu; on üç ders boyunca oturmaktan dolayı titriyordu. Ama şükür ki hâlâ kendi gücü altında.*Boş boş boş*

*boşluk,*diye düşündü, beyaz duvarları, beyaz kağıtları ve beyaz hiçbir şeyi kafasında canlandırırken. Elara eline kıkırdayarak sadece izledi.

“Cori...?” Julian'ın bunu söylediğini duydu ama Julian onu durdurmadı. Olay çıkarmak istemeyen Jessamine de aynısını yaptı. Ve babası bunu hiç fark etmedi; Lord Provos'un söylediği bir şeye daha çok dalmıştı.

Boş boş boş boş.

Adımları ne çok hızlı ne de çok yavaştı.*Ne kadar uzakta olmam gerekiyor?*

*Daha uzağa,*dedi Elara'nın kafasındaki alaycı mırıltısı. Bu his karşısında neredeyse takılıp düşecekti. Ses, pencerelerden kemiklerine, tavandaki avizelerden kulaklarındaki zonklayan kana kadar etrafındaki ve içindeki her şeyde yankılanıyordu.*Daha uzağa, Jacos.*

Boş boş boş boş.

Ziyafet salonundan çıkıp bir koridordan aşağıya ve oymalı cam kapıdan içeri girene kadar bu sözleri bir dua kadar hararetli bir şekilde kendi kendine fısıldadığının farkında değildi. Etrafında yağmur ve tatlı çiçek kokan küçük bir avlu yükseliyordu.

"Boş boş boş," diye mırıldandı bir kez daha, bahçenin derinliklerine doğru ilerledi. Manolya ağaçları bir yay şeklinde kıvrılarak beyaz çiçeklerden ve zengin yeşil yapraklardan oluşan bir taç oluşturuyor. Artık neredeyse hiç yağmur yağmıyordu ve fırtınanın son damlalarından korunmak için ağaçlara yaklaştı. Hava beklediğinden daha soğuktu ama Coriane bunu memnuniyetle karşıladı. Elara artık yankılanmıyordu.

İçini çekerek koruluğun altındaki taş bir sıraya çöktü. Dokunuşu daha da soğuktu ve kollarını kendine doladı.

"Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi derin bir ses, kelimeler yavaş ve ağır ağır.

Coriane gözlerini fal taşı gibi açarak döndü. Elara'nın ona musallat olmasını ya da Julian'ın ya da Jessamine'in onu ani çıkışını azarlamasını bekliyordu. Birkaç adım ötede duran figürün kesinlikle onlardan biri olmadığı açıktı.

"Majesteleri," dedi Coriane, doğru düzgün eğilebilmek için ayağa fırlayarak.

Veliaht Prens Tiberias, bir elinde bir bardak, diğerinde yarı boş bir şişeyle, karanlıkta hoş bir tavırla onun başında duruyordu. Onun hareket etmesine izin verdi ve onun kötü durumu hakkında nazikçe hiçbir şey söylemedi. "Bu yeterli," dedi sonunda, ona ayağa kalkmasını işaret ederek.

Emredildiği gibi aceleyle yaptı ve onunla yüzleşmek için doğruldu. "Evet majesteleri."

"Bir bardak ister misiniz leydim?" dedi, oysa o zaten bardağı dolduruyordu. Hiç kimse bir Norta prensinin teklifini reddedecek kadar aptal değildi. “Bu bir palto değil ama seni yeterince ısıtacak. Yazık ki bu etkinliklerde viski yok."

Coriane zorla başını salladı. "Yazık, evet," diye tekrarladı, kahverengi likörün tadını hiç tatmamıştı. Elleri titreyerek dolu bardağı aldı, parmakları bir anlığına onunkine dokundu. Teni güneşteki bir taş kadar sıcaktı ve elini tutma ihtiyacı onu şaşırtmıştı. Bunun yerine kırmızı şarabın derin bir kısmını içti.

Doğrudan şişeden yudumlasa da onunla eşleşti.*Ne kadar kaba,*diye düşündü, yutkunurken boğazının sallanmasını izleyerek.*Eğer bunu yaparsam Jessamine derimi yüzerdi.*

Prens onun yanına oturmadı ama mesafesini korudu, böylece sadece onun sıcaklığının hayaletini hissedebiliyordu. Nemli havada bile kanının sıcak olduğunu bilecek kadar. Süslü bir takım elbiseyi terlemeden nasıl giymeyi başardığını merak etti. Bir parçası onun oturmasını diliyordu, sırf yeteneklerinin ikinci elden hararetinin tadını çıkarabilmek için. Ama bu her iki taraf açısından da uygunsuz olurdu.

"Sen Jarred Jacos'un yeğenisin, değil mi?" Sesi kibardı ve iyi eğitimliydi. Muhtemelen bir görgü kuralları koçu onu doğduğundan beri takip ediyordu. Yine sorusuna cevap beklemedi. "Elbette başsağlığı dilerim."

"Teşekkür ederim. Benim adım Coriane, diye önerdi, onun sormayacağını fark ederek. *Sadece cevabını zaten bildiği şeyi sorar.*

Onaylarcasına başını eğdi. "Evet. Ve kendimi tanıtarak ikimizi de aptal yerine koymayacağım.

Uygun olmasına rağmen Coriane gülümsediğini hissetti. Başka ne yapacağını bilemeden şarabından bir yudum daha aldı. Jessamine, bırakın geleceğin kralı, Calore Hanesi'nin kraliyet üyeleriyle konuşma konusunda ona pek fazla talimat vermemişti.*Konuşulduğunda konuş*Hatırlayabildiği tek şey buydu, bu yüzden dudaklarını ince bir çizgi oluşturacak kadar sıkı bir şekilde birbirine bastırdı.

Tiberias bu görüntüye açıkça güldü. Belki biraz sarhoştu ve tamamen eğlenmişti. "Liderlik yapmak zorunda olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?*her bir konuşma*?" Kıkırdadı. "Robert ve ailemle herkesten daha fazla konuşuyorum çünkü bu, diğer insanlardan kelime çıkarmaktan daha kolay."

*Senin için ne kadar zavallı,*diye bağırdı. "Kulağa çok kötü geliyor," dedi elinden geldiğince ağırbaşlı bir tavırla. "Belki kral olduğunda sarayın görgü kurallarında bazı değişiklikler yapabilirsin?"

"Kulağa yorucu geliyor," diye mırıldandı şarabı yudumlarken. "Ve genel hatlarıyla önemsiz. Belki fark etmediniz diye söylüyorum, bir savaş sürüyor."

Haklıydı. Şarap onu biraz ısıtmıştı. "Savaş mı?" dedi. "Nerede? Ne zaman? Bu konuda hiçbir şey duymadım."

Prens hızla onunla yüzleşmek için hamle yaptı ama Coriane'in onun tepkisi karşısında hafifçe sırıttığını gördü. Tekrar güldü ve şişeyi ona doğru uzattı. "Beni bir anlığına yakaladınız Leydi Jacos."

Hâlâ sırıtarak banka doğru ilerledi ve onun yanına oturdu. Dokunacak kadar yakın olmasa da Coriane hâlâ hareketsizdi, şakacı tavrı unutulmuştu. Fark etmemiş gibi davrandı. Sakin ve dengede kalmak için elinden geleni yaptı.

"Bu yüzden burada yağmur altında içki içiyorum çünkü ailem mahkeme önünde sarhoş olmayı hoş karşılamıyor." Sıcaklığı alevlendi, içindeki sıkıntıyla birlikte nabız gibi atıyordu. Coriane, soğuk kemiklerinden uzaklaşırken bu duygudan keyif aldı. "Mazeretin nedir? Hayır, dur tahmin edeyim; Merandus Hanesi'yle oturuyordun, değil mi?"

Dişlerini gıcırdatarak başını salladı. "Masaları kim düzenlediyse benden nefret ediyor olmalı."

"Parti planlamacıları annem dışında kimseden nefret etmiyor. Süslemelere, çiçeklere ya da oturma planlarına meraklı biri değil ve kraliçelik görevlerini ihmal ettiğini düşünüyorlar. Elbette,

bu çok saçma," diye ekledi hızla. Başka bir içki. "Babamdan daha fazla savaş konseyinde yer alıyor ve ikisine de yetecek kadar eğitim alıyor."

Coriane üniforması içindeki kraliçeyi, göğsünde görkem dolu madalyaları hatırladı. "Etkileyici bir kadın" dedi, başka ne diyeceğini bilemeden. Aklı, kraliçenin sözde teslim olmasından tiksinerek kraliyet ailesine bakan Elara Merandus'a gitti.

"Aslında." Gözleri artık boş olan bardağına takıldı. "Geri kalanıyla ilgilenir misin?" diye sordu ve bu sefer gerçekten bir cevap bekliyordu.

"Yapmamalıyım," dedi şarap kadehini bankın üzerine bırakarak. "Aslında içeri dönmem gerekiyor. Kuzenim Jessamine bana çok kızacak."*Umarım bütün gece bana ders vermez.*

Yukarıda gökyüzü koyulaşmıştı ve bulutlar yuvarlanıp yağmuru temizleyerek parlak yıldızları ortaya çıkarıyordu. Prensin yakıcı yeteneğiyle beslenen bedensel sıcaklığı, etraflarında hoş bir cep oluşturdu; Coriane'den biri ayrılmak istemiyordu. Manolya ağaçlarının son nefesini çekerek düzenli bir nefes aldı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Tiberias da tavırlarında hâlâ dikkatli bir tavırla onunla birlikte ayağa fırladı. "Sana eşlik edeyim mi?" Her beyefendinin yapacağı gibi sordu. Ama Coriane onun gözlerindeki isteksizliği okudu ve ona el salladı.

"Hayır, ikimizi de cezalandırmayacağım."

Bunun üzerine gözleri parladı. "Cezadan bahsetmişken; eğer Elara bir daha sana fısıldarsa, sen de ona aynı nezaketi göster."

"Nasıl... o olduğunu nasıl anladın?"

Yüzünden çoğu Coriane'in bilmediği bir fırtına bulutu geçti. Ama öfkeyi kesinlikle tanıyordu.

"Herkesin bildiği gibi o da babamın yakında Queenstrial'ı arayacağını biliyor. Düşmanlarını ve avını öğrenmek için her bakirenin kafasına girdiğine hiç şüphem yok." Neredeyse korkunç bir hızla şarabın sonunu içti ve şişeyi boşalttı. Ancak uzun süre boş kalmadı. Bileğinde bir şey kıvılcım çıkardı, sarı beyaz bir yıldız patlaması. Camın içinde alev alarak yeşil kafesindeki son alkol damlalarını da yaktı. "Tekniğinin kusursuz, neredeyse mükemmel olduğu söylendi bana. O istemiyorsa onu hissetmeyeceksin.

Coriane ağzının arkasında safra tadı hissetti. Tiberias'ın bakışlarından kaçınmak için de olsa şişedeki aleve odaklandı. O izlerken sıcaklık camı çatlattı ama kırmadı. "Evet," dedi boğuk bir sesle. "Hiçbir şeymiş gibi hissettiriyor."

"Peki, sen bir şarkıcısın, değil mi?" Sesi aniden alevi kadar sertleşti; yeşil camın arkasında keskin, hastalıklı bir sarıydı. "Ona kendi ilacından tattır."

"Yapamam mümkün değil. Yeteneğim yok. Üstelik kanunlar da var. Yeteneğimizi, uygun kanalların dışında, kendi aleyhimize kullanmayız—"

Bu seferki gülüşü boştu. "Peki Elara Merandus bu kanuna uyuyor mu? O vuruyor

sen ona karşılık verdin Coriane. Benim krallığımın yolu budur.”

"Henüz senin krallığın değil," diye mırıldandığını duydu. Ancak

Tiberias'ın umurunda değildi. Aslında karanlık bir şekilde sırıttı.

“Omurganın olduğundan şüpheleniyordum Coriane Jacos. Oralarda bir yerde."

*Omurga yok.*Öfke içinde tısladı ama bunu asla dile getiremedi. O bir prensti, geleceğin kralıydı. Ve o hiç kimse değildi; Yüksek Hanedan'ın Gümüş kızı için gevşek bir bahaneydi. Dilediği gibi dik durmak yerine bir reverans daha yaptı.

"Majesteleri," dedi gözlerini çizmeli ayaklarına indirerek.

Kitaplarındaki bir kahramanın yapacağı gibi hareket etmedi, aralarındaki mesafeyi kapatmadı. Tiberias Calore geride durdu ve onun tek başına gitmesine izin vererek kurtların inine kendi kalbinden başka kalkanı olmadan geri döndü.

Bir süre sonra şişenin parçalandığını ve camın manolya ağaçlarına saçıldığını duydu.

*Tuhaf bir prens, daha da tuhaf bir gece,*daha sonra yazdı.*Onu bir daha görmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ama o da yalnız görünüyordu. Birlikte yalnız kalmamalı mıyız?*

En azından Jessamine kaçtığım için beni azarlayamayacak kadar sarhoştu.

Saraydaki hayat, mülkteki hayattan ne daha iyi ne de daha kötüydü.

Valiliğin gelirleri daha fazlaydı ama bu, Jacos Hanesi'ni temel olanakların çok ötesine taşıyacak kadar değildi. Coriane'in hâlâ kendi hizmetçisi yoktu ve istemiyordu da, Jessamine kendi yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyerek bağırmaya devam ediyordu. En azından ailenin başkente nakledilmesinin ardından kapatılan Aderonack malikanesinden ziyade Archeon şehir evinin bakımı daha kolaydı.

*Bir şekilde özlüyorum*Coriane yazdı.*Toz, karışık bahçeler, boşluk ve sessizlik. Babamdan, Jessamine'den ve hatta Julian'dan uzakta, bana ait pek çok köşe vardı.*En çok da garajın ve ek binaların kaybının yasını tutuyordu. Aile yıllardır bırakın şoför tutmayı, çalışır durumda bir nakliye aracına bile sahip olmamıştı ama geriye kalanlar kaldı. Altı kişilik özel taşıtın devasa iskeleti vardı, motoru bir org gibi yere nakledilmişti. Patlamış su ısıtıcıları, parça parça parçalanmış eski fırınlar, uzun zamandır aramızdan ayrılan bahçıvanların ıvır zıvırından bahsetmiyorum bile, çeşitli barakalar ve araziler çöpe atılmıştı.*Arkamda tamamlanmamış bulmacalar bırakıyorum, parçalar asla bir araya getirilmiyor. İsraf hissi veriyor. Nesnelerden değil, kendimden. Kabloyu sıyırmak veya vidaları saymak için çok zaman harcandı. Ne için? Asla kullanmayacağım bilgi için mi? Bilgi olan*lanetli, aşağılık, aptal,*diğer herkese mi? On beş yıldır kendimle ne yaptım? Hiçbir şeyin olmadığı harika bir yapı. Sanırım eski evi özlüyorum çünkü o benim boşluğumda, sessizliğimde yanımdaydı. Araziden nefret ettiğimi sanıyordum ama sanırım başkentten daha çok nefret ediyorum.*

Lord Jacos elbette oğlunun isteğini reddetti. Varisi, çökmekte olan kayıtları tercüme etmek ve önemsiz eserleri arşivlemek için Delphie'ye gitmeyecekti. "Bunun bir anlamı yok" dedi. Tıpkı Coriane'in yaptıklarının çoğunda hiçbir anlam görmediği ve bu fikrini düzenli olarak dile getirdiği gibi.

Her iki çocuğun da bağırsakları parçalanmıştı, kaçışlarının elinden alındığını hissediyorlardı. Jessamine bile onların duygularındaki gerilemeyi fark etti ama ikisine de hiçbir şey söylemedi. Ancak Coriane, eski kuzenlerinin saraydaki ilk aylarında ona yumuşak davrandığını, daha doğrusu kendisinin içki konusunda sert olduğunu biliyordu. Her ne kadar Jessamine Archeon ve Summerton'dan bahsetse de, eğer cin tüketimi bir göstergeyse, ikisini de pek sevmiyormuş gibi görünüyordu.

Çoğu zaman Coriane, Jessamine'in günlük "şekerlemesi" sırasında kaçabiliyordu. Hoşuna giden bir yer, hayatının yeni çalkantılı denizinde demir atabileceği bir yer bulma umuduyla şehirde defalarca yürüdü.

Böyle bir yer bulamadı; bunun yerine bir kişi buldu.

Birkaç hafta sonra kendisine Tibe adını vermesini istedi. Kraliyet ailesi ve birkaç değerli arkadaş arasında kullanılan bir aile takma adı. "Pekala o zaman" dedi Coriane, isteğini kabul ederek. “'Majesteleri' demek biraz acı verici olmaya başladı.”

İlk kez tesadüfen, Archeon'un her iki yakasını birbirine bağlayan Başkent Nehri üzerindeki devasa köprüde karşılaştılar. Üç seviyeli yolu, plazaları ve ticari meydanları destekleyen, bükülmüş çelik ve kafes demirden oluşan muhteşem bir yapı. Coriane'in ipek dükkânları ya da suyun üzerinde uzanan şık restoranları o kadar çok etkilememişti, daha çok köprünün kendisi ve inşasıyla ilgileniyordu. Kaç ton metal olduğunu tahmin etmeye çalıştı

ayaklarının altında, zihninde bir denklem telaşı vardı. İlk başta ne ona doğru yürüyen Nöbetçileri ne de takip ettikleri prensi fark etti. Bu sefer elinde bir şişe olmadığı için aklı başındaydı ve kız onun yanından geçeceğini düşünüyordu.

Bunun yerine onun yanında durdu, sıcaklığı bir yaz güneşinin dokunuşu gibi hafif bir azalışla. Köprünün çeliğine bakan bakışlarını takip ederek, "Leydi Jacos," dedi. "İlginç bir şeyler?"

Başını eğdi ama bir kez daha kötü bir reverans yaparak kendini utandırmak istemedi. "Sanırım öyle" diye yanıtladı. "Bizi ayakta tutacağını umarak kaç ton metalin üzerinde durduğumuzu merak ediyordum."

Prens sinirlerle karışık bir kahkaha attı. Sanki birdenbire suyun tam olarak ne kadar üstünde olduklarını fark etmiş gibi ayaklarını kaydırdı. "Bu düşünceyi aklımdan uzak tutmak için elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı. "Paylaşacak başka korkutucu fikirleriniz var mı?"

"Ne kadar zamanın var?" dedi yarım sırıtmayla. Sadece yarısı, çünkü bir şey geri kalanını çekiyor ve ağırlaştırıyor. Başkentin kafesi Coriane için mutlu bir yer değildi.

Ne de Tiberias Kalorisi. "Bana bir yürüyüş lütfunda bulunur musun?" diye sordu, kolunu uzatarak. Bu sefer Coriane onda hiçbir tereddüt görmedi, hatta bir soruyu dalgın bir şekilde merak ettiğini bile gördü. Cevabını zaten biliyordu.

"Elbette." Ve kolunu onunkine kaydırdı.

*Bu bir prensin kolunu son tutuşum olacak.*Köprüde yürürken düşündü. Her zaman bunu düşünüyordu ve her zaman yanılıyordu.

Haziran ayının başlarında, mahkemenin Archeon'dan daha küçük ama bir o kadar da büyük olan yazlık saraya gitmek üzere kaçmasından bir hafta önce, Tibe onunla buluşması için birini getirdi. Doğu Archeon'da, Hexaprin Tiyatrosu'nun dışındaki heykel bahçesinde buluşacaklardı. Coriane erken gelmişti, çünkü Jessamine kahvaltı sırasında içmeye başlamıştı ve oradan uzaklaşmak istiyordu. Bir kereliğine göreli yoksulluğu bir avantajdı. Giysileri sıradandı, evinin renklerinde altın ve sarı çizgili olduğundan açıkça gümüştü ama dikkat çekici bir şey değildi. Onu Yüksek Hanedan'ın bir hanımı, dikkate değer biri olarak gösterecek hiçbir mücevher yok. Birkaç adım geride duracak üniformalı bir hizmetçi bile yok. Oymalı mermer koleksiyonunun içinde gezinen diğer Gümüşler onu zar zor görebiliyordu ve o da ilk kez bu durumdan hoşlanmıştı.

Hexaprin'in yeşil kubbesi yukarıda yükselerek onu hâlâ yükselen güneşten koruyordu. Zirveye pürüzsüz, kusursuz granitten yapılmış siyah bir kuğu tünemiş, uzun boynu kemerli ve kanatları genişçe açılmış, her tüyü titizlikle şekillendirilmiş. Gümüş fazlalığının güzel bir anıtı.*Ve muhtemelen Red'in yaptığı,*etrafına bakınarak biliyordu. Yakınlarda Kızıllar yoktu ama sokakta koşuşturuyorlardı. Birkaçı tiyatroya bakmak için durdu, gözleri asla yaşayamayacakları bir yere kaldırdı.*Belki bir gün Eliza ve Melanie'yi de getiririm.*Hizmetçilerin bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını ya da böyle bir hayırseverlikten utanıp utanmayacağını merak etti.

Asla öğrenemedi. Tibe'nin gelişi, Kızıl hizmetkarlarına dair tüm düşünceleri ve onlarla birlikte diğer birçok şeyi sildi.

Babasının güzelliğinden eser yoktu ama kendi çapında yakışıklıydı. Tibe'nin güçlü bir çenesi vardı, hala inatla sakal bırakmaya çalışıyordu, etkileyici altın gözleri ve

yaramaz Gülümse. İçtiğinde yanakları kızardı ve kahkahası yoğunlaştı, tıpkı dalgalanan ateş gibi, ama şu anda bir yargıç gibi ayıktı ve seğiriyordu.*Gergin,*Coriane, kendisi ve maiyetiyle buluşmak için harekete geçtiğinde bunu fark etti.

Bugün sade giyinmişti—*ama benim kadar kötü değil*. Üniforma yok, madalya yok, bunun kraliyet olayı olduğunu gösterecek resmi bir şey yok. Beyaz bir gömlek üzerine kömür grisi sade bir ceket, koyu kırmızı pantolon ve ayna parlaklığında cilalanmış siyah botlar giyiyordu. Sentinel'lar o kadar da gayri resmi değildi. Maskeleri ve alevli cüppeleri onun doğuştan gelen hakkının yeterince işaretiydi.

"Günaydın" dedi ve parmaklarının yanında hızla tempo tuttuğunu fark etti. "Görebileceğimizi düşündüm*Kışın Sonbaharı*. Piedmont'tan yeni."

Bu ihtimal karşısında kalbi hızla çarptı. Tiyatro, ailesinin karşılayamayacağı bir israftı ve Tibe'nin gözlerindeki parıltıya bakılırsa, o da bunu biliyordu. "Elbette, kulağa harika geliyor."

"Güzel," diye yanıtladı ve kolunu kendi eline aldı. Bu artık ikisinin de doğasında vardı ama yine de Coriane'in kolu onun dokunuşuyla titriyordu. Uzun zamandır onlarınkinin sadece bir arkadaşlık olduğuna karar vermişti...*o bir prens, Queenstrial'a bağlı*- yine de onun varlığından hâlâ keyif alabiliyordu.

Bahçeden çıkıp tiyatronun fayanslı merdivenlerine ve girişin önündeki çeşmeli meydana doğru ilerlediler. Çoğu, prensleri ve asil bir hanımefendinin tiyatroya geçişini izleyerek onlara yer açmak için durdu. Parlak ışıklar Coriane'i kör eden birkaç fotoğraf çekti ama Tibe bunların arasından gülümsedi. Bu tür şeylere alışkındı. O da bunu umursamadı, aslında değil. Aslında, kameranın ampullerini karartmanın ve yaklaşan herkesi sersemletmelerini engellemenin bir yolu olup olmadığını merak ediyordu. Tibe konuşana kadar ampuller, tel ve gölgeli cam düşüncesi onu meşgul etti.

Uçan siyah kuğulardan oluşan bir mozaiğin üzerinden atlayıp eşiği geçerken, "Bu arada Robert da bize katılacak," diye ağzından kaçırdı. Mermer duvarları, yüksek merdivenleri, çiçek patlamaları ve bir düzine yaldızlı avizenin asılı olduğu aynalı tavanıyla Hexaprin'in güzelliği karşısında şaşkına dönen Coriane ilk başta onu zar zor duydu. Ancak bir saniye sonra çenesini kapattı ve Tibe'ye döndüğünde onun daha önce görmediği kadar öfkeli bir şekilde kızardığını gördü.

Endişeli bir şekilde ona göz kırptı. Zihninde kralın metresini, asil olmayan prensi gördü. "Benim için sorun değil," dedi sesini alçak tutmaya dikkat ederek. Matine gösterisine katılmak için sabırsızlanan bir kalabalık oluştu. "Senin için sakıncası yoksa?"

“Hayır, hayır, geldiğine çok sevindim. Ben... onun gelmesini istedim.” Her nasılsa prens sözlerine takılıp kalmıştı ve Coriane bunun nedenini anlayamıyordu. "Seninle tanışmasını istedim."

"Ah," dedi başka ne diyeceğini bilemeyerek. Sonra sıradan, modası geçmiş elbisesine baktı ve kaşlarını çattı. "Keşke başka bir şey giyseydim. Bir prensle her gün karşılaşılmaz," diye ekledi göz kırpış gölgesiyle.

Mizah ve rahatlama dolu bir kahkaha attı. "Zeki Coriane, çok zeki."

Bilet gişelerini ve tiyatronun halka açık girişini atladılar. Tibe liderliğinde

Onu dolambaçlı merdivenlerden birinden yukarı çıkararak devasa fuayeyi daha iyi görebilmesini sağladık. Köprüdeyken burayı kimin yaptığını merak ediyordu ama içten içe biliyordu. Kızıl emek, Kızıl zanaatkarlar, belki de sürece yardımcı olacak birkaç magnetron. Her zamanki inançsızlık sancısı vardı.*Hizmetkarlar nasıl bu kadar güzel bir güzellik yaratabiliyor ve hâlâ aşağılık sayılabiliyorlardı? Onlar bizimkinden farklı harikalar yaratma yeteneğine sahiptirler.*

Doğuştan ziyade el işi ve pratik yoluyla beceri kazandılar.*Bu, Gümüş'ün gücüne eşit değilse de ondan daha büyük değil mi?*Ancak bu tür düşünceler üzerinde uzun süre durmadı. Asla yapmadı.*Bu dünyanın yoludur.*

Kraliyet locası tablolarla süslenmiş, halı kaplı uzun bir salonun sonundaydı. Birçoğu, başkentteki sanatın büyük patronları olan Prens Robert ve Kraliçe Anabel'e aitti. Tibe, Robert ve annesinin tam bir kıyafet içindeki portresini yanından ayırmadan onları gururla işaret etti.

“Anabel*nefret ediyor*şu tablo," dedi salonun sonundan bir ses. Gülüşü gibi Prens Robert'ın sesinde de bir melodi vardı ve Coriane onun ailesinde şarkıcı kanı olup olmadığını merak etti.

Prens halının üzerinde uzun, zarif adımlarla sessizce süzülerek yaklaştı.*Bir ipek*Coriane, kendisinin Iral Hanesi'nden olduğunu hatırlayarak biliyordu. Yeteneği çeviklik ve dengeydi, ona hızlı hareket etme yeteneği ve akrobat benzeri bir beceri kazandırıyordu. Uzun saçları bir omzunun üzerine düşüyordu ve koyu mavi-siyah dalgalar halinde parlıyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatırken Coriane şakaklarındaki griliğin yanı sıra ağzının ve gözlerinin etrafındaki gülme çizgilerini fark etti.

Robert tablonun önünde durup, "Bunun bize pek benzediğini düşünmüyor; çok güzel, anneni bilirsin," diye devam etti. Önce Anabel'in yüzünü, sonra da kendi yüzünü işaret etti. Her ikisi de gençlik ve canlılıkla parlıyor gibiydi, yüz hatları güzel ve gözleri parlaktı. “Ama bence gayet iyi. Sonuçta kimin ara sıra biraz yardıma ihtiyacı olmaz ki?” nazik bir göz kırpışıyla ekledi. "Bunu çok yakında anlayacaksın, Tibe."

"Eğer yardım edebilirsem hayır," diye yanıtladı Tibe. "Resimler için oturmak krallıktaki en sıkıcı eylem olabilir."

Coriane ona bir bakış attı. "Ama ödenecek küçük bir bedel. Bir taç için.”

“İyi söylediniz Leydi Jacos, iyi söylediniz.” Robert güldü ve saçını geriye attı. "Buranın etrafından hafifçe dolaş, oğlum. Gerçi görgü kurallarını çoktan unutmuş gibisin?”

"Elbette, elbette," dedi Tibe ve elini sallayarak Coriane'e yaklaşmasını işaret etti. “Robert Amca, bu Jacos Hanesi'nden Coriane, Aderonack Valisi Lord Harrus'un kızı. Ve Coriane, bu Iral Hanesi'nden Prens Robert, Majesteleri Kral Beşinci Tiberias'ın Yeminli Eşi."

Geçtiğimiz aylarda reveransları düzelmişti ama fazla değil. Yine de Robert'ın onu kucaklaması için çabaladı. Lavanta kokuyordu ve...*fırınlanmış ekmek*? "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum" dedi, onu kol mesafesinde tutarak. Coriane ilk kez kendisini muayene ediliyormuş gibi hissetmedi. Robert'ın vücudunda tek bir kaba kemik yokmuş gibi görünüyordu ve Robert ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Haydi gelin, birazdan başlamaları lazım."

Tibe'nin daha önce yaptığı gibi Robert onun kolunu tuttu ve ona düşkün bir büyükbaba gibi elini okşadı.

"Elbette yanıma oturmalısın."

Coriane'in göğsünde alışılmadık bir his, bir şeyler sıkıştı. Öylemiydi . . . mutluluk? O da öyle düşünüyordu.

Olabildiğince geniş bir şekilde sırıtarak omzunun üzerinden baktığında Tibe'nin kendisini takip ettiğini gördü, gözleri onunkilerdeydi, gülümsemesi hem neşeli hem de rahatlamıştı.

Ertesi gün Tibe, Delphie'deki bir kaledeki birlikleri incelemek üzere babasıyla birlikte ayrıldı ve Coriane'i Sara'yı ziyaret etme konusunda serbest bıraktı. Skonos Hanesi'nin Batı Archeon'un eteklerinde gösterişli bir şehir evi vardı ama aynı zamanda kraliyet ailesinin herhangi bir zamanda yetenekli bir cilt şifacısına ihtiyacı olması durumunda Beyazateş Sarayı'ndaki dairelerden de keyif alıyorlardı. Sara onu kapıda tek başına karşıladı; gülümsemesi gardiyanlar için mükemmeldi ama Coriane için bir uyarıydı.

"Sorun nedir? Nedir?" Skonos odalarının dışındaki bahçelere ulaşır ulaşmaz fısıldadı.

Sara onları ağaçların daha da içine çekti; iki yanında kocaman gül fidanları bulunan ve ikisinin de görüş alanını engelleyen, sarmaşıklarla kaplı bir bahçe duvarına birkaç santim mesafe kaldı. Coriane'in içinden bir panik uğultusu geçti.*Bir şey mi oldu? Sara'nın ailesine mi? Julian yanılıyor muydu; Sara onları savaş için terk eder miydi?*Coriane bencilce durumun böyle olmadığını umuyordu. Sara'yı en az Julian kadar seviyordu ama kendi arzuları için bile onun gitmesine o kadar istekli değildi. Bu düşünce şimdiden onu korkuyla doldurmuştu ve gözlerine yaşların battığını hissetti.

"Sara, sen...yapacak mısın?" kekelemeye başladı ama Sara ona el salladı.

“Ah, Cori, bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Ağlamaya cüret etme,” diye ekledi Coriane'e sarılırken kendini hafifçe gülmeye zorlayarak. "Ah, özür dilerim, seni üzmek istemedim. Sadece kulak misafiri olmak istemedim.

Coriane'e rahatlama geldi. "Renklerime teşekkür ederim" diye mırıldandı. “Peki bu kadar gizliliği gerektiren ne? Büyükannen yine kaşlarını kaldırmanı mı istiyor?”

"Umarım öyle değildir."

"Sonra ne?"

"Prens Robert'la tanıştın."

Coriane alay etti. "Ve? Burası mahkeme, herkes Robert'la tanıştı...”

"Herkes*biliyor*ama kralın sevgilisiyle özel görüşmeleri yok. Aslında pek de sevilmiyor."

“Nedenini hayal edemiyorum. Muhtemelen buradaki en nazik insandır.”

“Çoğunlukla kıskançlık ve daha geleneksel ailelerden birkaçı onu bu kadar yükseğe çıkarmanın yanlış olduğunu düşünüyor. 'Taçlı fahişe' sanırım en çok kullanılan terim."

Coriane, Robert adına hem öfkeden hem de utançtan kızardı. “Eh, eğer onunla tanışmak ve ondan hoşlanmak bir skandalsa, hiç umurumda değil. Aslında Jessamine de öyle, ben açıkladığımda oldukça heyecanlandı—”

“Çünkü Robert skandal değil Coriane.” Sara onun ellerini tuttu ve Coriane arkadaşının yeteneğinin bir parçanın tenine sızdığını hissetti. Dünden kalan kağıt kesiğinin göz açıp kapayıncaya kadar yok olacağı anlamına gelen hoş bir dokunuş. “Sorun sen ve veliaht prens, sizin yakınlığınız.

Kraliyet ailesinin ne kadar sıkı bir bağa sahip olduğunu herkes biliyor, özellikle de Robert söz konusu olduğunda. Ona değer verirler ve onu her şeyden üstün tutarlar. Eğer Tiberias ikinizin buluşmasını isteseydi o zaman...”

Hoş duyguya rağmen Coriane, Sara'nın ellerini bıraktı. "Biz arkadaşız. Olabilecek tek şey bu." Kendisine pek benzemeyen bir kıkırdamaya zorladı. "Cidden Tibe'nin beni bundan başka bir şey olarak gördüğünü düşünemezsin.*istiyor*ya da*isteyebilir*benden başka bir şey var mı?”

Arkadaşının da onunla birlikte gülmesini, her şeyi şaka olarak geçiştirmesini bekliyordu. Bunun yerine Sara hiç bu kadar ciddi görünmemişti. "Bütün işaretler evet'i gösteriyor Coriane."

“Eh, yanılıyorsun. Ben değilim -o istemezdi- ve ayrıca Kraliçedenemesi'ni de düşünmek gerekiyor. Yakında olmalı, artık reşit oldu ve kimse beni seçmez."

Sara yine Coriane'in ellerini tuttu ve hafifçe sıktı. "Sanırım öyle yapardı."

Coriane, Bana bunu söyleme, diye fısıldadı. Güllere baktı ama gördüğü Tibe'nin yüzüydü. Aylar süren dostluktan sonra artık tanıdık geliyordu. Onun burnunu, dudaklarını, çenesini, en çok da gözlerini tanıyordu. İçinde bir şeyler harekete geçmişti; başka biriyle kurabileceğini bilmediği bir bağ. Onlarda kendini, kendi acısını, kendi sevincini gördü. *Biz aynıyız,*düşündü. *Kalabalık bir odada ikimiz de baş başayken bizi sabit tutacak bir şey arıyoruz.*“Bu imkansız. Ve bana bunu söylüyor, kendisi söz konusu olduğunda bana her türlü umudu veriyor. . .” İçini çekti ve dudağını ısırdı. “Her şeyin yanı sıra o kalp ağrısına da ihtiyacım yok. O benim arkadaşım, ben de onun. Başka bir şey yok.”

Sara hayallere ya da hayallere kapılan biri değildi. Kırık kalplerden ziyade kırık kemikleri onarmaya önem veriyordu. Bu yüzden Coriane, kendi endişelerine rağmen konuştuğunda ona inanmaktan kendini alamadı.

“Arkadaş olsun ya da olmasın, Tibe seni destekliyor. Ve sırf bunun için bile dikkatli olmalısın. Az önce sırtınıza bir hedef çizdi ve saraydaki her kız bunu biliyor.”

"Saraydaki hiçbir kız benim kim olduğumu pek bilmiyor Sara."

Ama yine de eve uyanık bir şekilde döndü.

Ve o gece rüyasında ipekten bıçakların onu parçaladığını gördü.

Queenstrial diye bir şey olmayacaktı.

Güneş Salonu'nda iki ay geçti ve her şafak vakti mahkeme bir duyuru bekliyordu. Lordlar ve leydiler, oğlunun ne zaman kızları arasından bir gelin seçeceğini sorarak kralı rahatsız etti. Kimsenin ricasından etkilenmedi, herkesi güzel, metanetli gözleriyle karşıladı. Kraliçe Anabel de tamamen aynıydı ve oğlunun en önemli görevini ne zaman üstleneceğine dair hiçbir belirti vermiyordu. Ufukta hangi fırtınanın yaklaştığını tam olarak bilen yalnızca Prens Robert gülümseme cesaretine sahipti. Günler geçtikçe fısıltılar arttı. Tiberias'ın babası gibi erkekleri kadınlara tercih edip etmediğini merak ettiler; ancak o zaman bile kendisine oğullar doğuracak bir kraliçe seçmesi gerekiyordu. Diğerleri ise daha zekiydi; Robert'ın onlar için bıraktığı özenle serilen ekmek kırıntılarının izini sürüyorlardı. Nazik ve yardımcı tabelalar olmaları gerekiyordu.*Prens seçimini açıkça ortaya koydu ve hiçbir arena onun fikrini değiştiremeyecek.*

Coriane Jacos, Kraliçe Anabel'in yanı sıra Robert'la da düzenli olarak yemek yiyordu. Her ikisi de genç kızı övmekte hızlı davrandılar, öyle ki dedikodular Jacos Hanesi'nin göründükleri kadar zayıf olup olmadığını merak ediyordu. "Bir hile?" dediler. "Güçlü bir yüzü gizlemek için zayıf bir maske mi?" Aralarındaki alaycılar başka açıklamalar buldular. “O bir şarkıcı, bir manipülatör. Prensin gözlerinin içine baktı ve onu sevmesini sağladı. Birisinin bir taç için yasalarımızı çiğnemesi ilk kez olmayacak.”

Lord Harrus yeni keşfedilen ilgiden keyif aldı. Bunu kızının geleceğini tetrark paraları ve kredi karşılığında takas etmek için bir koz olarak kullandı. Ama büyük ve karmaşık bir oyunda zayıf bir oyuncuydu. Borç aldığı kadarını da kaybetti, Hazine hisselerinin yanı sıra kartlara da bahis oynadı ya da yönettiği bölgeyi "iyileştirmek" için kötü düşünülmüş, maliyetli girişimlere girişti. Kendisine Aderonack tepelerinde zengin demir damarları garantisi veren Lord Samos'un emriyle iki maden kurdu. Her ikisi de birkaç hafta içinde başarısız oldu ve ortaya pislikten başka bir şey çıkmadı.

Bu tür başarısızlıkları yalnızca Julian biliyordu ve o bunları kız kardeşinden uzak tutmaya özen gösteriyordu. Tibe, Robert ve Anabel de aynısını yaptılar; Coriane'i en kötü dedikodulardan korudular ve Coriane'in cehaletiyle mutlu olmasını sağlamak için Julian ve Sara ile birlikte çalıştılar. Ama elbette Coriane onların korumalarına rağmen her şeyi duydu. Ailesini ve arkadaşlarını endişeden uzak tutmak için*onlara*mutluydu, o da aynıymış gibi davrandı. Bu tür yalanların maliyetini yalnızca günlüğü biliyordu.

Babam bizi iki eliyle gömecek. Sözde arkadaşlarına benimle övünüyor, onlara bu krallığın bir sonraki kraliçesi olduğumu söylüyor. Bana daha önce hiç bu kadar ilgi gösterdiğini sanmıyorum ve şimdi bile bu çok az, benim yararıma değil. Artık beni başka biri yüzünden, Tibe yüzünden seviyormuş gibi yapıyor. Ancak başka biri bende değer gördüğünde aynısını yapmaya tenezzül eder.

Babası yüzünden kazanamadığı bir Kraliçe Düellosu'nun, bir kenara atılıp eski malikanesine geri dönmenin hayalini kuruyordu. Oraya vardığında aile mezarlığında amcasının hareketsiz, çıplak bedeninin yanında uyutuldu. Ceset seğirdiğinde, elleri boğazına uzandığında terden sırılsıklam uyanıyordu ve gecenin geri kalanında uyuyamadı.

Julian ve Sara benim zayıf, kırılgan, dokunulduğunda parçalanacak porselen bir oyuncak bebek olduğumu düşünüyorlar.

yazdı.*En kötüsü onlara inanmaya başlıyorum. Gerçekten bu kadar zayıf mıyım? Çok kullanışsız? Julian sorarsa elbette bir şekilde yardımcı olabilirim. Jessamine'in dersleri yapabileceğimin en iyisi mi? Ben bu yerde neye dönüşüyorum? Bir ampulün nasıl değiştirileceğini hatırladığımdan bile şüpheliyim. Tanıdığım biri değilim. Büyümenin anlamı bu mu?*

Julian yüzünden güzel bir odada olmanın hayalini kuruyordu. Ama her kapı kilitliydi, her pencere kapalıydı ve ona arkadaşlık edecek hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Kitaplar bile değil. Onu üzecek bir şey yok. Ve her zaman oda, yaldızlı parmaklıkları olan bir kuş kafesine dönüşecekti. Derisini kesip onu uyandırıncaya kadar küçülür, küçülürdü.

Ben dedikoduların sandığı canavar değilim. Hiçbir şey yapmadım, kimseyi manipüle etmedim. Aylardır yeteneğimi kullanmaya bile kalkışmadım çünkü Julian'ın bana öğretecek zamanı kalmadı. Ama buna inanmıyorlar. Bana nasıl baktıklarını görüyorum, hatta Merandus Hanesi'nin fısıltılarını bile. Elara'ya bile. Ziyafetten beri, alaycı sözleri beni Tibe'ye sürüklediğinden beri onu kafamda duymadım. Belki de bu ona karışmaktan daha iyisini öğretmişti. Ya da belki de sanki ben onun keskin fısıltılarına rakipmişim gibi gözlerimin içine bakıp sesimi duymaktan korkuyordur. Elbette değilim. Onun gibi insanlara karşı umutsuzca savunmasızım. Belki de söylentiyi başlatan kişiye teşekkür etmeliyim. Onun gibi avcıların beni av yapmalarını engelliyor.

Elara yüzünden buz mavisi gözlerin onun her hareketini takip ettiğini, taç takarken onu izlediğini hayal ediyordu. İnsanlar onun bakışları altında eğildiler ve yeni kraliçelerine karşı komplo kurmak için arkasını döndüğünde alay ettiler. Ondan hem korkuyor hem de nefret ediyorlardı; her biri birer kurttu ve onun kuzu olarak ortaya çıkmasını bekliyordu. Rüyada şarkı söyledi; kana susamışlıklarını ikiye katlamaktan başka hiçbir işe yaramayan, sözsüz bir şarkı. Bazen öldürdüler, bazen görmezden geldiler, bazen de hücreye attılar. Üçü de onu uykusundan uyandırdı.

Bugün Tibe beni sevdiğini ve benimle evlenmek istediğini söyledi. Ona inanmıyorum. Neden böyle bir şey istiyor? Ben önemli biri değilim. Onun saltanatına yardımcı olacak ne büyük bir güzellik ne de bir zeka, ne bir güç ne de kudret var. Ona endişe ve ağırlıktan başka bir şey getirmiyorum. Yanında güçlü birine, dedikodulara gülen ve kendi şüphelerinin üstesinden gelen birine ihtiyacı var. Tibe de benim kadar zayıf, kendine ait yolu olmayan yalnız bir çocuk. Sadece işleri daha da kötüleştireceğim. Ona yalnızca acı getireceğim. Bunu nasıl yapabilirim?

Tibe yüzünden saraydan tamamen ayrılmayı hayal ediyordu. Julian'ın yapmak istediği gibi Sara'nın geride kalmasını engellemek için. Değişen gecelere göre yerler değişiyordu. Her biri siyah ve grinin tonlarına boyanmış olan Delphie'ye, Harbour Bay'e, Piedmont'a ve hatta Lakelands'e koştu. Gölge şehirler onu yutmak ve onu prensten ve teklif ettiği taçtan saklamak için. Ama onu da korkuttular. Ve hayaletler bile her zaman boştu. Bu rüyalarda yalnız kaldı. Bu rüyalardan sabahleyin kurumuş gözyaşları ve ağrıyan bir kalple sessizce uyandı.

Yine de ona hayır diyecek gücü yoktu.

Norta tahtının varisi Tiberias Calore elindeki yüzükle diz çöktüğünde onu aldı. Güldü. Onu öptü. O evet dedi.

Tibe ona, "Beni olabileceğimi düşündüğümden daha mutlu ettin," dedi.

"Bu duyguyu biliyorum" diye yanıtladı, her kelimeyi kastederek. Mutluydu, evet, kendi halinde

en iyi bildiği gibi.

Ama karanlıkta tek bir mum ile güneşin doğuşu arasında fark vardır.

Yüksek Meclisler arasında muhalefet vardı. Sonuçta Queenstrial onların hakkıydı. En asil oğlunu en yetenekli kızla evlendirmek. Merandus Hanesi, Samos ve Osanos bir zamanlar ön sıralarda yer alıyordu; kızları kraliçe olmak için yetiştiriliyordu ve tacın hiç kimse tarafından kapılma şansına bile sahip olmuyorlardı. Ama kral kararlıydı. Ve bir emsal vardı. Daha önce en az iki Calore kralı Kraliçestrial'ın bağları dışında evlenmişti. Tibe üçüncü olacak.

Sanki Kraliçe Dümeni meselesi için özür diliyormuşçasına, düğünün geri kalanı katı bir şekilde gelenekseldi. Bir sonraki baharda Coriane'in on altı yaşına gelmesini beklediler, nişanı hazırladılar, kraliyet ailesinin ikna etmesine, tehdit etmesine ve Yüksek Haneler'i kabul etme yolunu satın almasına izin verdiler. Sonunda herkes şartları kabul etti. Coriane Jacos kraliçe olacaktı ama çocukları, hepsi siyasi düğünlere tabi tutulacaktı. Bu, yapmak istemediği bir pazarlıktı ama Tibe istekliydi ve ona hayır diyemezdi.

Elbette Jessamine her şeyden payını aldı. Coriane, bir prensle evlenmesinin üzerinden bir saat geçtikten sonra gelinliğini giyerken bile, eski kuzen, siperlikli bir camın önünden bağırdı. "Duruşuna bak, bunlar Jaco'nun kemikleri. Bir kuş gibi ince, zarif."

Coriane böyle bir şey hissetmiyordu.*Eğer bir kuş olsaydım Tibe ile birlikte uçup gidebilirdim.* Başındaki taç, pek çok taçtan ilki, kafa derisine battı. İyi bir alamet değil.

Kraliçe Anabel kulağına "Daha kolaylaşıyor" diye fısıldadı. Coriane ona inanmak istiyordu.

Kendi annesi olmayan Coriane, Anabel ve Robert'ı vekil ebeveyn olarak isteyerek kabul etmişti. Mükemmel bir dünyada Robert, hâlâ perişan olan babasının yerine koridorda onunla yürürdü. Harrus, düğün hediyesi olarak beş bin tetrark harçlığı istemişti. Hediyelerin genellikle *verildi*geline kendisinden talep edilmeyen. Yakında kraliyet pozisyonuna geçmesine rağmen, kötü yönetim nedeniyle valiliğini kaybetmişti. Tibe'nin alışılmışın dışındaki nişanı nedeniyle zaten buz üzerinde olan kraliyet ailesi yardım etmek için hiçbir şey yapamadı ve Provos Hanesi neşeyle Aderonack'ın yönetimini devraldı.

Törenden, ziyafetten sonra ve hatta Tibe yeni yatak odalarında uykuya daldıktan sonra bile Coriane günlüğüne bir şeyler karaladı. Yazım aceleciydi, geveleyerek yazılmıştı, eğimli harfler ve sayfalara akan mürekkep lekeleri vardı. Artık pek sık yazmıyordu.

Bir gün kral olacak bir prensle evliyim. Genellikle masalın bittiği yer burasıdır. Hikayeler bu andan öteye gitmiyor ve korkarım bunun iyi bir nedeni var. Bugün üzerime bir korku duygusu çöktü, hâlâ kurtulamadığım kara bir bulut. Kalbimin derinliklerinde gücümden beslenen bir huzursuzluk var. Ya da belki de hastalığa yakalanıyorum. Bu tamamen mümkün. Sara bilecek.

Sürekli onun gözlerini hayal ediyorum. Elara'nın. Bu mümkün mü? Bana bu kabusları gönderiyor olabilir mi? Fısıltılar böyle bir şey yapabilir mi? Bilmeliyim. Mecburum. Mecburum. MECBURUM.

Coriane, Norta prensesi olarak ilk rolünde uygun bir öğretmen tuttu ve Julian'ı da kendi evine götürdü. Hem yeteneğini geliştirmek, hem de karşı çıktığı şeylere karşı savunmasına yardımcı olmak için

"sıkıntılar" denir. Özenle seçilmiş bir kelime. Kardeşinin ve yeni kocasının endişelenmesini engellemek için bir kez daha sorunlarını kendine saklamayı seçti.

Her ikisinin de dikkati dağılmıştı. Julian Sara'dan, Tibe ise iyi korunan başka bir

sırdan. Kral hastaydı.

Mahkemenin bir şeylerin ters gittiğini anlaması iki uzun yıl aldı.

Robert, bir eli Coriane'in elindeyken, "Bir süredir bu böyle," dedi. Onunla birlikte bir balkonda duruyordu, yüzü üzüntünün resmiydi. Prens hâlâ yakışıklıydı, hâlâ gülümsüyordu ama dinçliği kaybolmuştu, cildi gri ve karanlıktı, hayattan süzülmüştü. Kralla birlikte ölüyormuş gibi görünüyordu. Ancak Robert'ınki, şifacıların kralın hastalıkları hakkında söylediği gibi kemiklerin ve kanın değil, kalbin bir rahatsızlığıydı. Bir kanser, kemiren, Tiberya'yı çürük ve tümörlerle dolduran bir kanser.

Yukarıdaki güneşe ve sıcak yaz havasına rağmen titriyordu. Coriane ensesinde ter hissetti ama Robert gibi onun da içi üşüyordu.

“Cilt şifacıları ancak bu kadarını yapabilir. Keşke omurgası kırılsaydı hiç sorun olmazdı.” Robert'ın kahkahası boş, notasız bir şarkı gibi geliyordu. Kral henüz ölmemişti ve eşi zaten kendisinin bir kabuğuydu. Acı verici, hastalıklı bir ölümün onu beklediğini bilerek kayınpederi için korkarken, aynı zamanda Robert'ı kaybetmekten de korkuyordu. *Buna boyun eğemez. Ona izin vermeyeceğim.*

Coriane, Sorun değil, açıklamaya gerek yok, diye mırıldandı. Her santiminin bunu ummasına rağmen ağlamamak için elinden geleni yaptı.*Bu nasıl olabiliyor? Biz Silvers değil miyiz? Biz tanrı değil miyiz?*"Bir şeye ihtiyacı var mı? Yapıyor musun?"

Robert boş bir gülümsemeyle gülümsedi. Gözleri kadının henüz içerideki hayat tarafından çevrelenmemiş olan karnına kaydı. Henüz prens mi prenses mi olduğunu bilmiyordu. "Bunu görmeyi çok isterdi."

Skonos Hanesi her şeyi denedi, hatta kralın kanını bile devirdi. Ama hastalığı ne olursa olsun asla ortadan kaybolmamıştı. İyileştirebileceklerinden daha hızlı bir şekilde boşa gitti. Robert genellikle odasında onun yanında kalırdı ama bugün Tiberias'ı oğluyla yalnız bıraktı ve Coriane bunun nedenini biliyordu. Sonu yakındı. Taç geçecekti ve yalnızca Tibe'nin bileceği şeyler vardı.

Kralın öldüğü gün Coriane tarihi işaretledi ve günlük sayfasının tamamını siyah mürekkeple boyadı. Birkaç ay sonra aynısını Robert için de yaptı. İradesi gitmişti, kalbi atmayı reddediyordu. Bir şey onu da yedi ve sonunda onu bütünüyle yuttu. Hiçbir şey yapılamazdı. Kimse onu gölgeli uçuştan alıkoyamazdı. Coriane, onun sonunun gününü günlüğüne yazarken acı bir şekilde ağladı.

Geleneği sürdürdü. Siyahi ölümlerin kara sayfaları. Bir tane Jessamine'e, vücudu devam edemeyecek kadar yaşlı. Sonunu bardağın dibinde bulan babası için bir tane.

Ve üçü de yıllar içinde yaşadığı düşükler için. Her biri şiddetli bir kabusun ardından gece geldi.

Coriane yirmi bir yaşındaydı ve dördüncü kez hamileydi.

Kimseye söylemedi, Tibe'ye bile. Onun için gönül yarası istemiyordu. En önemlisi kimsenin bilmesini istemiyordu. Eğer Elara Merandus gerçekten hâlâ onu rahatsız ediyorsa, kendi bedenini doğmamış çocuklarına karşı çeviriyorsa, başka bir kraliyet çocuğuyla ilgili herhangi bir duyuru yapılmasını istemiyordu.

Kırılgan bir kraliçenin korkuları, bırakın Merandus kadar güçlü olanı, bir Yüksek Hane'nin sürgüne gönderilmesi için bile temel oluşturamazdı. Yani Elara hâlâ saraydaydı, Kraliçe Dümeni'nin üç favorisinden sonuncusu hâlâ evlenmemişti. Tibe'ye hiçbir teklifte bulunmadı. Tam tersine, Coriane'in hanımlarına katılmak için düzenli olarak dilekçe veriyordu ve bu isteği sıklıkla reddediliyordu.

*Onu aradığımda sürpriz olacak.*Coriane yetersiz ama gerekli planını gözden geçirerek düşündü.*O hazırlıksız olacak, benim çalışmamı sağlayacak kadar ürkmüş olacak.* Julian'ın, Sara'nın, hatta Tibe'nin üzerinde çalışmıştı. Yetenekleri her zamankinden daha iyiydi.*Başaracağım.*

Yazlık sarayda sezonun sonunu müjdeleyen Ayrılık Balosu mükemmel bir kılıftı. Ne kadar çok misafir, ne kadar çok zihin. Elara'ya yaklaşmak kolay olurdu. Bırakın Kraliçe Coriane'nin onunla konuşmasını bile beklemezdi.*şarkı söylemek*ona. Ama Coriane ikisini de yapardı.

Bu duruma uygun giyinmeye özen gösterdi. Şimdi bile, arkasında tacın zenginliği varken, kızıl ve altın renkli ipekleri içinde, etrafındaki lordlara ve leydilere karşı süslenen bir kız, kendini yersiz hissediyordu. Tibe her zamanki gibi ıslık çalıyor, ona güzel diyor, kendisi için - bu dünyada ya da başka bir yerde - tek kadın olduğuna dair güvence veriyordu. Normalde bu onu sakinleştirirdi ama şimdi sadece gergindi ve elindeki göreve odaklanmıştı.

Her şey onun zevkine göre hem çok yavaş hem de çok hızlı ilerliyordu. Yemek, dans, selamlaşma, bir sürü kıvrık gülümseme ve kısılmış gözler. O hâlâ pek çok kişi için Şarkıcı Kraliçeydi, tahtına giden yolu büyüleyen bir kadındı.*Keşke bu doğru olsaydı. Keşke onların düşündüğü gibi olsaydım, o zaman Elara'nın hiçbir önemi olmazdı; her geceyi uyumaktan, rüya görmekten korkarak uyanık geçirmezdim.*

Fırsatı, gecenin ilerleyen saatlerinde, şarabın azaldığı ve Tibe'nin değerli viskisini içtiği sırada geldi. Julian'ı sarhoş kralıyla ilgilenmeye bırakarak onun yanından uzaklaştı. Sara bile kraliçesinin balkon kapılarının önünde aylaklık ederken Elara Merandus'un yolunu geçmek için gizlice uzaklaştığını fark etmedi.

"Benimle dışarı gelir misiniz, değil mi Leydi Elara?" dedi Coriane, gözleri iri iri açılmış ve lazer gibi Elara'nınkine odaklanmıştı. Yanından geçen herkese sesi hem müzik hem de koro sesi gibi geliyordu; zarif, yürek parçalayıcı ve tehlikeli. Kocasının ateşi kadar yıkıcı bir silah.

Elara'nın gözleri tereddüt etmedi, Coriane'inkilere kilitlendi ve kraliçe kalbinin çarptığını hissetti. *Odak,*kendi kendine söyledi.*Odaklan, lanet olsun.*Merandus kadını büyülenemezse Coriane kabuslarından daha kötü bir şeyle karşı karşıya kalacaktı.

Ama Elara yavaş yavaş, uyuşuk bir şekilde geri adım attı ve göz temasını hiç bozmadı. "Evet," dedi donuk bir sesle, balkon kapısını tek eliyle iterek açtı.

Birlikte dışarı çıktılar; Coriane, Elara'yı omzundan tutarak onun tereddüt etmesini engelledi. Dışarıda gece yapışkan sıcaktı, yukarı nehir vadisinde yazın son nefesleriydi. Coriane bunların hiçbirini hissetmedi. Aklındaki tek şey Elara'nın gözleriydi.

"Aklımla mı oynadın?" diye sordu doğrudan niyetine değinerek. "Bir süreliğine değil," diye yanıtladı Elara, gözleri uzaktaydı.

"En son ne zamandı?"

"Düğün günün."

Coriane şaşırarak gözlerini kırpıştırdı.*Çok uzun zaman önce.*"Ne? Ne yaptın?"

"Seni gezdirdim." Elara'nın yüzünde rüya gibi bir gülümseme belirdi. "Elbisene takılıp düşmene sebep oldum."

"Bu... bu kadar mı?"

"Evet."

"Ya rüyalar? Kabuslar mı?"

Elara hiçbir şey söylemedi.*Çünkü onun söyleyecek hiçbir şeyi yok.*Coriane biliyordu. Ağlama isteğiyle mücadele ederek derin bir nefes aldı.*Bu korkular bana aittir. Her zaman öyleydiler. Her zaman olacaklar. Mahkemeye gelmeden önce de yanılmıştım ve çok sonra da hâlâ yanıldım.*

Sonunda, "İçeriye dönün," diye tısladı. "Bunların hiçbirini unutma." Sonra Elara'yı kontrolü altında tutmak için çaresizce ihtiyaç duyduğu göz temasını bozarak arkasını döndü.

Elara, uyanan biri gibi hızla gözlerini kırpıştırdı. Aceleyle partiye geri dönmeden önce kraliçeye şaşkın bir bakış attı.

Coriane ters yöne, balkonu çevreleyen taş korkuluğa doğru ilerledi. Üzerine eğildi, nefesini düzene sokmaya, çığlık atmamaya çalıştı. Aşağısında yeşillikler uzanıyordu; çeşmelerden ve taşlardan oluşan bir bahçe on metreden daha aşağıdaydı. Felç edici bir an için atlama dürtüsüyle savaştı.

Ertesi gün, birisinin kendisine karşı kullanabileceği herhangi bir Gümüş yeteneğinden onu korumak için bir muhafızı hizmetine aldı. Elara değilse bile Merandus Hanesi'nden başka biri olduğu kesin. Coriane, zihninin nasıl kontrolden çıktığına, bir an mutluyken bir sonraki an perişan halde, fırtınadaki bir uçurtma gibi duygular arasında zıplayıp durduğuna inanamıyordu.

Muhafız sessiz ev Arven Hanesi'ndendi. Adı Rane'di, beyazlara bürünmüş bir kurtarıcıydı ve kraliçesini tüm güçlere karşı savunacağına yemin etti.

Adet olduğu üzere bebeğe Tiberias adını verdiler. Coriane ismin umurunda değildi ama Tibe'nin isteğini ve bir sonraki isme Julian'ın adını vereceklerine dair güvencesini kabul etti. Şişman bir bebekti, erken gülümsüyordu, sık sık gülüyordu, hızla büyüyordu. Onu babası ve büyükbabasından ayırmak için ona Cal adını verdi. Sıkıştı.

Çocuk, Coriane'nin gökyüzündeki güneşti. Zor günlerde karanlığı yardı. İyi günlerde dünyayı aydınlattı. Savaşın yeniden kızıştığı bir dönemde Tibe haftalarca cepheye gittiğinde Cal onu güvende tuttu. Sadece birkaç aylık ve krallıktaki tüm kalkanlardan daha iyi.

Julian çocuğa çok düşkündü, ona oyuncaklar getiriyor, kitap okuyordu. Cal, Coriane'in hoşuna gidecek şekilde, her şeyi parçalara ayırıp yanlış bir şekilde bir araya getirme eğilimindeydi. Parçalanmış hediyelerini bir araya getirmek için uzun saatler harcadı, kendisini olduğu kadar onu da eğlendirdi.

Sara, "Babasından daha büyük olacak" dedi. O sadece Coriane'in baş hizmetçisi değildi, aynı zamanda onun doktoruydu. "O güçlü bir çocuk."

Her anne bu sözlerden keyif alırdı ama Coriane onlardan korkuyordu.*Babasından daha büyük, güçlü bir çocuk*.Bunun Burning Crown'un varisi olan bir Calore prensi için ne anlama geldiğini biliyordu.

*Asker olmayacak*en yeni günlüğüne yazdı.*Ona bu kadarını borçluyum. Calore Hanesi'nin oğulları ve kızları çok uzun zamandır savaşıyor, bu ülkenin savaşçı bir kralı çok uzun zamandır var. Çok uzun zamandır cephede ve aynı zamanda içeride savaştayız. Böyle şeyler yazmak suç olabilir ama ben bir kraliçeyim. ben*the*kraliçe. Düşündüğümü söyleyebilirim ve yazabilirim.*

Aylar geçtikçe Coriane çocukluğunun geçtiği evi giderek daha fazla düşünmeye başladı. Mülk, Provos valileri tarafından yıkılmış, anılarından ve hayaletlerinden arındırılmıştı. Çatışmalar Choke'un bombalanan bölgelerinde sınırlı kalmasına rağmen Lakeland sınırına uygun Silver'ların yaşaması için çok yakındı. Binlerce Kızılın ölmesine rağmen çok az Gümüş ölmesine rağmen. Krallığın her köşesinden askere alınıyor, hizmet etmeye ve savaşmaya zorlanıyor.*Benim krallığım,*Coriane biliyordu.*Kocam her askerlik yenilemesini imzalıyor, döngüyü asla durdurmuyor, sadece elindeki kramptan şikayet ediyor.*

Oğlunun yerde yatışını, tek dişiyle gülümseyerek, bir çift tahta bloğu birbirine vurmasını izledi.*O aynı olmayacak*kendi kendine söyledi.

Kabuslar ciddi bir şekilde geri döndü. Bu sefer onlar onun büyümüş bebeğindendi, zırh giymişti, askerlere liderlik ediyor, onları duman perdesinin içine gönderiyordu. Takip etti ve bir daha geri dönmedi.

Gözlerinin altındaki koyu halkalarla, günlüğüne sondan ikinci giriş olacak şeyi yazdı. Kelimeler sayfaya kazınmış gibiydi. Üç gündür uyumuyordu, oğlunun öldüğüne dair bir rüya daha görmeye dayanamıyordu.

Calore'lar ateşin çocuklarıdır, onların alevleri kadar güçlü ve yıkıcıdır ancak Cal daha önce diğerleri gibi olmayacaktır. Ateş yok edebilir, ateş öldürebilir ama aynı zamanda yaratabilir. Yazın yakılan ormanlar ilkbaharda eskisinden daha iyi ve daha güçlü bir şekilde yeşerecek. Cal'in alevi savaşın küllerinden kök salacak ve kök salacak. Silahlar susacak, duman dağılacak ve hem Kızıl hem de Gümüş askerler evlerine dönecek. Yüz yıllık savaş ve oğlum barış getirecek. Savaşarak ölmeyecek. Yapmayacaktır. O YAPMAYACAK.

Tibe, Harbour Körfezi'ndeki Fort Patriot'ta gitmişti. Ama Arven kapısının hemen önünde duruyordu, varlığı bir rahatlama balonu oluşturuyordu.*O buradayken bana hiçbir şey dokunamaz* , diye düşündü Cal'in başındaki tüylü saçları düzeltirken.*Kafamdaki tek kişi benim.*

Bebeği almaya gelen hemşire, kraliçenin tedirgin tavrını, seğiren ellerini, donuk gözlerini fark etti ama hiçbir şey söylemedi. Burası onun yeri değildi.

Bir gece daha geldi ve geçti. Uyumak yok ama Coriane'in günlüğüne son bir kayıt yapılıyor. O vardı

her kelimenin etrafına çiçekler çizilmişti; manolya çiçekleri.

Kafamdaki tek kişi benim.

Tibe aynı değil. Korktuğunuz gibi, taç onu değiştirdi. Ateş ondadır, bütün dünyayı yakacak ateş. Ve oğlunuzda, asla kanını değiştirmeyecek ve asla tahta oturamayacak olan prenste var.

Kafamdaki tek kişi benim.

Değişmeyen tek kişi sensin. Sen hala tozlu bir odadaki unutulmuş, istenmeyen, yersiz küçük kızsın. Sen her şeyin kraliçesisin, güzel bir oğlunun annesisin, seni seven bir kralın eşisin ama yine de gülümsemeyi kendinde bulamıyorsun.

Yine de hiçbir şey

yapmıyorsun. Yine de boşsun.

Kafandaki tek kişi sensin. Ve o hiç

de önemli biri değil. O hiçbir şey

değil.

Ertesi sabah, bir hizmetçi gelin tacını yerde kırılmış halde, inci ve bükülmüş altın patlamalarıyla buldu. Üzerinde gümüş vardı, geçen saatlerden dolayı kan rengi koyulaşmıştı.

Ve banyo suyu da siyahtı.

Günlük, okumayı hak edenlerin görmediği şekilde yarım kaldı.

Sayfaları ve içindeki kadının yavaş yavaş çözülüşünü yalnızca Elara

gördü. Coriane'i yok ettiği gibi kitabı da yok etti.

Ve hiçbir şeyin hayalini kurmadı.

Norta'nın Delphie arşivleri ve kütüphaneleri yakın tarihimizin Gümüş tarafıyla dolup taşarken, Kızıl perspektifi bulmak çok daha zordur. Doğal olarak, bu tür kayıtlar ne bilimsel olarak yapılmış ne de iyi muhafaza edilmişti ve ben de bir çeşit Kızıl bakış açısını bir araya getirmeye başlamak için elimden geleni yaptım. Boynuz Dağı'nın mahzenleri araştırmamı tamamlayıcı nitelikteydi ve yardımcı olsa da kayıtları da eksik. En faydalısı, beni ellerinden geldiğince birbirine bağlayan Scarlet Guard içindeki bağlantılarım oldu. Gümüşlerin aksine birçok Kızıl topluluk, tarihlerini aktarmak için sözlü geleneğe güvendi. Ne yazık ki, bu bazen güvenilmez olabiliyor ve bu kanıtı diğer, daha somut tarihsel kayıtlarla desteklemek için elimden geleni yaptım. Böyle bir çabanın zorluğuna rağmen, Daha önce olanları ve bu dünyadaki Kızılların başına gelenleri unutmamak için, tarihimizin başka bir açısını korumak için elimizden geleni yapmayı fazlasıyla gerekli buluyorum. Bu nedenle, Red'e özgü kaynaklardan şu ana kadar sahip olduklarımı belgeler ve röportaj transkriptlerinin bir kombinasyonu halinde derledim.

Hayatım boyunca Kızıllara yapılan iğrenç muameleden dolayı herhangi bir Gümüş kadar suçlu olmama ve hiçbir kefareti hak etmememe rağmen, bunun geleceğe faydalı olacağını umuyorum.

— JJ

(Bay ELLDON küçük ama parlak bir YAKUT'u çevirir)

Ne yapıyorsun?Yaklaşık 300 yıldır ailemin bir parçasıyım. Bu toprakların ilk kralları olan krallara hizmet ederdik. Eski Calores, Sezar ve mirasçıları. Hizmetçilerine karşı iyi davrandığını söylüyorlar. Oğlum değildi. Dedemin dedesinin dedesi ya da her kim bu hale geldiyse bu şekilde oldu. Eskiden daha fazlaydı. Bütün bir kolye onlarla dolu. Ancak yıllar geçtikçe ortadan kayboldular, satıldılar, takas edildiler ya da kayboldular. Geriye kalan tek şey bu.

- Jacos: Onu mu çaldı?

Ne yapıyorsun?Onu o aldı. Kralın eğlence teknesi batıyordu. Kral emirler yağdırıyor, kendini kurtarmak için Kızılları suya itiyordu. Yaşlı büyükbaba bundan hoşlanmadı. Ve bu karışıklık içinde Caesarion'un boynundaki yakutları söküp onu denize itti.

- Jacos: Anlıyorum.

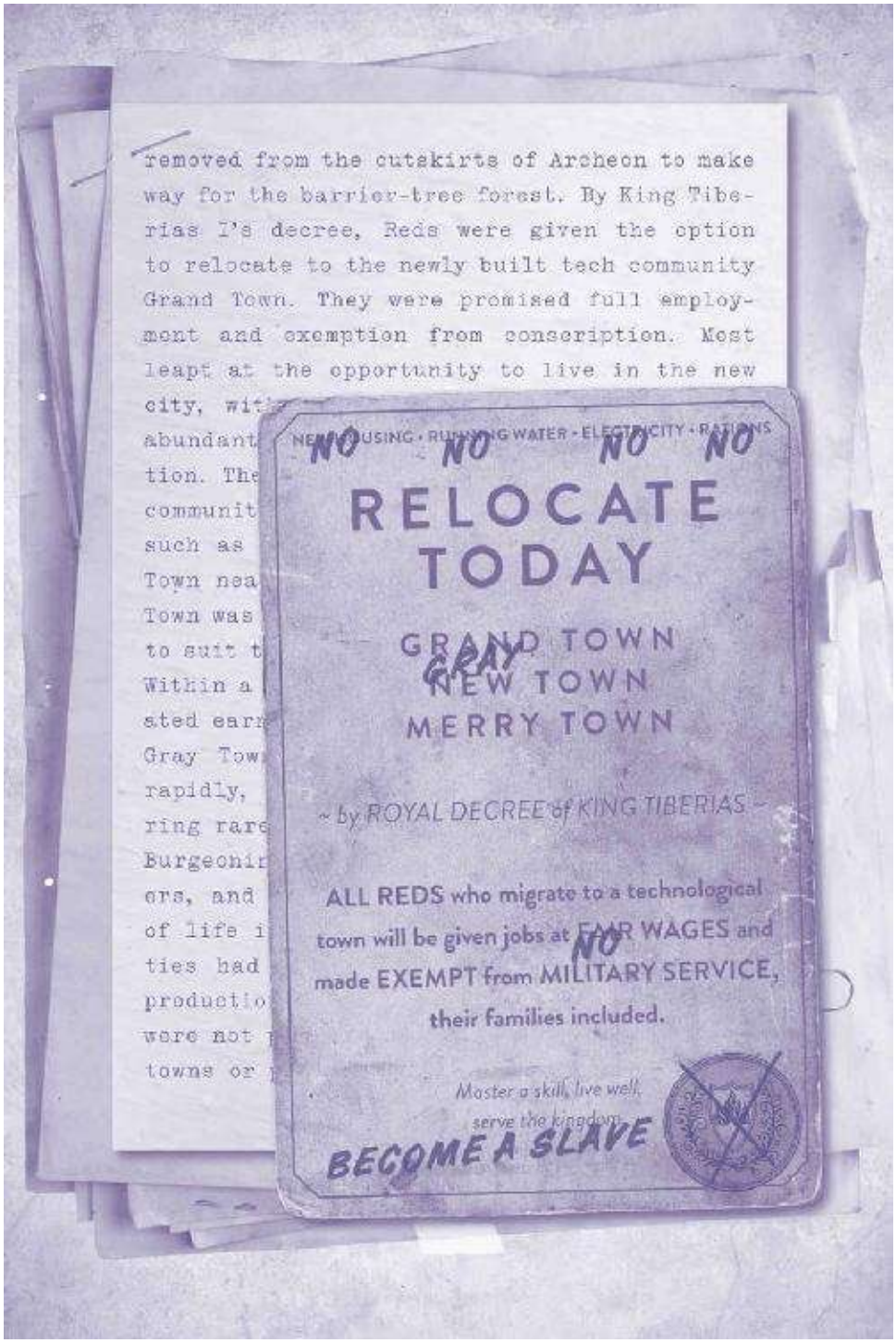
Ne yapıyorsun?King akrabanız değildi değil mi? **-**

Jacos:Büyük olasılıkla evet. (Bay Elldon yakutu uzatır.)

Ne yapıyorsun?Onu geri mi istiyorsun? **- Jacos:**Hiç de

değil.

Archeon Red sektöründen Bay Tem Elldon, 44 NE'de bir tekne kazasında boğulan Kral Caesarion'un ölümünden atasının sorumlu olduğunu iddia ediyor.

removed from the outskirts of Archeon to make
way for the barrier-tree forest. By King Tibe-
rias I's decree, Reds were given the option
to relocate to the newly built tech community
Grand Town. They were promised full employ-
ment and exemption from conscription. Most
leapt at the opportunity to live in the new
NO NO NO NO
NEW HOUSING · RUNNING WATER · ELECTRICITY · RATIONS
RELOCATE TODAY
GRAND TOWN
GRAY NEW TOWN
MERRY TOWN
~ by ROYAL DECREE of KING TIBERIAS ~
ALL REDS who migrate to a technological town will be given jobs at FAIR WAGES and made EXEMPT from MILITARY SERVICE, their families included.
NO
Master a skill, live well,
serve the kingdom
BECOME A SLAVE

Silver'lar tarafından denetlenirken, merkezde ya gözetmenlerin tercih ettiği ya da daha az meşakkatli bir pozisyona geçmek için rüşvet verenler olmak üzere Kızıllar görev yapıyordu. Günlük notları diğer resmi belgelerle birlikte saklandı ve göz ardı edildi.

Yeni Şehir İdari Merkezi Kayıtlarından:

1 Haziran 144 NE: Kuzeyden sınır dışı edilenler hâlâ kar altında. Eğitimsiz kişilerin işe alınması zor olmaktan çok tehlikelidir. Dün iki tanesi teçhizat işinde çiğnendi ve bir diğeri neredeyse silah sektöründeki bir depoyu ateşe veriyordu. Maiden Falls Reds'in hızlandırılmış eğitimini onaylamaları için gözetmenlere talepler gönderdik, kendilerini ya da üretim bölümündeki herhangi birini öldürmemeleri için onlara yeterli desteği verdik ama her biri reddedildi. Her türlü eğitim, kendi takdirimize bağlı olarak vardiya saatleri dışında yapılacaktır. Merkez şu anda hayatta kalan iki yüz kadar kişiyi çalışmaya hazır hale getirmek için gönüllüleri organize ediyor. Çoğu on sekiz yaşın altında ve kuzeydeki toplulukların geri kalanıyla birlikte askere alınamayacak kadar genç oldukları için ailelerinden ayrı yaşıyorlar. Halen özellikle küçük çocuklar için konutları iyileştirmeye çalışıyoruz.

Yukarıdakiler, oğlunun Kızıl haydutlar tarafından öldürülmesinin ardından Julias III'ün Maiden Falls çevresindeki Kızıl topluluklara uyguladığı baskıya karşılık gelmektedir. Onları köylerini yıkmaya ve sınırda kale şehri Corvium'u inşa etmeye zorladı. Binlerce Kızıl ya Nortan ordusuna askere alındı ya da ceza olarak teknolojik gecekondu mahallelerine sürüldü.

Harbor Körfezi'ndeki Kızıl Gözcü'nün Kayıtlarından:

. . . Gümüşler avda olduğuna göre adamlarımızı şehrin her yerinde saklamak için elimizden geleni yapacağız. Kraliçenin kardeşini kimin öldürdüğünü bilmiyorlar, sadece Sadakat'e sahip bir Kızıl olduğunu biliyorlar. Bildiğimiz kadarıyla Sadakat toplanıyor. İçlerinden birinin kulağına bir fısıltı geldi ve zavallı adamın içi açıldı. Tüm güvenli evler ve kaçış yolları. Çürük bir diş gibi yırttım. İşbirliği yapmaya çalışıyoruz ya da en azından işbirliği yapıyormuş gibi görünüyoruz. Kendi güvenliğimizi koruyun. Bağlılık için yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Bu konuda pek akıllı değillerdi. Hiç akıllı değildik ve bunun acısını çekeceğiz. . . .

Kızıl Gözcü subayının anlatımı, Kraliçe Andura'nın kardeşi ve varisi Prens Marcas'ın 197 NE'de öldürülmesinden bahsediyor. Harbor Körfezi'ndeki Kızıl ayaklanma sırasında öldürüldü. Yukarıda bahsedilen "Bağlılık"ın Scarlet Guard'ın öncülü olduğunu varsayıyorum.

Nehir boyunca Göller Bölgesi'nden artan hareket, Kızıl askerlere benziyor. Tuhaf, güneye gitmiyorlar ama doğuya dönüp Fork'tan nehrin yukarısına gidiyorlar. Hepsi peşin olarak ödüyor. Bu yıl aynı grubu iki kez feribotla taşıdım. Diğer feribotlar da aynısını yaptıklarını söylüyor. Bu grupla ilgili içimde tuhaf bir his var. Bu grupla ilgili içimde tuhaf bir his var. Koşmuyorlar, orası kesin. Ve Gümüş emirlerine göre hareket etmiyorlar. Bizim takdir yetkimiz karşılığında çok iyi para ödüyorlar.

Kızıl askerler bana teknemi iki kez satın almam ve onları şimdi hareket ettirmem ve hızlı hareket ettirmem için yeterli para verdiler. Sınırda tekrar ödedim. Dayanamadım. Onları Nortan sınırı boyunca Ohius'a götürdüler. Tehlikeli Tehlikeli zemin. Bunu bir daha riske atmayacağım. İsimlerini hâlâ alamadım ama teçhizatlarına bakılırsa kuzeye doğru gidiyorlar. Uzak, çok kuzeyde.

Lakeland'lı kaçakçılar Fork'taki feribotlara ihbarda bulundu. Sivlers Silvers sınır kontrollerini sıkılaştıracak ve eğer kıyılarına inersek teknelerimizi imha etme emri alacaklar. Göllerdeki Kızıllar'la bazı sorunlar yaşandı. Sınırı gözetlemek yeterli. Avlanıyorlar.

COL. Ne yapıyorsun?Yavaş başladı, küçük başladı. Yeter ki farkedilmesin. Bir köprünün çökmesi nakliye ve konvoyların birkaç gün ayakta kalmasına neden oldu. Bir kaleye silah sevkiyatı zamanında gelmez. Birlik yürüyüşü dışarı çıkamaz. Bir programa uymak için iki kat mesai yapmak zorundalar ve memurlar hayal kırıklığına uğramış ve bitkin düşmüş durumda. Belki biri kötü bir adım atar ve kafasını kırar. Belki çocukları ziyarete gelir ve ormanda kaybolur. Bu tür bir şey.

- Jacos: Bu tür bir şey.

COL. Ne yapıyorsun?Biraz yeşil görünüyorsun Jacos. Bunu araştırdığını sanıyordum? Daha kötüsünü gördüğünü mü düşündün?

- Jacos: Sayfadaki sözler, ilk elden duymaktan çok farklı efendim. Yani bunun orduda başladığını mı söylüyorsun?

COL. Ne yapıyorsun?Bu doğru. Birliğim bir Hisar'a ya da belirli bir lejyona atanmamıştı. Yüzdük. Savaşta iyiydik, öldürmede iyiydik. Silver'lar bizi ihtiyaç duyulan yere gönderdi. Ön tarafa ya da başka bir yere.

- Jacos:Göller Bölgesi'nde mi?

COL. Ne yapıyorsun?Çoğunlukla sınır, ama evet. Her yere gönderildik.

- Jacos: Sanırım biraz yeşil görünme sırası sizde Albay.

COL. Ne yapıyorsun?Sonunda bunu yapan da bu oldu. Bizi kendimizden sonra gönderiyor. Bir isyanı elimizden geldiğince durdurmamızı sağlıyor. Çocuğu askere götürülürken bir anneyi çocuğundan uzaklaştırın. Pek iyi oturmadı.

- Jacos:Öyle olmadığını hayal edebiliyorum.

COL. Ne yapıyorsun?Bizi kontrol altında tutan bir Silver subayımız vardı ama o içmeyi severdi. Yemek yemeyi severdim. Kalelerdeki üst düzey yöneticilerle yaşamayı seviyordum. Olmamız gereken yere geldiğimiz sürece, bu arada ne yaptığımızı umursamadı.

- Jacos:Köprüleri havaya uçurmak ve memurları öldürmek.

COL. Ne yapıyorsun?Sağ. Çevreyi küçük tuttuk. İlk başta sadece benim birimim. Hepimiz kuzeydeki soğuk ve çorak Hud bölgesindendik. Oraya yürümeyi öğrendiğinde avlanmayı da öğrenirsin. Sentry başından beri benimleydi ve Crimson da öyleydi. Nehir Adamları ile en iyi bağlantımız oydu.

- Jacos: Nehir Adamları mı?

COL. Ne yapıyorsun?İhtilaflı Topraklar'ın feribotçularına ve kaçakçılarına böyle diyoruz. Seni sınırı aşma konusunda ya da nehir boyunca ilerleme konusunda ondan daha iyi kimse yok. Silahlarla seyahat etmemize izin verilmiyordu ama ihtiyacımız olduğunda bizi silahlı tutma konusunda iyiydiler.

- Jacos: Yani Sentry ve Crimson kod adlı Komuta Generalleri biriminizin bir parçasıydı. Diğerleriyle nasıl tanıştınız?

COL. Ne yapıyorsun?Yıllar geçtikçe yolları kesişti. Çoğu bizimle aynı şeyi yapıyordu. Bir veya iki haftadan fazla bir plan yapmadan Silver'ları sabote etmek. Bizi gerçekten bir araya getiren, bize bir amaç veren Palace ve Swan'dı. Silver'ları bizden daha iyi tanıyorlardı. Nasıl düşündüklerini, nasıl davrandıklarını biliyordu. Ve bunu biliyorlardı, eğer biz

gerçekten bir fark yaratmak istiyorduk, bu bizden daha büyük olmalıydı.

- Jacos: Ve kesinlikle öyle. Hud'daki olay hakkında konuşmak ister misin? Buna Kuzey Topraklarının Boğulması denir.

(Albay Farley uzun süre bakar) **COL. Ne**

yapıyorsun?Hayır, kesinlikle yapmazdım.

İhtilaflı Topraklar'ın Nortan'lardan farklı bir takvimi olmasına ve nehir feribotunun pek de bilgili olmamasına rağmen, kayıtlarını MS 300'den sonrasına göre sıralayabiliyorum. Albay Farley ile yaptığım konuşmaya dayanarak, sınır boyunca ilerleyen bu Kızıl askerlerin kendisinin, General Nöbetçi'nin, General Crimson'ın ve Kızıl Muhafızların yeni başlayanlarının da dahil olduğundan şüpheleniyorum.

- Jacos: Huntress'ten önce Scarlet Guard'daki kod adınız neydi? **GEN. Ne**

yapıyorsun?Ben Lamb'dim. Ve babam Ram. **- Jacos:**Katıldığınızda oldukça

gençtiniz. **GEN. Ne yapıyorsun?**Evet.

- Jacos: Sen de babana Göl Toprakları'ndaki görevlerinde yardım ettin. Kilit pozisyonlara ajan yerleştirme, Gümüş ticaretini ve taşımacılığını sabote etme, kaçakçılık, istihbarat toplama, suikastlar vb.

GEN. Ne yapıyorsun?Bunlar benim de görevlerimdi.

- Jacos: Elbette. Ve sen Nortan sızması için özel olarak seçildin. **GEN. Ne**

yapıyorsun?Evet.

- Jacos: Annen ve kız kardeşin öldüğünde kaç yaşındaydın?

(General Farley yanıt vermez)

- Jacos: Hud'daki olay hakkında konuşmak ister misin? **GEN. Ne**

yapıyorsun?Hayır, kesinlikle yapmazdım.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

HORN DAĞ ASKERİ KAYITLARINDAN VE MONTFORT SAVUNMA MERKEZİ:

Göller Bölgesi'ndeki casuslarımız kuzeyde, Hud Körfezi kıyılarında büyük bir olay olduğunu bildirdi. İstihbaratımıza göre, krallık genelindeki birçok saldırı ve sabotaj eyleminin, uzak bir köyden gelen küçük bir gruba dayandığı belirlendi. Göl Toprakları Kralı güç kullanarak karşılık verdi ve isyanın ilk ateşini kelimenin tam anlamıyla söndürmek için körfezin sularını hareket ettirdi. Hala ölü sayısını bekliyoruz, ancak ilk raporlar sayının yüzlerce olduğunu gösteriyor. Düzgün bir şekilde araştırma yapıp rapor vermesi için bir ajan gönderme talebinde bulundum. Ben en çok bu sözde grupla, organizasyonlarıyla ve büyüklükleriyle ilgileniyorum. İyi koordine olmuş ve hareket edebiliyor gibi görünüyorlar. Akıllıdan bahsetmiyorum bile. Birçoğu yakalandı ancak sorguya hiçbir şey verilmedi. Görünüşe göre bilmesi gereken esasına göre çalışıyorlar, oldukça militaristçe. Hiç kimse resmin tamamını bilmiyor. Bakalım nasıl tepki verecekler.

Kuzey Toprakları'nın boğulması büyük olasılıkla ilkbaharın başlarında, 315 NE.

Jaco: Son olaylarda, özellikle de Mare Barrow'la ilgili olaylarda küçük bir rol oynadığınızı anlıyorum.

Bay Whistle: Pek bir şey değildi. Kız iyi bir hırsızdır. Onun kaldırdıklarını satardım, birazını derdime alırdım.

Jaco: Ayrıca onu General Diana Farley ve Kızıl Muhafızlarla tanıştırdın. (Bay

Whistle gözlerini kısıp omuz silkiyor.)

Jaco: Bana istediğiniz kadar az ya da çok şey anlatabilirsiniz efendim. Ben sadece her açıyı yakalamak için buradayım.

Islık: Whistle'ın aslında soyadım olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu bir kod. Etrafta kod adı olan tek kişi gardiyan değil, eh.

Jaco: Anlıyorum.

Islık: Daha büyük bir operasyonun parçası. Düdük ağı. Ülkenin her yerinde çitler ve kaçakçılar birbirleriyle iletişim halinde. Güneydeki biri şekeri taşıyabilir, kuzeyde pillerimiz var, vb. Senin tipin her şeyi yürüttüğü için bu gerekli, biliyorsun. Çatlaklarda başka nasıl hayatta kalabilirdik?

Jaco: Kesinlikle sana katılıyorum. Ve Scarlet Guard, Whistle ağına erkenden sızdı, değil mi?

Islık:Sızılmış mı? Hayır, bizimle ortak oldular. Hareket etmelerine yardımcı olduk, bilgi taşıdık, malzeme ve insan kaçakçılığı yaptık. Ama biz kendimizden sorumluyduk. Kimse istemediği bir işe girmedi. Anlaşma buydu ve Muhafız buna uydu.

Jaco: Muhafızlarla ne kadar süre çalıştın?

Islık: Ben mi? Uzun değil. Sanırım iki yıldan az. Şu Muhafız oldukça hızlı hareket ediyorlar. Bir kez hareket etmeye başladılar.

Jaco: Peki Muhafız'ın önünde? O zamanlar hayat nasıldı? Büyük bir kısmını gördüğünüzü varsayıyorum.

Islık: Bu senin yaşlı göründüğümü söyleme şeklin mi?

(Bay Whistle gülüyor)

Islık: Evet, payımı gördüm. İyisi, kötüsü. Stilts çoğu yerden daha iyidir. Biz teknoloji şehri değiliz ve çok şükür hiçbir zaman bunlardan geçmek zorunda kalmadım. Ama yine de çocukların evlerinden alınıp götürülüşünü izlemek zorundasınız. Yine de mektupların geldiğini ve bir ebeveyne diz çöktürdüğünü görmem gerekiyor. Şanslıyım. Çocuk yok. Aile yok. Ve iyi bir korumam vardı. Bakmayı önemseyen tüm Silver'ların gözünde kendimi meşgul tutmak için sokakları süpürdüm. En azından artık kimsenin bunu yapmasına gerek yok. Bir sonraki yemeklerini ya da kasabalarına saldıracak bir sonraki öfkeli Silver'ı düşünseler bile, ordu hakkında endişelenmelerine gerek yok. Şikayetçi olduğumdan değil. Savaştan önce, Muhafızlardan önce işler daha kötüydü. Daha iyi olabileceklerini bilmiyorduk. Biz bunu ümit etmiyorduk. Ayağa kalkan Kızılların başına ne geldiğini biliyorduk. Başarısız olan ayaklanmalar. Bir konuşma ya da gizli bir mektup için öldürülen ateşli adamlar. Dünyayı değiştirmeye çalışmanın hiçbir faydası yoktu. Çok büyüktü, çok güçlüydü; Silver'lar her zaman bizden daha iyiydi. Daha fazla yok.

Jaco: Daha fazla yok.

Islık:Yüksel, şafak gibi kırmızı.

ÇELİK İZLERİ

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK ÇÖZÜLMÜŞ,

KOMUTA İZİN GEREKLİ LAKER Operasyonunun 61.

Günü, 3. Aşama.

Operatör: Albay ÇIKARILDI.

Tanım: RAM.

Menşei: Solmary, LL.

Hedef: REDACTED'daki KOMUTANLIK.

- LAKER Operasyonu planlanandan önce tamamlandı ve başarılı sayıldı. PERIUS, MISKIN ve NERON GÖLLERİNİN kanalları ve kilit noktaları Kızıl Muhafızların kontrolü altındadır.

- Operatörler WHIPPER ve OPTIC, LAKER'ın ilerlemesini kontrol edecek, yakın teması sürdürecek, MOBİL BAZ ve KOMUTANLIK'a kanalları açacak. Dur ve rapor protokolü, eylem emirlerini bekliyor.

- Şu anda LAMB ile TRIAL'a dönüyoruz.

- LAKER'a genel bakış: Çatışmada öldürüldü: D. FERRON, T. MILLS, M. PERCHER

(3). Yaralı: SWIFTY, SALINCAK (2).

Gümüş kayıp sayısı (3): Greenwarden (1), Strongarm (1), Cilt şifacı? (1).

Sivil kayıp sayısı: Bilinmiyor.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

"Fırtınalar ileride."

Albay sessizliği doldurmak için konuşuyor. Sağlam olan tek gözü bölme duvarındaki bir çatlağa basıp ufka odaklandı. Diğer göz ise, kırmızı kan tabakasının arkasını zar zor görebilse de, bakıyor. Herşey aynı. Sol gözü yıllardır böyleydi.

Tıkırdayan ahşabın çıtalarının arasından bakarak bakışlarını takip ediyorum. Kara bulutlar birkaç kilometre ötede toplanıp ormanlık tepelerin arkasına saklanmaya çalışıyor. Uzaklarda gök gürültüsü duyuluyor. Hiç umursamadan öderim. Umarım fırtınalar treni yavaşlatmaz ve bizi burada, bir kargo vagonunun sahte zemini altında bir saniye daha saklanmaya zorlamaz.

Fırtınalara ya da anlamsız konuşmalara ayıracak vaktimiz yok. İki gündür uyumuyorum ve bunu kanıtlayacak yüzüm var. Duruşma'daki üsse dönmeden önce sessizlik ve birkaç saat dinlenmeden başka bir şey istemiyorum. Neyse ki burada uzanmaktan başka yapacak pek bir şey yok. Albay gibi ben de böyle bir yerde duramayacak kadar uzunum. İkimiz de loş bölmede elimizden geldiğince eğilerek uzanmak zorundayız. Yakında gece olacak ve bize eşlik edecek tek şey karanlık olacak.

Ulaşım şekli hakkında şikayet edemem. Solmary'ye yaptığımız yolculukta yolculuğun yarısını meyve taşıyan bir mavnada geçirdik. Neron Gölü'nde durdu ve kargonun çoğu çürüdü. Operasyonların ilk haftasını kıyafetlerimdeki kokuyu temizlemekle geçirdim. Ve Detraon'da Laker'a başlamadan önceki karışıklığı asla unutmayacağım. Sığır vagonunda üç gün geçirdikten sonra Lakeland başkentini tamamen ulaşılamayacak bir yerde bulduk. Choke'a ve savaş cephesine kalitesiz savunmalar olamayacak kadar yakındı, bu da isteyerek göz ardı ettiğim bir gerçekti. Ama o zamanlar subay değildim ve yeterli istihbarat veya destek olmadan Gümüş başkente sızmaya çalışmak benim kararım değildi. O Albay'dı. O zamanlar sadece Ram kod adlı bir kaptandı ve kanıtlanamayacak, uğrunda savaşılmayacak kadar çok şey vardı. Sadece zar zor eşlik ettim

yeminli bir askerden daha fazlası. Benim de kanıtlamam gereken şeyler vardı.

Manzaraya bakmaya devam ediyor. Dışarıya bakmak için değil, bana bakmaktan kaçınmak için.*İyi*. Ben de ona bakmayı sevmiyorum.

Kötü kan olsun ya da olmasın, iyi bir takım oluyoruz. Komuta bunu biliyor, biz de biliyoruz ve bu yüzden hep birlikte gönderiliyoruz. Detraon, dava uğruna sonsuz yürüyüşümüzdeki tek yanlış adımımızdı. Ve onlar için, Kızıl Muhafızlar için farklılıklarımızı her zaman bir kenara koyuyoruz.

"Bundan sonra nereye gideceğimiz hakkında bir fikrin var mı?" Albay gibi ben de bu ağır sessizliğe katlanmayacağım.

Duvardan çekildi, kaşlarını çattı, hâlâ bana bakmıyordu. "İşlerin bu şekilde yürümediğini biliyorsun."

İki yılımı subay olarak, iki yılımı da Muhafızların yeminli askeri olarak geçirdim ve bir ömür boyu onun gölgesinde yaşadım.*Elbette nasıl çalıştığını biliyorum*tükürmek istiyorum.

Kimse bilmesi gerekenden fazlasını bilmiyor. Kimseye kendi operasyonları, filoları ve üst düzey amirleri dışında hiçbir şey söylenmiyor. Bilgi, sahip olduğumuz tüm silahlardan daha tehlikelidir. Onlarca yıl süren başarısız ayaklanmaların ardından, hepsinin Kızıl'ın Gümüş bir fısıltı tarafından ele geçirilmesiyle yere serildiğini çok erken öğrendik. En iyi eğitimli asker bile zihnin saldırısına karşı koyamaz. Her zaman çözülüyorlar, sırları her zaman keşfediliyor. Bu yüzden ajanlarım ve askerlerim bana, yani kaptanlarına hesap veriyor. Ben Albay'a hesap veriyorum, o da kim olursa olsun Komuta'ya cevap veriyor. Sadece ilerlemek için ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Muhafızların bu kadar uzun süre dayanmasının, daha önce hiçbir yeraltı örgütünün yapamadığı yerde hayatta kalmasının tek nedeni budur.

Ancak hiçbir sistem mükemmel değildir.

“Yeni sipariş almamış olmanız, bir siparişiniz olmadığı anlamına gelmez.*fiki*me olabileceklerine gelince," diyorum.

Yanağındaki bir kas seğiriyor. Kaşlarını çatmak mı, yoksa gülümsemek mi, bilemiyorum. Ama ikincisinin olduğundan şüpheliyim. Albay gerçekten gülümsemiyor. Uzun yıllar boyunca değil.

Uzun bir süre sonra, "Şüphelerim var" diye yanıtlıyor.

"Ve onlar . . . ?”

"Benim."

Dişlerimin arasından tıslıyorum.*Tipik.*Ve eğer kendime karşı dürüst olursam muhtemelen en iyisi budur. Muhafızların gizliliğinin ne kadar hayati olduğunu tam olarak bilecek kadar Gümüş av köpekleriyle yeterince yakın tıraş oldum. Sadece zihnimde isimler, tarihler, operasyonlar ve Lakelands'te son iki yılda yapılan çalışmaları sekteye uğratmaya yetecek kadar bilgi var.

"Yüzbaşı Farley."

Unvanlarımızı veya isimlerimizi resmi yazışmalarda kullanmayız. Ele geçirilebilecek her şeye göre ben Lamb'im. Başka bir savunma. Mesajlarımızdan herhangi biri yanlış ellere geçerse, eğer Silver'lar şifrelerimizi kırarsa, bizi takip etmekte ve geniş, özel ağımızı çözmekte zorlanacaklar.

"Albay," diye cevap verdim ve sonunda bana baktı.

Sağlam olan tek gözünde pişmanlık parıldadı; hâlâ mavinin tanıdık bir tonuydu bu. Geri kalanı yıllar içinde değişti. Gözle görülür derecede daha sertti; yıpranmış kıyafetlerin altında bir yılan gibi kıvrılmış, eski kaslardan oluşan ince bir kütle vardı. Benimkilerden daha açık olan sarı saçları seyrelmeye başladı. Şakaklarda beyaz var. Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum. Yaşlanıyor. Ama yavaş değil. Aptal değil. Albay her zamanki gibi keskin ve tehlikeli.

Hâlâ onun sessiz ve hızlı gözlemi altında kalıyorum. Onun için her şey bir sınavdır. Ağzını açtığında geçtiğimi anlarım.

"Norta hakkında ne biliyorsun?"

Sert bir şekilde sırıtıyorum. “Sonunda genişlemeye karar

verdiler.” “Sana bir soru sordum Küçük Kuzu.”

Takma ad gülünç. Neredeyse bir buçuk metre boyundayım.

"Göl Toprakları gibi başka bir monarşi," diye tükürdüm. “Kızıllar çalışmalı ya da askere alınmalı. Merkezleri kıyıdadır, başkentleri Archeon'dur. Neredeyse bir asırdır Göller Bölgesi'yle savaş halindeyiz. Piedmont'la ittifakları var. Kralları Tiberya'dır—Tiberya—”

"Altıncı" diye teklif ediyor. Bir öğretmen olarak azarlıyorum ama okulda çok fazla vakit geçirdiğim söylenemez. Onun hatası. “Evin Kalorisinden.”

Aptal. Çocuklarına farklı isimler verecek kadar beyinleri bile yok.

"Yakıcılar" diye ekliyorum. “Sözde Yanan Taç üzerinde hak iddia ediyorlar. Göl Toprakları'nın peri krallarının tam tersi." Amonarşiyi, onların yönetimi altında yaşadığım bir ömürden dolayı çok iyi biliyorum. Onlar krallıklarının suları kadar sonsuz ve boyun eğmezler.

"Aslında. Zıt ama aynı zamanda korkunç derecede benzer.” "O

zaman onlara sızmak da aynı derecede kolay olmalı."

Tek kaşını kaldırıp etrafımızdaki sıkışık alanı işaret etti. Neredeyse eğleniyor gibi görünüyor. "Buna kolay mı diyorsun?"

"Bugün bana ateş edilmedi, o yüzden evet öyle söyleyebilirim" diye yanıtlıyorum. "Ayrıca Norta, Göller Bölgesi'nin yarısı kadar mı?"

"Karşılaştırılabilir nüfuslarla. Yoğun şehirler, daha gelişmiş bir altyapı temeli __ ”

"Bizim için daha iyi. Kalabalığın içinde saklanmak kolaydır.”

Dişlerini gıcırdatıyor, sinirleniyor. "Her şeye bir cevabın var mı?"

"Yaptığım işte iyiyim."

Dışarıda gök gürültüsü yeniden gürlüyor, eskisinden daha yakından.

“Öyleyse bundan sonra Norta'ya gidiyoruz. Burada yaptığımızı yapın,” diye basıyorum. Şimdiden vücudum beklentiyle titriyor. İşte beklediğim şey bu. Göller Bölgesi çarkın yalnızca bir koludur, pek çok kıtadaki tek ulustur. Sınırlarına yönelik bir isyan eninde sonunda başarısız olacak ve kıtanın diğer ülkeleri tarafından bastırılacaktı. Ama daha büyük bir şey, iki krallık arasında bir dalga, Silver'ların lanetli ayaklarının altında patlayacak başka bir temel; bunun bir şansı var. Ve yapmam gerekeni yapmak için ihtiyacım olan tek şey bir şans.

Kalçamdaki yasadışı silah hiç bu kadar rahatlatıcı olmamıştı.

“Unutmamalısınız Kaptan.” Şimdi bakıyor. Keşke yapmasaydı. *Ona çok benziyor.* “Becerilerimizin gerçekten yattığı yer. Ne olarak başladık, neyden geldik.”

Hiç uyarmadan topuğumu altımızdaki tahtalara vuruyorum. O çekinmiyor. Öfkem sürpriz değil.

"Nasıl unutabilirim?" alay ediyorum. Omzumun üzerindeki uzun sarı örgüyü çekiştirme isteğime direniyorum. “Aynam bana her gün hatırlatıyor.”

Albayla girdiğim tartışmaları asla kazanamam. Ama bu en azından berabere gibi görünüyor.

Uzaklara, tekrar duvara bakıyor. Güneş ışığının son kırıntısı da parlayarak yaralı gözünün kanını aydınlatıyor. Ölmekte olan ışıkta kırmızı renkte parlıyor.

İç çekişi anılardan ağırlaşmıştı. "Benimki de öyle."

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK ÇÖZÜLDÜ,

KOMUTANLIK İZİNİ GEREKLİ Operatör: Albay

DÜZELTİLDİ.

Tanım: RAM.

Menşei: Deneme, LL.

Hedef: REDACTED'daki KOMUTANLIK.

- LAMB ile DENEME'ye geri döndük.

- ADELA'daki LL Silver geri itme raporları doğrulandı.

- HOLIDAY ve ekibini gözlemlemek/yanıt vermek üzere göndermek için izin isteyin.

- NRT'de temas yaşayabilirliğinin değerlendirilmesine başlamak için izin isteyin.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK

ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİ Operatör: Genel

DÜZELTİLDİ.

Tanım: DAVULCU.

Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.

Hedef: Deneme aşamasındaki RAM, LL.

- TATİL gönderme izni verildi. Yalnızca GÖZLER AÇIK Çalışmayı gözlemleyin.

- NRT'de temas yaşayabilirliğini değerlendirme izni verildi.

- LAMB, NRT'deki kaçakçılık ve yer altı ağlarıyla bağlantı kurarak, WHISTLE karaborsa halkasına ağırlık vererek RED WEB Operasyonu'nda görev alacak. Siparişler kapalı, sadece gözleri. Bir hafta içinde NRT'ye gönderilmesi gerekiyor.

- SHIELDWALL Operasyonunda RAM önemli olacaktır. Siparişler ektedir, sadece gözleriniz. Bir hafta içinde Ronto'ya gönderilmeli.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

Trial, Lakeland sınırındaki en büyük şehirdir; girift oymalı duvarları ve kuleleri Redbone Gölü'ne ve Nortan dağlık bölgesinin derinliklerine bakmaktadır. Göl, su perisi dalgıçları tarafından yağmalanan ve yağmalanan, sular altında kalmış bir şehri gizliyor. Bu arada Göl Toprakları'nın köle işçileri, boğulan harabelerle ve Kuzey'in vahşi doğasıyla alay ederek kıyılarda Trial'ı inşa etti.

Terkedilmiş Choke'a kadar olan savaş alanlarını kontrol altında tutmakta ısrar ediyorlarsa, bu Gümüş savaşında ne tür aptalların savaştığını merak ederdim. Kuzey sınırı uzun ve dolambaçlı, nehri kesiyor, çoğunlukla her iki tarafta ormanlarla kaplı, her zaman savunuluyor ama asla saldırıya geçilmiyor. Elbette kışın acımasız bir soğuk ve kar ülkesi, peki ya ilkbaharın sonları ve yaz?*Şimdi?*Eğer Norta ve Lakelands bir asırdır savaşmıyor olsaydı şehre her an bir saldırı gelmesini beklerdim. Ama ortada hiçbir şey yok ve hiçbir zaman da olmayacak.

Çünkü savaş kesinlikle bir savaş

değil. Bu bir imhadır.

Kızıl askerler her yıl binlerce kişiyi askere alıyor, savaşıyor ve ölüyor. Onlara kralları için savaşmaları, ülkelerini ve ailelerini savunmaları söylendi; eğer zorla cesaretleri olmasaydı kesinlikle istila edilecek ve devrileceklerdi. Ve Gümüşler arkalarına yaslanıp oyuncak lejyonlarını ileri geri hareket ettiriyor, pek bir işe yaramıyormuş gibi görünen darbeler yapıyorlar. Kırmızılar bunu fark edemeyecek kadar küçük, çok sınırlı ve eğitimsizdir. Bu mide bulandırıcı.

Davaya ve Kızıl Muhafızlara inanmamın binlerce sebebinden sadece biri. Ama inanç kurşun yemeyi kolaylaştırmaz. Irabelle'e son döndüğümde, karnım kanayarak, kahrolası Albay'ın yardımı olmadan yürüyemediğim gibi değil. En azından dinlenip iyileşmek için bir haftam var. Artık bizi tekrar göndermelerinden önce burada birkaç günden daha uzun süre kalacağımdan şüpheliyim.

Irabelle, en azından benim sınırlı bilgime göre bölgedeki tek uygun Muhafız üssü. Güvenli evler nehir boyunca ve ormanın derinliklerine dağılmış durumda ama Irabelle kesinlikle organizasyonumuzun atan kalbi. Kısmen yeraltında olan ve tamamen göz ardı edilen bu yer, çoğumuz mecbur kalsak Irabelle'i evimize çağırırdı. Ama çoğumuzun konuşacak gerçek bir evi yok; yanımızdaki Muhafızlar ve Kızıllar dışında kimse yok.

Yapı ihtiyacımız olandan çok daha büyük, dışarıdan birinin veya istilacının içinde kaybolması kolay. Sessizlik aramak için mükemmel. Girişlerin ve salonların çoğunun bent kapaklarıyla donatıldığından bahsetmiyorum bile. Albay'ın bir emriyle her yer batar, tıpkı önceki dünya gibi boğulur. Buz tabakaları gibi duvarlarla burayı yazın nemli ve serin, kışın ise soğuk hale getiriyor. Mevsim ne olursa olsun, tünellerde yürümeyi, benden başka herkesin unuttuğu loş beton geçitlerde yalnız devriye gezmeyi seviyorum. Trende geçirdiğim zamanın ardından, Albay'ın suçlayıcı, kızıl bakışlarından kaçmak, önümdeki serin hava ve açık tünel, sanki sonsuza dek bileceğim özgürlüğün dolabının fırçası gibi geliyor.

Silahım parmağımın üzerinde boş boş dönüyor, iyi koruduğum dikkatli bir denge. Yüklü değil. Aptal değilim. Ama öldürücü ağırlığı yine de sevindirici.*Norta.*Tabanca dönmeye devam ediyor.*Silah yasaları Lakelands'e göre daha katıdır. Yalnızca kayıtlı avcıların taşımasına izin verilir. Ve bunlar çok az.*Üstesinden gelmeye hevesli olduğum bir engel daha. Norta'ya hiç gitmedim ama Lakelands'le aynı olduğunu varsayıyorum. Tıpkı Silver gibi, aynı derecede tehlikeli, tıpkı Silver gibi.*cahil*. Bin cellat, bir milyonu ilmikte.

Uzun zamandır sorgulamayı bıraktım*Neden*bunun devam etmesine izin verilir. Ben bir efendinin kafesini kabul edecek şekilde yetiştirilmedim, öyle değil, pek çok kişi öyle. Çıldırtıcı bir teslimiyet olarak gördüğüm şey, pek çok kişi için hayatta kalan tek şey. Sanırım özgürlüğe olan inatçı inancım için Albay'a teşekkür etmem gerekiyor. Aksini düşünmeme asla izin vermedi. Asla geldiğimiz şeyi kabul etmeme izin vermedi. Bunu ona asla söylemeyeceğimden değil. Teşekkürümü hak etmeyecek kadar çok şey yaptı.

Ama ben de öyle. Sanırım bu adil. Peki adalete inanmıyor muyum?

Ayak sesleri başımı çeviriyor ve silahı saklamaya dikkat ederek yanıma kaydırıyorum. Bir Muhafız arkadaşı silaha aldırmazdı ama bir Gümüş subay kesinlikle bunu yapardı. Birinin bizi burada bulmasını beklediğimden değil. Asla yapmazlar.

Indy selamlama zahmetine girmiyor. Birkaç adım ötede duruyor, dövmeleri zayıf ışıkta bile bronz teninde açıkça görülüyor. Bir yanında bileğinden tıraşlı kafasının tepesine kadar dikenler var, diğer kolunda ise güller var. Kod adı Tatil ama Bahçe daha uygun olurdu. O bir kaptan arkadaşımız, Albay'a hesap veren bir başkamız. Onun komutası altında toplam on kişi var ve her birinin kaptanlarına yeminli askerlerden oluşan daha büyük bir müfrezesi var.

"Albay sizi ofisinde istiyor. Yeni siparişler" diyor. Daha sonra kimse bizi Irabelle'in bu kadar derininden duyamasa da sesi alçalıyor. "Mutlu değil."

Sırıtıp onu itiyorum. Çoğu insan gibi o da benden kısa ve ona yetişmek için çalışması gerekiyor. "Hiç öyle mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu farklı."

Koyu gözleri parlıyor, nadir görülen bir korkuyu ele veriyor. Bunu en son revirde başka bir yüzbaşının cesedinin başında dururken gördüm. Rutin bir silah baskını sırasında böbreğini kaybeden Mercy kod adlı Saraline. Halen iyileşme aşamasında. Cerrah en iyi ihtimalle titrekti. *Senin suçun değil. Senin işin değil*Kendime hatırlatıyorum. Ama elimden geleni yaptım. Kan konusuna yabancı değilim ve şu anda elimizdeki en iyi doktordum. Yine de ilk defa bir insan organını elimde tutuyordum.*En azından hayatta.*

Yüzümdeki suçluluk duygusunu okuyan Indy, Yürüyor, diye teklif ediyor. "Yavaş ama yapıyor."

"Bu iyi" diyorum, haftalar önce yürüyor olması gerektiğini eklemeyi ihmal ediyorum. *Senin suçun değil*yine yankılanıyor.

Merkeze geri döndüğümüzde Indy ara verip revire doğru gidiyor. Görevler ve görünüşe göre Albay'ın ayak işleri dışında Saraline'in yanından ayrılmadı. Muhafızlara aynı anda geldiler, kız kardeş kadar yakınlardı. Ve sonra, oldukça açık bir şekilde,*Olumsuz*artık kız kardeşler. Kimsenin umrunda değil. İş tamamlandığı ve herkes canlı olarak geri döndüğü sürece, organizasyon içinde kardeşliğe karşı hiçbir kural yoktur. Şu ana kadar Irabelle'de hiç kimse bir duygu gibi önemsiz bir şeyin davamızı tehlikeye atmasına izin verecek kadar aptal ya da duygusal olmadı.

Indy'yi kendi endişeleriyle baş başa bırakıp ters yöne, Albay'ın beklediğini bildiğim yere doğru yöneliyorum.

Ofisi muhteşem bir mezar olacaktı. Pencere yok, beton duvarlar yok ve her zaman tam olarak yanlış zamanda sönüyormuş gibi görünen bir lamba var. Irabelle'de iş yapabileceği çok daha iyi yerler var ama sessizliği ve kapalı alanı seviyor. Yeterince uzun ve alçak tavanı onu dev gibi gösteriyor. Muhtemelen bu yüzden odayı bu kadar çok seviyor.

Girişimi karşılamak için ayağa kalktığında başı tavana çarpıyor.

"Yeni siparişler?" Cevabını zaten bildiğim için soruyorum. İki gündür buradayız. Biliyorum

Laker Operasyonu'nun büyük başarısından sonra bile herhangi bir tatil beklemekten daha iyi. Her biri Göller Bölgesi'nin iç bölgelerine açılan üç gölün merkezi geçitleri artık bize ait ve bunu kimse bilmiyor. Hangi yüce amaç için bilmiyorum. Bu Komuta'nın endişelenmesi gereken bir şey, benim değil.

Albay katlanmış bir kağıdı masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Mühürlü kenarlar. Parmağımla açmam gerekiyor.*Garip.*Daha önce hiç mühürlü sipariş almamıştım.

Gözlerim sayfayı tarıyor, geçen her kelimeyle birlikte genişliyor. Komut emirleri. En tepeden, Albay'ı geçerek doğrudan bana.

"Bunlar-"

Bir elini kaldırıp beni durdurdu. "Emir sadece gözlerin diyor." Sesi kontrollü ama yine de öfkesini duyabiliyorum. "Bu senin operasyonun."

Sakin kalabilmek için yumruğumu sıkmam gerekiyor.*Kendi operasyonum.*Yükselen kalp atışının baskısıyla kulaklarıma kan hücum ediyor. Çenem kasılıyor, gülümsememek için dişlerimi birbirine gıcırdatıyorum. Gerçek olduklarından emin olmak için tekrar emirlere bakıyorum.*Kırmızı Ağ Operasyonu.*

Bir süre sonra bir şeylerin eksik olduğunu fark ediyorum.

"Sizden hiç bahsedilmiyor efendim."

Kötü gözünün kaşını kaldırdı. "Orada olmasını mı bekliyorsun? ben senin değilim*dadı*, Kaptan." Kılları diken diken oldu. Kontrol maskesi kayma tehlikesiyle karşı karşıyadır ve kendisi zaten tertemiz olan masayla meşgul olup, var olmayan bir toz parçasını silkeler.

Hakareti omuz silkiyorum. "Çok iyi. Kendi emirleriniz olduğunu varsayıyorum. "Öyle

yapıyorum" diyor hızla.

"O halde küçük bir kutlama yapılması gerekiyor."

Albay neredeyse alay ediyor. “Poster kızı olmayı kutlamak ister misin? Yoksa bir intihar görevini neşelendirmeyi mi tercih edersin?”

Artık gerçekten gülümsüyorum. "Ben öyle görmüyorum." Siparişleri yavaşça tekrar katlayıp ceketimin cebine koyuyorum. “Bu gece ilk bağımsız görevim şerefine içiyorum. Yarın da Norta'ya gidiyorum."

“*Yalnızca gözlerin,*Kaptan."

Kapıya vardığımda omzumun üzerinden ona baktım. "Sanki zaten bilmiyormuşsun gibi."

Onun sessizliği kabul için yeterlidir.

"Ayrıca ben hâlâ sana rapor vereceğim, böylece rölelerimi Komuta'ya iletebilirsin," diye ekledim. Onu biraz kışkırtmadan edemiyorum. Dadı yorumu için bunu hak ediyor. “Buna ne denir? Oh evet. Aracı."

“Dikkatli olun Kaptan.”

Ofisin kapısını açarken gülümseyerek başımı salladım. "Her zaman efendim." Neyse ki

rahatsız edici bir sessizliğin daha sürmesine izin vermiyor. “Yayın ekibiniz

kışlanızda bekliyor. En iyisi devam edelim.

"Umarım kameraya hazırımdır." Sahte bir şekilde kıkırdayıp, bakım yapıyormuş gibi yapıyorum.

Elini sallayarak resmen beni görüş alanından uzaklaştırdı. Irabelle'nin koridorlarında coşkuyla dolaşarak isteyerek gidiyorum.

İçimi kaplayan heyecanın uzun sürmemesi beni şaşırttı. Yeminli askerlerden oluşan ekibimi yakalayıp onlara iyi haberi vermek niyetiyle kışlaya doğru koşmaya başladım. Ama çok geçmeden hızım yavaşlıyor, zevkim yerini isteksizliğe bırakıyor. Ve korku.

Bize Ram ve Kuzu demelerinin bariz olanın dışında bir nedeni var. Albay olmadan hiçbir yere gönderilmedim. O her zaman oradaydı; hiçbir zaman istemediğim ama fazlasıyla aşina olduğum bir güvenlik ağıydı bu. Sayamayacağım kadar çok kez hayatımı kurtardı. Ve her kış parmaklarımı ve her zorunlu askerlik sırasında dostlarımı kaybeden donmuş bir köy yerine burada olmamın nedeni kesinlikle o. Pek anlaşamıyoruz ama her zaman işi bitiriyoruz ve her zaman hayatta kalıyoruz. Başkalarının başaramadığı yerde biz başarılı oluyoruz. Hayatta kalıyoruz. Şimdi aynısını tek başıma yapmam gerekiyor. Artık başkalarını korumam gerekiyor, onların hayatlarını ve ölümlerini omuzlarıma alıyorum.

Adımlarım durdu ve kendimi toparlamam için bana birkaç dakika daha tanıdı. Serin gölgeler sakinleştirici ve davetkar. Kaygan beton duvara yaslanıp soğuğun içime sızmasına izin verdim. *Ekibimi toplarken Albay gibi olmalıyım. Ben onların kaptanıyım, komutanıyım ve mükemmel olmalıyım. Hatalara yer yok ve tereddüt yok. Her ne pahasına olursa olsun ilerleyin. Yüksel, şafak gibi kırmızı.*

Albay iyi bir insan olmayabilir ama mükemmel bir lider. Bu her zaman yeterli olmuştur. Ve şimdi aynı olmak için elimden geleni yapacağım.

Planımı daha iyi düşünüyorum. Geri kalanını birkaç dakika daha boşta bırakın.

Kendi başıma kışlama giriyorum, çenemi kaldırıyorum. Bunun için neden seçildiğimi, Komutanın neden sözlerimizi haykıran kişi olmamı istediğini bilmiyorum. Ama eminim iyi bir nedeni vardır. Elinde bayrak tutan genç bir kadın oldukça çarpıcı bir figür; ama aynı zamanda kafa karıştırıcı da. Silver'lar erkekleri ve kadınları eşit oranda ölüme gönderebilir, ancak bir kadının liderliğindeki bir isyancı grubun hafife alınması daha kolaydır. Tam da Komutanın istediği şey. Ya da kendilerinden biri yerine, sonunda kimliği belirlenip idam edilen kişinin benim olmamı tercih ediyorlar.

Dövmeli boynuna bakılırsa gecekondu mahallesinden kaçan ilk mürettebat, halihazırda bekleyen kameraya el sallıyor. Bir diğeri bana kırmızı bir eşarp ve aylarca duyulmayacak olan daktilo edilmiş bir mesaj veriyor.

Ama öyle olduğunda, Norta ve Göller Bölgesi'nde çınladığında, bir çekicin düşüşü kadar güçlü bir şekilde inecek.

Kameraların karşısına tek başıma çıkıyorum, yüzüm gizli, sözlerim çelik

gibi. "Yüksel, şafak gibi kırmızı."

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK ÇÖZÜLDÜ,
KOMUTANLIK İZİNİ GEREKLİ Operatör: Albay
DÜZELTİLDİ.
Tanım: RAM.

Menşei: Deneme, LL.

Hedef: REDACTED'daki KOMUTANLIK.

- HOLIDAY liderliğindeki EYES ON ekibi ADELA'da rakiple karşılaştı.

- ADELA'nın güvenli evi yıkıldı.

- GÖZLER AÇIK genel bakış: Çatışmada öldürüldü: R. INDY, N. CAWRALL, T. TREALLER, E. KEYNE (4).

Gümüş kayıp sayısı: Sıfır (0).

Sivil kayıp sayısı: Bilinmiyor.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK

ÇÖZÜLMÜŞ, ÜST GÜVENLİK GEREKLİ RED WEB

Operasyonunun 4. Günü, Aşama 1.

Operatör: Kaptan REDACTED.

Tanım: KUZU.

Menşei: Harbor Bay, NRT. Hedef:

REDACTED konumunda RAM.

- ADERONACK, GREATWOODS, MARSH COAST bölgelerinde sorunsuz geçiş yapın.

- BEACON bölgesi geçişi zor, yoğun NRT askeri varlığı.

- DENİZCİLER ile temasa geçildi. Onların yardımıyla LİMAN KÖYÜ'ne girdik.

- DENİZCİLERİN başkanı EGAN ile görüşme. Değerlendirecek.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

Her iyi aşçının size söyleyebileceği gibi, mutfakta her zaman fareler vardır.

Norta Krallığı da farklı değil. Çatlakları ve yarıkları, Gümüş seçkinlerinin haşarat diye adlandırdığı şeylerle dolu. Kızıl hırsızlar, kaçakçılar, asker kaçakları, askerlikten kaçan gençler ya da yaşlanmak gibi boş bir "suç" nedeniyle cezadan kaçmaya çalışan zayıf yaşlılar. Kırsal kesimde, daha kuzeyde, Lakeland sınırına doğru, ormanlara ve küçük köylere gidiyorlar, kendine saygısı olan hiçbir Silver'ın yaşamaya tenezzül etmeyeceği yerlerde güvenliği buluyorlar. Ancak Silver'ların güzel evlere ve çirkin yasalara sahip olduğu Harbour Bay gibi şehirlerde, Kızıllar daha umutsuz önlemlere başvuruyor. Ben de öyle yapmalıyım.

Patron Egan'a ulaşmak kolay değil. Sözde ortakları beni ve teğmenim Tristan'ı kıyı şehrinin surlarının altındaki tünellerden oluşan bir labirentten geçiriyor. Hem benim hem de takip etmeye çalışan herkesin kafasını karıştırmak için birden fazla kez geri dönüyoruz. Yolu gösteren yumuşak sesli ve keskin gözlü hırsız Melody'nin gözlerimizi bağlamasını bekliyorum. Bunun yerine karanlığın işini yapmasına izin veriyor ve ortaya çıktığımızda bırakın şehirden çıkış yolunu, gerçek kuzeyi bile zar zor buluyorum.

Tristan, Kızıl Muhafız'ın elinden iyi eğitim almış olduğundan güvenen bir adam değildir. Bir eli ceketinin içinde, her zaman yakınında tuttuğu uzun bıçağı tutarak yanımda duruyor. Melody ve adamları bariz tehdide gülüyorlar, paltolarını ve şallarını geri çekerek kendilerine ait keskin silahları ortaya çıkarıyorlar.

"Endişelenme, Stretch," diyor Tristan'ın kazıma yüksekliğini görünce kaşını kaldırarak. “İyi korunuyorsun.”

Kızardı, öfkelendi ama tutuşunu gevşetmedi. Ve pantolonumun arkasına sıkıştırdığım tabanca bir yana, çizmemdeki bıçağın da hâlâ çok iyi farkındayım.

Melody yürümeye devam ediyor ve bizi gürültü ve keskin balık kokusuyla titreyen bir pazarın içinden geçiriyor. Kalın vücudu kalabalığın arasından geçiyor ve geçmesine izin veriyor. Kolunun üst kısmındaki kırmızı iple çevrelenmiş mavi bir çapadan oluşan dövme yeterince uyarı veriyor. O bir denizci, Kaçakçılık operasyonunun bir üyesi Komutanlık beni araştırmam için görevlendirdi. Ve kendi müfrezesine emir verme şekline bakılırsa, üçü de onun liderliğini takip ediyor, yüksek rütbeli ve saygı duyulan biri.

Gözleri ileriye dönük olmasına rağmen beni değerlendirdiğini hissediyorum. Bu nedenle ekibimin geri kalanını patronuyla buluşmak için şehre götürmemeye karar verdim. Tristan ve ben onun operasyonunu değerlendirip, amaçlarını değerlendirip rapor vermeye yeteriz.

Görünüşe göre Egan tam tersi bir yaklaşım benimsiyor.

Irabelle'deki bizimki gibi bir yer altı kalesi bekliyorum ama Melody bizi eski bir deniz fenerine götürüyor, duvarları yıllar ve tuzlu hava nedeniyle yıpranmış. Bir zamanlar gemileri limana yönlendirmek için kullanılan bir işaret; şehir limana doğru genişlediğinden artık sudan çok uzakta. Dışarıdan bakıldığında terk edilmiş görünüyor, pencereleri kapalı ve kapıları parmaklıklı. Denizciler buna aldırış etmiyor. İçimdeki tüm içgüdüler sağduyulu olmam için bağırmasına rağmen yaklaşımlarını saklama zahmetine bile girmiyorlar. Bunun yerine Melody bizi açık pazarda başımız dik bir şekilde yönlendiriyor.

Kalabalık bir balık sürüsü gibi bizimle birlikte hareket ediyor. Kamuflaj sağlamak. Deniz fenerine ve yıpranmış, kilitli kapıya kadar bize eşlik ediyor. Denizcilerin ne kadar iyi organize olmuş göründüklerini fark ederek, eylemi gözümü kırpıştırarak izliyorum. Saygı emrederler, bu çok açık, sadakatten bahsetmiyorum bile. Her ikisi de Scarlet Guard'a verilen değerli ödüller; parayla ya da gözdağıyla gerçekten satın alınamayacak şeyler. Kalbim göğsümde atıyor. Denizciler gerçekten de geçerli müttefikler gibi görünüyorlar.

Deniz fenerine güvenli bir şekilde girdiğimde, sonsuz, sarmal bir merdivenin dibinde, göğsümde bir gerilim ipinin serbest kaldığını hissediyorum. Gümüş şehirlere sızmaya, sokaklarda kötü niyetle dolaşmaya yabancı değilim ama bundan kesinlikle keyif almıyorum. Özellikle Albay yanımda olmadan, başımıza gelebilecek her şeye karşı sert ama etkili bir kalkan olmadan.

"Memurlardan korkmuyor musun?" Denizcilerden birinin kapıyı arkamızdan kilitlemesini izlerken yüksek sesle merak ettim. "Senin burada olduğunu bilmiyorlar mı?"

Melody yine kıkırdadı. Zaten bir düzine basamak yukarı çıktı ve hala tırmanıyor. “Ah, burada olduğumuzu biliyorlar.”

Tristan'ın gözleri neredeyse yerinden fırlayacak. "Ne?" Benim düşüncelerimi yansıtacak şekilde bembeyaz oldu.

"Güvenlik burada olduğumuzu biliyor dedim" diye tekrarlıyor. Sesi yankılanıyor.

İlk basamağa ayağımı koyduğumda Tristan bileğimi tutuyor. “Burada olmamalıyız Kaptan —” diye mırıldanıyor, kendini unutarak. Adımı söylemesine, bizi bu kadar uzun süredir koruyan kurallara ve protokollere karşı gelmesine fırsat vermiyorum. Bunun yerine önkolumu nefes borusuna sıkıştırıyorum ve onu tüm gücümle merdivenlere doğru itiyorum. Yayılıyor, düşüyor, otsu uzunluğu birkaç adıma uzanıyor.

Yüzüm sıcaktan kızarıyor. Bu, dışarıdakilerin önünde olsun ya da olmasın, yapmak istediğim bir şey değil. Aşırı korumacı olsa da Tristan iyi bir teğmen. Hangisinin daha zararlı olduğunu bilmiyorum...

Denizcilere saflarımız arasındaki ayrılığı göstermek veya onlara korku göstermek. Umarım ikincisidir. Hesaplı bir omuz silkmeyle geri çekilip Tristan'a elimi uzattım ama özür dilemedim. Nedenini biliyor.

Ve başka bir şey söylemeden beni merdivenlerden yukarı doğru takip ediyor.

Melody geçmemize izin veriyor ve her adımda onun gözlerini hissediyorum. Şu anda kesinlikle beni izliyor. Ben de yüzüm ve tavırlarımla kayıtsız kalmasına izin verdim. Albay gibi okunmaz ve korkusuz olmak için elimden geleni yapıyorum.

Deniz fenerinin tepesinde, tahtalarla kapatılmış pencereler yerini Liman Körfezi'nin geniş manzarasına bırakıyor. Kelimenin tam anlamıyla başka bir antik kentin üzerine kurulmuş olan Körfez, eski bir düğüm noktasıdır. Dar şeritler ve dönemeçler ulaşım araçlarından ziyade atlar için daha uygundur ve ezilmemek için ara sokaklara sığınmak zorunda kaldık. Bu bakış açısından bakıldığında her şeyin, devriye gezmek için çok fazla ara sokak, tünel ve unutulmuş köşeyle ünlü limanın çevresinde toplandığını görebiliyorum. Yüksek konsantrasyonda Kırmızılarla eşleştirilen Harbour Bay, Scarlet Guard'ın başlaması için mükemmel bir yerdir. İstihbaratımız, bir ayaklanma geldiğinde şehrin Norta'daki Kızıl isyanın en geçerli kökü olduğunu tespit etti. Hükümet koltuğunun mutlak komuta gerektirdiği başkent Archeon'un aksine, Liman Körfezi o kadar kontrol edilmiyor.

Ama savunmasız değil. Suyun üzerine inşa edilmiş, mükemmel yarım daire şeklindeki karayı ve dalgaları ikiye bölen bir askeri üs var.*Vatansever Kalesi.*Nortan ordusu, donanması ve hava kuvvetleri için bir merkez; Silver ordusunun üç koluna da hizmet veren türünün tek örneği. Şehrin geri kalanı gibi duvarları ve binaları da beyaza boyalı, mavi çatılı ve uzun gümüş kuleli. Bu bakış açısından ezberlemeye çalışıyorum. Bilginin ne zaman işe yarayacağını kim bilebilir? Şu anda kuzeyde sürdürülen faydasız savaş sayesinde Fort Patriot, etrafındaki şehre karşı tamamen kör. Askerler duvarların arkasında dururken, Güvenlik de şehri hizada tutuyor. Raporlara göre, kendi Gümüş vatandaşlarını koruyorlar, ancak Körfez Kızılları kendi düzenlerini koruyan ayrı grup ve çetelerle büyük ölçüde kendilerini yönetiyorlar. Özellikle üç.

Red Watch bir nevi polis gücü oluşturur; Kızıl adaletin ellerinden geldiğince ayakta kalmasını sağlar, Silver Security'nin umursamayacağı yasaları korur ve uygular. Acımasız Gümüşkanlı ellerin daha fazla istismarını önlemek için Kızıl anlaşmazlıkları ve bize karşı işlenen suçları çözüme kavuşturuyorlar. Yaptıkları işler şehrin memurları tarafından bile kabul ediliyor, hoşgörüyle karşılanıyor ve bu nedenle onların yanına gitmeyeceğim. Davaları ne kadar asil olsa da benim zevkime göre Silvers'a çok yaklaşıyorlar.

Ama yüceltilmiş bir çete olan Deniz Kafataları da beni aynı derecede ihtiyatlı kılıyor. Her açıdan şiddet içeriyorlar, normalde hayran kalacağım bir özellik. Onların işi kandır ve kuduz bir köpeğin hissine sahiptirler. Kötü niyetli, amansız ve aptal üyeleri sıklıkla idam edilir ve hızla değiştirilir. Cinayet ve şantaj yoluyla şehrin kendi bölgelerinin kontrolünü elinde tutuyorlar ve kendilerini çoğu zaman rakip operasyonları olan Denizciler ile anlaşmazlığa düşmüş halde buluyorlar.

Kendi adıma değerlendirmem

gereken kişi. "Sanırım sen Lamb'sin."

Her yöne uzanan ufuktan uzaklaşarak topuğumun üzerinde dönüyorum.

Egan olduğunu varsaydığım adam karşıdaki pencerelere yaslanıyor; kendisi ile uzun bir düşüş arasında eskimiş camdan başka bir şeyin bulunmadığının farkında değil ya da bundan korkmuyor. Beğenmek

Ben ise bir oyun oynuyor, istediği kartları gösterip geri kalanını saklıyor.

Buraya sadece Tristan'la belli bir imaj sunmak için geldim. Yanında Melody ve bir denizci birliği bulunan Egan, gücünü göstermeyi seçer. Beni etkilemek için.*İyi.*

Kollarını çaprazlıyor ve ikiz çapa dövmeleriyle işaretlenmiş iki kaslı ve yaralı önkolunu sergiliyor. Birbirlerine hiç benzemeseler de bana Albay'ı hatırlattı. Egan kısa, tıknaz, fıçı göğüslü, güneşten zarar görmüş bir cilde ve tuzdan yıpranmış uzun, karışık bir örgüye sahip saçlara sahip. Hayatının yarısını bir teknede geçirdiğine hiç şüphem yok.

"Ya da en azından sana yüklenen kod adı bu," diye devam ediyor Egan sırıtarak. Oldukça fazla dişi eksik. "Haklı mıyım?"

Tarafsız bir tavırla omuz silkiyorum. "İsmimin bir önemi

var mı?" "Hiç de bile. Sadece senin niyetin. Peki bunlar?”

Onun sırıtışına uyarak, bir zamanlar deniz fenerinin fenerinin bulunduğu batık daireden kaçınmaya dikkat ederek odanın ortasına geçtim. "Bunu zaten bildiğine inanıyorum." Siparişlerimde temasın kurulduğu belirtildi ancak ne ölçüde olduğu belirtilmedi. Yabancıların yazışmalarımızı bize karşı kullanamayacağından emin olmak için gerekli bir ihmal.

“Evet, halkınızın amaçlarını ve taktiklerini yeterince iyi biliyorum ama sizinle konuşuyorum. Nedir?*Sen*ne için buradasın?”

İnsanlarınız. Kelimeler sızlıyor, beynimi çekiştiriyor. Onları daha sonra deşifre edeceğim. Bu mide bulandırıcı ileri geri oyun yerine yumruk yumruğa dövüşmeyi çok isterdim. Bulmaca yerine morarmış gözü tercih ederim.

“Amacım açık iletişim hatları kurmak. Sen bir kaçakçılık operasyonusun ve sınırın ötesinde arkadaşların olması ikimize de fayda sağlar.” Başka bir kazanan gülümsemeyle parmaklarımı örgülü saçlarımda gezdiriyorum. "Ben sadece bir elçiyim efendim."

“Ah, Kızıl Muhafızların kaptanını asla arayacağımı sanmıyorum*Sadece*bir haberci.”

Bu sefer Tristan hareketsiz duruyor. Eğitimime rağmen tepki verme sırası bende. Egan gözlerimin irileştiğini ya da yanaklarımın kızardığını fark etmedi. Yardımcıları, özellikle de Melody, kendi aralarında sırıtma cüretini gösteriyor.

*Senin halkın. Kızıl Muhafız.*Bizimle daha önce tanışmıştı.

"O halde ilk değilim."

Başka bir manik sırıtış. "Uzun vadede değil. O zamandan beri sizin için mal işletiyoruz. . .” Etkisi için duraksayarak Melody'ye baktı. "İki yıl önce miydi?"

"300 Eylül, Patron," diye yanıtlıyor.

"Ah evet. Anladığım kadarıyla bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, Koyun.”

Dişlerimi gıcırdatıp hırlama dürtüsüne karşı savaşıyorum.*Takdir*, dedi emirler. Yukarıya sıçrayan bir suçluyu çürüyen kulesinden atmanın sağduyulu bir yaklaşım olacağından şüpheliyim. "Bu bizim yolumuz değil." Ve sunduğum tek açıklama bu. Çünkü Egan kendini benden üstün görse ve benden çok daha bilgili olsa da yanılıyor. Ne olduğumuz, ne yaptığımız ve daha ne yapmayı planladığımız hakkında hiçbir fikri yok. Bunu idrak edemiyor bile.

"Eh, yoldaşların iyi para ödüyor, orası kesin." İp gibi örülmüş, güzel işlenmiş gümüş bir bileziği şıngırdatıyor. "Senin de aynısını yapacağını umuyorum."

"İsteneni yaparsan evet." "O zaman

benden istenileni yapacağım."

Tristan'a bir baş sallamayla çarkları dönüyor. İki uzun adımla yanıma yaklaşıyor, o kadar hızlı ve sıska bir şekilde gülüyor ki Egan.

Egan, "Yıldızlar, sen ince bir yıldızsın" diyor. “Sana ne diyorlar? Fasulye sırığı mı?”

Ağzımın bir köşesi seğiriyor ama gülmüyorum. Tristan'ın aşkına. Ne kadar yerse yesin ya da antrenman yaparsa yapsın hiç kas kazanamıyor gibi görünüyor. Onun söz konusu olduğu yer pek fark etmez. Tristan bir silahlı adam, bir keskin nişancı, kavgacı değil. İyi bir tüfekle en değerlisi yüz metre ötededir. Egan'a kod adının Bones olduğundan bahsetmeyeceğim.

Tristan, benden taleplerimi dile getirerek, "Sözde Whistle ağına genel bir bakış ve giriş yapmamız gerekiyor" diyor. Benim benimsediğim Albay'ın başka bir taktiği. "Bu kilit alanlarda geçerli bağlantılar arıyoruz."

Ülke genelindeki önemli şehirler ve kavşaklardaki kırmızı noktalar hariç, işaretli bir haritanın üzerinden geçiyor. Bakmadan biliyorum. Gray Town ve New Town'un endüstriyel gecekondu mahalleleri; başkent Archeon; Delphie; askeri şehir Corvium; ve aradaki birçok küçük kasaba ve köy. Egan kağıda bakmıyor ama yine de başını sallıyor; bu bir özgüven resmi.

"Başka bir şey?" o çakılır.

Tristan bana bakarak Komutanın bu son emrini reddetmem için bana son bir şans verdi. Ama yapmayacağım.

“Yakında kaçakçılık ağınızı kullanmanızı isteyeceğiz.”

"Yeterince kolay. Islıklarla tüm ülke sana açık. İsterseniz buradan Corvium'a ve geri ampul gönderebilirsiniz."

Dişlerimi göstererek gülümsemeden edemiyorum.

Ama Egan'ın sırıtışı biraz soldu. Daha fazlasının olduğunu biliyor. “Kargo nedir?”

Hızlı ellerle, tetrark paralarıyla dolu küçük bir çantayı ayaklarının dibine bırakıyorum. Tamamı gümüş. Onu ikna etmeye yetecek kadar.

"Doğru insanlar."

AŞAĞIDAKİ MESAJIN ŞİFRESİ GİZLİ OLARAK

ÇÖZÜLMÜŞ, ÜST GÜVENLİK GEREKLİ RED WEB

Operasyonunun 6. Günü, Aşama 1.

Operatör: Kaptan REDACTED.

Tanım: KUZU.

Menşei: Harbor Bay, NRT. Hedef:

REDACTED konumunda RAM.

- EGAN liderliğindeki DENİZCİLER şartları kabul eder. RED WEB'in üstlenilmesiyle BEACON bölgesi taşımacılığını yürütecek

2. aşama.

- Denizcilerin SG organizasyonundan haberdar olduğunu unutmayın. NRT'de aktif olan diğer hücreler. Açıklama istensin mi?

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİDİR Operatör: Albay
DÜZELTİLDİ.
Tanım: RAM.

Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.

Hedef: Harbor Bay, NRT'deki LAMB.

- Dikkate almayın. KIRMIZI WEB'e odaklanın.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLMÜŞ, ÜST GÜVENLİK GEREKLİ RED WEB
Operasyonunun 10. Günü, Aşama 1.
Operatör: Kaptan REDACTED.
Tanım: KUZU.

Menşei: Albanus, NRT.

Hedef: REDACTED konumunda RAM.

- BEACON bölgesi genelinde/CAPITAL VALLEY'e doğru WHISTLE ağıyla temaslarda bulunuldu, tüm Aşama 2 istekliydi.

- BAŞKENT NEHRİ'nin yukarısında çalışıyoruz.

- SUMMERTON'a (Kral Tiberias + hükümetinin sezonluk evi) en yakın Kızıl merkez olan ALBANUS Kasabası.

- Değerli? Değerlendirecek.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

Yerel halk ona Stilts diyor. Nedenini anlayabiliyorum. Nehir hâlâ yüksek, bahar erimeleriyle sular altında kalıyor ve yapıların üzerine inşa edildiği yüksek direkler olmasaydı kasabanın büyük bir kısmı sular altında kalacaktı. Bir tepenin zirvesinden bir arena her şeye kaşlarını çatarak bakıyor. Buranın sahibi olanın ve bu krallığı kimin yönettiğinin kesin bir hatırlatıcısı.

Harbour Bay veya Haven gibi büyük şehirlerin aksine burada duvarlar, kapılar ve kan kontrolü yok. Askerlerim ve ben sabahleyin geri kalan tüccarlarla birlikte Kraliyet Yolu boyunca ilerleyerek içeri giriyoruz. Gümüş bir subay, sahte kimlik kartlarımızı ilgisiz bir bakışla kontrol ettikten sonra bize el sallayıp bir kurt sürüsünün koyunlarla dolu köyüne girmesine izin veriyor. Konumu ve Albanus'un kralın yazlık sarayına yakınlığı olmasaydı, buraya bir daha bakmazdım. Burada işe yarar hiçbir şey yok. Bırakın Gümüş rejimine isyan etmeyi, yiyecek kadar bile hayatta kalmayan, çok çalışan oduncular ve aileleri. Ama Summerton nehrin birkaç mil yukarısında, bu da Albanus'u ilgimi çekmeye değer kılıyor.

Tristan biz içeri girmeden önce kasabayı ezberlemişti ya da en azından ezberlemeye çalışmıştı. Haritalarımıza açıkça danışmak ve buraya ait olmadığımızı herkesin bilmesini sağlamak doğru olmaz. Hızla sola dönüyor. Geri kalanımız da taş döşeli Royal Road'u takip ederek taşmış nehir kıyısı boyunca uzanan çamurlu, tekerlek izleriyle kaplı caddeye doğru ilerliyor. Çizmelerimiz batıyor ama kimse kaymıyor.

Tepedeki evler sol tarafta yükseliyor ve Marcher Yolu olduğunu düşündüğüm yolu noktalıyor. Birkaç kirli çocuk, boş boş akan nehre taş atarak geçişimizi izliyor. Daha uzakta, balıkçılar

tekneleri parlak ağlar taşıyor, küçük teknelerini günün avıyla dolduruyor. Kendi aralarında gülüyorlar, çalışmaktan mutlular. Onları zorunlu askerlikten ve anlamsız savaşlardan uzak tutacak işlere sahip oldukları için mutluyum.

Beacon'un kenarındaki bir taş ocağı şehri olan Orienpratis'teki Whistle, burada olmamızın sebebidir. Kendi türünden bir başkasının Albanus'ta faaliyet gösterdiğini, kasabanın hırsızları ve pek de yasal olmayan ilişkileri için bir çit görevi gördüğünü bize temin etti. Ama bize sadece Düdük'ün var olduğunu söyledi, onu nerede bulacağımızı söylemedi. Bana güvenmediğinden değil Albanus'ta kimin ameliyat yaptığını bilmediğinden. Scarlet Guard'da olduğu gibi, Whistle'lar da kendi sırlarını kalkan olarak kullanıyor. Bu yüzden gözlerimi açık tutuyorum ve arıyorum.

Stilts pazarı hareketlilikle canlanıyor. Yakında yağmur yağacak ve herkes işlerini sağanak yağıştan önce bitirmek istiyor. Örgümü sol omzumun üzerinden geçirdim. Bir işaret. Bakmadan, Muhafızlarımın her zamanki gibi çiftler halinde hareket ederek ayrıldıklarını biliyorum. Emirleri bellidir. Piyasayı örnek alın. Potansiyel potansiyel müşterileri hissedin. Mümkünse Düdüğü bulun. Zararsız kaçak mal paketleriyle (cam boncuklar, piller, bayat çekilmiş kahve) çitlere kadar ticaret yapmaya veya satmaya çalışacaklar.*Ben de öyle yapacağım.*Kendi kesem kalçamda sallanıyor, ağır ama küçük, kaba pamuklu gömleğin etek kısmı tarafından gizleniyor. İçerisinde mermiler var. Uyumsuz, farklı kalibrelerde, görünüşe göre çalıntı. Aslında bunlar, Greatwoods bölgesinde gizlenmiş görkemli bir mağara olan yeni Nortan güvenli evimizdeki kendi zulamızdan geldiler. Ama bunu kasabadaki hiç kimse bilemez.

Tristan her zamanki gibi yakın duruyor. Ama burada daha rahat. Küçük kasaba ve köyler bizim standartlarımıza göre tehlikeli değildir. Silver Güvenlik görevlileri piyasada devriye gezmesine rağmen sayıları az ve ilgisiz. Kızılların birbirlerinden çalması pek umurlarında değil. Onların cezaları cesurlara, Gümüş'ün gözlerinin içine bakmaya cesaret edenlere ya da kıçlarından kalkıp olaya karışmak zorunda kalacak kadar sorun yaratanlara ayrılmıştır.

"Açım" diyorum kaba ekmek satan tezgaha dönerek. Fiyatlar Lakelands'te alışık olduğumuz fiyatlara kıyasla astronomik kalıyor ama Norta'nın tahıl yetiştirmede pek iyi olduğu söylenemez. Toprakları çiftçilikte başarılı olamayacak kadar kayalık. Bu adamın kimsenin satın alamayacağı ekmeği satarak geçinmesini nasıl sağladığı bir sır. Ya da başkasına göre öyle olurdu.

Mesleğine göre çok zayıf bir adam olan ekmek fırıncısı bize pek bakmıyor. Gelecek vaat eden müşterilere benzemiyoruz. Dikkatini çekmek için cebimdeki paraları şıngırdatıyorum.

Sonunda yukarıya bakıyor, gözleri sulu ve geniş. Şehirlerden bu kadar uzakta duyulan para sesi onu şaşırtıyor. "Ne görüyorsan bende de o var."

Saçmalık yok. Ondan zaten hoşlanıyorum. Sahip olduğu en güzel pişmiş somunları işaret ederek, "Bu ikisi," diye cevap verdim. Çok yüksek bir çıta değil.

Yine de kaşları kalkıyor. Ekmeği kapıyor, somunları tecrübeli bir verimlilikle eski kağıtlara sarıyor. Bakır paraları pazarlık yapmadan daha düşük bir fiyata çıkardığımda şaşkınlığı daha da derinleşiyor. Onun şüphesi de öyle.

"Seni tanımıyorum" diye mırıldandı. Uzaklara, sağdaki bir memurun yetersiz beslenen birkaç çocuğu azarlamakla meşgul olduğu yere bakıyor.

Tristan, "Biz tüccarız" diyor. Öne doğru eğilip ekmek tezgahının sallantılı çerçevesine tutunuyor. Kollarından biri kalkıyor ve bileğinde bir şey görünüyor. Tüm yolu çevreleyen kırmızı bir şerit, bulmaya geldiğimiz Düdüklerin işareti. Bu bir dövme ve sahte

bir.*Ancak fırıncı bunu bilmiyor.*

Adamın gözleri sadece bir an Tristan'ın üzerinde durdu ve ardından bana döndü. O halde göründüğü kadar aptal değil. "Peki takas etmek için ne arıyorsun?" dedi somunlardan birini elime iterken. Diğeri ise elinde tutuyor. Beklemek.

"Bu ve bu" diye cevap veriyorum. Sonra ıslık çalıyorum, yumuşak ve alçak sesle ama açıkça görülüyor. Son düdüğün bana öğrettiği iki notalı melodi. Hiçbir şey bilmeyenler için zararsızdır.

Fırıncı gülümsemiyor ya da başını sallamıyor. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyor. "Karanlıkta daha iyi iş bulursun."

"Her zaman yaparım."

"Aşağı Mill Yolu, virajın etrafında. Bir vagon," diye ekliyor fırıncı. "Gün batımından sonra ama gece yarısından önce."

Tristan başını salladı. Yeri biliyor.

Ben de küçük bir teşekkür jestiyle başımı eğiyorum. Fırıncı kendisininkini sunmuyor. Bunun yerine parmakları diğer ekmeğimin etrafında kıvrılıyor ve onu tekrar tezgâhın üzerine koyuyor. Tek bir hareketle kağıt ambalajlarını yırtıyor ve alaycı bir ısırık alıyor. Her biri birer mesaj olan kırıntılar cılız sakalına dökülüyor. Param ekmekten daha değerli bir şeyle takas edildi.

Mill Yolu, virajın etrafında.

Gülümsemeyle mücadele ederek örgümü sağ omzumun üzerine çektim.

Pazarın her yerinde askerlerim arayışlarını bırakıyor. Liderlerini takip eden bir balık sürüsü gibi tek vücut halinde hareket ederler. Pazardan geri dönerken iki Muhafızın homurdanmalarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Görünüşe göre birisi ceplerini karıştırmış.

"Bütün o piller bir anda bitti. Farkına bile varmadım," diye homurdanıyor Cara, çantasını karıştırırken.

Ona baktım. "İletişiminiz mi?" Mesajlarımızı bip sesi ve tıklamalarla ileten küçük radyo yayıncısı giderse başımız ciddi belaya girecek.

Neyse ki başını salladı ve gömleğinin bir yumrusunu okşadı. "Hâlâ burada," diyor. Rahat bir nefes alarak basit bir baş sallama hareketi yapıyorum.

"Hey, biraz bozuk param eksik!" başka bir Muhafız, kaslı Tye mırıldanıyor. Yaralı ellerini ceplerine soktu.

Bu sefer neredeyse güleceğim. Usta bir hırsız bulmak için pazara girdik ve askerlerim onun yerine yankesicinin kurbanı oldu. Başka bir gün kızgın olabilirim ama omuzlarımdan küçük bir hıçkırık yuvarlanıyor. Birkaç kayıp paranın bu düzende hiçbir önemi yok. Sonuçta Albay daha birkaç hafta önce çabamızı bir intihar görevi olarak nitelendirmişti.

Ama başarılı oluyoruz. Ve biz hala çok hayattayız.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN ŞİFRESİ GİZLİ OLARAK

ÇÖZÜLMÜŞ, ÜST DÜZEY İZİN GEREKLİ RED WEB

Operasyonunun 11. Günü, Aşama 1.

Operatör: Kaptan REDACTED.

Tanım: KUZU.

Menşei: Albanus, NRT.

Hedef: REDACTED konumunda RAM.

- ALBANUS/STILTS WHISTLE, Aşama 2 ile işbirliği yapmaya istekli.

- SUMMERTON/King'in mevsimlik sarayında gözleri var.

- Ayrıca CORVIUM'daki Kızıl Ordu içindeki temaslardan da bahsedildi. Takip edecek.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİDİR Operatör: Albay
DÜZELTİLDİ.

Tanım: RAM.

Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.

Hedef: Albanus'taki LAMB.

- Emir değil, çok tehlikeli. RED WEB ile devam edin.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN ŞİFRESİ GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLMÜŞ, ÜST GÜVENLİK GEREKLİ KIRMIZI WEB
Operasyonunun 12. Günü, 1. Aşama.
Operatör: Kaptan REDACTED.

Tanım: KUZU.

Menşei: Siracas, NRT.

Hedef: REDACTED konumunda RAM.

- RED WEB Aşama 1'in amacı SG'yi mevcut ağlar aracılığıyla NRT'ye tanıtmaktır. Ordu emir dahilinde.

- Kızıl Ordu'nun çok değerli bağlantıları var. Takip edecek. Mesajınızı COMMAND'a iletin.

- CORVIUM'a giderken. YÜKSELİŞ,

ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİDİR Operatör: Albay
DÜZELTİLDİ.

Tanım: RAM.

Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.

Hedef: Siracas'taki LAMB.

- Geri dur. CORVIUM'a devam etmeyin.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİ Operatör: Genel
DÜZELTİLDİ.

Tanım: DAVULCU.

Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.

Hedef: Siracas'ta KUZU, REDACTED'da RAM.

- CORVIUM'a ilerleyin. Bilgi ve 2. Aşama/Varlığın Kaldırılması için Kızıl Ordu bağlantılarını değerlendirin.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK ÇÖZÜLDÜ,
KOMUTANLIK İZİNİ GEREKLİ KIRMIZI WEB
Operasyonunun 12. Günü.
Operatör: Kaptan REDACTED.
Tanım: KUZU.
Menşei: Corvium, NRT.
Hedef: REDACTED'da COMMAND, REDACTED'da RAM.
- Kabul edildi.
- Açıkçası çok tehlikeli değil.
YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.
AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK ÇÖZÜLDÜ,
KOMUTANLIK İZİNİ GEREKLİ Operatör: Albay
DÜZELTİLDİ.
Tanım: RAM.
Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.
Hedef: REDACTED'daki KOMUTANLIK.
- Lütfen RED WEB'deki gelişmelere karşı güçlü muhalefetimi dikkate alın. LAMB'ın kısa bir tasmaya ihtiyacı var.
YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.
AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİ Operatör: Genel
DÜZELTİLDİ.
Tanım: DAVULCU.
Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.
Hedef: REDACTED konumunda RAM.
- Kayıt edilmiş.
YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

Buradan Choke'un kokusunu alabiliyorum. Kül, duman, cesetler.

“Yavaş bir gün. Henüz bomba yok." Tye gözlerini kuzeybatı ufkuna ve bu anlamsız savaşın yalnızca cephesi olabilecek uzaktaki karanlık pusa sabitliyor. Şu anda karşı tarafta olmamıza rağmen, bizzat saflarda görev yaptı. Lakelandlı ustalar için savaştı ve siperlerde geçen soğuk kış nedeniyle bir kulağını kaybetti. Deformiteyi gizlemiyor. Sarı saçları sıkıca geriye toplanmış, böylece sözde sadakatinin ona kazandırdığı harap kütük herkesin görmesine olanak sağlıyor.

Tristan uzun tüfeğinin dürbünüyle gözlerini kısarak manzarayı üçüncü kez tarıyor. İpli bahar çimenlerinin arasında yarı gizlenmiş halde karnının üzerinde yatıyor. Hareketleri yavaş ve sistemli; hem Irabelle'deki silah menzilinde hem de Göller Bölgesi'nin derin ormanlarında çalışılıyor. Namludaki çentikler, metaldeki küçük çizikler gün ışığında parlak bir şekilde göze çarpıyor. Toplamda yirmi iki, o silahla öldürülen her Gümüş için bir tane. Tüm kaşıntılı paranoyasına rağmen Tristan'ın şaşırtıcı derecede istikrarlı bir tetik parmağı var.

Yükselişteki yerden çevredeki ormanın hakim manzarasını görüyoruz. Birkaç mil kuzeybatıda, sabah güneşi altında bile bulutlu olan Choke ve bir mil daha doğuda Corvium vardı. Burada artık kasaba yok, hatta hayvan bile yok. Fazla

askerler dışında her şey için siper hatlarına yakın. Ancak Corvium'dan geçen ve ön saflarda biten ana cadde olan Demir Yol'a doğru ilerliyorlar. Son birkaç gün içinde, Kızıl lejyonların sürekli hareket ettiği, hatlardaki mağlup askerlerin yerini aldığı, ancak bir hafta sonra kendi ölü ve yaralılarıyla geri döndükleri hakkında çok şey öğrendik. Şafak vakti ve akşam geç saatlerde içeri girerler. Yol'la aramıza mesafe koyuyoruz ama gittiklerinde hâlâ onları duyabiliyoruz. Her lejyonda beş bin, Kızıl kardeşlerimizden beş bini canlı hedeflere teslim oldu. İkmal konvoylarını tahmin etmek daha zordur, gerektiğinde hareket ederler ve herhangi bir programa göre hareket etmezler. Onlar da işe yaramaz türde subaylar da olsa, Kızıl askerler ve Gümüş subaylar tarafından yönetiliyor. Bayat yiyecekler ve yıpranmış bandajlarla dolu bir nakliye aracına komuta etmenin onurlu bir yanı yok. İkmal konvoyları Gümüşler için bir ceza, Kızıllar için ise bir ertelemedir. Ve hepsinden önemlisi, yeterince korunmuyorlar. Sonuçta Lakelandlıların düşmanı, kilometrelerce çorak arazi, siperler ve patlayan toplarla ayrılmış olan Choke'un diğer tarafında yer alıyor. Kimse geçerken ağaçlara bakmıyor. Hiç kimse elmas camından duvarlarının içinde başka bir düşmandan şüphelenmiyor.

Bu tepeden Demir Yolu'nu göremiyorum - ağaçlar yeşermiş, asfalt caddeyi kapatıyor - ama bugün Yol'u izlemiyoruz. Birlik hareketlerinden istihbarat toplayamayız. Biz askerlerle konuşacağız.

İç saatim bana geç kaldıklarını söylüyor.

"Bir tuzak olabilir," diye mırıldanıyor Tristan, her zaman paniğe kapılmış fikrini dile getirmeye hevesli. Uyarı amacıyla gözünü dürbün üzerinde sıkı bir şekilde tutuyor. Will Whistle bize orduyla bağlantılarını anlattığından beri bir tuzak bekliyordu. Ve şimdi onlarla tanışacağımız için her zamankinden daha fazla gergin durumda, tabii eğer bu mümkünse. Sahip olunacak kötü bir içgüdü değil ama şu anda yararlı da değil. Risk oyunun bir parçasıdır. Sadece kendi derilerimizi düşünürsek hiçbir yere varamayız.

Ama sadece üçümüzün beklemesinin bir nedeni var.

"Eğer bu bir tuzaksa, bundan kurtulacağız" diye yanıtlıyorum. "Daha kötülerini yendik."

Bu bir yalan değil. Hepimizin kendine ait yara izleri ve hayaletleri var. Bazıları bizi Scarlet Guard'a götürdü, bazıları da bunun yüzünden. Her ikisinin de acısını biliyorum.

Sözlerim Tristan'dan çok Tye için. Siperlerden kaçan herkes gibi o da, Lakeland'lıların mavi üniformasını giymese bile geri döndüğü için hiç mutlu değil. Bu konuda yüksek sesle şikayet edeceğinden değil. Ama söyleyebilirim.

"Hareket."

Tye ve ben daha da çömelip Tristan'ın bakışlarına doğru ilerliyoruz. Tüfeğin burnu salyangoz hızında ağaçlardaki bir şeyi takip ediyor. Dört gölge.*Sayıca fazla.*

Avuç içleri dışarıda, boş elleri göstererek ortaya çıkarlar. Yoldaki askerlerin aksine, bu dördünün üniformaları ters çevrilmiş, her zamanki pas renkleri yerine lekeli kahverengi ve siyah astarı tercih ediyorlar. Orman için daha iyi kamuflaj. İsimlerini ve rütbelerini saymıyorum bile. Herhangi bir rütbe veya rozet göremiyorum. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok.

Sakin bir esinti çimleri hışırdatıyor. Tek bir taşın rahatsız ettiği bir gölet gibi dalgalanıyor, yeşil dalgaları tek sıra halinde yaklaşan dörtlüye çarpıyor. gözlerimi kısıyorum

onların ayağı. Liderin ayak izlerine basmaya dikkat ediyorlar. Herhangi bir izci bu tarafa dört kişinin değil, yalnızca bir kişinin geldiğini düşünür.*Akıllı.*

Bir kadın yönetiyor, çenesi örs gibi. Her iki tetik parmağı da kayıp. Ateş edemiyor ama yüzündeki yorgunluk kırıntılarına bakılırsa hâlâ bir asker. Topuklu ayakkabısındaki söğüt rengi, bakır tenli kız gibi, kafası da kafa derisine kadar tıraş edilmiş.

Arkadan iki adam geliyor. İkisi de genç, muhtemelen askerliklerinin ilk yılındalar. İkisi de yaralı ya da gözle görülür şekilde yaralı değil, bu yüzden Corvium'da yaralı gibi davranamazlar. Büyük olasılıkla asker tedarik edin. Sandıklarca mühimmat ve yiyecek taşıyabildiğim için şanslıyım. Ancak en arkadaki ikincisi, el emeği için çok hafif görünüyor.

Kel kadın üç metre ötede duruyor, avuçları hâlâ havada. İkimizin de zevkine göre fazla yakın. Kendimi çimlerden uzak durmaya ve aramızdaki mesafeyi kapatmaya zorluyorum. Tye ve Tristan hareket etmiyorlar, saklanmıyorlar ama hareket etmiyorlar.

“Biziz” diyor.

Ellerimi kalçalarımda tutuyorum, parmaklarım belimde asılı olan silahtan birkaç santim uzakta. Çıplak bir tehdit. "Bizi kim gönderdi?" Testlerde ona soruyorum. Arkamda Tristan bir yılan gibi kasılıyor. Kadın gözlerini tüfeğinden uzak tutacak cesareti gösteriyor ama arkasındaki diğerleri bunu yapmıyor.

"Will Islık Çalacak" diye yanıtlıyor. Şimdilik bu kadarı yeterli olsa da bununla da kalmıyor. “Annelerinden alınan çocuklar, katliama gönderilen askerler, sayısız kuşaklar boyunca kölelik. Her biri seni gönderdi.”

Parmaklarım sessizce davul çalıyor. Öfke iki ucu keskin bir kılıçtır ve bu kadının her iki tarafı da kanamıştır. “Düdük işe yarayacak. Ve sen?"

"Kule Lejyonu'ndan Onbaşı Easttree de diğerleri gibi." Hala Tristan'ı izleyen diğer üçüne arkasını işaret etti. Ona başımı salladım ve tetik parmağı biraz gevşedi. Ama çok değil. "Biz Corvium'a askere alınmış destek birlikleriyiz."

"Will bana böyle söyledi," diye hızla yalan söylüyorum. "Peki sana benim hakkımda ne söyledi?"

"Bizi buradan çıkaracak kadar yeterli. Boynumuzu riske atmaya yetecek kadar.” Ses, sıranın en arkasındaki zayıf genç adamdan geliyor. Arkadaşının etrafında öne doğru eğiliyor; gülümsemesi çarpık, alaycı ve soğuk. Gözleri parlıyor. "Burada yakalanırsak bunun idam olacağını biliyorsun, değil mi?"

Bir öncekinden daha keskin bir esinti daha. Kendi boş sırıtışımı zorluyorum. "Ah, hepsi bu mu?"

Eastree, "Bunu çabuk yapsak iyi olur" diyor. “Sizin tarafınız isimlerinizi koruyabilir ama bizim böyle şeylere ihtiyacımız yok. Onlarda bizim kanımız, yüzümüz var. Burası Er Florins, Er Reese ve...”

Çarpık gülümsemeli olan, daha adını söyleyemeden çizginin dışına çıkıyor. Tokalaşmak için elini uzatmasa da aramızdaki boşluğu aştı. “Ben Barrow'um. Gölge Barrow. Ve beni öldürtmesen iyi olur."

Gözlerim ona doğru kısılıyor. "Söz vermiyorum."

AŞAĞIDAKİ MESAJ ÇÖZÜLDÜ

GİZLİ, ÜST İZİN GEREKLİ RED WEB Operasyonunun

23. Günü, Aşama 1.

Operatör: Kaptan REDACTED.

Tanım: KUZU.

Menşei: Corvium, NRT.

Hedef: REDACTED konumunda RAM.

- CORVIUM istihbaratı eklenmiştir: kale istatistikleri, şehir haritası, tünel yerleşimi, ordu programları/tarifeleri.

- Erken değerlendirme: En umut verici olanlar Corp E (hevesli, öfkeli, kumarbaz) ve Aide B'dir (bağlantılı, yakın zamanda CORVIUM'a atanan subay yardımcısı). İşe alım veya Aşama 2 için mümkündür.

- Her ikisi de söz vermeye istekli görünüyor ancak bunun dışında SG'nin NRT, LL'deki varlığından habersizler. CORVIUM'un içinde iki ajanın olması çok değerli. İlerleme devam edecek mi, işe alımların hızlandırılması talebi var mı?

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK

ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİDİR Operatör: Albay

DÜZELTİLDİ.

Tanım: RAM.

Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.

Hedef: Corvium'daki LAMB.

- Talep reddedildi. Corp E ve Aide B gerekli değil.

- CORVIUM'dan ayrıl. WHISTLE kişilerini/RED WEB Aşama 2 varlıklarını değerlendirmeye devam edin.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN ŞİFRESİ GİZLİ OLARAK

ÇÖZÜLMÜŞ, ÜST İZİN GEREKLİ Operatör: Kaptan

DÜZELTİLDİ.

Tanım: KUZU.

Menşei: Corvium, NRT.

Hedef: REDACTED konumunda RAM.

- SG davası için hayati önem taşıyan CORVIUM istihbaratı. Konumda daha fazla zaman isteyin. KOMUTANLIĞA geçin.

- Corp E ve Aide B'nin güçlü adaylar olduğuna kesinlikle inanıyorum.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK

ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİ Operatör: Genel

DÜZELTİLDİ.

Tanım: DAVULCU.

Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.

Hedef: Corvium'da LAMB, REDACTED'da RAM.

- Talep reddedildi. Siparişler, Aşama 2/Varlığın Kaldırılması için Aşama 1 değerlendirmesine devam edilecektir.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN ŞİFRESİ GİZLİ OLARAK ÇÖZÜLDÜ,

KOMUTA İZNİ GEREKLİ Operatör: Kaptan DÜZELTİLDİ.

Tanım: KUZU.

Menşei: Corvium, NRT.

Hedef: REDACTED'daki DRUMMER.

- Güçlü muhalefet. CORVIUM'da bulunan birçok askeri varlığın 2. Aşama'nın kaldırılması için değerlendirilmesi gerekiyor.

- Konumda daha fazla zaman isteyin.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİ Operatör: Genel
DÜZELTİLDİ.

Tanım: DAVULCU.

Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.

Hedef: Corvium'daki LAMB.

- Talep reddedildi. Dışarı çıkın.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

Protokolün ardından ince yazışma kağıdı şeridini ateşe veriyorum. Komuta emirlerini detaylandıran noktalar ve çizgiler, alevlerle yanıp kül olup yok oluyor. Bu hissi biliyorum. Sıcak öfke içimi yalıyor. Ama Cara'nın iyiliği için yüzümü sabit tutuyorum.

Burnunun üstüne kalın gözlüklerle bakıyor. Parmakları kaşınıyor, okuyamadığı emirlere yanıtımı tıklamaya hazır.

"Gerek yok," diyorum, ona el sallayarak. Yalan bir an ağzımda kaldı. “Komut büküldü. Kalıyoruz."

Eminim Albay'ın kahrolası kırmızı gözü şu anda kafatasının içinde dönüyordur. Ama emirleri aptalca ve dar görüşlü ve şimdi Komuta da aynısını düşünüyor. Kızıl Muhafız adına onlara itaat edilmemeli. Onbaşı Eastree ve Barrow bizim için paha biçilmez değerdedirler, ayrıca ihtiyacım olan bilgiyi bana ulaştırmak için hayatlarını riske atıyorlar. Muhafızların, 2. Aşama'da tahliye olmasa bile onlara bir yemin borcu var.

Onlar burada değiller, bu işin ortasında, Kendime söylerim. İtaatsizliğin acısını hafifletmeye yardımcı olur. Albay ve Komuta, Corvium'un Nortan ordusu için ne anlama geldiğini veya bilgilerimizin ne kadar önemli hale geleceğini anlamıyor. Tek başına tünel sistemi bile zaman ayırmaya değer; kale şehrinin her parçasını birbirine bağlıyor, sadece gizli birlik hareketlerine değil, aynı zamanda Corvium'a kolayca sızmaya da olanak tanıyor. Ve Barrow'un yüksek rütbeli bir Silver'ın yardımcısı olarak konumu sayesinde, daha az hoş zekayı da biliyoruz. Hangi subaylar Kızıl askerlerin isteksiz arkadaşlığını tercih ediyor? Westlakes bölgesinin su perisi valisi ve şehrin komutanı Lord General Osanos, tüm Nortan Hava Filosunun komutanı Lord General Laris ile aile kavgasını sürdürüyor. Ordu için kim esastır ve kim gösteri için rütbe giyer? Liste devam ediyor. İstismar edilecek küçük rekabetler ve zayıflıklar.

Eğer Komuta bunu göremiyorsa kör olmalılar. *Ama*

değilim.

Ve bugün duvarların içine adım attığım ve Norta'nın yarının devrimine sunabileceği en kötü şeyleri gördüğüm gün.

Cara yayıncıyı katlayıp boynundaki kabloya yeniden bağladı. O kalır

her zaman onunla, kalbinin yanında yuvalanmış. "Albay'a bile mi?" o soruyor. "Canlanmak?"

"Bugün değil." En iyi gülümsememi zorluyorum. Bu onu sakinleştiriyor.

Ve beni ikna ediyor. Son iki hafta bilgi açısından bir altın madeni oldu. Sonraki ikisi kesinlikle aynı olacak.

Terk edilmiş evin dört duvarlı ve çatısı sağlam tek kısmı olan, iletim için kullandığımız havasız, kepenkleri kapalı dolaptan zorla çıkıyorum. Yapının geri kalanı işini iyi yapıyor ve Corvium'daki anlaşmalarımız için güvenli bir ev görevi görüyor. Ana oda, geniş olduğu sürece tuğla duvarlıdır, ancak bir tarafı paslı teneke çatıyla birlikte çökmüştür. Ve muhtemelen bir yatak odası olan daha küçük odanın çatısı yok. Bu bizim umurumuzda değil. Kızıl Muhafızlar daha da kötü durumdaydı ve geceler nemli de olsa mevsim normallerinin üzerinde sıcaktı. Norta'ya yaz geliyor. Plastik çadırlarımız yağmuru dışarıda tutuyor ancak nemli havayı değil.*Mühim değil*, Kendime söylerim. *Hafif bir rahatsızlık.*Ama yine de boynumdan aşağıya ter damlıyor. *Ve henüz öğlen bile değil.*

Artan nemin getirdiği yapışkanlık hissini görmezden gelmeye çalışarak örgümü başımın üstüne yığdım ve taç gibi sardım. Eğer bu hava böyle devam ederse, hepsini kesebilirim.

Tristan, camsız bir pencereye bakan gözcüsünden, "Geç kaldı," diyor. Gözleri asla sabit kalmıyor, her zaman hızla koşuyor, araştırıyor.

"O olmasaydı endişelenirdim." Barrow son iki haftadır hiçbir toplantımıza zamanında gelmedi.

Cara köşede Tye'a katılıyor ve neşeli bir flopla yere düşüyor. Tye'ın tabancaları temizlediği kadar dikkatli bir şekilde gözlüklerini temizlemeye başlıyor. Her ikisi de aynı görünümü paylaşıyor, sarı saçlı Lakelandlılar. Benim gibi onlar da mayıs sıcağına alışkın değiller ve gölgede toplanıyorlar.

Tristan o kadar etkilenmedi. O aslında bir Piedmont çocuğu; ılıman kışların ve bataklık yazların oğlu. Sıcak onu rahatsız etmiyor. Aslında değişen mevsimin tek göstergesi, çoğalmaya başlamış gibi görünen çilleridir. Her geçen gün kollarını ve yüzünü daha çok noktalıyorlar. Saçları da daha uzun, nemde kıvrılan koyu kırmızı bir paspas.

Rasha karşı köşeden, "Ona bu kadarını söyledim," diyor. Esmer yüzündeki saçlarını örmekle meşgul, kıvırcık siyah buklelerini eşit parçalara ayırmaya dikkat ediyor. Kendi tüfeği, Tristan'ınki kadar uzun olmasa da onun kadar iyi kullanılmış, yanındaki duvara dayanmış durumda. “Piedmont'ta uyumadıklarını düşünmeye başlıyorum.”

Tristan, "Uyku alışkanlıklarım hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorsan tek yapman gereken sormak, Rasha," diye yanıtlıyor. Bu sefer bir anlığına omzunun üzerinden dönüp onun siyah gözleriyle buluştu. Bilmiş bir bakış paylaşıyorlar.

Alay etme dürtüsüne karşı savaşıyorum. "Siz ikiniz ormana gidin," diye mırıldandım.*Çadırların hışırtısını dinlemeden yerde uyumak yeterince zordu.*“İzciler hâlâ dışarıda mı?”

"Tarry ve Shore tepeyi ele geçiriyorlar, tıpkı Big Coop ve Martenson gibi onlar da akşam karanlığına kadar dönmeyecekler." Tristan ekibimizin geri kalanını parmaklarıyla işaretliyor. “Cristobel ve Little Coop yaklaşık bir mil ötede, ağaçların arasında. Barrow oğlunu bekliyorum ve sana bakıyorum

Bir süre bekleyin."

Başımla onayladım. O zaman her şey

yolunda. "Şimdiye kadar mutlu musun?"

"Olabildiğince mutlular," diye olabildiğince yumuşak bir şekilde yalan söylüyorum. Neyse ki Tristan saatinden vazgeçmiyor. Boynumdan yukarı doğru tırmanırken hissettiğim kızarıklığı fark etmiyor. "İyi istihbarat besliyoruz. Kesinlikle zaman ayırmaya değer."

"Eatree'ye mi yoksa Barrow'a mı yemin etmek

istiyorlar?" "Sana bunu ne söyletiyor?"

Omuz silkiyor. "İşe almak istemediğimiz bir çifti bir araya getirmek uzun bir zaman gibi görünüyor. Yoksa bunları İkinci Aşama için mi öneriyorsun?"

Tristan'ın niyeti burnumu sokmak değil. O iyi bir teğmen, şimdiye kadar gördüğüm en iyi teğmen, iliğine kadar sadık. Neyi seçtiğini bilmiyor ama yine de canını acıtıyor.

"Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandım, sorularından kaçarken yavaş yürümek için elimden geleni yapıyordum. "Ben mülkün etrafında bir dönüş yapacağım. Barrow yüzünü gösterirse beni yakala."

Odadan "Yapacağım patron" yankılanıyor.

Adımlarımı eşit tutmak bir mücadele gerektiriyor ve güvenli bir şekilde yeşil ağaçlara ulaşmam sonsuzluk gibi görünüyor. Kendimi sakinleşmeye zorlayarak derin bir nefes alıyorum.*Onun için en iyisi.Onlara yalan söylemek, emirlere uymamak en iyisi. Albay'ın anlamaması senin hatan değil. Bu senin hatan değil.*Eski nakarat beni sakinleştiriyor, sert bir içki kadar rahatlatıcı. Yaptığım ve yapacağım her şey dava uğrunadır. Kimse aksini söyleyemez. Onlara Norta'yı gümüş tepside sunduğumda kimse benim sadakatimi sorgulamayacak.

Her zamanki kaşlarımı çatmamın yerini yavaş yavaş bir gülümseme alıyor. Ekibim ne olacağını bilmiyor. Tristan'ı bile. Önümüzdeki haftalarda Komutanlığın bu krallık için ne planladığını ya da işleri harekete geçirmek için ne yaptığımızı bilmiyorlar. Sırıtarak, vızıldayan video kamerayı hatırlıyorum. Onun önünde söylediğim sözler. Yakında dünya bunları duyacak.

Buradaki ormanları sevmiyorum. Fazla hareketsizler, fazla sessizler, kül kokusu hâlâ havada. Yaşayan ağaçlara rağmen burası ölü bir yer.

"Yürüyüş için güzel bir zaman."

Düşünmeye vakit bulamadan tabancam şakağına sıkıştı. Her nasılsa Barrow çekinmiyor. Sadece teslim oluyormuşçasına avuçlarını kaldırıyor.

"Sen özel bir tür aptalsın," diyorum.

Kıkırdadı. "Öyle olmalı, çünkü senin ayaktakımından isyancı kulübüne dönüp

duruyorum." "*Ve*geç kaldın."

"Tercih ederim*kronolojik olarak meydan okunan*."

Mizahsız bir alayla silahı kılıfına koyuyorum ama elimi üzerinde tutuyorum. Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. Genellikle üniforması kamuflaj olsun diye ters çevrilir ama bu sefer öyle değil.

rahatsız. Ceketi kan kırmızısı, koyu renkli ve yıpranmış. Yeşilliklere karşı çıkıyor.

"Seni bekleyen iki gözcüm var."

"Pek iyi değiller herhalde." Yine o gülümseme. Bir başkası Shade Barrow'un sıcakkanlı, açık sözlü ve her zaman gülen biri olduğunu düşünürdü. Ama tüm bunların altında bir soğukluk var. Demir soğukluğu. "Her zamanki yoldan geldim."

Alay ederek ceketini okşadım. "Biliyor muydun?"

*Orada.*Gözleri parlıyor, donmuş kehribar parçacıkları. Shade Barrow'un da kendine ait sırları var. Herkes gibi.

Barrow'un zayıf formundan bir adım uzaklaşarak, "Mürettebatıma burada olduğunuzu söyleyeyim," diye ısrar ediyorum. Gözleri sessizce değerlendirerek hareketlerimi takip ediyor. Henüz on dokuz yaşında, askerlik hizmetine başlayalı bir yıldan biraz fazla oldu ama eğitimi kesinlikle aksadı.

"Bekçine söylemeyi mi kastediyorsun?"

Ağzımın bir köşesi havaya kalktı. "Adı Tristan."

“Tristan, doğru. Kızıl saç, tüfeğine kalıcı olarak yapıştırılmış." Barrow bana yerimi veriyor ama ben çiftlik evine doğru ilerlerken yine de beni takip ediyor. "Komik, seninle birlikte bir Güneyli bulmayı hiç beklemiyordum."

"Güneyli mi?" Barrow'un pek de belirsiz olmayan araştırmasına rağmen sesim titremiyor.

Adımları neredeyse topuklarıma basıncaya kadar hızlandı. Dizine tekme atma dürtüsüne karşı koydum. “Piedmontlu. Çekiciliğiyle öyle olmalı. Çok da gizli olduğundan değil. Tıpkı grubun geri kalanı gibi. Bütün Lakelandlılar, değil mi?”

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu fikri sana ne verdi?"

“Siz de kuzeyin derinliklerindensiniz sanırım. Haritalarımızın ötesinde,” diye ısrar ediyor. Bundan bir yapboz gibi hoşlandığını hissediyorum. “Günlerin sıcaktan dolayı uzun ve yoğun olduğu yaz aylarında biraz eğlenmeye hazırsınız. Bir hafta boyunca hiç dağılmayan fırtına bulutları ve boğulma tehlikesi yaratan hava gibisi yok.”

Kapıya vardığımızda, "Siper askeri olmamana şaşmamalı," diyorum. "Ön saflarda şaire gerek yok."

Piç kurusu aslında*göz kırpıyor*bana. “Eh, hepimiz vahşi olamayız.”

Tristan'ın birçok uyarısına rağmen Barrow'u silahsız takip ediyorum. Corvium'da yakalanırsam, yanlış zamanda yanlış yerde bulunan basit bir Kızıl Nortan gibi savunma yapabilirim. Ama Lakeland tabancamı ya da eskimiş bir av bıçağımı taşıyorsam bu mümkün değil. O zaman sadece izinsiz silah taşıdığın için değil, aynı zamanda bir Lakelandlı olduğun için de olay yerinde idam edileceksin. Muhtemelen bir fısıltı karşısında beni tokatlayacaklardı ve bu da en kötü kader.

Çoğu şehir duvarları ve sınırları etrafında küçük kasabalar ve mahallelerle birlikte genişlerken, Corvium tek başına duruyor. Barrow ağaç sınırının bitiminden hemen önce duruyor ve kuzeye, bir tepenin etrafındaki açık araziye bakıyor. Gözlerim kale şehrini taradı ve işe yarar herhangi bir şey fark ettim. Corvium'un çalınan haritalarını inceledim ama onu kendi gözlerimle görmek tamamen farklı bir şey.

Parıldayan demirle çivilenmiş siyah granit duvarların yanı sıra Gümüş yeteneklerle kullanılabilecek diğer "silahlar". Bir düzine kadar gözetleme kulesini sütunlar kadar kalın yeşil sarmaşıklar sarıyor, borularla beslenen karanlık su hendeği tüm şehri çevreliyor ve korkulukları sivrilen metal sivri uçların arasında tuhaf aynalar noktalanıyor. Gümüş gölgelerin, ışığı kontrol altına alma yeteneklerini yoğunlaştırmak için olduğunu varsayıyorum. Ve elbette dikkate alınması gereken daha geleneksel silahlar da var. Petrol karası gözetleme kuleleri, yere indirilmiş ağır silahlarla dolu, topçular çevredeki her şeye ve her şeye ateş etmeye hazır. Ve duvarların arkasında, dar alan nedeniyle yüksek binalar yükseliyor. Onlar da siyahtır, uçları altın ve gümüş renktedir, en parlak güneş ışığının altında bir gölgedirler. Haritalara göre şehrin kendisi bir tekerlek gibi düzenlenmiş, yolları da tekerlek parmaklıkları gibi.

Demir Yol doğudan batıya doğru şehrin içinden geçiyor. Batı Yolu sessiz. Öğleden sonra bu kadar geç saatte yürüyüş yapılmaz. Ancak Doğu Yolu, çoğu Gümüş olan, maviden kızaran soyluları ve subayları kaleden uzaklaştıran nakliye araçlarıyla dolup taşıyor. Sonuncusu ve en yavaş olanı, en yakın tedarik şehri olan Rocasta pazarlarına dönen bir Kızıl teslimat konvoyudur. Bu grup, tekerlekli araçlardaki, at arabalarındaki, hatta yayan hizmetkarlardan oluşuyor; hepsi yirmi beş millik yolculuğu ancak birkaç gün sonra geri dönmek için yapıyor. Ceketimden dürbünü çıkarıp gözüme tuttum ve yırtık pırtık treni takip ettim.

Bir düzine taşıma, bir o kadar da araba, belki otuz Kızıl yürüyor. Hepsi yavaş, birbirine ayak uyduruyor. Gidecekleri yere varmaları en az dokuz saat sürecek. İnsan gücü israfı, ama umursadıklarından şüpheliyim. Üniforma teslim etmek onları giymekten daha güvenlidir. Ben izlerken konvoyun sonuncusu doğu kapısından ayrılıyor.

Barrow, "Dua Kapısı," diye mırıldanıyor.

"Hmm?"

Bardağıma hafifçe vuruyor, sonra işaret ediyor. “Biz buna Dua Kapısı diyoruz. İçeri girerken çıkmak için dua edersiniz. Giderken bir daha geri dönmemek için dua edersiniz.”

Alay etmeden duramıyorum. "Norta'nın dini bulduğunu bilmiyordum." Sadece başını sallıyor. “O halde kime dua ediyorsun?”

"Kimse yok sanırım. Her şeyin sonunda sadece kelimeler."

Her nasılsa Corvium'un gölgesinde Shade Barrow'un gözleri biraz sıcaklık buluyor.

"Beni o kapıya sokarsan sana kendi duamı öğretirim."*Yüksel, Şafak Kadar Kızıl.* Barrow ne kadar sinir bozucu olsa da, onun yakında Scarlet olacağına dair içimde bir his var.

Başını eğerek, benim onu izlediğim kadar dikkatle beni izliyor. "Anlaşmak."

“Gerçi bunu nasıl yapmayı planladığını anlamıyorum. En iyi şansımız o konvoydu ama ne yazık ki sen... ne dedin? Kronolojik olarak meydan okundu mu?”

"Kimse mükemmel değil, ben bile" diye yanıtlıyor bok yiyen bir sırıtışla. “Ama bugün seni içeri sokacağımı söyledim ve söylediklerimde ciddiyim. Sonunda."

Ona tepeden tırnağa bakıp tavrını ölçüyorum. Barrow'a güvenmiyorum. Kimseye gerçekten güvenmek bana göre değil.*Ancak risk oyunun bir parçasıdır.*“Beni vuracak mısın?”

Gülümsemesi genişliyor. "Sanırım öğrenmen gerekecek."

“Peki o zaman bunu nasıl yapacağız?”

Uzun parmaklı elini uzatması beni şaşırttı. Ona bakıyorum, kafam karışıyor.*Kıkırdayan bir çift çocuk gibi kapılara mı atlamak istiyor?*Kaşlarımı çatarak kollarımı kavuşturdum ve arkamı döndüm.

“Pekala, haydi harekete geçelim—”

Barrow gözlerimin üzerine bir eşarbı kaydırırken siyah bir perde görüşümü engelliyor.

Eğer yapabilseydim çığlık atardım ve çeyrek mil öteden bizi takip eden Tristan'a işaret verirdim. Ama ciğerlerimdeki hava birdenbire eziliyor ve her şey küçülüyormuş gibi görünüyor. Gerginleşen dünyadan ve Barrow'un sırtıma yasladığı sıcak göğsünden başka hiçbir şey hissetmiyorum. Zaman dönüyor, her şey düşüyor. Ayaklarımın altındaki yer sarsılıyor.

Betona, zaten sarsılmakta olan beyni tıngırdatacak kadar sert bir şekilde çarptım. Göz bağının kayması bana pek fayda sağlamasa da. Görüşüm daha karanlık bir şeyin üzerinde siyah noktalar halinde, hepsi hâlâ dönüyor. Kendimi bununla dönmediğime ikna etmek için gözlerimi tekrar kapatmam gerekiyor.

Kendimi yukarı itmeye çalışırken ellerim kaygan ve soğuk bir şeye (umarım suya) sürtüyor. Bunun yerine geriye düşüyorum ve mavi, nemli karanlığı bulmak için gözlerimi açmaya zorluyorum. Lekeler önce yavaş yavaş, sonra birdenbire kaybolur.

"Ne oluyor..."

Dizlerimin üzerine dönüyorum ve karnımdaki her şeyi kusuyorum.

Barrow'un eli sırtımı buluyor ve rahatlatıcı olduğunu düşündüğü halkaları ovuşturuyor. Ama dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. Tükürdüm, öğürmeyi bitirdim ve sırf ondan uzaklaşmak için bile olsa kendimi huzursuzca ayağa kalkmaya zorladım.

Beni dengelemek için elini uzattı ama ben bıçağımı saklamayı dileyerek elini savurdum. "Dokunma bana," diye hırladım. "Neydi o? Ne oldu?*Neredeyim?*"

“Dikkat et, bir filozofa dönüşüyorsun.”

Asidik safrayı ayaklarının dibine tükürdüm. "El arabası!" tıslıyorum.

Bir öğretmen olarak sinirlenerek iç çekiyor. “Seni boru tünellerinden geçirdim. Ağaç sınırında birkaç tane var. Elbette seni kör tutmak zorunda kaldım. Tüm sırlarımın bedavaya gitmesine izin veremem.

"Kıçımı sikiyorsun. Bir dakika önce dışarıda duruyorduk. Hiçbir şey bu kadar hızlı hareket etmiyor."

Barrow sırıtışını bastırmak için elinden geleni yapıyor. Uzun bir süre sonra, "Kafanı çarptın," dedi. "Kaydırarak aşağı inerken bayıldım."

Bu kusmayı açıklayabilir.*Beyin sarsıntısı.*Ama kendimi hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim. Son birkaç saniyedeki tüm acı ve mide bulantısı aniden yok oldu. Dikkatle kafatasımı yoklayarak bir şişlik ya da hassas bir nokta aradım. Ama hiçbir şey yok.

Muayenemi garip bir şekilde odaklanmış bir dikkatle izliyor. "Yoksa yarım mil uzakta, Corvium kalesinin altında, başka bir yerde mi bulduğunuzu düşünüyorsunuz?"

"Hayır, sanırım değil."

Gözlerim karanlığa alışırken bir malzeme mahzeninde olduğumuzu fark ettim. Boş raflardaki toza ve yerdeki bir santimetrelik suya bakılırsa terk edilmiş ya da unutulmuş. Yeni hasta yığınına bakmaktan kaçınıyorum.

"İşte, bunları giy." Karanlıkta bir yerden, özenle saklanmış ama bulması kolay kirli bir bez destesi çıkarıyor. Bana doğru süzülüyor, toz ve koku bulutu halinde göğsüme çarpıyor.

"Harika," diye mırıldandım ve bir yönetmelik üniforması bulmak için kağıdı açtım. İyice yıpranmış, yamalı ve kim bilir neyle lekelenmiş. Nişan basit, siyah çerçeveli tek bir beyaz çubuk. Bir piyade askeri askere alındı. *Yürüyen bir ceset.* "Bunu kimin cesedinden aldın?"

Sadece bir anlığına soğuğun şoku yeniden içinde kıvılcımlar saçtı. "Uyacak. Endişelenmen gereken tek şey bu."

"Çok iyi."

Fazla tantana yapmadan ceketimi çıkardım, sonra yıpranmış pantolonumu ve gömleğimi sırayla çıkardım. İç çamaşırlarım pek özel değildi, uyumsuzdu ve çok şükür temizdi ama Barrow yine de ağzı biraz açık bir şekilde bana bakıyordu.

"Sinek mi yakalıyorsun, Barrow?" Üniforma pantolonunu giyerken alay ediyorum. Loş ışıkta paslanmış borular gibi kırmızı ve yıpranmış görünüyorlar.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, önce başını, sonra vücudunu çevirdi. Sanki mahremiyete önem veriyormuşum gibi. Boynuna yayılan kızarıklığa gülümsedim.

Üniformanın üstünü giyerken, "Askerlerin kadın formundan bu kadar utandığını düşünmemiştim." diye devam ettim. Rahat ama yeterince iyi uyuyor. Açıkçası daha kısa boylu, daha dar omuzlu birine yönelikti.

Arkasını dönüp gidiyor. Kızarıklık yanaklarına kadar ulaştı. Bu onu daha genç gösteriyor. *HAYIR*, Fark ettim. *Bu onun yaşında görünmesini sağlıyor.* "Lakelandlıların onlarla bu kadar özgür olduğunu bilmiyordum."

Ona gözleri kadar soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Ben Scarlet Guard'ım evlat. Endişelenecek çıplak etten daha kötü şeylerimiz var.

Aramızda bir şeyler titriyor. Belki bir hava akımı, belki de kafamdaki yaranın ağrısı nihayet geri geliyor. *Bu o olmalı.*

Sonra Barrow gülüyor.

"Ne?"

"Bana kız kardeşimi hatırlatıyorsun."

Gülümseme sırası bende. "Onu çok sık gözetliyorsun, değil mi?"

Yumruktan çekinmiyor, geçmişe bakmasına izin veriyor. "Senin tarzınla Farley. Senin yöntemlerin. Sen de aynısını düşünüyorsun."

"Zeki bir kız olmalı."

"Kesinlikle öyle düşünüyor."

"Çok komik."

"Siz ikinizin çok iyi arkadaş olacağınızı düşünüyorum." Sonra bir an duraksayarak başını eğdi. “Ya da birbirinizi öldürebilirsiniz.”

Bu kadar dakika içinde ikinci kez isteksizce Barrow'a dokunuyorum. Bu onun sırtımdaki elleri kadar nazik değildi. Bunun yerine koluna hafifçe yumruk attım. "Hadi hareket edelim," diyorum ona. "Ölü bir kadının kıyafetleriyle ortalıkta durmaktan hoşlanmıyorum."

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLMÜŞ, ÜST DÜZEY İZİN GEREKLİ
— Kaptan, emirlere dönün. COMMAND buna katlanamayacak. —
RAM—AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU ÇÖZÜLDÜ
GİZLİ, KOMUTA İZNİ GEREKLİ SHIELDWALL
Operasyonunun 29. Günü, Aşama 2.
Operatör: Albay ÇIKARILDI.
Tanım: RAM.
Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.
Hedef: REDACTED'daki DRUMMER.
- 2 gün boyunca LAMB'den bağlantı yok.
- Müdahale etmek için izin isteyin.
- SHIELDWALL programın ilerisinde. Ada #3 çalışır durumda ancak geçiş sorunlu. Daha önce düşünülenden daha fazla tekneye ihtiyaç vardı.
YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.
AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİ Operatör: Genel
DÜZELTİLDİ.
Tanım: DAVULCU.
Menşei: KOMUT, REDACTED'da.
Hedef: REDACTED konumunda RAM.
- Dinleme izni verildi, daha fazla bilgi aktarılacak. onun konumu.
- Gerekirse güç kullanın. O senin önerindi ve işler devam ederse senin hatandı.
- KIRMIZI WEB'i 2. Aşamaya taşıyın. Kaldırma işlemine başlamak için diğer ekiplerle işbirliği yapın.
- 3 numara için diğer toplu taşıma seçeneklerini
keşfedecek. YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.
AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLMÜŞ, ÜST DÜZEY İZİN GEREKLİ
— LAMB kıçını sıraya koy, yoksa bu senin kafan olur. -VERİ DEPOSU-

Ateş'e bir mesaj daha.

Albay'ın sözlerinin alevlenmesini izlerken, "Büyüleyici," diye mırıldandım.

Cara bu sefer sorma zahmetine girmiyor. Ama dudakları ince bir çizgi haline gelerek bir dizi soruyu bastırıyor. Resmi veya başka türlü herhangi bir mesaja yanıt vermemin üzerinden beş gün geçti. Belli ki bir şeylerin döndüğünü biliyor.

"Cara..." diye başlıyorum ama elini kaldırıyor.

"İznim yok" diye yanıtlıyor. Gözleri şaşırtıcı bir gaddarlıkla benimkilerle buluşuyor. "Ve sen bunun doğru yol olduğunu düşündüğün sürece bizi hangi yola sürüklediğini bilmek umurumda değil."

İçimi bir sıcaklık dolduruyor. Belli etmemek için elimden geleni yapıyorum ama yine de bir gülümseme kanıyor. Elim omzunu buluyor ve ona ufak bir teşekkür dokunuşu sunuyor.

“Artık bana dalgınlık yapmayın, Kaptan.” Kıkırdayarak yayıncıyı uzaklaştırıyor.

"Yapacak." Doğrulup ekibimin geri kalanıyla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Dumanı tüten sokağın kenarında, özel yazışmalarıma olanak verecek kadar saygılı bir mesafede toplanıyorlar. Varlığımızı gizlemek için Tristan ve Rasha sokağın kaldırımına oturup karşıdaki sokağa bakıyorlar. Ellerini dışarıda ve başlıklarını yukarıda tutarak yiyecek ya da para için yalvarıyorlar. Herkes başka yere bakarak geçip gidiyor.

"Tye, Koca Coop." Söz konusu ikili öne çıkıyor. Big Coop bu lakabın hakkını verirken Tye başını salladı ve sağlam kulağını bana doğrulttu. Fıçı gibi bir göğsü ve neredeyse iki metrelik ağır kaslarıyla, kardeşi Little Coop'un neredeyse iki katı büyüklüğündedir. "Cara'yla kal, ikinci radyoyu hazır tut."

En yeni ödülümüzü almak için can atıyor ama elini uzatıyor. Hepsi Barrow'un hafif parmakları tarafından Corvium mağazalarından çalınan, birinci sınıf, teknoloji ürünü, uzun menzilli güvenli üç telsizden biri. İkinciyi yakınımda tutmama rağmen radyoyu uzatıyorum. Barrow üçüncüyü korudu. İletişime geçmesi mi gerekiyor? Henüz kullanmadığından değil. Onun iletişimlerinin çetelesini tuttuğumdan değil. Genellikle Barrow bilgi alışverişinde bulunmak istediğinde ortaya çıkar, her zaman uyarıda bulunmadan, çiftlik evinin etrafına yerleştirdiğim her gözcünün yanından geçip gider. Ama bugün onun sinsi erişiminin bile ötesindeyiz. Yirmi beş mil doğuda, Rocasta'nın ortasında.

“Geri kalanına gelince. Cristobel, Küçük Coop, siz nöbet tutuyorsunuz. Yüksel, saklan. Olağan sinyaller.”

Cris, eksik dişlerden oluşan ağzını göstererek sırıtıyor. Gümüş efendisine "sırıttığı" için verilen ceza, o zamanlar bir Deneme malikanesinde on iki yaşında hizmetçi bir kızken. Küçük Coop da bir o kadar istekli. Onun cüssesi ve huysuz tavrı, bir kardeş gibi görünen tuğla duvarından bahsetmeye bile gerek yok, çelik omurgalı yetenekli bir ajanı gizliyor. Başka bir şeye ihtiyaç duymadan işlerine koyuldular. Küçük Coop bir drenaj borusu alıp sokağın tuğla duvarlarını aşındırırken Cris bir çite doğru koşuyor ve bunu kullanarak kendisini dar bir pencere pervazına yükseltiyor. Her ikisi de Rocastan çatılarından bizi takip etmek için birkaç dakika içinde ortadan kayboluyor.

“Geri kalanınız, işaretlerinizi takip edin. Kulaklarınızı açık tutun. Hareketleri ezberleyin. Doğum günlerinden ayakkabı numaralarına kadar her şeyi bilmek istiyorum. Elimizden geldiğince toplayabileceğin her şeyi topla.” Kelimeler tanıdık. Bu izciyi neden çağırdığımı herkes biliyor. Ama bu bizi bir araya getiren son bir bağ, bir araya gelme çığlığı işlevi görüyor.*Onları itaatsizliğine bağlamak demek istiyorsun.*

Yumruğum kıvrılıyor, tırnaklarım kimsenin göremeyeceği avucuma batıyor. İğne, düşünceyi oldukça güzel bir şekilde siler. Sokak boyunca esen meltem gibi. Çöp kokuyor ama en azından serin, Eris Gölü'nü kuzeye doğru savuruyor.

"Corvium tedarik konvoyu hakkında ne kadar çok şey bilirsek içeri sızmak o kadar kolay olur." *Burada olmak için en iyi neden, Albay'ın bana gitmemi söylemesinden başka bir şey değilken burada kalmak.* "Gün batımında kapılar kapanır. Bir saat içinde toplanma noktasına dönün. Anlaşıldı?"

Başları gergin bir uyum içinde sallanıyor, gözleri canlı, parlak ve istekli.

Birkaç blok ötede bir saat kulesi dokuz kez çalıyor. Hiç düşünmeden hareket ediyorum ve Muhafızlarım arkamda sıraya girerken onların arasından geçiyorum. Tristan ve Rasha ayakta kalan son kişilerdir. Teğmenim tüfeği olmadan çıplak görünüyor ama üzerinde bir yerde bir tabanca olduğunu biliyorum, muhtemelen sırtının alt kısmında ter birikiyor.

Şehrin Kızıl kısmından geçen ana cadde olan sokağa giriyoruz. Şimdilik güvendeyiz, yalnızca Kızıl ev ve işyerleriyle çevriliyiz, geçişimizi izleyecek çok az Gümüş subay var. Harbour Körfezi'nde olduğu gibi, Rocasta da Silvers'ın korumadığını korumak için kendi Kızıl Gözcü'sünü sürdürüyor. Aynı yere doğru gidiyor olsak da ekibim çiftlere ayrılarak aramızda mesafe bırakıyor. Bırakın çeteyi, hazır bir saldırı timi gibi şehir merkezine bile giremiyorum. Tristan yine yakında duruyor ve bizi hedefimize, Demir Yol'a götürmeme izin veriyor. Yol, Corvium'da olduğu gibi Rocasta'yı ikiye bölüyor ve nehrin vadiden geçmesi gibi tam kalbinden geçiyor. Ana caddeye yaklaştıkça trafik yoğunlaşıyor. Efendilerinin evlerine koşan geç kalmış hizmetçiler, gece nöbetlerinden dönen gönüllü bekçiler,

Ve elbette her geçen sokakta daha fazla polis. Gümüş süslemeli siyah üniformaları, bellerindeki parıldayan silahlar ve sopalar gibi, ilkbaharın sonlarındaki sert güneşte serttir. Komik, sanki Red'le karıştırılma riskiyle karşı karşıyaymış gibi üniforma giyme ihtiyacı duyuyorlar. Bizden biri.*Hiç şansım yok.*Canlı olan her şeyden arındırılmış, mavi ve griyle kaplı derileri yeterince ayırt edici. Yeryüzünde Gümüş kadar soğuk bir Kırmızı yoktur.

On metre ilerimizde Rasha o kadar hızlı duruyor ki ortağı Martenson neredeyse ona takılıp düşecek. Grileşen Küçük Papa'nın yaklaşık on beş santimlik bir kısmı olduğu düşünülürse hiç de fena bir başarı değil. Yanımda Tristan geriliyor ama düzeni bozmuyor. Kuralları biliyor. Hiçbir şey Muhafız'ın üstünde değildir, şefkat bile.

Gümüş lejyonerler bir çocuğu kollarından sürüklüyor. Ayakları açık havada tekme atıyor. O küçük, on sekiz yaşında genç görünüyor. Tıraş olması gerektiğinden şüpheliyim. Yalvarma sesini duymamak için elimden geleni yapıyorum ama annesinin feryadı göz ardı edilemez. Arkasında ciddi bir babayla birlikte iki çocuğu daha takip ediyor. Elleri oğlunun gömleğini kavrıyor ve zorunlu askerliğe karşı son bir direniş gösterisi sunuyor.

Sokak nefesini tutmuş, tanıdık trajediyi izliyor gibi görünüyor.

Bir çatırtı yankılandı ve moraran yanağını tutarak geriye düştü. Lejyoner, yaptığı acımasız işten dolayı parmağını bile kıpırdatmadı, hatta başını kaldırmadı. Bir telkie olmalı ve yeteneklerini kadını uzaklaştırmak için kullanmış olmalı.

"Daha kötüsünü mü istiyorsun?" ayağa kalkmak için hareket ettiğinde kopuyor.

"Yapma!" diyor çocuk, son özgür sözlerini yalvarmak için kullanarak. *Bu uzun*

sürmeyecek. Bu devam etmeyecek. Bu yüzden buradayım.

Yine de bu çocuk ve annesi için hiçbir şey yapamayacağımı bilmek beni hasta ediyor.

Planlarımız yerine oturuyor ama onun için yeterince hızlı değil.*Belki hayatta kalır*, Kendime söylerim. Ancak zayıf kollarına ve bir lejyonerin ayağının altında ezilen gözlüklerine bakıldığında bunun aksi anlaşılıyor. Oğlan da diğerleri gibi ölecek. Bir siperde ya da çorak bir arazide, en sonunda tek başına.

"Bunu izleyemem," diye mırıldandım ve başka bir sokağa saptım. Uzun

bir tuhaf tereddüt anının ardından Tristan da onu takip ediyor.

Rasha'nın da onun kadar iyi kalmasını umuyorum. Ama anlıyorum. Lakeland'lı askerlik sırasında iki kız kardeşini kaybetti ve aynı kaderi yaşamadan evinden kaçtı.

Rocasta surlarla çevrili bir şehir değildir ve Demir Yol'un uçlarını kapatacak kapıları yoktur. Girilmesi kolay bir yer ama işimizi biraz daha zorlaştırıyor. Geri dönen malzeme konvoyunun ana gövdesi Yol boyunca geliyor, ancak yürüyen eskortlardan birkaçı aynı hedefe farklı kısayollar kullanarak uzaklaşıyor. Başka bir gün, ekibim onları evlerine kadar takip etmek için saatler harcıyordu, sadece uzun yolculuk boyunca uyumalarını izlemek için. Şimdi öyle değil. Çünkü bugün ilk Cuma. Bugün Temmuz Ayının Feati.

Eğer istihbarata inanılacaksa, etkili de olsa gülünç bir Nortan geleneği. Neredeyse her kasaba ve şehirde bulunan arenalar, ayda bir kez uzun gölgeler bırakıyor ve kan tükürüyor. Kırmızıların katılması, oturup Gümüş şampiyonların sahne sanatçılarının neşesiyle darbeler ve yetenekler alışverişinde bulunmasını izlemeleri gerekiyor. Lakelands'te böyle bir şeyimiz yok. Silver'lar bize karşı gösteriş yapma gereği duymuyorlar ve Norta'nın dillere destan tehdidi herkesi korkutmaya yetiyor.

Tristan, "Bunu Piedmont'ta da yapıyorlar," diye mırıldanıyor. Arena girişinin etrafındaki gezinti yerini çevreleyen dökülmüş beton çitlere yaslanıyor. Bakışlarımız aynı anda hareket ediyor, birimiz her zaman işaretlerimizi izliyor, diğerimiz ise insanları Arena Rocasta'nın ağzı açık ağzına yönlendiren subay çetesini izliyor.

“Onlara Beceriler değil, Elçilerin İşleri deyin. Ve sadece izlemek zorunda değildik. Bazen Kızılları da dövüştürdüler.” Bugünkü gösterinin organize kaosuna rağmen sesinde öfkenin ürpertisini duyuyorum.

Olabildiğince nazikçe omzunu dürttüm. "Birbirleri ile kavga etmek?"*Kızılları öldürmek mi yoksa Gümüşler tarafından mı öldürülmek?*Hangisi daha kötü bilmiyorum.

"Hedefler hareket ediyor," diye homurdanıyor sadece.

Şu anda yaya trafiğini durduran bir grup uyuz çocukla meşgul olan memurlara bir kez daha baktım. "Hadi gidelim."*Bırakın o yara da diğerleriyle birlikte iltihaplansın.*

Yanındaki duvarı ittim ve kalabalığa karıştım, gözlerim ilerideki dört kırmızı üniformaya odaklanmıştı. Kolay değil. Corvium'a bu kadar yakın, ya Choke'taki yerlerini almak için ilerleyen ya da bizim takip ettiğimiz gibi farklı konvoylara bağlı çok sayıda Kızıl ordu var. Ama üçü bronz, biri koyu tenli, hepsi kemikleri yorgun dört adam birbirlerine yakın duruyorlar. Onların ayak izlerini takip ediyoruz. Konvoy için ne taşıdığını bilmediğim bir at arabasını görevlendirdiler. Geri kalanlarla birlikte döndüklerinde burası boştu. Ancak Güvenlik ve Gümüş eksikliğine bakılırsa ikmal trenlerinin silah veya mühimmat için olmadığını biliyorum. Benzer yüzlerine ve tavırlarına bakılırsa üç bronz adamın kardeş olduğunu varsayıyorum. Onların tükürüp arkalarını kaşımalarını izlemek neredeyse komik

kademeli bir uyum. Canlı mavi gözleri olan iri yapılı bir adam olan dördüncüsü, diğerlerinden daha çok gülümsemesine rağmen kaşıntısı bastırılmış durumda. Kulak misafiri olduklarıma dayanarak isminin Crance olduğunu düşünüyorum.

Sinsi sinsi kediler gibi arena girişinin kemerlerine giriyoruz, işaretlerimizi duyabilecek ama fark edilmeyecek kadar yakınız. Yukarıda, sert elektrik ışıkları titriyor ve dış gezinti yolunu iç mekana bağlayan yüksek tavanlı odayı aydınlatıyor. Kalabalık, çeşitli Kırmızıların bir sonraki maça bahis oynamak için beklediği sol tarafta yoğunlaşıyor. Üstünde, kurullar Gümüşlerin savaşacağını ve zafer şanslarını duyuruyor.

FLORA LEROLAN, OBLIVION, 3/1

MADDUX THANY, TAŞDERİSİ, 10/1

Crance, "Bir dakika bekleyin," diyerek geri kalanları bahis tahtalarının yanında durduruyor. Bronz adamlardan biri sırıtarak ona katıldı. Çift, kumar oynayacak bir şey bulmak için ceplerini karıştırır.

Tristan ve ben de aynısını yapıyormuş gibi yaparak birkaç metre ötede, artan kalabalığın arasında saklanarak duruyoruz. Bahis masaları, gelişen askeri ekonominin çoğu kişinin aç kalmasını önlediği Rocasta Kızılları arasında popülerdir. Kalabalığın arasında çok sayıda varlıklı kişi var: gururla temiz kıyafetler giyen tüccarlar ve işletme sahipleri. Bahislerini yapıyorlar ve donuk bakırları, hatta birkaç gümüş tetrarki bile veriyorlar. Arena Rocasta'nın kasasının küçümsenecek bir şey olmadığına bahse girerim ve bu tür bilgileri Komuta'ya iletmek için bir not alın.*Eğer hâlâ beni dinlerlerse.*

"Hadi, olasılıklara bir bakın; kolay para!" Crance hâlâ bulaşıcı bir gülümsemeyle tahtalarla bahis pencerelerinin arasını işaret ediyor. Takip eden diğer ikisi pek ikna olmuş görünmüyor.

"Taşderiler hakkında bizim bilmediğimiz bir şey biliyor musun?" en uzun olanı söylüyor. "Unutulmanın etkisiyle çakıl taşlarına dönüşecek."

“Kendine iyi bak, Horner. Ama Corvium'dan onca yolu tribünlerde sıkılmak için yürüyerek gelmedim." Banknotlar elinde olan Crance, arkadaşını da takip ederek kaçar ve Horner ile diğer adamı beklemeye bırakır. Her nasılsa, Crance'in cüssesine rağmen kalabalığı yarıp geçme konusunda şaşırtıcı derecede iyi. Çok iyi.

Tristan'ın dirseğine dokunarak, "Onlara dikkat et," diye mırıldandım. Sonra ben de başımı yere eğik tutmaya dikkat ederek dokuma yapıyorum. Burada dikkatli olunması gereken kameralar var. Önümüzdeki birkaç hafta planladığım gibi giderse yüzümü saklamaya başlamak isteyebilirim.

Crance gazetesini pencereden uzatırken bunu görüyorum. Bahis çıkıntısını sıyırırken kolu kalkıyor ve bir dövmeyi ortaya çıkarmak için geri çekiliyor. Neredeyse koyu teniyle karışıyor ama şekli açıkça belli. Bunu daha önce de görmüştüm. Mavi çapa. Kırmızı ip.

Bu konvoyda çalışan tek mürettebat biz değiliz. Mariners'ın içeride zaten bir adamı var.

*Bu iyi. Bununla çalışabiliriz.*Geri dönmek için çabalarken zihnim yanıyor.*Onların bilgileri için ödeme yapın. Daha az Muhafız müdahalesi, ancak sonuç aynı. Ve büyük ihtimalle Mariner yalnızdır ve işi tek başına yapmaktadır. Onu döndürüp, denizcilerin içine kendi gözlerimizi sokmayı deneyebiliriz. İpleri eline almaya başla, çeteyi Muhafızların bünyesine kat.*

Tristan kalabalığın bir kafa üzerinde duruyor ve hâlâ diğer iki işareti izliyor. savaşırım

onun yanına koşup her şeyi ifşa etme dürtüsü.

Ama aramıza bir engel çıkıyor. Kel bir adam ve alnında tanıdık bir ter parıltısı. *Gölbölgeli.*Koşmaya ya da bağırmaya fırsat bulamadan arkadan bir el boğazıma kapanıyor. Beni sessiz tutacak kadar sıkı, nefes almama izin verecek kadar gevşek ve kesinlikle Baldy yanımdayken beni kalabalığın içinde sürükleyecek kadar.

Bir diğeri saldırabilir ya da kavga edebilir ama ben daha iyisini biliyorum. Gümüş subaylar her yerdeler ve onların "yardımını" riske atmak isteyeceğim bir şey değil. Bunun yerine kendime ve Tristan'a güveniyorum. O nöbet tutmalı, ben de serbest kalmalıyım.

Kalabalık bizi kendi akıntısına kaptırıyor ama hâlâ kimin arasından bana doğru yürüdüğünü göremiyorum. Baldy'nin cüssesi çoğumu gizliyor, tıpkı beni esir alan kişinin boynuma attığı eşarp gibi. Komik, kırmızı. Ve sonra tırmanıyoruz. Arena zemininin oldukça üzerindeki merdivenlerden, çoğu terk edilmiş olan uzun döşeme koltuklarına çıkılıyor.

Ancak o zaman serbest bırakılırım, oturmaya itilirim.

Yumruklarım sıkılı ve hazır bir şekilde öfkeyle döndüğümde Albay'ın benim öfkeme fazlasıyla hazırlıklı bir şekilde bana baktığını gördüm.

"Suç listenize komutanınıza saldırmayı da eklemek ister misiniz?" diyor. Neredeyse bir mırıltı.

Hayır, yapmıyorum. Somurtarak yumruklarımı indiriyorum. Baldy'yi yenmek için mücadele etsem bile kendimi Albay'a ve onun güçlü gücüne karşı denemek istemiyorum. Bunun yerine elimi boynuma götürüp kırmızı eşarbın altındaki artık hassas olan cildime masaj yapıyorum.

"Morluk yaratmaz" diye devam ediyor.

"Senin hatan. Bir mesaj göndermek istediğini sanıyordum. Hiçbir şey mavi boyun kadar 'kıçını sıraya koy' diyemez."

Kırmızı gözü parlıyor. "Yanıt vermeyi bırakıp bunu bırakacağımı mı düşünüyorsun? Hiç şansım yok Kaptan. Şimdi bana burada neler olduğunu anlat. Takımın ne olacak? Hepiniz mi haydut oldunuz, yoksa bazılarınız kaçtı mı?"

"Kimse kaçamaz," diye sıkılı dişlerimin arasından güç besliyorum. "Onlardan biri değil. Kimse de haydut değil. Hâlâ emirlere uyuyorlar."

"En azından birisi öyle."

"Görmeyi seçseniz de istemeseniz de hâlâ operasyon altındayım. Burada yaptığım her şey amaç uğruna, Muhafızlar için. Dediğin gibi burası Lakelands değil. Whistle ağını çevrimiçi hale getirmek öncelikli olsa da Corvium da öyle." Kalabalık arenada sesimi duyurmak için tıslamam gerekiyor. "Buradaki yavaş ilerlemeye güvenemeyiz. İşler fazla merkezileşmiş. İnsanlar bunu fark edecek ve biz hazır olmadan bizi kökten yok edecekler. Sert vurmalıyız, büyük vurmalıyız, Silvers'ın bizi saklayamayacağı bir yere vurmalıyız."

Gelişme kaydediyorum ama fazla değil. Yine de sesinin titrememesi için bu yeterli. Öfkeli ama öfkeli değil. Hala mantık yürütebilir.

"Tam olarak bunun için kayıt yaptınız" diyor. "Hatırlarsın sanırım."

Yüzümün yarısında bir kamera ve kırmızı bir eşarp var. Bir elimde silah, elimde yeni yapılmış bir bayrak

diğeri ise dua eder gibi ezberlediği kelimeleri okuyordu.*Ve biz, şafak gibi kırmızı olarak ayağa kalkacağız.*

“Farley, biz bu şekilde çalışıyoruz. Hiç kimse tüm kartları elinde tutamaz. Kimse eli tanımıyor. İleride ve hayatta kalmamızın tek yolu bu” diye ısrar ediyor. Bir başkasından bu yalvarış gibi gelebilir. Ama Albay değil. Bir şeyler sormuyor. Sadece emir veriyor. “Ama inanın bana, Norta için planlarımız var. Ve istediğin şeyden o kadar da uzakta değiller.”

Altımızda Feat'in şampiyonları tuhaf gri kumlara doğru yürüyor. Thany taş derisinin kaya gibi bir göbeği var ve neredeyse boyu kadar geniş. Zırhlara ihtiyacı yoktur ve beline kadar çıplaktır. Kendi adına, unutkanlık yeteneğinin her santimini gösteriyor. Birbirine kenetlenen kırmızı ve turuncu tabaklar giymiş, çevik bir alev gibi dans ediyor.

"Peki bu planlara Corvium da dahil mi?" Albay'a dönerek fısıldıyorum. Onun anlamasını sağlamalıyım. “Beni bu şehirde bir operasyon daha olsa fark etmeyecek kadar kör mü sanıyorsunuz? Çünkü yok. Burada benden başka kimse yok. Ölüme mahkum olan her Kızıl'ın geçtiği o kaleyi başka kimse umursamıyor gibi görünüyor. *Her biri.*Ve sen buranın önemli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Onbaşı Eastree kafamda parlıyor. Gri yüzü ve gri gözleri, sert kararlılığı. Kölelikten bahsetti çünkü bu dünya böyle. Kimse bunu söylemeye cesaret edemiyor ama Kızıllar böyledir.*Köleler ve mezarlar.*

Albay ilk kez dilini tuttu.*Güzel, yoksa kesebilirim.*

"Komuta'ya geri dönüyorsun ve başka birine Red Web'e devam etmesini söylüyorsun. Ayrıca onlara Denizcilerin de burada olduğunu bildirin. Geri kalanımız kadar dar görüşlü değiller.”

Bir yanım itaatsizlikten dolayı tokatlanmayı bekliyor. Bunca yıl boyunca onunla hiç böyle konuşmadım. Kuzeyde bile değil. Hepimizin ev dediği o donmuş yerde. Ama o zamanlar çocuktum. Kendini önemli hissetmek için avcı gibi davranan, tavşanların içini boşaltan ve kötü tuzaklar kuran küçük bir kız. Artık o değilim. Yirmi iki yaşındayım, Kızıl Muhafızların yüzbaşısıyım ve artık hiç kimse, Albay bile bana yanıldığımı söyleyemez.

"Kuyu?"

Uzun, titrek bir andan sonra ağzını açar. "HAYIR."

Aşağıda bir patlama öfkemle eşleşiyor. Kalabalık, dövüşle aynı anda soluk soluğa kalıyor ve ufacık unutuşun kendi şansına yetişmeye çalışmasını izliyor. Ama Denizci haklıydı. Taşderili kazanacak. O, onun ateşine karşı bir dağdır ve dayanacaktır.

"Ekibim yanımda olacak" diye uyarıyorum. "On iyi askeri ve bir yüzbaşıyı gururunuz uğruna kaybedeceksiniz, Albay."

"Hayır Kaptan, Red Web'i başkası sizden devralmayacak" diyor. "Ama bir Corvium operasyonu için Komuta'ya dilekçe vereceğim ve bir ekip oluşturduklarında o sizin yerinizi alacak."

*Ne zaman. Değilse.*Söylediklerine zar zor inanabiliyorum.

"O zamana kadar Corvium'da kalacak ve bağlantılarınızla çalışmaya devam edeceksiniz. İlgili tüm bilgileri olağan kanallardan iletin.

"Ama Komuta..."

“Komuta sandığından daha açık fikirli. Ve her ne sebeple olursa olsun, senin dünyanı düşünüyorlar.”

"Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum."

Sadece tek omzunu kaldırıp omuz silkiyor. Taş derinin genç unutkanlığı parçalamasını izlemek için gözleri arena zeminine döndü.

Her nasılsa, onun mantığı beni her şeyden çok sevindiriyor. Eskiden kim olduğunu hatırladığım böyle bir zamanda ondan nefret etmek çok zor. Ve sonra elbette gerisini hatırlıyorum. Bize, ailemize yaptıklarını. Bizim kadar korkunç olmayan, yarattığı canavarın içinde hayatta kalamayan anneme ve kız kardeşime.

Keşke babam olmasaydı. Bunu pek çok kez diledim. "Shieldwall

nasıl gidiyor?" Düşüncelerimi uzak tutmak için mırıldandım.

"Planlananın ilerisinde." Hiçbir gurur belirtisi yok, sadece ayık bir gerçek. "Fakat taşınmaya başladığımızda transit bir sorun olabilir."

Operasyonumun sözde ikinci aşaması. Kaldırılması ve taşınması *varlıklar* Kızıl Muhafız için yararlı görüldü. Sadece davaya söz veren Kızıllar değil, silah kullanabilen, nakliye yapabilen, okuyabilen, savaşabilenler de var.

"Bilmemeliydim..." diye başladım ama sözümü kesti. Eğer Baldy bir göstergeyse, konuşacak kimsesi olmadığı hissine kapılıyorum. *Artık gittiğime göre.*

“Komuta bana üç tekne verdi. *Üç.* Üç teknenin tüm adanın doldurulmasına ve çalışır hale getirilmesine yardımcı olabileceğini düşünüyorlar.”

Beynimin bir yerinde bir zil çalıyor. Ve yerde, taşderi zafer kazanmışçasına kayalık kollarını kaldırıyor. Cilt şifacıları, unutulmuş kızla ilgileniyor, kırık çenesini ve ezilmiş omuzlarını hızlı dokunuşlarla onarıyor. *Crance mutlu olacak.*

"Komuta hiç pilotlardan söz ediyor mu?" Yüksek sesle merak

ediyorum. Albay tek kaşını kaldırarak dönüyor. “Pilotlar mı? Ne için?"

"Sanırım Corvium'daki adamım bize teknelerden daha iyi bir şey ya da en azından teknelerden daha iyi bir şeyi çalmanın bir yolunu bulabilir."

Başka bir adam gülümserdi ama Albay yalnızca başını sallamakla yetindi.

"Yap."

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK ÇÖZÜLDÜ,
KOMUTANLIK İZİNİ GEREKLİ Operatör: Albay
DÜZELTİLDİ.
Tanım: RAM.
Menşei: Rocasta, NRT.
Hedef: REDACTED'daki COMMAND
- LAMB ile temas kuruldu. Ekibi hâlâ çevrimiçi, kayıp yok.
- Değerlendirme: CORVIUM bir operasyon ekibine değer. MERHAMET'i önerin. Acele etmeyi önerin. LAMB devredilecek ve RED WEB'e geri dönecek.
- LAMB, SHIELDWALL ve kaldırılması/taşınması için hayati önem taşıyan istihbaratı aktarıyor.
- Göreve geri dönüyorum. YÜKSELİŞ,
ŞAFAK KADAR KIRMIZI.
AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİ Operatör: Genel
DÜZELTİLDİ.
Tanım: DAVULCU.
Menşei: KOMUT, REDACTED'da.
Hedef: REDACTED'da RAM, Corvium, NRT'de LAMB.
- CORVIUM önerisi tavsiye altındadır.
- Kaptan Farley iki gün içinde RED WEB'e dönecek.
- COMMAND cezalandırma konusunda olduğu gibi bölünmüş durumda.
- İstihbarat bekleniyor. YÜKSELİŞ,
ŞAFAK KADAR KIRMIZI.
AŞAĞIDAKİ MESAJIN ŞİFRESİ GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLMÜŞ, ÜST İZİN GEREKLİ Operatör: Kaptan
DÜZELTİLDİ.
Tanım: KUZU.
Menşei: Corvium, NRT.
Hedef: REDACTED konumunda RAM, REDACTED konumunda COMMAND.
- Bir hafta talep edin. YÜKSELİŞ,
ŞAFAK KADAR KIRMIZI.
- Sen özel bir tür aptalsın, evlat. —RAM—
AŞAĞIDAKİ MESAJIN ŞİFRESESİ GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİ Operatör: Genel
DÜZELTİLDİ.
Tanım: DAVULCU.
Menşei: KOMUT, REDACTED'da.
Hedef: REDACTED'da RAM, Corvium, NRT'de LAMB.
- Beş gün. Artık müzakere yok.

Bir şekilde çiftlik evi bir ev gibi hissetmeye başladı.

Çöken çatıya, çadırlar nemden ve ormanın sessizliğine rağmen. Bu, Isabelle'den beri herhangi bir yerde bulunduğum en uzun süreydi ama bu her zaman alçakçaydı. Ve oradaki askerler ailem olarak sahip olduğum en yakın şey olsa da, soğuk beton ve labirent benzeri geçitleri hiçbir zaman bir ara istasyondan başka bir şey olarak göremedim. Eğitilecek ve bir sonraki görevi bekleyecek bir yer.

Bir mezar şehrinin gölgesindeki, ölüm alanının eşiğindeki harabe için durum böyle değil.

Cara'ya "İşte bu kadar" diyorum ve dolabın duvarına yaslanıyorum.

Başını salladı ve yayıncıyı katladı. "Hepinizi yeniden sohbet ederken görmek güzel."

Ben gülmeye fırsat bulamadan, Tristan'ın düzgün vuruşu kapının kapalı olduğu bahanesini sarstı. "Misafir var."

Barrow.

Cara'nın yanından geçip ona kapalı alanda çarparken, "Görev çağırıyor," diye homurdandım. Kapıyı hızla açtığımda Tristan'ın bu kadar yakında durduğunu ve her zamanki sinir enerjisinin aşırı arttığını görünce şaşırdım.

"Gözcüler sonunda bu sefer onu yakaladı" diyor. Başka bir gün gurur duyabilir ama bunda onu rahatsız eden bir şeyler var. Neden olduğunu biliyorum. Barrow'un geldiğini asla göremiyoruz.*Peki neden bugün?*" Önemli olduğunun sinyalini verdim—”

Arkasında çiftlik evinin kapısı hızla açılıyor ve iki yanında Cris ve Little Coop'un olduğu kırmızı yüzlü Barrow ortaya çıkıyor.

Onun dehşete düşmüş yüzüne bir kez bakmak yeterli.

"Dağılın," diye çıkıştım.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorlar. Nereye gideceklerini biliyorlar.

Bir kasırga çiftlik evinden geçerek evine doğru ilerliyor. Silahlar, erzak, teçhizatımız pratik bir kalp atışıyla ortadan kayboluyor, çantalara ve paketlere tıkılıyor. Cris ve Little Coop, mümkün olduğu kadar yükseğe çıkmak için çoktan ağaçların arasına gittiler. Aynaları ve kuş sesleri mesajı ormandaki diğerlerine taşıyacak. Tristan, uzun tüfeğini doldururken geri kalanları denetliyor.

“Yok*zaman*, şimdi geliyorlar!” Barrow aniden yanımda tısladı. Dirseğimi tutuyor ve nazikçe değil. "Gitmek zorundasın!"

İki parmağım şıklatıyor. Ekip buna uyuyor ve paketlenmeyen her şeyi bırakıyor. Sanırım ileride birkaç çadır daha çalmamız gerekecek ama bu benim endişelerimin en küçüğü. Bir hamle daha ve silahtan çıkan mermiler gibi uçuyorlar. Cara, Tye, Rasha ve diğerleri kapıdan ve yıkılan duvardan her yöne doğru son hızla gidiyorlardı. Orman onları bütünüyle yutuyor.

Tristan beni bekliyor çünkü bu onun işi. Barrow bekliyor çünkü, çünkü bilmiyorum.

"*Farley*diye tısladı. Kolumdan bir çekiş daha.

Ağaç sınırına doğru kaçmadan önce her şeyin elimizde olduğundan emin olmak için son bir bakış attım. Adamlar da birbirine karışmış köklerin ve çalıların arasından benim koşuma ayak uydurarak beni takip ediyorlar. Kalbim kulaklarımda atıyor, sinirli bir davul gibi atıyor.*Daha kötülerini yaşadık. Daha kötülerini yaşadık.*

Sonra köpeklerin sesini duyuyorum.

Animos kontrollü tazılar. Kokumuzu alacaklar, takip edecekler ve hızlı akıntılar bizi ezip geçecek. Eğer şanslıysak bizim kaçak olduğumuzu düşünüp ormanda öldürecekler. Değilse, siyah şehir Corvium'un ne gibi dehşetler barındırdığını düşünmek istemiyorum.

"Suya gir," diye zorla dışarı çıkıyorum. "Kokusunu

kaybedecekler!" Ama nehir yarım mil uzakta.

Umarım çiftlik evini aramaya zaman ayırırlar ve bize kaçmamız için gereken pencereyi açarlar. En azından diğerleri daha uzakta, geniş bir alana yayılmış durumda. Hiçbir sürü hepimizi takip edemez. Ama ben, biz, en taze, en yakın koku? Kolay av.

Kaslarımdaki itiraza rağmen daha çok zorlanıyorum ve daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşuyorum. Ama yalnızca bir dakika sonra,*sadece bir dakika*, yorulmaya başlıyorum. Keşke gümbürdeyen kalbim kadar hızlı koşabilseydim.

Tristan da buna gerek olmamasına rağmen benimle birlikte yavaşlıyor. Güneyi işaret ederek, "Bir dere var," diye tısladı. "Nehirden vuruyor, daha yakından. Sen ona yönel."

"Neden bahsediyorsun?"

"Nehre ulaşabilirim. Yapamazsın. Ve ikimizi de takip edemezler."

Gözlerim genişledi. Kafa karışıklığımdan neredeyse takılıp düşeceğim ama Barrow beni daha yapamadan yakalıyor ve boğumlu bir kökten kurtulmama sert bir şekilde yardım ediyor. "Tristan..."

Teğmenim sadece gülümsüyor ve sırtına astığı silaha hafifçe vuruyor. Sonra işaret ediyor. "Bu taraftan patron."

Ben onu durduramadan, ben ona yapmamasını emredemeden, uzun bacaklarını ve alçak dallarını kullanarak kötüleşen zeminin üzerinden atlayarak ağaçların arasından atlıyor. Onun arkasından bağıramam. Nedense yüzüne iyice bakamıyorum bile. Yalnızca yeşilin arasından parıldayan bir tutam kızıl saç.

Barrow beni neredeyse itiyor. Sanırım rahatlamış görünüyor ama bu doğru olamaz. Özellikle de yüz metre uzakta olmayan bir köpek uluyorsa. Ve üzerimizdeki ağaçlar eğiliyor gibi görünüyor, dalları mide bulandırıcı parmaklar gibi uzanıyor.*Yeşil Muhafızlar. Animasyon. Swift'ler. Silver'lar ikimizi de yakalayacak.*

"Farley." Aniden iki eli de çenemin üzerindeydi ve beni şaşırtıcı derecede sakin bir yüze bakmaya zorladı. Altın gözlerinde elbette korku titriyordu. Ancak durum için yeterli değil. Benim gibi değil. Çok korkuyorum. "Çığlık atmayacağına söz vermelisin."

"Ne-?"

"Söz."

İlk köpeği görüyorum. Midilli büyüklüğünde bir tazı, gıdılarından sular akıyor. Ve onun yanında, rüzgarın ete dokunduğu gibi gri bir bulanıklık vardı.*Süratli.*

Bir kez daha Shade'in bedeninin benimkine sıkıştığını hissettim ve ardından daha az hoş bir şey oldu. Dünyanın daralması, dönmesi, boş havada öne doğru eğilmesi. Hepsi birleşip büzülüyor ve sanırım yeşil yıldızlar görüyorum. Ya da belki ağaçlar. Önce tanıdık bir mide bulantısı dalgası hissettim. Bu sefer beton yerine dere yatağına iniyorum.

Tükürüyorum, su ve safra tükürüyorum; çığlık atma, hasta olma ya da her ikisi dürtüsüyle

savaşıyorum. Barrow bir elini kaldırarak üzerime çömeldi.

"Ah, çığlık atma."

Çok hasta.

"Sanırım şu anda bu tercih edilebilir," diye mırıldandı, nazikçe yeşil yüzüm dışında her yere bakarak. "Üzgünüm, sanırım daha fazla pratiğe ihtiyacım var. Ya da belki sadece hassassın."

Çağlayan akarsu yapamadıklarımı temizliyor ve soğuk su benim için bir fincan sade kahveden daha fazlasını yapıyor. Dikkatimi toplayıp üzerimize eğilen ağaçlara bakıyorum. Söğütler, birkaç saniye önce bulunduğumuz yerdeki gibi meşeler değil.*Hareket etmiyorlar*, bunu büyük bir rahatlamayla fark ettim.*Burada yeşil korucular yok. Köpek de yok.*Ama sonra-*Neredeyiz?*

"Nasıl?" diye fısıldıyorum, sesim titriyordu. "Boru deme."

Gölge Höyüğü'nün çalışılan kalkanı biraz düşüyor. Derenin yukarısındaki bir taşın üzerine oturabilmek için benden birkaç adım geri çekildi, çirkin yaratık gibi tünemişti. Sanki bir suçu kabul ediyormuş gibi, "Pek bir açıklamam yok" diyor. "En iyisi, yapabileceğimin en iyisi sana göstermek. Ve bir kez daha çığlık atmayacağına söz vermelisin."

Aptalca, başımı salladım. Kafam sallanıyor, hâlâ dengesizim. Bırakın bağırmayı, derede bile zar zor oturabiliyorum.

Derin bir nefes aldı, parmakları eklemleri beyazlaşana kadar taşı tutuyordu. "Tamam aşkım."

Ve sonra gitti. Kaçmaktan, saklanmaktan, hatta kayadan düşmekten değil. O sadece basitçe *değil.*Gördüğüme inanamayarak gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Burada."

Başım o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse yine hasta oluyorum.

İşte karşı kıyıda duruyor. Sonra aynısını tekrar yapıyor, taşa dönüyor ve bir kez daha yavaşça yerine oturuyor. Arkasında hiçbir neşe olmayan geçici bir gülümsemeye zorluyor. Ve gözleri kocaman, çok geniş. Birkaç dakika önce ben korktuysam o tamamen dehşete düşmüş durumda. Ve öyle olmalı.

Çünkü Gölge Barrow Gümüş'tür.

Kas hafızası, silahımı çekmemi ve gözümü kırpmadan çekici kaldırmamı

sağlıyor. "Çığlık atamayabilirim ama seni vurabilirim."

Kızarıyor, bir şekilde yüzü ve boynu kırmızıya dönüyor.*Bir yanılsama, bir hile. Onun kanı o renk değil.*

"Bunun işe yaramamasının birkaç nedeni var" diyor, bakışlarını tabancamdan başka yöne çevirme cesaretini göstererek. “Öncelikle variliniz suyla dolu. İki, eğer fark etmediysen—”

Aniden kulağımın dibinde beliriyor, derede yanıma çömeliyor. Bunun şoku bir çığlığa neden oldu, en azından eliyle ağzımı kapatmasaydı öyle olurdu. “—Oldukça hızlıyım.”

Hayal ediyorum. Bu gerçek değil.

Sersemlemiş bedenimi kaldırıp beni ayağa kalkmaya zorladı. Onu itmeye çalışıyorum ama bu bile başımı döndürüyor.

"Üçüncüsü, köpekler artık kokumuzu alamayabilir ama silah sesini kesinlikle duyabilirler." Elleri omuzlarımdan ayrılmıyor, her birini sımsıkı tutuyordu. “Peki, küçük stratejinizi yeniden düşünecek misiniz, Kaptan?”

"Sen Gümüş müsün?" Nefes alıyorum, onun kavrayışına dönüyorum. Bu sefer düşmeden önce kendimi düzeltiyorum. Corvium'da olduğu gibi mide bulantısı hızla geçiyor.*Yeteneğinin bir yan etkisi. Gümüş yeteneği. Bunu bana daha önce de yapmıştı ve benim bundan haberim bile yoktu.*Bu düşünce beynimi yakıyor. "Tüm bu zaman?"

"Hayır hayır. Ben şu bahsettiğin şafak vakti olayı kadar Kırmızıyım.”

"Bana yalan söyleme." Silah hâlâ elimde. “Bütün bunlar bizi yakalayabilesin diye bir numaraydı. Bahse girerim o avcıları doğrudan benim ekibime yönlendirmişsindir—!”

"BEN*söz konusu*çığlık atmak yok. Ağzı açık, dişlerinin arasından kesik kesik nefes alıyor. O kadar yakın ki gözlerinin beyaz kısmındaki kan damarlarının fışkırdığını görebiliyorum. Kırmızılar.*Bir yanılsama, bir hile*, tekrar çalıyor. Ancak onunla ilgili anılar uyarıyla birlikte gelir. Benimle kaç kez yalnız buluştu? Kaç haftadır bizimle çalıştı, bilgi aktardı, kanlı Kızıl Onbaşı Eastree ile iletişim kurdu? Kaç kez tuzak kurma fırsatı buldu?

Yapamam. Buna bir anlam veremiyorum.

"Ve kimse beni takip etmedi.*Açıkça*kimse beni takip edemez. Seni kendi kendilerine öğrendiler. Rocasta'daki casuslarla ilgili bir şeyler tam olarak anlaşılamadı.”

"Demek Corvium'da hâlâ güvendesin, hâlâ*çalışma*onlar için? Gibi*onlardan biri*?"

Onun sabrı bir dal gibi kırılır. "Sana söyledim, ben Silver değilim!" o titreyen saniyede bir hayvan gibi hırlıyor. Bir adım geri atmak istiyorum ama kendimi sağlam, hareketsiz ve ondan korkmadan durmaya zorluyorum.*Gerçi buna her türlü hakkım var.*

Sonra kolunu dışarı çıkarıp titreyen parmaklarla elbisenin kolunu geriye doğru çekti. "Beni kes." Başını salladı ve ben daha sormadan sorumu yanıtladı. "Kesmek. Ben."

Bıçağı çizmemden çektiğimde parmaklarımın da onunki kadar kötü titremesi beni şaşırttı. Derisine bastırdığımda irkiliyor.*En azından acıyı hissediyor.*

Bıçağın altındaki kan şiştiğinde kalbimin atışı hızlanıyor.*Şafak kadar kırmızı.* "Bu

nasıl mümkün olabilir?"

Başımı kaldırdığımda onun yüzüme baktığını, bir şeyler aradığını gördüm. Bu arada gözlerinin parıldamasına bakılırsa sanırım buldu.

“Gerçekten bilmiyorum. Bunun ne olduğunu ya da ne olduğumu bilmiyorum. Sadece onlardan biri olmadığımı biliyorum. ben biriyim*senin*.”

Bir an için takımımı, ormanı, görevimi ve hatta önümde duran Shade'i unutuyorum. Yine dünya ipucu veriyor ama onun yapabileceği hiçbir şeyden değil. Bu daha fazlası. Bir değişim. Bir değişiklik. Ve bir*silah*kullanılacak olan.*Hayır, daha önce birçok kez kullandığım bir silah. Bilgi almak ve Corvium'a sızmak için. Gölge Barrow ile Kızıl Muhafız her yere gidebilir. Her yer.*

Protokoldeki tüm ihlallerime rağmen, daha fazla kural ihlalinden kaçınmaya çalışacağımı düşünürdünüz. Ama aynı zamanda,*bir tane daha ne yapacak*?

Parmaklarımı yavaşça bileğinin etrafında kapatıyorum. Hala kanıyor ama umurumda değil.*Uygun.*

“Kızıl Muhafızlara yemin edecek misin?”

Gülümsemesini bekliyorum. Bunun yerine yüzü taşa

dönüyor. "Bir şartla."

Kaşlarım o kadar havaya kalkıyor ki saç çizgimde kaybolabilir. "Muhafız pazarlık yapmaz."

"Bu Muhafızlara değil, sana bir ricamdır" diye yanıtlıyor. Göz açıp kapayıncaya kadar daha hızlı hareket edebilen bir adam, bir şekilde dünyanın en yavaş adımını atmayı başarıyor. Göz göze duruyoruz, mavi altınla buluşuyor.

Merak beni ele geçiriyor. "Ve bu?" "Adınız

ne?"

*Benim adım.*Diğerleri kendilerininkini kullanmaktan çekinmiyor ama benim için öyle bir şey yok. İsmimin hiçbir önemi yok. Yalnızca rütbe ve unvan gerçekten önemlidir. Annemin beni nasıl çağırdığının hiç kimse için bir önemi yok, en azından benim için. Bu her şeyden çok bir yük, onun sesini ve ilk günlerde yaşadığımız hayatı hatırlatan acı bir şey. Albay'a Baba denildiğinde ve Kızıl Muhafız, avcıların, çiftçilerin ve boş askerlerin boş hayaliydi. Benim adım annem, kız kardeşim Madeline ve onların mezarları artık kimsenin yaşamadığı bir köyün donmuş zeminine kazılmış.

Shade beklentiyle bakıyor. Parmaklarımın altında pıhtılaşan kana aldırış etmeden elimi tuttuğunu fark ettim.

"Benim adım Diana."

Bir kere olsun gülümsemesi gerçekti. Şaka yok, maske

yok. "Bizimle misin Shade Barrow?"

"Ben seninleyim Diana." "O

zaman ayağa kalkacağız."

Sesi benimkine katılıyor.

"Şafak kadar kırmızı."

AŞAĞIDAKİ MESAJ ÇÖZÜLDÜ

GİZLİ, ÜST İZİN GEREKLİ RED WEB Operasyonunun

34. Günü, Aşama 1.

Operatör: Kaptan REDACTED.

Tanım: KUZU.

Kökeni: Hareket halindeyken.

Hedef: REDACTED konumunda RAM, REDACTED konumunda COMMAND.

- CORVIUM'dan ayrılıp DELPHIE'ye gidiyoruz. Güzergah boyunca WHISTLE noktalarında mola veriliyor.

- Bir hafta içinde 2. Aşamaya geçmeyi planlayın.

- CORVIUM operasyonuna, CORVIUM yetkililerinin ormanda "haydutlar ve kaçaklar" olduğuna inandığını bildirin.

- Ekte, halen CORVIUM'da bulunan yeni yeminli ajan Aide B (isim: SHADOW) tarafından sağlanan, DELPHIE'de karaya oturan Hava Filosu hakkında ayrıntılı bilgi bulunmaktadır.

- Corp E'ye de yemin edilmesini öner.

- SHADOW'un SG bağlantısıyım ve öyle kalacağım.

- SHADOW, benim takdirime bağlı olarak CORVIUM'dan kaldırılacaktır.

- CORVIUM'a genel bakış: Çatışma sırasında öldürüldü: G. TYE, W. TARRY, R. SHORE, C. ELSON, H. “Big” COOPER

(5). Eylemde eksik: T. BOREEVE, R. BINLI (2).

Gümüş kayıp sayısı: Sıfır (0).

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK

ÇÖZÜLDÜ, ÜST İZİN GEREKLİ Operatör: Genel

DÜZELTİLDİ.

Tanım: DAVULCU.

Menşei: KOMUT, REDACTED'da.

Hedef: REDACTED konumunda RAM.

- Hava istihbaratı iyi. DELPHIE Operasyonu devam ediyor.

- ARCHEON ile Şehir #1 arasında çevrimiçi tren transiti.

- DAYbreak Operasyonu için 3 haftalık geri sayımı başlatın.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

— Kızınızın topları var. —DAVATÖR—

— Kız insanlarımızı öldürtüyor. -VERİ DEPOSU-

— Sonuçları açısından buna değer. Ancak tutumu arzulanan bir şeyi bırakıyor. —

DRUMMER—AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU ÇÖZÜLDÜ

GİZLİ, ÜST İZİN GEREKLİ RED WEB Operasyonunun

54. Günü, Aşama 2.

Operatör: Kaptan REDACTED.

Tanım: KUZU.

Menşei: Albanus, NRT.

Hedef: REDACTED konumunda RAM.

- BAŞKENT VADİSİ Düdükleri çevrimiçi oluyor. ALBANUS'ta yeminli WHISTLE ajanı WILL ile birlikte kaldırılmayı başlatacak.

- 2 haftada 30 varlık kaldırıldı.

- SHADOW hala CORVIUM'da çalışıyor. İstihbarat: Lejyonlar siper hatlarından uzaklaştırılıyor, boşluklar kalıyor.

YÜKSELİŞ, ŞAFAK KIRMIZI

Bu pis kokulu vagondan nefret ediyorum.

Eskrimci yaşlı Will, sanki koku için her şeyi yapabilirmiş gibi bir mum yakıyor. Bu sadece burayı daha sıcak, daha boğucu hale getiriyor, tabii eğer mümkünse. Kokunun yanı sıra kendimi rahat hissediyorum.

Stilts sakin bir köydür ve endişelenmeye pek gerek yoktur. Aslında burası Shade'in doğduğu yer. Kız kardeşi dışında evden pek bahsetmiyor. Ama onlara yazdığını biliyorum. Son mektubunu kendim "postaladım" ve onu daha bu sabah postaya bıraktım. Bir mektubun iletilmesi için orduya güvenmekten daha hızlı olduğunu söyledi ve haklıydı. Herhangi bir Kırmızı postanın bir yere ulaşması için geçen olağan ay yerine, onu yazdığından bu yana yalnızca iki hafta kadar zaman geçti.

"Peki bunun konuyla bir ilgisi var mı?*yeni kargo*yurttaşlarımın nehrin aşağısına ve karadan feribotla taşınmasını mı sağladınız? Harbor Körfezi'ne, değil mi?" Will bana dik dik baktı, gözleri onun yaşındaki birine göre çok parlaktı. Ancak vücudu gibi sakalı da geçen aya göre daha ince görünüyor. Yine de bir cerrahın hareketsiz elleriyle kendine bir fincan çay dolduruyor.

Daha da sıcak bir vagonda sıcak çay teklifini kibarca reddediyorum.*Nasıl uzun kollu giyiyor?*"Ne duydun?"

"Bu ve şu."

Sonuna kadar kurnazca, bu Düdükler. "Bu doğru. İnsanları hareket ettirmeye başlıyoruz ve Whistle ağı bu operasyonun ayrılmaz bir parçası oldu. Sizin de aynı gruba katılmayı kabul edeceğinizi umuyorum."

"Peki neden bunu yapacak kadar aptal olayım ki?"

"Eh, sen Kızıl Muhafızlara yemin edecek kadar aptaldın. Ama daha ikna edici olmaya ihtiyacınız varsa. . ." Gülümseyerek cebimden beş gümüş tetrark çıkardım. O onları kapmadan önce küçük masaya zar zor dokunuyorlar. Parmaklarının arasında kayboluyorlar. "Her ürün için daha fazlası."

Yine de aynı fikirde değil. Diğer Whistler'ın anlaşmalarını kazanmadan önce yaptığı gibi bir gösteri yapıyordum.

Ona kurnaz bir gülümsemeyle, "İlk reddeden sen olursun," dedim. "Ve ortaklığımız sona erecek."

umursamaz bir tavırla elini sallıyor. "Zaten senin gibiler olmadan da idare ederim."

"Böylece?" Gülümsemem genişliyor.*Will blöf yapmakta iyi değildir.*"Peki öyleyse, gidip senin yüzünü asla karartmayacağım. . . yine vagon."

Ben daha ayağa kalkamadan o beni durdurmak için ayağa kalktı. "Kimi taşımayı düşünüyorsun?"

Yakaladım seni.

"Varlıklar. Davamız için değerli olacak insanlar." Ben

onu izlerken parlak gözleri kararıyor.*Bir ışık oyunu.*

"Peki bu kararı kim veriyor?"

Sıcağa rağmen sırtımdan aşağıya soğuk bir parmak iniyor. İşte her zamanki yapışma geliyor

nokta. “Ben de dahil olmak üzere ülkenin her yerinde bu tür insanları bulmak için operasyonlar yapılıyor. Adaylarımızı değerlendiriyor, öneriyor ve onayını bekliyoruz.”

"Yaşlıların, hastaların ve askere alınacak çocukların sizin önerilerinizden hiçbirini yapmayacağını varsayıyorum. Gerçekten ihtiyacı olanları kurtarmanın hiçbir faydası yok.”

"Eğer değerli becerileri varsa..."

"Pah!" Will tükürüyor, yanakları kızarıyor. Öfkeli nefeslerle çayını yudumluyor ve bardağı bitiriyor. Ancak sıvı onu sakinleştiriyor gibi görünüyor. Boş bardağı bırakırken düşünceli bir tavırla çenesini eline dayadı. "Sanırım umabileceğimiz en iyi şey bu."

Başka bir kanal açıldı.“Şimdilik."

"Çok iyi."

“Ah, ve bu büyük olasılıkla burada bir sorun olmayacak, ama yarın göreceğiniz Silver'lardan uzak dururum. Mutlu olmayacaklar.”

*Yarın.*Bunun düşüncesi kanımı yakıyor. Albay ve Komutanın ne planladığını bilmiyorum, sadece benim yayınımı ve bayrağımızı dalgalandırmaya değer bir şeyi kapsadığını biliyorum.

"Bilmek istiyor muyum?" Will sivri bir gülümsemeyle merak ediyor. "Yapmak*Sen*Hatta

biliyor?" Açıkça gülmeliyim. "Çaydan daha güçlü bir şeyin var mı?"

Birisi vagonun kapısına vurmaya başlayınca cevap verme şansı bulamaz. Zıplıyor ve neredeyse bardağı kırıyor. Ustalıkla yakaladım ama gözlerim onun üzerinde. Eski bir korku ürpertisi içimi ürpertiyor ve hareketsiz oturup bekliyoruz. Sonra hatırladım.*Memurlar kapıyı çalmıyor.*

"Islık çalacak!" diyor bir kızın sesi. Will neredeyse rahatlayarak yere çöktü ve içimdeki gerilim ipi de serbest kaldı. Bir eliyle arabasını ayıran perdenin arkasına geçmemi işaret etti.

Ben de söyleneni yaptım ve o kapıyı açmadan saniyeler önce kendimi gizledim.

"Bayan Barrow!" Dediğini duyuyorum.

Bin kron. Yol kenarındaki meyhaneye doğru yürürken içimden küfrediyorum.*Her biri.* Neden bu kadar çirkin bir sayı seçtiğimi bilmiyorum. Kızla görüşmeyi neden kabul ettim? *Shade'in kız kardeşi, bu o olmalı*— daha az kafa karıştırıcıdır. Ama ona yardım edeceğimi söylemek mi? Arkadaşını kurtar, kurtar*o*askerlikten mi? Tanımadığım iki genç, büyük olasılıkla feribotlarını öldürecek hırsızlar mı? Ama içten içe nedenini biliyorum. Rocasta'da annesinden uzaklaştırılan çocuğu hatırlıyorum. Aynı şey bu gece bana yalvaran kızın önünde Shade ve iki ağabeyinin başına da geldi.*Mare, adı Mare.*Kendisi ve bir başkası, büyük ihtimalle erkek arkadaşı için yalvardı. Sesinde pek çok insanı duydum ve gördüm. Rokastanlı anne. Rasha, izlemek için duruyor. Tye, kaçmak istediği yere çok yakın bir yerde ölüyordu. Cara, Tarry, Shore, Big Coop. Hepsi gitti, hayatlarını riske attılar ve Kızıl Muhafızların her zaman ödediği bedeli ödediler.

Mare'nin parayı bulacağından değil. İmkansız bir görevdi. Yine de hizmetleri için Shade'e çok daha fazlasını borçluyum. Sanırım kız kardeşini zorunlu askerlikten kurtarmak onun istihbaratının karşılığında ödenecek küçük bir bedel olacak. Ve bana ne getirirse getirsin doğrudan amacına ulaşacak.

Tristan, Stilts ile yol meyhanesinin ortasında bana katılıyor. Onun ta orada olmasını, talihsiz takımımızın geriye kalan tek üyeleri olan Rasha, Little Coop ve Cristobel ile birlikte beklemesini bekliyordum.

"Başarılı?" Tabancayı kalçasında saklamak için ceketini dikkatle düzelterek soruyor. "Çok" diye

yanıtlıyorum. Kelimenin zorla çıkarılması şaşırtıcı derecede zordur.

Tristan beni burnumu sokmayacak kadar iyi tanıyor. Bunun yerine konuyu değiştiriyor ve Corvium radyosunu veriyor. "Barrow son bir saattir tıklıyor."

*Yine sıkıldım.*Shade'e kaç kez radyonun beni rahatsız etmesi için değil, resmi işler ve acil durumlar için kullanıldığını söylediğimi bilmiyorum. Yine de gülümsemeden edemiyorum. En azından Tristan'ın önünde dudaklarımı sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum ve radyoyla uğraşmaya başlıyorum.

Alıcıya tıkladım ve görünüşte rastgele noktalardan oluşan bir darbe gönderdim.*buradayım*, onlar söylüyor.

Yanıtı o kadar çabuk geliyor ki neredeyse radyoyu düşürüyordum.

"Farley, çıkmam lazım." Sesi küçük hoparlörden tiz ve tiz çıkıyor. "Farley'i mi? Corvium'dan uzaklaşmam gerekiyor."

Panik omurgamdan aşağıya doğru tırmanıyor. "Tamam," diye cevap veriyorum, zihnim son hızla uçuyor. "Kendin dışarı çıkamıyor musun?" Tristan olmasaydı bunu doğrudan ona sorardım. Neden kendini o kabus kalesinden atlayamıyor?

"Benimle Rocasta'da buluş."

"Tamamlamak."

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLMÜŞ, ÜST İZİN GEREKLİ RED WEB
Operasyonunun 56. Günü, Aşama 2.
Operatör: Kaptan REDACTED.
Tanım: KUZU.
Menşei: Rocasta, NRT.
Hedef: REDACTED konumunda RAM.
- ARCHEON bombalaması için tebrikler.
- ROCASTA'da SHADOW'u kaldırmak
için. YÜKSELİŞ, ŞAFAK KIRMIZI
AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK
ÇÖZÜLDÜ, ÜST GÜVENLİK GEREKLİ SHIELDWALL
Operasyonunun 60. Günü, Aşama 2.
Operatör: Albay ÇIKARILDI.
Tanım: RAM.
Menşei: REDAKT EDİLMİŞTİR.
Hedef: Rocasta'daki LAMB.
- İlerlemek. Onu DENEME'ye gönderin. En kısa sürede RED WEB'e dönün.
YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

Buraya gelmem beklediğimden uzun sürdü. Yalnız geldiğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Archeon'daki bombalamadan sonra seyahat etmek her zamanki kanallarımızla bile zorlaştı. Düdüklü kargo teknelerine ve nakliye araçlarına ulaşmak daha zordur. Ve şehirlere, hatta Rocasta'ya bile girmek hiç de kolay bir iş değil. Kızıllar şehre giren farklı kontrol noktalarında kimlik kartlarını ve hatta kanlarını ibraz etmek zorundalar; bu kontrol noktalarından ne pahasına olursa olsun kaçınmam gerekiyor. Kızıl Muhafızların varlığını tüm ülkeye duyurduğum videoda yüzüm maskelenmiş ve gizlenmiş olsa da işi şansa bırakamam.

Hatta o yayında açıkça görülen uzun sarı örgüyü ayırarak başımı bile kazıttım.

İkmal konvoyunda çalışan denizci Crance, beni gizlice içeri sokmak zorunda kaldı ve onun da bunu kabul etmesi için çok fazla arka kanaldan yardım alması gerekti. Buna rağmen şehre tek parça halinde girmeyi başardım, radyom sıkıca belimdeydi.

Kırmızı sektör. Marketgrove.

Shade'in buluşmak istediği yer burasıydı ve benim de oraya gitmem gerekiyor. Yüzümü kapatmaya veya kapüşonla kapatmaya cesaret edemiyorum, bu da kimseye kimliğim hakkında daha iyi bir ipucu verir. Bunun yerine, yüzümün videoda görülen bir kısmını gizleyen gölgeli gözlükler takıyorum. Yine de her adımda risk hissediyorum.*Risk oyunun bir parçasıdır.*Ama nedense korkum kendim için değil. Kızıl Muhafız için üzerime düşeni fazlasıyla yaptım. Şimdi ölebilirim ve başarılı bir ajan olarak kabul edilebilirim. Benim adım birisinin yazışmalarında yer alırdı, muhtemelen Tristan'ınki, Albay'ın okuması için noktalarla işaretlenmişti.

Acaba yas tutacak mı?

Bugün hava bulutlu ve şehrin ruh hali havaya yansıyor. Ve bombalama herkesin dilinde, herkesin gözünde. Kızıllar, umutlu ve üzgün olanların tuhaf bir karışımı, bazıları açıkça Kızıl Muhafız olarak adlandırılan şey hakkında fısıldaşıyor. Ama birçoğu, özellikle de yaşlılar, çocuklarına kaşlarını çatıyor, bizim saçmalıklarımıza inandıkları için onları azarlıyor, bunun halklarına daha fazla sorun getireceğini söylüyor. Durup tartışacak kadar aptal değilim.

Marketgrove, Kırmızı sektörün derinliklerinde ama hâlâ Gümüş Güvenlik görevlileriyle kaynıyor. Bugün silahları kılıfından ziyade ellerinde sinsi sinsi sinsi dolaşan kurtlara benziyorlar. Büyük şehirlerdeki ayaklanmaların haberlerini duydum, Gümüş vatandaşların ele geçirebildikleri her Kızıl'ın peşine düştüğünü, Kızıl Muhafızların yaptıkları için bulabildikleri herkesi suçladıklarını. Ama içimden bir ses bu memurların halkımı korumak için burada olmadıklarını söylüyor. Sadece korku salıp bizi susturmak istiyorlar.

Ama onlar bile fısıltıları

durduramıyor. "Onlar kim?"

"Kızıl Muhafız."

“Böylesini hiç duymadım.”

"Gördün mü? West Archeon alevler içinde—” “—

ama kimse yaralanmadı—”

“—daha fazla sorun getirecekler—”

“—daha da kötü zamanlar—”

"-bunun için bizi suçluyor-"

"Onları bulmak istiyorum."

"Farley."

Sonuncusu kulağımın kabuğuna vuran sıcak bir nefesti, sesi yüzüm kadar tanıdıktı. İçgüdüsel olarak dönüp Shade'e sarılıyorum ve bu ikimizi de şaşırtıyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim" diye mırıldandı.

Geri çekilirken, "Hadi seni buradan çıkaralım," diye mırıldandım. Ona doğru düzgün baktığımda son birkaç haftanın pek de iyi geçmediğini fark ediyorum. Yüzü solgun, ifadesi gergin ve gözlerinde koyu halkalar var. "Ne oldu?"

Kolumu kendi elinin arasına aldı ve ben de görev bilinciyle pazarda yürüyen kalabalığın arasından bizi yönlendirmesine izin verdim. Herhangi birine benziyoruz. "Fırtına Lejyonu'na, cepheye transfer."

"Ceza mı?"

Ama Shade başını sallıyor. “Bilgi aktarmak için değil. Sızıntının ben olduğumu ya da her şeyi Muhafızlara havale ettiğimi hâlâ bilmiyorlar. Hayır, bu düzen tuhaf.”

"Nasıl tuhaf?"

“Bir generalin isteği. Yukarı. İçin*Ben*, bir yardımcı. Hiç bir anlamı yok. aynen*başka bir şey* hiçbir anlam ifade etmiyor.” Gözleri keskin bir şekilde kısıldı ve başımı salladım. "Sanırım biliyorlar ve sanırım benden kurtulacaklar."

Zorlukla yutkundum ve fark etmemesini umuyorum. Ona olan korkum profesyonellikten başka bir şey olarak yorumlanamaz. “O halde önce seni idam edeceğiz, diyelim ki kaçtın ve kaçtığın için vuruldun. Eastree, diğer varlıklarda yaptığı gibi belgelerde tahrifat yapabilir. Ayrıca zaten seni başka bir yere taşımamızın zamanı geldi.”

"Bunun nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

“Sınırın öbür tarafındaki Duruşmaya gideceksin. Senin yeteneklerine sahip biri için bu çok zor olmasa gerek."

“Ben yenilmez değilim. Yüzlerce kilometre atlayamıyorum, hatta*gezinmek*kendimi bu kadar. Yapabilir misin?" diye mırıldandı.

Gülümsemem gerekiyor.*Crance'in çalışması lazım.*“Sanırım sana bir harita ve bir rehber

sağlayabilirim.” "Gelmiyor musun?" Kendime sesindeki hayal kırıklığını hayal ettiğimi söylüyorum.

"Önce halletmem gereken başka işler var. Dikkatli ol,” diye ekliyorum, ilerideki bir grup memuru fark ederek. Shade'in kolu benimkini sıkarak beni daha da yakınına çekti.*Mecbur kalırsa atlayacak ve ben yine çizmelerimin her yeri hasta olacak.*

"Bu sefer beni hasta etmemeye çalış," diye homurdandım, çarpık sırıtışını çizerek.

Ama onun korkmasına gerek yok. Memurlar başka bir yere, muhtemelen Red pazarındaki tek ekran olan kırık bir video ekranına odaklanmış durumdalar. Resmi yayınlar için kullanılıyor ama izledikleri şeyle ilgili resmi bir şey yok.

"Queenstrial'ın bugün olduğunu unutmuşum" diyor içlerinden biri, gözlerini kısarak bakmak için öne doğru eğilirken.

resim. Zaman zaman bulanıklaşıyor. “Bizim için daha iyi bir set olamazdı değil mi Marcos?”

Marcos sinirden griye döndü. “Burası Kızıl sektör, ne bekliyordun? Bu tatmin edici olmazsa turlara geri dönebilirsiniz!”

*Kraliçe Departmanı.*Bu kelimeyle ilgili bir şeyler hatırlıyorum. Norta hakkındaki brifingde, buraya gönderilmeden önce Albay'ın bana okuttuğu, bir araya getirilmiş bilgi paketi. Prenslerle ilgili bir şeyler; gelin seçmek belki. Bu fikir karşısında burnumu kırıştırdım ama yaklaştıkça gözlerimi ekrandan ayıramıyorum.

Üzerinde siyah deri giymiş bir kız, hikayeli yeteneklerini sergiliyor.*Magnetron* Düştüğü arenanın metalini manipüle ederken bunu fark ettim.

Sonra ekran boyunca kırmızı bir ışık damlacıkları elektrik kalkanına sert bir şekilde inerek magnetron kızını, ekranını izleyen Gümüş elitlerin geri kalanından ayırıyor.

Memurlar hep birlikte nefeslerini tutuyorlar. Hatta biri arkasını dönüyor. Sanki hasta olacakmış gibi, "Bunu görmek istemiyorum," diye inliyor.

Shade olduğu yerde sabitlenmiş, gözleri ekrana dikilmiş, kırmızı lekeyi izliyordu. Tutuşunu sıkılaştırıp beni bakmaya zorladı.*Lekenin bir yüzü var. Onun kızkardeşi.*

Mare Barrow.

Yıldırım onu bütünüyle yutarken bana karşı soğuk davranıyor.

"Onu öldürmesi gerekirdi."

Shade'in elleri titriyor ve diğerlerinin onu takip etmesini engellemek için ara sokakta çömelmek zorunda kalıyor. Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, bir elim titreyen kolunun üzerinde.

"Onu öldürmesi gerekirdi," dedi yeniden, gözleri kocaman açılmış ve çukurlaşmış halde.

Sahneyi kafasında tekrar tekrar canlandırdığını bilmek için sormama gerek yok. Küçük kız kardeşi Queenstrial arenasına düşüyor. Her koşulda ölümüne. Ama Mare ölmedi. Kameraya elektrik çarptı ama ölmedi.

Yüzünü yüzüme çevirerek, "O yaşıyor Shade," diyorum. “Kendini gördün, o kalktı ve koştu.”

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Şimdi şakayı takdir etme zamanı değil. “Sana aynı şeyi bir kez sormuştum.”

"O zaman o da farklı." Gözleri kararark yüzümden uzaklaşıyor. “Ve o yanında*onlara*. Ona yardım etmeliyim.”

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama şoku henüz geçmemiş. Elimden geldiğince yavaşça aşağıya inmesine yardım ediyorum ve bana yaslanmasına izin veriyorum.

"Onu öldürecekler Diana," diye fısıldıyor. Sesi kalbimi kırıyor. "Şu anda bunu yapıyor olabilirler."

“Her nasılsa bunu yapacaklarını sanmıyorum. Yapamazlar. Herkes onu yıldırımdan sağ kurtulan Kızıl bir kız olarak gördükten sonra değil.*Önce açıklamaları gerekecek. Bir hikaye bul. Tıpkı artık yapamayacaklarından emin olana kadar bizi örtbas ettikleri hikayeler gibi.*“Bugün kendi bayrağını dikti.”

Aniden sokak çok küçük geliyor. Gölge, yalnızca bir askerin toplayabileceği bir bakış atıyor. "Kız kardeşimi orada yalnız bırakmayacağım."

“O olmayacak. Bundan emin olacağım.”

Gözleri sertleşiyor, içimde hissettiğim kararlılığı yansıtıyor. "Ben de öyle

yapacağım."

AŞAĞIDAKİ MESAJIN KODU GİZLİ OLARAK

ÇÖZÜLMÜŞTİR, KOMUTANLIK İZNİ GEREKLİ YILDIRIM

Operasyonunun 2. Günü.

Operatör: Kaptan REDACTED.

Tanım: KUZU.

Menşei: Summerton, LL.

Hedef: REDACTED'daki KOMUTANLIK.

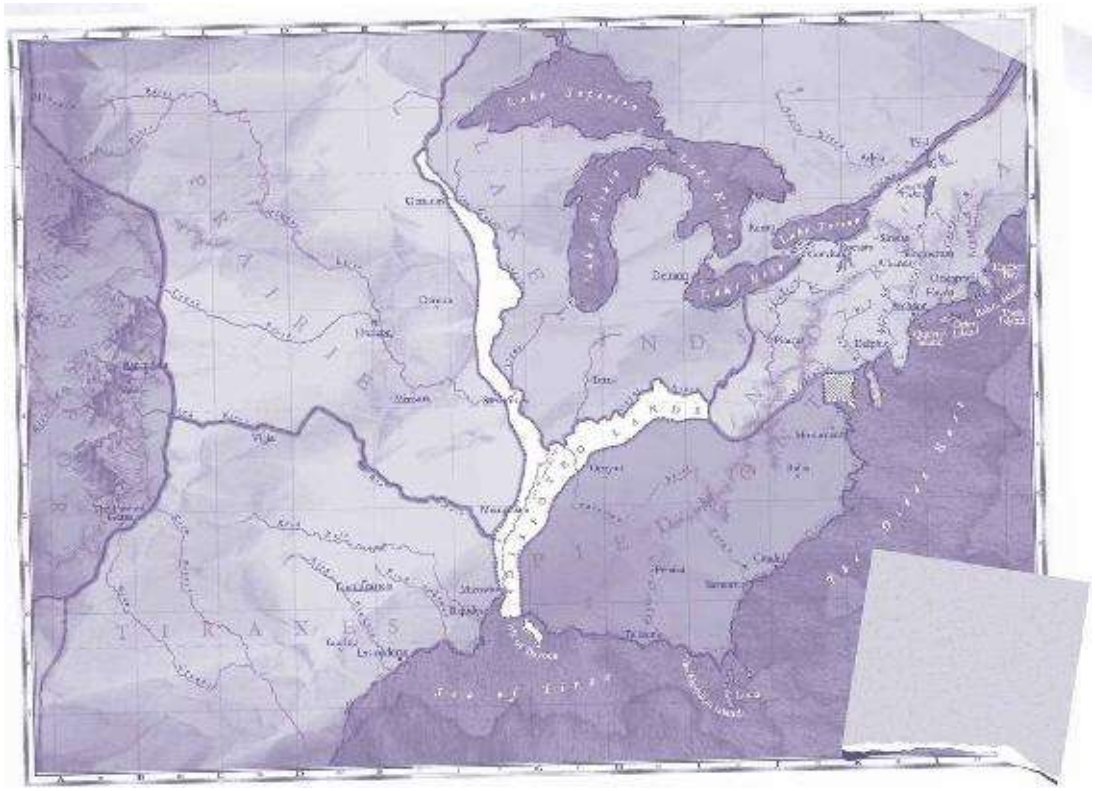
- Operasyon sürüyor. MARE BARROW, ALBANUS'taki WHISTLE WILL ve BONES ile temas kurarak SG'ye yemin etti. SHADOW kaldıracı başarılı.

- Operatör MAIDEN, HALL OF THE SUN'daki bağlantısı olarak hareket edecek.

- Operatör STEWARD, HALL OF THE SUN içinde işe alım için yeni varlıkla ilgili olarak temasa geçti, daha fazlasını araştıracak.

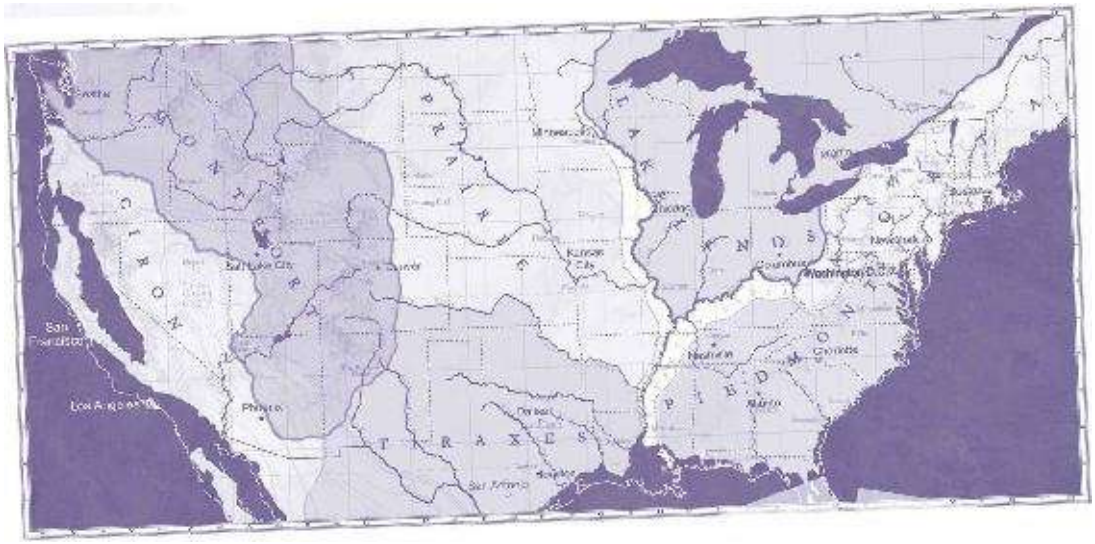
YÜKSELİŞ, ŞAFAK KADAR KIRMIZI.

Cascade
Bronco
Paradise Valley
Foursculls
Lightning Rod
Solest
Amancar
Crowwater
Desert
Ascendant
Vale
Grand Guardian
The Painted Gates
Monica
Western Ocean
The Cascade Mountains
The Crown Mountains
The Grand Desert
The Lagamare
CIRON
PRAIRIE
Missouri River
Arc River
Green River

Delphie'deki arşivlerden, Nortan İç Savaşı öncesi kıtanın haritası.

— JJ

Delphie, Horn Mountain ve kendi koleksiyonumdaki kaynakları kullanarak, kendi dünyamızın altındaki eski dünyanın haritasını yeniden oluşturmak için elimden geleni yaptım. Bu yalnızca bir ilk girişim ve uzun süredir kayıp olan sınırları ve şehirleri doğru bir şekilde dahil etmek için daha fazla araştırma yapılması gerekiyor.

— JJ

KITA HÜKÜMETLERİNE GENEL BAKIŞ

JULIAN JACOS tarafından derlendi ve değerlendirildi

NOTLAR:

Kıta hükümetlerinin koleksiyonu, hem Delphie'deki Nortan tarihi arşivlerinden hem de Horn Dağı'ndaki Cumhuriyet kasalarından alınmıştır. Ciron, Prairie'nin bazı kısımları ve Tiraxes hükümetleri hakkındaki son bilgiler yalnızca Yarık'ın Ayrılmasından önceki 321 NE'nin başlarına kadar doğrulanabilir. Bu nedenle bu genel bakışı söz konusu yıla kadar tüm uluslar için özetledim.—J. Jaco'lar

NORTA KRALLIĞImutlak monarşidir; burada en yüksek otorite tek bir hükümdar tarafından muhafaza edilir. Kalore Hanesi'nin Gümüş yakanları tacı üç yüz yıldan fazla bir süredir kontrol ediyor. Onlarınki, Norta'yı modern bir devlet olarak kurulduğundan bu yana yöneten tek hanedandır.

Hafifçe söylemek gerekirse.

KRAL MAVEN CALORE şu anda Norta'nın on sekiz yaşındaki hükümdarıdır ve babası KRAL TIBERIAS VI öldürüldüğünde tahtını miras almıştır. Ağabeyi VII. TIBERIAS cinayetle suçlandı ve idamdan kaçtıktan sonra Norta'dan kaçtı. Norta'nın bazı çevrelerinde VII. Tiberya meşru kral olarak görülüyor ve bu da Kral Maven'in genç saltanatının istikrarsızlığını artırıyor.

Kral Maven, Göl Toprakları ile komşu ülkeler arasında onlarca yıldır süren savaşı sona erdiren bir barış anlaşması imzaladı. Kraliçe Cenra ve Göller Bölgesi Kralı Orrec'in ikinci kızı Prenses Iris Cygnet ile evlenecek.

Ulusal hükümete katılım, Norta'nın soyluları olan Yüksek Evlerin üyeleriyle sınırlıdır. Bölgesel yönetimler aileler arasında miras alınır ve bir bölgenin bir evden diğerine el değiştirmesi çok nadirdir. Krallığın sekiz bölgesinin valileri hükümdarla düzenli olarak bir araya geliyor ve onlara bölgeleri üzerinde büyük kontrol veriliyor. Bununla birlikte, her Yüksek Hanenin üst düzey Lordları ve Leydilerine, şu anda sayıları yirmi üç kişiden oluşan daha fazla komuta verilmektedir. Hepsi konseyde krala tavsiyelerde bulunur; bazı haneler ailelerinin, bölgelerinin ve kaynaklarının gücüne bağlı olarak daha fazla nüfuz sahibidir.

Son elli yılda yalnızca Jacos Hanesi böyle muhteşem bir başarıya imza attı.

Toplum, Gümüşleri Kızıllardan ayıran kan paylaşımına göre yapılandırılmış ve daha sonra organize edilmiştir. Gümüşler ayrıca soylular ve sıradan sınıfa da ayrılır, ancak soylular ile halk arasındaki evlilikler nedeniyle bu tabakalaşma bulanıklaşabilir.

sıradan Silvers yasa dışı değildir. Sıradan Gümüşler için yukarıya doğru hareketlilik beceri, servet birikimi veya evlilik yoluyla mümkündür.

Mümkün ama tavsiye edilmez.

Kızıl toplum tamamen kısıtlanmıştır ve hükümette temsil edilmemektedir. Norta'nın Kızıl vatandaşları, on sekiz yaşın üzerindeki tüm Kızılların Nortan ordusunda çalıştırılmasını veya askere alınmasını gerektiren zorunlu askerlik yasalarına tabidir. İş kıtlığı, tekniker Kızılların askere alınmasının, doğdukları şehri terk etmelerinin veya mesleklerini değiştirmelerinin yasak olduğu teknoloji şehirleri dışındaki Kızıl toplulukların çoğunda bir sorundur. Zorunlu askerlik, terhis edilmeden önce izin aralıklarıyla veya bir Red'in yaralanma nedeniyle artık fiziksel olarak hizmet edemeyecek duruma gelmesiyle birlikte birkaç on yıl sürer.

Mesleklerine veya zorunlu askerlik hazırlıklarına odaklanma eğiliminde olan Kızıllar arasında eğitim genellikle zayıftır. Norta'da kırmızı seyahat dışarıdan kısıtlanmıştır ancak tam olarak uygulanması imkansızdır. Güney sınırındaki Kızılların, Gümüş ağırlıklı bir hükümete sahip olmayan tek sınır ülkesi olan İhtilaflı Topraklar'a girmeleri duyulmamış bir şey değil.

Veya herhangi bir hükümet.

Karaborsalar, suç örgütleri ve yeraltı ticareti, Kızıl çoğunluklu topluluklarda gelişiyor. Harbor Körfezi gibi şehirlerde Kızıl topluluklar, Gümüşlerin yapamayacağı yerlerde kendi yasalarını ve uygulamalarını sürdürerek kendilerini örgütlüyorlar.

Kan evlilikleri yasa dışıdır ve kan ayrımının her iki tarafında da karışma hoş karşılanmaz. Doğumdan sonra Kızıllar kan kaydına tabidir. Kan örnekleri, belirtilen izleme ve kontrol amacıyla Nortan hükümetine veriliyor. Bununla birlikte, kan kaydının birkaç on yıl önce, Nortan yetkililerinin Kızıl nüfusta yeni kan fenomenine yol açan bir değişimin başladığının anlaşılmasıyla başladığı öne sürüldü.

GÖLLER KRALLIĞImutlak monarşidir; burada en yüksek otorite tek bir hükümdar tarafından muhafaza edilir. Cygnet Hanesi'nin Gümüş perileri şu anda Göl Toprakları'nın tahtını elinde tutuyor. Hanedan oldukça büyük; hem KRALİÇE CENRA hem de KRAL ORREC Kuğu ağacının farklı dallarından geliyor. Kraliçe Cenra yönetici hükümdardır ve Göl Toprakları'nda gelenek olduğu üzere onun varisi PRENSES TIORA'nın soyunun devamını sağlamak için Göl Toprakları sınırlarını terk etmesine izin verilmemektedir. Kraliçe Cenra'nın kendisi de çok ihtiyaç duyulan zamanlar dışında kendi ülkesinde hapsedilmiştir.

Göl Toprakları'nın Gümüşleri son derece dindardır; inançları düzinelerce meçhul, isimsiz, her şeye gücü yeten tanrılardan oluşan bir panteona dayanır. İnsanlar genellikle su veya çeşmelerin etrafına inşa edilen türbelerde ibadet ederler. Lakeland dininin kökleri hem dengeye hem de öbür dünyaya dayanmaktadır. Silver Lakelandlılar ölülerini yeteneklerine gömüyorlar ve kötü hayatlar yaşayanların öbür dünyada cezayla karşılaşacakları söyleniyor. Kızıl Lakelandlılar bu inancı takip etmiyorlar ve dinleri hakkında çok az şey biliniyor. İnanmadıkları için değil, inançları çok olduğu ve toplum içinde dikkatle korunduğu için.

Lakelands ve Norta arasında uzun süredir devam eden savaş bir barış anlaşmasıyla sona erdi

Kral Maven tarafından önerildi. Daha sonra, her iki ülkede de gelişen Kızıl isyana karşı ittifak halindeki uluslar arasında yeni bir bağ kurmak için Prenses Iris Cygnet ile evlendi. Bir Kızıl isyan örgütü olan Kızıl Muhafız, Göl Toprakları'nda kurulmuş ve her iki ülkeyle savaşmak için Nortan sınırına sızmıştı.

---

onların tanımına göre

Çalkantılı geçmişlerine rağmen, Norta ve Lakelands'in benzer toplumları var; asil Gümüşler hükümette görev yapıyor, sıradan Gümüşler çok az ama hala var olan yukarı doğru hareket kabiliyetine sahip ve ciddi şekilde kısıtlanmış Kızıl vatandaşlar var. Lakelands'te Norta'ya göre daha az teknoloji kasabası var ve çoğunlukla Kızıl işçilerini tarım işlerinde çalıştırıyorlar. Göl Toprakları'nda bol miktarda yiyecek var, ancak Kızıl topluluklarda elektrik kıt.

PIEDMONT PRENSİBİoligarşik bir aristokrasidir. Ulusun hükümeti, her birinin kendi toprakları, aileleri ve kaynakları emrinde olan hükümdar prensler ve prensesler tarafından paylaşılır.

Sonuçta Piedmont'un yönetimi ülkedeki en güçlü prens veya prensese devredilir. Oligarşi bu konumu halk oylamasıyla seçebiliyor, ancak bazen bu makam askeri güçle de alınabiliyor. Şu anda bu unvan, kıyıya ve verimli tarım arazilerine değerli erişimi olan, Piedmont'un en büyük holdingi olan Lowcountry'nin PRENS BRACKEN'ine ait. Piedmont'taki diğer sıralamadaki Gümüş soylular arasında PRINCE DENNIARDE, PRINCESS ANA ve PRINCESS MARRION yer alır. Bracken'in en güçlü destekçilerinden biri olan PRENS ALEXANDRET, Norta'nın sarayını ziyaret ederken öldürüldü ve Norta ile Piedmont arasında bir zamanlar güçlü olan ittifak üzerinde aşırı bir baskı oluşturdu.

Kuzeydeki hükümdarların haberi olmayan Prens Bracken şu anda Montfort Cumhuriyeti'nin yardımıyla Kızıl Muhafızların kontrolü altında. Kapsamlı kaynakları Scarlet Guard ve Montfort'un emrindedir. Lowcountry'deki askeri üssü her ikisi için de doğudaki ilk sağlam dayanak noktasıdır.

Norta ve Lakelands'te olduğu gibi, Piedmont'ta da Kızılların yaşamları ciddi biçimde kısıtlanmış durumda ve nüfus büyük ölçüde tarımda veya endüstriyel üretimde çalışıyor. Piedmont ayrıca hem ordularını güçlendirmek hem de Kızıl nüfusun büyüklüğünü kontrol etmek için zorunlu askerlikten yararlanıyor.

PRAIRIE ÜLKELERİBüyük ölçüde genişleyen coğrafyaları ve merkezi nüfus eksikliği nedeniyle doğudaki komşularıyla karşılaştırıldığında tuhaflar. Hükümetleri ancak feodal bir kraterokrasi olarak tanımlanabilir. Güçlülerin iradesi sonsuz ovalara hükmeder. Savaş ağaları ve savaş leydileri, çeşitli derebeyliklerini güç ve kurnazlıkla kontrol ederler ve topraklar genellikle nesilden nesile Gümüş soylar arasında geçer. Bir savaş ağasının oğlunun, babasının topraklarının kontrolünü kazanması kadar kaybetmesi de muhtemeldir. Bu nedenle, Bozkır topraklarının Gümüşleri için soylar ve hanedanlar o kadar önemli değildir. Bazen Prairie yöneticileri kendi soylarının dışından halefleri bile evlat edinir veya seçerler.

Prairie'de kendi yöneticileri tarafından kontrol edilen dört büyük bölge vardır. Bir rüzgar dokumacısı olan Savaş Hanımı HENGE, Ark Nehri'nden Crane'in kuzeyindeki ovalara kadar hüküm sürüyor

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

SANDHILLS olarak bilinen nehir. Onun derebeyliği, hem çatışmada hem de barışta, Montfort'tan sürülen Gümüş akıncılarıyla düzenli olarak mücadele ediyor. Ovanın ortasında bir kaya oluşumu olan PARATONER'de küçük bir şehir kuruyor.

Montfort istihbaratına dayanmaktadır.

Daha kuzeyde, taş derili Savaş Lordu CARHDON, dört adamın devasa kafalarının oyulmuş olduğu kutsal ve garip bir dağın merkezinde yer alan, FOURSKULLS olarak bilinen geniş bölgeyi yönetiyor. Erozyon onları çatlamış ve parçalanmakta olan hayaletlere dönüştürmüş, isimleri ve yüzleri zamanla kaybolmuştur.

Hala temiz değil

Bu bir meydan okuma mı?

Hızlı Savaş Lordu RIONO, Prairie'deki en değerli tarım arazilerinden bazılarını kontrol ediyor ve Mizoura şehrini yönetiyor. Bölgesi THE HEART, İhtilaflı Topraklar ile çalkantılı bir sınırı paylaşıyor ve derebeyliğinden kaçmaya çalışan Kızılları infaz ettiği biliniyor. Kalp, Prairie topraklarının, Tiraxes'in, Piedmont'un, Göller Bölgesi'nin ve İhtilaflı Topraklar'ın birleştiği yerde bulunuyor ve burayı kaotik bir yer haline getiriyor.

Son olarak, bir peri olan Savaş Leydisi NEEDA, Büyük Nehir boyunca İhtilaflı Topraklar ve Göller Bölgesi ile ince bir sınırı paylaşarak Geminas şehrinin AYNALARI bölgesini yönetiyor. Needa'nın Göl Toprakları'nın yöneticileri Cygnet Hanesi'nin uzak kuzeni olduğu söyleniyor ve Kızılları sınırı geçip kendi tımarhanesinde çalışmaya açıkça teşvik ediyor.

Prairie topraklarındaki kızıllar genellikle doğdukları topraklara bağlıdırlar ve o tarlayı veya ovayı yöneten Gümüşlere aittirler. Gümüşler de, feodal hiyerarşideki Savaş Lordları ve Savaş Kadınları'na kadar lordlarına sadakat borçludur. Bu nedenle Prairie'deki Kızılların çoğu köleliğe mahkumdur ve çok az eğitimlidirler. Yaşam süreleri komşu ülkelerdeki emsallerinden daha kısadır ve İhtilaflı Topraklardaki Kızılların çoğu Prairie'den gelen mültecilerdir.

ÖZGÜR MONTFORT CUMHURİYETİGümüş derebeyleri ve hükümdarlar tarafından yönetilen birkaç küçük dağ krallığının çöküşünden oluştu. Yeni hükümet, kan ayrımının her iki tarafındaki insanların temsiline güveniyor. Temsilciler, Kırmızı ve Gümüşlerin eşit bir şekilde bölündüğü Halk Meclisi'nde görev yapmak üzere Cumhuriyet içindeki topluluklardan seçilir. Devlet başkanı başbakan olarak biliniyor ve ilk başbakan doğrudan Halk Meclisi tarafından seçilirken, sistem ulusal oy kullanacak şekilde genişletildi.

Şu anda, PREMIER DANE DAVIDSON'un Özgür Cumhuriyet'in lideri olarak görev süresinin bitmesine birkaç yıl kaldı. O, Norta'da doğmuş ve yeni kanları yok etmeye çalışan Nortan ordusundan kaçtıktan sonra Montfort'a kaçan bir yeni kan kalkanıdır.

Montfort, kıtada kan eşitliğine sahip tek ülke olarak benzersiz bir konumdadır ve bu ancak topyekun bir iç savaştan sonra mümkün olmuştur. Dağ krallıklarının çöküşü ve Montfort'un kurulmasının ardından Cumhuriyet'te kalmayı seçen Gümüşler

yeni statükoyu koruyacağına dair yemin etti. Savaş öncesinde veya sırasında işlenen suçlar için af çıkarıldı. Bu yaklaşım, Cumhuriyet lehine tahtından feragat eden eski TETONIA krallığının Gümüş prensi LEONIDE RADIS tarafından savunuldu. Şu anda Meclis'te temsilci olarak görev yapıyor.

Ve eğer içgüdülerim doğruysa gelecekte de birinciliğe aday olacağım.

Kuzeybatıdaki hala kaotik volkanik aktivite ve Cironian sınırındaki çorak Büyük Çöl nedeniyle Montfort nüfusunun çoğunluğu doğuda toplanmıştır. ASCENDANT'ın başkenti en büyük şehirdir ve onu CROWNWATER, BRONCO ve THE PAINTED GATES takip eder. Liman kenti CASCADE, Batı Okyanusu'ndaki tek Montfortan limanıdır.

Hem coğrafya hem de ulusal sınırlar nedeniyle, Özgür Cumhuriyet'e ulaşmayı ümit eden herkes için Montfort'a geçiş çok zordur. Bununla birlikte, çoğunluğu komşu Prairie'den olmak üzere büyük göçmen popülasyonları mevcuttur. Montfort, kan eşitliğine sahip bir toplumu kabul etmek isteyen herkese açık sınır politikasını sürdürüyor. Göç eden Gümüşler, Kızıllara göre daha fazla incelemeye tabidir ancak Özgür Cumhuriyet'te memnuniyetle karşılanırlar. Tüm insanların eşitliğini emreden kan kanunlarını sürdüreceklerine ve aynı zamanda kırmızı kanlı insanların değerini düşürmeye yönelik konuşma ve eylemleri kısıtlayacaklarına yemin etmeleri gerekiyor. Kan eşitliğini bozmaya çalışan Silver'lara yönelik cezalar, sürgünden idama kadar uzanan sert caydırıcı cezalardır.

Başbakandan bir ziyaret ayarlamasını istemeliyim.

Montfort'un yeni kan vatandaşlarının en yüksek nüfusa sahip olduğu bildiriliyor, ancak Gümüş liderliğindeki ülkeler ya yeni kanların varlığını tanımadığı ya da onları kaydetmeye başlamadığı için bu sayıyı tespit etmek imkansız. Yeni kanların çoğu mülteci ve büyük olasılıkla evlat edindikleri evlerini savunmak için Montfortan ordusuna katılacak.

Montfortan ordusu, büyük ölçüde Horn Dağı'nın mahzenlerinde saklanan bilgiler sayesinde teknolojik açıdan oldukça ileri düzeydedir. Özgür Cumhuriyet ayrıca asker alımını da destekler ve vatandaşların çoğu belirli bir kapasitede orduda görev yapar veya görev yapar. Montfort'u kurmaya yönelik savaşlar çoğu zihinde taze ve vatandaşların çoğu kendi yaşam tarzlarını ezilen Kızıl kardeşlerine yaymaya hevesli. Montfortlular ülkelerinin gururunu ve dünyayı özgürleştirme görevini paylaşıyorlar.

Lakelands gibi,**CIRON**güçlü bir şekilde dine dayalıdır ve krallık hem monarşi hem de teokrasidir. Hükümdar ve Güneş'in Sesi olarak bilinen dini lider birlikte hüküm sürüyor. Taç giyme töreninden önce, Ciron'un müstakbel hükümdarının Ses tarafından kutsanması ve kabul edilmesi gerekiyor; bu da yüzyıllar boyunca birçok ardıl krize yol açmıştır. Ciron, kıtadaki en uzun süredir devam eden monarşiye sahiptir; hanedanlığı, Gümüşlerin daha az olduğu ve topraklarında tanrı olarak tapınıldığı zamanlara, bin yılı aşkın bir geçmişe dayanmaktadır.

Ciron'un şu anki kralı, uzun süredir devam eden Finix Hanedanlığı'nın yakıcı ILFONSO FINIX'idir. Güneşin Sesi, hiçbir soylu soyundan gelmeyen yetenekli bir gölge olan Gümüş kadın SERANNA'dır. Hem tacın hem de dini makamın sırasıyla bir yakıcıya ve bir gölgeye geçmesi gerekir; çünkü ateş ve ışık, insanlığın yeryüzünde güneşe en yakın olduğu yerlerdir.

Montfort'ta olduğu gibi Ciron'un kuzeybatı kıyısı da büyük miktarda volkanik aktiviteye maruz kalıyor. Lagamara olarak bilinen büyük iç deniz, Ciron dini için kutsal olmasının yanı sıra ekonomilerinin de merkezidir. Kıyıları tarım için inanılmaz derecede verimlidir, deniz balıkçılığı endüstrisi ise deniz boyunca gelişmektedir.

Kızıllar hem çiftliklerde hem de denizde çalışıyor; popülasyonları kıyıdaki balıkçı topluluklarının yanı sıra şehrin eteklerinde de yoğunlaşıyor. Kızıllar şu anda zorla askere alınmıyor olsa da Ciron'un savaş zamanlarında bunu yaptığı biliniyor. Büyük Çöl'ün sert iklimi nedeniyle birçok Kızıl asla Montfort'a geçmeye kalkışmıyor ya da bunu yaparken ölüyor.

Hem Güneşin Sesi hem de monarşi, Lagamara sınırındaki devasa yarımadanın ucundaki kutsal bir yer olan Solest şehrinde bulunuyor. Buradan vatandaşlar hem güneşin doğuşunu hem de batışını görebiliyor, bu kutsal zamanlarda güneşe ibadet edebiliyor.

Hem mesafe hem de Büyük Çöl nedeniyle Ciron, doğu ülkelerinin savaşlarından büyük ölçüde uzaklaştırılmıştır. Çoğunlukla güney sınırları boyunca Tiraxes ile ilgileniyorlar ve Montfort'a karşı titrek bir tarafsızlık sürdürüyorlar.

TIRAXLARIN KRALLIĞIgücün, krallığı birlikte yöneten üç Gümüş hanedanının üç çocuğuna verildiği bir triarşidir. Her Kral veya Kraliçe Triarch kendi topraklarını korurken, savaşa girip girmeme gibi krallık için genel kararlar oybirliğiyle alınmalıdır. Krallık çok geniş olduğundan ve değişken hava ve manzaraya sahip olduğundan, büyük yerleşimlerin dışındaki Kızıllar, Gümüş derebeyleri tarafından genellikle yalnız bırakılır. Batı sınırı boyunca ve güney çölünün derinliklerinde yalnızca Kızılların yaşadığı yerleşim bölgelerine dair söylentiler var.

O zaman hiçbir karar alınmaz.

Batının Kraliçe Üçlüsü MAILUNA TORMAS, Rion Pecosa'nın batısında, Ciron'la güneybatı sınırına kadar olan çölü, dağları ve otlakları yönetir. O da soyunun geri kalanı gibi bir fırtınadır; normalde çorak olan topraklarının canlandırıcı yağmur fırtınaları ve seller altında gelişmesine olanak tanıyan bir yetenektir. Tormas hattı geçen yüzyılda Tiraks çölünün bazı kısımlarını dönüştürerek onları tarıma uygun hale getirdi.

Kuzeyin Kral Triarch'ı, yüz yaşının çok üzerinde olan ancak yetenek konusunda o kadar yetenekli ki yaşlanmayan ve neredeyse ölümsüz kılınan kan şifacısı AMBROSIN'dir. Ambrosin, Norta'yı kendi başlarına yöneten iki kadından biri olan Kraliçe ANDURA CALORE'un oğludur. Kraliçenin oğlu olmasına rağmen babasının kan iyileştirme yeteneklerini miras aldı ve bu nedenle Kalori mirasından çıkarıldı. Kendisini reddeden evi kabul etmek için soyadını tanımadı ve kaderini başka yerde aradı. Prairie sınırından Rion Roja'ya kadar hüküm sürüyor ve başkenti VIGIA sıklıkla Sandhills'lerin, akıncıların veya bazen birlikte çalışan her ikisinin saldırısına maruz kalıyor.

Midland'ın Kraliçe Triarch'ı BELLEZ ALLIRION, üç triarch'ın en güçlüsüdür ve Tiraxean nüfusunun çoğunluğunu başkenti Cuatracastela'dan yönetmektedir. Toprakları Tiraxean sahilinden Rion Roja ve Rion Pecosa arasındaki iç kısımlara kadar uzanıyor. O sadece yakın geleceği görebilen yetenekli bir göz değil, aynı zamanda Kraliçe Triarch güney bölgelerinde güzelliğiyle ünlüdür.

Tiraxes, İhtilaflı Topraklar'ın suç örgütleriyle açıkça ticaret yapan tek ülkedir. Kral Triarch Ambrosin'in, nehir kaçakçılarıyla birlikte gemilerinin Büyük Nehir boyunca tam hareket etmesine izin veren bir anlaşması bile var.

TARTIŞMALI TOPRAKLARanarşidir.

Cazip

ARKADAKİ DÜNYA

BİR

Ashe

Henüz yirmi yaşındayım ama mürettebat ve kaptan olarak sayısız zor günlere tanık oldum. Her zaman aynıdırlar.

Bu da diğerleri gibi başlıyor. Meşgul, pis kokulu, gürültülü. Yüzlerden ve dalgalanan ellerden oluşan bir deniz, nehrin Lakeland tarafındaki dağınık rıhtım boyunca uzanıyor; yüzlerce ağız yalvararak açık, parmakları dolu cüzdanları ya da işe yaramaz kağıt para yığınlarını tutuyor. Pek çok sesle yalvarıyorlar, hepsi aynı şeyi soruyor.*Bizi götürün. Bizi nehrin aşağısına getirin. Beni geldiğim yön dışında herhangi bir yöne, batıya, güneye veya kuzeye taşı.*Yanan bir sal üzerinde iplere doğru koşmaya çalışan fareler gibi.

Eskiden sadece nehrin aşağısına bakan ve Taç Toprakları'nın Gümüş egemenliğinden ayrılmaya hevesli olan Kızıllar vardı. Özgür Topraklar'a ve kötü şöhretli Nehir Adamlarına göğüs gererek, geride bıraktıkları hayattan daha iyi bir yaşam arayışındalar. Artık değil. Doğu krallıklarında hastalık gibi yayılan bir savaş var. Silver'lar bile bundan muaf değil. Daha azı koşuyor ama koşanlar da bizimle aynı şekilde koşuyor. Bunu bir şekilde rahatlatıcı buluyorum.

Nehir adamlarının çoğu Kızıl'dır. Aramızdaki birkaç Gümüş daha güneyde, Tiraxean sınırında ya da Büyük Nehir üzerindeki birkaç yerleşik şehirde yaşıyor. Bu kadar kuzeyi rahatsız etmiyorlar. Zamanlarına ya da akrabalarıyla yüzleşme riskine değmez. Kime bağlılık sözü verirlerse versinler, bencil korkaklardır onlar, yalnızca yenebileceklerini bildikleri şeylerle savaşmaya isteklidirler.

Ve birçok Kızıl Nehirli, Silver'ları tekneye almıyor. Çoğumuz onlardan nefret ediyoruz, yeteneklerinden nefret ediyoruz, kim olduklarından nefret ediyoruz. Ne kadar iyi öderlerse ödesinler, bu zahmete ya da baş ağrısına değmezler.

Ben değilim. Fare gününde renk yoktur. Kırmızı veya Gümüş yok. Benim teknemde önemli olan tek şey paradır.

İskeleleri tarayarak kafamdan hızla sayıyorum. Altı kişilik bilet rezervasyonu yaptırabilirdim; sınırda nehrin yukarısına götürdüğüm kargoya bile sığarlardı. Birkaçının küçük çocuklardan oluşması daha iyi. Bir aile en iyisidir. Birlikte çalışma olasılığı daha yüksek olan bir hedef, birbirini kontrol altında tutar. Sorun yaşama ihtimaliniz daha az.*Kolay iş, kolay nehir.*Babamın eski sözleri bir Lakeland duası gibi yükseliyor, sudaki haykırışların üzerinde süzülüyor.

Omurga teknemin donanımına yaslanıyorum, Lakeland kıyısındaki ağaçların arasından süzülen şafağa karşı gözlerimi kısıyorum. En az iki yüz ruhun rıhtımda ispiyonlayarak geçiş umudunu göze alıyorum. Benimki de dahil olmak üzere yalnızca üç teknenin beklemesi nedeniyle çoğu kişi umutlarının yanıtsız kalacağını görecek.

Bu, Geminas şehir limanı, Memphia adaları, Mizostium Kapıları veya Büyük Nehir boyunca uzanan büyük kavşaklar gibi yoğun geçiş noktalarından biri bile değil. Ancak Ohius'un bu kısmı, şu anda Norta'ya karşı açık bir isyan içinde olan Rift sınırına en yakın halka açık iskeleye sahip. Kızıl mülteciler ve Gümüş kaçakları nehir aşağı sular altında kaldı

son birkaç aydır, akıntıya kapılmış yapraklar gibi. Doğuda işler kötü gidiyor olmalı çünkü işlerim hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Seçme şansım olsa dürüst kaçakçılığı yolcu işçiliğine tercih ederim. Kargo cevap vermiyor. Şu anda sığ teknemin yarısı sandıklarla dolu; bazılarına Nortan tacı, diğerlerine ise Lakeland kralı ve kraliçesinin mavi çiçeği damgalanmış. Ne taşıdığımı sormuyorum ama tahmin edebiliyorum. Lakelands'den gelen tahıllar, Nortan fabrikalarından yeni çıkmış gecekondu yapımı piller. Petrol yakıtı, alkol şişeleri. Hepsi çalındı, nehrin güneyine veya nehrin yukarısına batıya teslim edilmek üzere. Bahse girerim dönüş yolculuğunda bunları Montfort Dağı damgalı kasalarla değiştireceğim. Silahlar ve mühimmat, kuzeydoğuda savaşan isyancılara giden, görünüşe göre her tekneyle Ark Nehri'nden Büyük'e geliyor. Silah en iyi sonucu verir, ancak en fazla riski taşırlar. Çoğu Crownland devriyesi Nehir adamlarının rüşvet karşılığında geçmesine izin verir, ancak silah taşıyorsanız bu söz konusu değildir.

Bugün teknemde küçük mürettebatım ve benim taşıdığımız silahlar dışında silah yok. Freelands silahsız seyahat edilecek bir yer değil.

Benimki kadar sığ olan diğer iki omurga teknesi, güçlü akıntıları aşmak ve nehirlerin ve derelerin değişen derinliklerinden geçmek için inşa edilmiş, sancak tarafında bekliyor. Kaptanlarını tanıyorum, onlar da beni tanıyor. Yaşlı Toby, yaz başındaki neme rağmen boynuna kırmızı yama işi bir atkı bağlayarak teknesinin pruvasından el sallıyor. Scarlet Guard'la ilgileniyor ve artık neredeyse yalnızca onlar için çalışıyor. Teknesine binmeyi bekleyen bir düzenlemesi olmalı. Nöbetçi ajanlar veya benzerleri, nehre giden nakliye aracını nerede yakalayacaklarını biliyor.

Başımı sallıyorum. Bu Muhafızların zahmetine değmez. Seni silahla kaçmaktan daha çabuk öldürürler.

“Önce farelerini seçmek ister misin, Ashe?” diğer kaptan Hallow güvertesinden bana sesleniyor. O benim yaşımda ve bir korkuluk kadar ince, benden daha uzun ama umurumda değil. Kasları uzunluğa tercih ederim. Saçlarımdan gözlerime, ceplerimdeki nehirden yıpranmış, yaralı, bronzlaşmış ellerime kadar her yerim koyu, kahverengi olduğum yerde Hallow güzeldir. Babalarımız nehrin aşağısında Gates'te birlikte çalışırlardı. Onlar da birlikte öldüler.

Başımı sallıyorum. "Sıra sende" diye cevap verdim ona sırıtarak. İki yıl önce ikimiz de kendi teknelerimizi kazandığımızdan beri her zaman ilk seçimi Hallow'a veriyorum.

Önce bana, sonra ekibine başını salladı. Harekete geçiyorlar, bir çift uzun sırıkları kullanarak omurgayı suyun en derin olduğu ve akıntının doğru aktığı nehrin merkezine yönlendiriyor. Üçüncüsü, onun sürat teknesi, telaşın içine atlıyor, daha küçük olan tekne omurganın yan tarafına çarpıyor. Emin ellerle, telaşı çözüyor ve ulaşamayacağı birkaç metre uzakta durmaya dikkat ederek iskeleye doğru kürek çekiyor.

Lakeland düzenlemeleri işimizi engellemese de işimizi kolaylaştırmıyor. Hiçbir Riverman'ın, sınırın net bir şekilde çizildiği nehrin kendi tarafına ayak basmasına izin verilmiyor. İşimizi suyun üzerinde ya da kıyının kendi tarafımızda yapmalıyız. Bu iskelede devriye yok, hatta karakol bile yok ama tüm önlemleri almak en iyisi. Günümüzde zamanlar baharın erimesi kadar tahmin edilemez.

Scurrier, kıyıdaki itişip kakışan fare sürüsüne bağırarak pazarlıklar yapmaya başlıyor. Kalabalığın görebileceği şekilde silahını hazır tutuyor. Parmaklar kaldırılır,

madeni paralar uçuşuyor, Crownlands'in dört bir yanından gelen kağıt banknotlar rüzgârda uçuşuyor. Hallow'a hepimizin iyi bildiği işaretlerle işaret ediyor, o da karşılık veriyor. Bir süre sonra üç Kızıl, sürülerle dolu olarak sığ sulara atlıyor. Kardeş gibi görünüyorlar, şımarık ergenler. Muhtemelen Norta'da zorunlu askerlik süresi doldu. Onları seven ebeveynleri ve sınıra gidip gemiye binmeleri için rüşvet verecek kadar parası olan tüccar sınıfı. *Şanslı piçler,*Bence. Genellikle zorunlu askerlik koşucularının sunabileceği çok az şey vardır ve bazen iyi bir önlem almak için onları takip eden bir Gümüş devriyesi vardır. Kaçanları ve firar edenleri alt etmekten nefret ediyorum.*Zor iş, zor nehir.*

Çok geçmeden Hallow'un yolcuları koşuşturmanın içinde geri çekilir. Gemiye yalnızca üç tane aldığına göre, bugün oldukça fazla miktarda kargo kaçırıyor olmalı. Omurgalarımız aynı büyüklükte ve elinde ne olduğunu merak ediyorum. Hallow benim kadar dikkatli değil. Nehrin onu istediği yere götürmesine izin veriyor.

Bana gösterişli bir şekilde gülümsüyor ve köpek kesici dişinin olması gereken yerde altın dişini gösteriyor. Bende de aynısı var, eşleşen bir setin diğer yarısı. Nehrin sürekli akıntısı karşısında, "Hepsi sana susadı Kaptan," diye sesleniyor.

Mürettebatıma başımı salladım ve omurga altımda hareket ederek Hallow'un yerini aldı.

Kaydırıcım Koca Ean çoktan küçük teknesine binmiş durumda, geniş gövdesi telaşın neredeyse yarısını kaplıyor.

"Altı," diye mırıldanarak ona doğru eğildim. “Neyi tercih ettiğimi biliyorsun.”

Sadece elini sallıyor ve homurdanıyor, küreğiyle omurgayı itiyor. Birkaç güçlü darbeyle, Hallow'un farelerini çektiği iskelenin diğer ucuna doğru manevra yapıyor.

Bir elimle gözlerimi gölgeleyerek ona baktım. Nehrin ortasından yüzleri kendim avlayabilirim, iyi işler arayabilirim.*Kolay nehir.*

İskelenin bir ucunda dört kişilik bir grup, kenarları çamurla kaplı, uyumlu mavi pelerinlere sarılmış olarak duruyor. Birbirine sarılan iki kadının ve iki çocuğun üniformalarını görüyorum. Yetişkinlerin iyi bir Gümüş aileden hizmetçi oldukları belli. Ticaret için daha değerli bir şey olmasa bile kesinlikle paraları olacak. Efendilerinden çalınan mücevherler, metresinden süslü bıçaklar.

Koca Ean'e yanlarına yaklaşmasını işaret ediyorum ama o çoktan sığ sulara yerleştirilmiş başka bir fareye odaklanmıştı. Düzinelerce fare, davalarını savunmak veya pazarlık yapmak için ona doğru eğilerek yalvarsa da, o kalabalığın içindeki bir kişiyi işaret ediyor. Fareyi pruvadaki yerimden elimden geldiğince değerlendirmeye çalışarak gözlerimi kısıyorum.

Uzun boylu, kapüşonlu, vücuduna çok büyük gelen pis bir ceket giymiş. Neredeyse düzensiz rıhtımların üzerinde sürükleniyor. Neredeyse.

Palto, iyi oturan ve iyi yapılmış cilalı deri botları pek gizlemiyor.

Gerçek bir altın para parmaklarının arasında parlayıp şafak ışığını yakaladığında çenem kasılıyor.

Birisi Koca Ean'in dikkatini çekmek için omzuna sertçe vuruyor ama o kıpırdamadan kıpırdamıyor. Koca Ean'a benim duyamadığım bir şeyler söylüyor.

Koca Ean dönüp bana bakıyor.*Oranın on katını altın olarak ödeyecek.*işaret veriyor.

*Al onu,*Kolayca karşılık veriyorum.

Elini sallayarak mesajı iletti ve kadın iskeleden atlayarak hiç tereddüt etmeden kalçasını suyun derinliklerine indirdi. Bir anda Koca Ean'ın teknesine tırmanıyor ve artan sıcaklığa rağmen paltosunun içine yerleşiyor. Kapüşonunu geriye atmadan önce kapüşonunun altındaki düz, parlak siyah saçları görüyorum.

Midem bulanıyor, içime tanıdık bir korku yerleşiyor. Zaten şüpheleniyorum ama gözlerinin içine bakana kadar kesin olarak bilemeyeceğim.

Sunduklarımıza gereğinden fazla para ödeyen tüm şişman fareler gibi, Koca Ean da kalabalığın geri kalanını doldurmadan onu tek başına geri götürüyor. Onu değerlendirmem gerekiyor, birkaç günlük yolculukta neden bu kadar çok altını çöpe attığını anlamam gerekiyor. Ve eğer nakliye riskine değerse. Aksi takdirde onu tekrar nehre atacağım ve kıyıda ispiyonlamaya bırakacağım.

Yardım almadan hızla kayarak omurga güvertesine tırmanıyor ve her yere su damlıyor. Palto yakından kanalizasyon gibi kokuyor. Ona yaklaşırken burnumu kırıştırıp Koca Ean'a ve kutupçularım Gill ile Riette'e kenara çekilmelerini işaret ediyorum. Kapüşonunu düşürmüyor, ben de onun için onu geri çekiyorum.

Gözlerinde gümüş damarlar var ve cildi soğuk bronz. Kıpırdamamaya çalışıyorum.

"Altının yarısı şimdi, yarısı Kapılarda" diyor, sesi zengin bir Piedmont aksanıyla yumuşamış ve yavaşlamıştı. Yanaklarında çiller, açılı, siyah gözlerinin altında yıldızlar beliriyor. "Bu uygun mu?"

İğrenç ceketine rağmen eğitimli, zengin ve asil bir kız. Ve hattın sonuna, Büyük Nehir'in denizle buluştuğu yere, Mizostium Kapılarına kadar gitmek istiyor.

Çenemi sıkıyorum. "Adın ne ve nehirlerde işin ne?" Hiç tereddüt etmeden,

"Sana sorular için değil, ulaşım için para ödüyorum" diye yanıtlıyor.

Alaycı bir tavırla telaşa karşılık elimi salladım. "Şartlarım sana uymuyorsa başka bir omurga bulabilirsin."

Cevabı çok hızlı. Yine tereddüt yok. Kendini ikinci kez tahmin etmek yok. Bunu nasıl yapacağını bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Benim adım Lyrisa," diyor çenesi hâlâ yüksekte. Gözleri üzerimde geziniyor. Hayatı boyunca benim gibi adamlara tepeden baktığı hissine kapılıyorum. "Ben Aşağı Ülke'nin kan prensesiyim ve mümkün olan en kısa sürede Mizostium Kapıları'nda olmam gerekiyor."

Onu neredeyse oracıkta nehre atacaktım. Sadece onun yeteneğinin (eğitimli ve ölümcül olan her ne olursa olsun) tehlikesi elimi durduruyor. Gill onun arkasında direğine daha sıkı tutunuyor. Sanki ona vurup bu işi bitirebilirmiş gibi. Riette daha zekidir. Eli kalçasındaki tabancaya gitti ve tabancayı kılıfında tutarak düğmeyi çözdü. Gümüşler bile kurşunlara karşı bağışık değildir.*Zaten çoğu.*

Keşke kendi silahıma dokunabilseydim ama bunu yaparken beni görecek. "Babanın Gümüş avcılarından kim ve daha da önemlisi kaç tanesi seni takip ediyor?"

Sonunda bir anlığına da olsa tereddüt ediyor. Gözleri güverteye kaydı, sonra tekrar benimkine döndü. "Babam öldü."

Ağzımın bir köşesi soğuk bir sırıtışla havaya kalktı. "Baban şu anda Vadi'yle savaş halinde olan Piedmont'un hükümdar prensi. Biz Nehirliler sandığınız kadar aptal değiliz."

"Bracken benim amcam, annemin erkek kardeşi," diye çıkıştı. Gözleri kısılıyor ve yeteneğinin ne olabileceğini merak ediyorum. Beni ya da ekibimi kaç farklı şekilde öldürebilirdi? Onun gibi birinin buna nasıl ihtiyacı olabilir?*biz*nehrin aşağısına gitmek için - ya da neden. "Babam altı yıldır ölü. Yalan söylemedim ve bu imaya kızıyorum Red.

Kanına, Gümüş doğumlu yalan söyleme, aldatma ve bizi taciz etme eğilimine rağmen, onun gözlerinde bir yalan göremiyorum veya sesinde bunu duyamıyorum. Benim denetimim altında çekinmiyor. "Kaç avcı?" Bütün Kızıl içgüdülerim protesto için haykırsa da ona doğru eğilerek tekrar sordum.

Lyrisa hareket etmiyor, ne geri çekiliyor ne de benim meydan okumamı karşılıyor.

"Hiçbiri. İsyancıların saldırısına uğradığımızda bir konvoyla kuzeye, Göller Bölgesi'ne doğru gidiyordum." Baş parmağını omzunun üzerinden bankaya doğru uzatıyor. Bir esinti saçlarını hareket ettiriyor, parlak, kalın siyah bir perdeyi bir omzunun üzerine savuruyor. "Hayatta kalan tek kişi benim."

*Ah.*Kafamda tıkırdıyor. "Sanırım amcanın senin de diğerleriyle birlikte öldüğünü düşünmesini istiyorsun?"

Başını salladı, yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyordu. "Evet."

*Krallığını terk eden, onu tanıyan herkesin öldüğü bir Gümüş prenses. Ve öyle kalmayı istemek.*En azından merak ediyorum.

Belki de tüm sıçan günleri aynı değildir.

Seçim zaten bende yapıldı. Teklif edilen altın, normal oranın on katı, nehirde ve mürettebatım arasında çok uzaklara gidecek. Diğerleri adına konuşamam ama payımın büyük kısmı korunmak üzere anneme geri dönecek. Omuzlarımı prensesten uzaklaştırıp güverteyi ona açıyorum. Elimi uzatıp onu dolu kargo ambarının desteklediği sığ banklara doğru salladım.

"Bir koltuk bul ve yoldan çekil," diyorum ona, odak noktamı hâlâ nehirde olan aracıma çevirerek. "Ean, mavi pelerinli aile. Bakın neler sunuyorlar."

Lyrisa hareket etmiyor, tavrı sakin. İstediğini veya talep ettiğini almaya alışkındır. "Kaptan, beni ve beni nehrin aşağısına götürmen için sana para ödüyorum. Hıza ihtiyacım var."

"Pekâlâ Silver," diye yanıtladım ve omurganın yan tarafına doğru eğildim. Altımda Ean'ın bir eli halat merdivende, tekrar gemiye tırmanmaya hazır. Lyrisa kollarını kavuşturup koltuğa otururken ona el salladım.

Gerekenden daha yüksek sesle

konuşuyorum. "Ean, mavi pelerinliler."

Benim gemimde tek bir kaptan var.

İKİ

Ashe

Biz hareket ettiğimizde kokmuş paltosunu nehre atıyor, akıntıda süzülmesini ve kıyı boyunca köklere dolanmasını izleme zahmetine bile girmiyor. İlerledikçe suyu lekeler, kirle döner ve daha da kötüsü. Sanırım kan ya da dışkı ya da her ikisi de olmalı. Sormaya zahmet edeceğimden değil. Daha önce Silvers'ı feribotla taşımıştım ve onlardan uzak durduğumuzda nehir rahat akıyordu.

Bunu devraldığımız Red ailesi de biliyor. Onlar, biri koyu tenli, diğeri açık tenli bir çift anne; iki çocuğunu Piedmont prensesinden uzak tutan ve onun göz hizasından kaçınan kişiler. Bunu umursamıyor gibi görünüyor ve dirseklerinin üzerine yaslanıp onların yokluğunun ona sağladığı geniş alanın tadını çıkarıyor.

Gill elindeki uzun sopayla yan taraftaki yerinden ona dik dik bakıyor. Sistemli bir şekilde iterek bizi kayaların ve yüksek nehir yatağının etrafında yönlendiriyor. Silvers'tan nefret etmek için çoğu kişiden daha fazla nedeni var ama öfkesini kontrol altında tutuyor. Omzunu sıkarak, omurganın pruvasına doğru giderken yanından geçiyorum.

"Sadece Kapılara," diye mırıldandım ve ona amacımızı hatırlattım. Akıntı ve devriyeler konusunda şanslıysak sadece iki hafta. Geçitleri daha kısa sürede koştum ama işin omurgasını veya mürettebatı zorlamamayı tercih ederim. Üstelik kolay bir nehir gibi görünüyor. İşleri olması gerekenden daha karmaşık hale getirmenin faydası yok.

"Kapılara," diye tekrarlıyor. Söylenmemiş sözleri duymak zor değil. *Ve bir saniye daha uzun değil.*

Ona başımı salladım. Piedmont prensesi yakında gitmiş olacak.

Kapılara giden yolu yaralı ellerimizin içi gibi, omurganın güvertesi gibi biliyoruz. Ohius Nehri'nin birleşim noktasına kadar olan kısım en kötü kısımdır. Sağımızda, kuzeyde, Crownlands'in su kenarına kadar uzanan sınır çizgisi olan Lakelander kıyısı var. Solda, güneyde Freelands uzanıyor. Bu uzak kuzeydoğuda çoğunlukla büyümüş ormanlık alanlar ve tarlalar var. Bir Lakeland devriyesi bizi burada denemeye karar verirse karadan kaçmaktan başka seçeneğimiz kalmaz. Omurgalar hızlıdır ancak araç taşımalarından daha hızlı değildir ve güçlü bir su perisi nehri bize karşı çevirmeye karar verirse pek işe yaramaz. Suyun geriye doğru itildiğini yalnızca bir kez hissettim ve bu yeterliydi. Bir daha yüzleşmeye niyetim yok.

Diğer salmalara ve kaptanlara karşı ilerlememizi kontrol ediyorum. Yaşlı Toby çoktan gözden kaybolmuş, geride kalmıştı. Kızıl Muhafız işi yavaş hareket etmeyi ya da sınır boyunca birçok kez durmayı gerektiriyor olmalı. Kesinlikle onun böyle bir işini kıskanmıyorum. Sözleri kulağa ne kadar hoş gelse de, kaderimi o isyancıların yanına bırakmaya da hiç niyetim yok. Kesinlikle kolay bir iş ya da kolay bir nehir oluşturmuyorlar.

Hallow yaklaşık yüz metre ileride, omurgası suya alçakta gidiyor. Ohius ve Büyük Nehir'in buluştuğu kavşak noktasına ulaşana kadar muhtemelen görüş alanında kalacak. Daha sonra nehrin yukarısına kuzeye gitmek için kargoyu boşaltmak için yaklaşık bir gün harcayacak. O zamana kadar onu bir daha görmeyeceğim

Kapılar.

Pruvada çok uzaklarda, buğday ve mısırla kaplı temiz tarlalarla uzanan Göller Bölgesi'ni görebiliyorum. Yarım yükseklik. Yaz geliyor ve sonbaharda bu tarlalar kış için tamamen çıplak kalacak. Her yıl işçilerin yanından geçiyorum, Kızılların uzaktaki efendileri için ter döküp didinmelerini izliyorum. Bazen bizi gördüklerinde bankaya koşuyorlar, geçiş için yalvarıyorlar. Bunları asla almayız. Devriyeler çok yakın ve çiftçilerin elinde çok az para var. Ancak birkaçı bu yolculuğu kendi başlarına yapıyor ve yaz boyunca kıyıda tekneler inşa ediyor. Yapabilirsek Silver'ın gözü önünde olmayanlara yardım ederiz.

Yolcu çocuklardan biri, kıvırcık kahverengi saçlarla çevrelenmiş altın sarısı bir yüz ve kocaman açılmış gözleri ile yanıma yaklaşırken, güvertedeki hızlı, hafif ayak sesleri beni düşüncelerimden kurtarıyor. Korkmuş görünüyor. Sırf çocuğu sakinleştirmek için de olsa ona sırıtıyorum. İhtiyacım olan son şey çığlık atan bir çocuk. Hemen sırıtıyor, önce ağzımı, sonra da kendi dişini işaret ediyor.

"Bunu beğendin mi?" Dilimi altın kesici dişlerimin üzerinde gezdirerek mırıldanıyorum. Memphia'daki bir kavgada kırılan bir dişin yerini aldı. Kazandığım bir dövüş.

Baş döndürücü bir tavırla, "Dişin parlak," diye haykırıyor. Sekizden fazla olamaz.

Güverteye dönüp bankta bir araya gelmiş annelerine baktım. Endişeyle bakıyorlar. Acaba çocuk evlat edinildi mi, yoksa kadınlardan birinden mi doğdu? Muhtemelen ikincisi. Daha solgun olanla aynı görünüme sahip, gözlerinde aynı kıvılcım var.

Yavaşça onu ailesine doğru dürttüm. Çocuk ne kadar tatlı olsa da onunla gereğinden fazla etkileşime geçmek istemiyorum. Bu şekilde daha kolay. "Gidip oturmalısın. Burada yapmam gereken işler var."

Hareket etmiyor, hâlâ bakıyor. "Sen kaptansın" diyor ısrarcı bir tavırla.

Ona göz kırpıyorum. Her ne kadar omurga teknesi mürettebatında subayları gösterecek herhangi bir rütbe veya işaret olmasa da, güvertemin neresinde durduğum açık. "Evet."

"Yüzbaşı ne?"

Başımı salladım ve onu tekrar dürttüm, bu sefer takip etmesi için çocukla birlikte hareket ettim. "Ashe," diye teklif ediyorum, sırf onu harekete geçirmek için de olsa.

"Ben Melly'yim." Sonra sesi bir fısıltıya dönüşüyor, bir eli aniden benimkini tutuyor. "Teknede bir Gümüş var."

"Bunun çok farkındayım," diye mırıldandım, parmaklarımı onunkilerden kurtararak.

Banklarda tembel görünümüne rağmen Piedmont prensesini izlerken yakalıyorum. Bakmıyormuş gibi yaparak kirpiklerinin altından bize bakıyor. İyi bir taktik. Akıllı biri.

"Neden onu içeri aldın?" Küçük kız, geminin geri kalanını veya kulak misafiri olabilecekleri umursamadan yoluna devam ediyor.

Nehrin direklerini tutan Riette, yan taraftaki pozisyonundan bana sırıtıyor. Cevap olarak yüzümü buruşturdum. Bir şekilde fare çocuklar her zaman bana yöneliyor ve bir şekilde onlara izin vermeye devam ediyorum.

"Seni içeri almamla aynı sebepten," diyorum ona, sesim kısa ve huysuz çıkıyordu. *Bırak çalışayım evlat.* "Onlar tehlikeli," diye fısıldıyor o da. "Onlardan hoşlanmıyorum."

Sesimi alçaltma zahmetine girmiyorum. Bırakın Gümüş Prenses beni duysun. "Hiçbirini yapmam."

Kızıl annelerden biri, solgun olanı, onu kenara ittiğimde minnetle kızına uzanıyor. Buğday renginde kısa kesilmiş saçları var. Çocuğu yakınına çekerek, "Melly adına özür dilerim efendim" dedi. Korktuğumdan değil, saygımdan. “Şimdi kıpırdamadan otur.”

Kısaca başımı salladım. Yolcuları, özellikle de iç savaştan kaçanları azarlamak bana göre değil. "Sadece tutun ve yoldan çekilin."

Küçük oğluna sımsıkı sarılan diğer Kızıl anne sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Elbette, Sayın."

*Sayın*cildimden sekiyor gibi görünüyor. Her ne kadar bu benim gemim ve mürettebatım olsa da, nehrimin zorlukla kazandığı buna asla alışamıyorum. İki yetişkin kadının bana böyle bir şey demesi hala tuhaf geliyor. Doğru olsa bile. Bunu hak etsem bile.

Çiftten ayrılırken prensesin yanından geçiyorum. Hala uzanmış durumda ve olması gerekenden daha fazla yer kaplıyor. Silver beni incelemek için çenesini kaldırıyor. Bütün yetersizlik ve değersizlik düşünceleri yok olur. Saygımı hak etmeyen biri varsa o da Gümüş'tür.

Onun ilgisi karşısında sertleşiyorum, tüm sıcaklığımı kaybediyorum.

“Ne zaman yemek yiyeceğiz, Ashe?” diye soruyor, bir eliyle boş boş bankın üstüne vuruyor. Tepesinde, güçlenen yaz güneşi onu diğer eliyle gözlerini gölgelemeye zorluyor.

Ashe.

Kızıl çocuk ben yapamadan sinirleniyor, annelerinden birine doğru eğiliyor.

"O bir kaptan, hanımefendi," diyor sesi titreyerek. Bırakın düzeltmeyi, bir Silver'la konuşmanın bile ne kadar cesaret gerektirdiğini anlayamıyorum. Bir gün kendisi de iyi bir omurga kaptanı olacaktı.

Annesi onu hızla susturarak yerine geri çekiyor.

Biraz da olsa yer değiştiriyorum ve Gümüş'ün gücenmesi ihtimaline karşı kendimi daha çok çocukla Gümüş'ün arasına koyuyorum.

Ama hareket etmiyor, odağı tamamen bana odaklanmıştı. Ona eşit bir

şekilde, "Gün batımında yemek yeriz," diyorum.

Dudağı kıvrılıyor. "Öğle yemeği yok mu?"

Bankta oturan Kızıl annelerden biri ayağını yavaşça kaydırarak çantasını gözden uzaklaştırıyor. Neredeyse sırıtıyorum. Elbette yolculuk için erzak getirecek sağduyuya sahiplerdi.

"Söylediğimde*Biz*, mürettebatımı kastetmiştim," dedim Silver'a, her kelime bir bıçak kadar keskindi. "Kendine yiyecek getirmedin mi?"

Vuruş yapan el hareketi durdurur ama sıkmaz. Kalçamdaki silah ağır bir şekilde asılı duruyor. Anavatanından kaçan çaresiz bir Silver'ın yemek için bize saldırmasını beklemiyorum ama tetikte olmanın zararı olmaz. Gümüşler hiçbir şeyin reddedilmesine alışık değildir ve zorluklara iyi tepki vermezler.

Beyaz, düzgün dişlerini göstererek yüzünü buruşturuyor. Doğal olamayacak kadar mükemmel. Sahip olmuş olmalı

bir cilt şifacısı tarafından bayıltılıp yeniden büyütüldüler. "Tabii ki ücretim yemek ücretini kapsıyor."

“Bu, orijinal anlaşmamızın bir parçası değildi. Ama istersen yemeğin parasını ödeyebilirsin,” diyorum. Zaten verilen parası hız ve sessizlik içindir ve soru sorulmaması içindir. Yemekler değil. Zaten ödediği paraya rağmen pazarlık yapabilecek durumda olan kişi benim. O değil. “Bu *kesinlikle*bir seçenek."

Gözleri benimkinden ayrılmıyor ama ellerinden biri kemerine bağlı bozuk para çantasının üzerinde geziniyor. Soldaki altını tartıyorum, metalin ince şıngırtısını dinliyorum. Bu azımsanmayacak bir miktar değil. Ama yine de para ödemekten, kendini beslemekten bile çekiniyor.

Prenses parasını biriktiriyor. Daha fazlası için.*Daha da kötüsü.*Nehirden daha uzun bir yolculuk için. Ambarımdaki tüm kargoyla bahse girerim ki, Gates'te durmayı planlamıyor. Daha önce güverteme ilk indiğinde olduğu gibi ilgimi çekti.

İfadesi değişiyor, silerek temizleniyor. O kokluyor ve ben bir saray mensubu ya da hizmetçi gibi kovulduğum hissine kapılıyorum. Parmaklarından biri sanki değersiz bir Kırmızıyı el sallama dürtüsünü hatırlamış gibi seğiriyor.

"Ohius'un bu kısmında herhangi bir yere yanaşıyor musun?" diye sordu, nehrin Göl Toprakları'nın ve Gümüş tacın hiçbir hakimiyeti olmadığı Freeland tarafını incelemek için başını çevirerek. Ormanlık alanlar sabah güneşinde bile karanlığa gömülüyor. Sorusu ve ilgisi beni sadece bir anlığına şaşırttı.

Prenses Lyrisa akşam yemeği için avlanmayı planlıyor.

Ceketini kaybettiği için onu tekrar inceledim. Elbiseleri botları kadar güzel, lacivert bir üniforma. Takı yok, süs yok. Görebildiğim kadarıyla hiçbir silahı da yok, bu yüzden yeteneği onun oyunu alt etmesine izin vermeli. Asil Gümüşlerin de askerler kadar savaş için eğitildiğini, spor ve gurur için birbirleriyle savaşmak üzere eğitildiklerini biliyorum. Ve bu kadar güçlü birinin omurgamda olması düşüncesi beni derinden rahatsız ediyor.

Ama parasını geri çevirecek kadar değil. Veya ona düşman olmayı bırakın.

Bir adım geri çekilip keskin bir şekilde sırıtıyorum. Gözleri kısıldı. "Yarından sonraki gün kavşak noktasına kadar yanaşmıyoruz" diyorum.

Ellerinden biri fırlıyor ve para güneşte bir altın parıltısı gibi uçtan uca uçuyor. Bunu ustaca yakalıyorum, kendi zaferimin ve onun kötü gizlenmiş küçümsemesinin tadını çıkarıyorum.

Uzaklaşırken omzumun üzerinden, "Sizi de aramızda görmek büyük bir zevk, Prenses," diye seslendim.

Gün batımı nehri kan kırmızısına çeviriyor ve biz karanlıkta yüzüyormuşuz gibi görünene kadar her gölgeyi uzatıyor. Gill, pruvada hatalı kütüklere veya sürüklenen kum setlerine karşı nöbet tutuyor. Kıyıdaki cırcır böcekleri ve sığ sulardaki kurbağalar şarkı söylüyor. Ohius'ta sakin bir gece, hafif bir akıntı bizi güneydoğuya doğru çekiyor. Umarım zamanım geldiğinde böyle bir gecede ölürüm.

Koca Ean akşam yemeğini dağıttığında Silver'ın yemeğimizin kalitesi konusunda tereddüt etmesini bekliyorum. Korkunç değil ama erzakımız kesinlikle bir prensesin alışık olduğu standartlara uygun değil. Bunun yerine kendisine verileni tek kelime etmeden alıyor ve bankta tek başına sessizce yemeğini yiyor. Tuzlu kuruyemişler ve sert bisküviler, Piedmont'taki en iyi tatlılar kadar kolay tüketiliyor gibi görünüyor.

Geri kalanımız güvertede toplanıyor, sandıkların üzerinde ya da güvertede yemek yemek için bir araya geliyoruz. Çift

Çocuklardan Melly ve adının Simon olduğunu öğrendiğim ağabeyi, karınları tok bir şekilde annelerinin yanında uyuyorlar. Daria ve Jem adındaki ebeveynler, erzaklarını bize vermeden önce eşit şekilde bölüştüler.

Riette, geniş dişli gülümsemesiyle, herkesten önce onlara el salladı. Omurganın yumuşak elektrik ışığında yıpranmış görünüyor, nehirdeki yara izleri daha belirgin. Benden on yaş büyük ama omurga hayatında yeni. Benim güvertede neredeyse bir yıl. O, Freeland'de doğmuş, herhangi bir taca bağlılık ya da itaat göstermeden büyümüş. Benimle aynı, Hallow'la aynı. Freeland Reds olarak bizim farklı bir tarzımız var.

"Uzun yol?" Riette annelere nazikçe diyor ve bir bisküviyle çocukları işaret ediyor.

Saçları ve gözleri barut kadar siyah olan esmer kadın Jem başını salladı. "Evet" diyor. Bir el dalgın bir şekilde Melly'nin buklelerini okşuyordu. “Fakat Melly ve Simon bu süreçte savaşçı oldular. İhtilaflı Topraklara ulaşmak uzun zaman aldı.” *Tartışmalı.* Crownlandlılar bize böyle diyor. Sanki biz Gümüşlerin uğruna savaşacağı bir şeymişiz de, onların yönetiminden bağımsız, kendi başımıza bir ülke değilmişiz gibi. "Archion'dan buraya kadar geldik."

Zihnimde bir harita açılıyor. Archeon yüzlerce kilometre uzakta. Bir parça sarsıntılı konuşuyorum. "Hizmetçiler."

Jem, "Öyleydik," diye yanıtlıyor. "İsyancılar kralın düğününe saldırdığında kargaşanın ortasından kaçmak, saraydan kaçmak, şehirden kaçmak kolaydı."

Haberler nehir boyunca çok iyi yayılıyor ve bir ay önce Nortan kralı ile onun talihsiz düğününü duyduk. Kral hayattaydı ama Gümüşler kesinlikle Kızıl Muhafızların ve Montfort birliklerinin acısını hissediyordu. Duyduğumuza göre Norta'da iç savaş, Kızıl Muhafız isyanı, Montfort'un istikrarlı bir şekilde doğuya doğru ilerlemesi o zamandan bu yana her şeyin daha da kötüleştiğini duyuyoruz. Ve tüm bunlarla ilgili haberler eninde sonunda savaş akıntısıyla taşınarak nehrin aşağısına doğru yolunu bulur.

Çevremizin dışından bir ses duyuluyor.

"Maven'e mi hizmet ettin?" Prenses soruyor. Jem'e bakıyor, yüzü omurganın zayıf ışığında anlaşılmaz hale geliyor.

Jem onun bakışları karşısında ürkmüyor. Çenesini sıkıyor. “Daria mutfaklarda çalışıyordu. Ben bir bayanın hizmetçisiydim. Kralla pek ilgimiz yoktu.”

Gümüş kararlıdır, akşam yemeği unutulmuştur. "Sonra karısı. Gölbölgeli prensesi."

"Kendi ülkesinden kendisine doğrudan hizmet edecek hizmetkarları vardı." Jem omuz silkiyor. “Ama ben bir kraliçenin hizmetkarıydım ve bir kraliçenin yokluğunda mahkuma hizmet ettim. Elbette doğrudan değil - Red'in yanına yaklaşmasına izin verilmiyordu - ama onun çarşaflarını, yemeğini ve buna benzer şeyleri ben taşıdım.

Koca Ean kısa sakalındaki bisküvi kırıntılarını silkeliyor, çapraz bacaklarının tozunu alıyor. "Mahkum?" dedi, gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı.

Prensesin sesi serttir. "Mare Barrow'dan bahsediyorsun."

Bu sadece Koca Ean'in şaşkınlığını daha da derinleştirir. Bir açıklama bulmak için Riette'e baktı. "Kim o?"

Yüksek sesle iç çekerek gözlerini ona çeviriyor. "Kızıl Muhafız kızı."

"Ah doğru," diye yanıtlıyor Koca Ean. "O prensle kaçan kişi."

Riette'in gözünden bir rahatsızlık sesi daha kaçtı. Onu eziyor. "Hayır aptal, yeteneği olan. Yıldırım. Gümüş gibi ama değil. Onu nasıl unutabilirsin?

Koca Ean devasa omuzlarını silkiyor. “Bilmiyorum. Red'in bir prensle kaçması kulağa daha ilginç geliyordu."

"Onlar aynı kişi," diye homurdandım, ikisini de susturarak.

Haber almamız, onu düzgün, düzenli veya tamamen doğru anladığımız anlamına gelmez. Bazı Nehir Adamları ve Özgür Topraklılar günlerini, Taç Toprakları'nı yöneten kaos içinde, sınırlarımızın dışında olup bitenleri çözmekle geçiriyorlar. Şahsen ben söylentilerle ilgilenmiyorum ve neyin gerçeğe dönüşeceğini görmek için bekliyorum. Hallow bu konulara benden daha çok önem veriyor ve bana bilmem gerekenleri söylüyor.

"Ve Barrow bir mahkum değil," diye ekliyorum. Nehrin yukarısındayken, Kızıl kızın Kızıl Muhafızları ve onların gündemlerini kınadığı yayınlarından birini bizzat gördüm. Mücevher ve ipek takıyordu ve kralın nezaketinden ve merhametinden söz ediyordu. "Nortan kralına kendi isteğiyle katıldı."

Bankında oturan Piedmont prensesi bir fincan suya sert bir şekilde gülüyor.

Ona bir bakış attım ama onun zaten alaycı bir tavırla gülümsediğini gördüm. "Bunda komik bir şey var mı?"

Cevap verenin Jem olması beni şaşırttı. “Kız kesinlikle bir mahkumdu efendim. Şüphesiz." Yanındaki Daria ciddiyetle başını sallıyor. "Günlerinin çoğunu bir odada kilitli, korunan ve zincirlenmiş halde geçirdi; ancak işbirlikçi küçük çocuk onunla oynamak istediğinde ya da sesini kullanarak muhalefet tohumları ekmek istediğinde dışarı çıkarıldı."

Azarlama yumuşaktı ama midem rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyordu. Eğer bu doğruysa bu, hayal bile edemeyeceğim bir ceza. Şimşek kızı kafamda daha çok canlandırmaya çalışıyorum. Yayını, sesini hatırlıyorum ama yüzü belirsiz. Daha önce görmüştüm, biliyorum. Kahverengi saçlı, keskin gözlü. Ama gelen tek şey bu. Aynı şeyi Taç Toprakları'nı yöneten hükümdarlar için de söyleyebilirim. Norta'yı genç bir çocuk yönetiyor, mücevherlerle süslü Prens Bracken Piedmont'ta hüküm sürüyor, Göl Toprakları'nı kontrol eden bir peri kral ve kraliçe var.

Jem'in bakışları hâlâ üzerimdeydi ve yıldırım kız adına azarlandığımı hissettim. Bu benim hatam. Olaylardan uzak durmaya, tam önümde olana odaklanmaya çalışıyorum. Dünyanın büyük ve berbat insanlarıyla ilgilenmiyorum. Hayatta kalmak, önde olmak için onlardan sadece ne yapmam gerektiğini biliyorum, başka bir şey değil. Görünüşe göre bu bile kusurlu.

Sessizce yemeğime dönüyorum.

“Onlardan herhangi birini tanıyor muydunuz?” Jem, prensese böyle bir soru soracak kadar cesur bir tavırla soruyor.

Cevap vermesini beklemiyorum. Bu dünyada pek çok Gümüş var ama hepsi o kadar soylu ya da önemli değil. Özellikle Freelands'dekiler. Arkamızdaki dünyayı şekillendiren uzak isimleri bilmiyorlar. Ama beni şaşırtmaya devam ediyor.

Ağzının bir köşesi acımasız bir gülümsemeyle havaya kalkıyor. “Maven ve onun sürgündeki kardeşiyle tanıştım. Uzun zaman önce, müttefik krallıkların çocuklarıyken. Göl Toprakları'ndan İris'i tanıdığımı söyleyemem." Sesinde bir şeyler keskinleşiyor. “Ama ailesini yeterince iyi tanıyorum.”

Paltosunda olduğu gibi, suyunun geri kalanını nehre atıyor, suyun denize sıçramasını ve karanlığa gömülmesini izliyor. Ve artık konuşmuyor.

ÜÇ

Lyrisa

Daha iyi yerlerde uyudum ama daha kötü yerlerde de uyudum.

Omurga bankının yetersiz yastığı benim krallığım, bana ait olan tek alan haline geldi. Amcamın evinde her şeyin elinden alınma tehdidiyle verildiği bu evde daha önce söyleyebildiğimden çok daha fazlası var.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, keşke gardiyanın paltosunu atıp atmasaydım, onun yerine onu yıkasaydım, ağartsaydım ya da ondan parçalar alsaydım ya da*bir şey*. Nehrin üzerindeki hava soğuyor ve ben de titreyerek uyumak zorunda kalıyorum. Doğru, o ceketin içinde bir adam öldü. Ancak bu, hâlâ kullanılmadığı anlamına gelmiyor.

Belki bazı Redler onu bulur ve düzeltir.

Ya da belki Orrian bunu yapacaktır. Ve nereye takip edeceğini bilecek.

Bu düşünce beni gece havasından daha çok ürpertiyor.

*HAYIR,*Kendime söylerim.*Orrian senin yüzlerce kilometre ötede öldüğünü düşünüyor. Muhafızlarının geri kalanıyla birlikte tatlı Magida'yla birlikte bir çukurda başka bir ceset yandı. Bir pusuda öldürüldü, Scarlet Guard ya da Montfort ya da her ikisi birden. Gümüşler katledildi, şu anda yürüttüğümüz birçok savaştan daha fazla kayıp var. Koşmaya devam edersen seni asla bulamaz. Bu nehirde güvendesin.*

Neredeyse inanıyorum.

Şafaktan önce uyandığımda omuzlarımın ve ayaklarımın etrafına sarılmış bir battaniye var, beni alışılmadık bir sıcaklıkla sarmalıyor. Babam ölmeden ve Tidewater'ı tamamen terk etmeden önce, neredeyse evdeymişim gibi, gerçekten evdeymişim gibi davranabilirim. Ama bu altı yıl önceydi; çok eskilerde kalmış bir anıydı, bir imkânsızlıktı.

Gözümü kırpıyorum ve hatırlıyorum.

Red Riverman'ın gemisindeyim, sayıca üstünüm ve çevremdeki herkesten nefret ediyorum, ileri gitmekten başka gidecek yerim yok. Kaçan ölü bir kız.

Bunu her nefesimde hissetsem de korkunun burada bana faydası olmayacak. Ve bu Kızıllar, arkamda yatanlardan ve gelmekte olanlardan korktuğumu bilmemeli.

Bu yüzden çenemi kaldırarak doğruldum ve kucağıma çekilmiş yumuşak battaniyeye küçümser gibi davrandım. Sanki bu dünyadaki en saldırgan şeymiş ve hak etmediğim bir nezaket değilmiş gibi.

Güverteyi incelemeden önce arkamıza, Ohius'un uzanan şeridine bakıyorum. Dünküyle hemen hemen aynı görünüyor. Çamurlu sular, yeşil kıyılar, kuzeyde uzanan Göller Bölgesi, güneyde İhtilaflı Topraklar. Her ikisi de boş, görünürde ne bir kişi ne de bir kasaba var. Nehrin her iki yakası da birbirine bu kadar yakın olmayı sevmiyor ve miller boyunca birkaç iskele noktasının ötesinde mesafelerini koruyorlar.

"Bir şey aramak?"

Kendini beğenmiş kaptan iki metre ötede küpeşteye yaslanmış, kollarını çapraz ve bacaklarını kavuşturmuş, tüm vücudu bana dönük. Kalçasındaki silah, şafaktan önceki loş ışıkta bile görülebiliyor. Sırıtacak cesareti var, aptal altın dişi alaycı bir yıldız gibi göz kırpıyor.

"Sadece ne kadar ileri gittiğimizi değerlendirmeye çalışıyorum," diye hızlıca cevap verdim, sesim soğuktu. "Teknen yavaş."

O çekinmiyor. Dün saçları güneşte neredeyse koyu kırmızı parlıyordu. Şimdi sabahın erken saatlerinde siyahtır ve düzgün bir kuyruğa çekilmiştir. Suda geçirdiği yıllardan dolayı çilli ve koyulaşmış kahverengi tenine baktım. Yaralı eller, halat izleri. Eminim parmakları serttir.

"Teknem bu işi gayet iyi yapıyor" diyor. "Kutuplar ve motor arasında ihtiyacımız olan zamanı yaratıyoruz."

Çantamda azalan paralar zihnime ağır geliyor.*Ona teklif ettiğimden çok daha azını ödeyebilirdim. Aptal. Salak.*"Daha iyi olman için sana para ödüyorum."

"Ve neden böyle?" Başını eğerek akıcı bir hareketle rayı itiyor. Adamın ona karşı bir sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi. Bir yırtıcı, her ne kadar avdan biraz fazlası olsa da. "Senin gibi bir Gümüşün nehirlerimde ne işi var?"

Çenem kilitleniyor ve çenemi kaldırıyorum. Amcamın, annemin ve sabrımı deneyebilecek diğer soylu Silver'ların önünde, birçok Gümüş sarayında güvendiğim otoriter maskeyi taktım. Kaptanda işe yaramıyor.

Karşımda duruyor, duruşu geniş. Çoğu kişiden daha uzun boylu ve işten dolayı kaslı. Onun arkasında, yetersiz mürettebatın geri kalanı görev yerleriyle meşgul olmaya başladı. Kaptanın işe yarar bir şey yapıp yapmadığını merak ediyorum. Gerçekten de, gemiye bindiğimizden beri onun bir direği eline aldığını ya da teknenin dümenine dokunduğunu görmedim. Görünüşe göre yaptığı tek şey, yolcularına ve kargosuna çok fazla göz kulak olmak.

"Dur tahmin edeyim" diyor. "Bana soru sormam için para vermiyorsun."

Bu sıkıntıyı ikiye bölme dürtüsüne kapıldım. "Hayır değilim."

Benim Silver olduğumu biliyor. En iyi maaşı veren yolcusu olduğumu biliyor. Pek çok yönden tehdit olduğumu biliyor. Ve hâlâ bir adım daha atarak üzerime dikiliyor, şekli teknenin geri kalanını kapatıyor.

"Eğer bu gemiyi ve mürettebatı tehlikeye atıyorsanız bunu bilmem gerekiyor."

Ona soğukkanlılıkla bakıyorum. Adam geri adım atmıyor ama aklı ağzına yetiştiği için gözleri biraz titriyor. Yeteneğimi bilmiyor. Neler yapabileceğimi bilmiyor. Onu, yolcularını veya mürettebatını nasıl öldürebileceğimi bilmiyor.

Battaniyeyi onun kollarına attım. "Burada tehlikede olan tek şey sensin."

Hiç düşünmeden dönüp battaniyeyi kolunun altına sıkıştırdı. Evcil ayısının yanından geçerken başparmağını bana doğrultuyor. "Ean, onu en son besle."

Kızıl adamın hantal canavarı emredilen şeyi yapar. Yiyecek dağıtıldığında

mürettebat, en son yanıma geldi ve bana akşam yemeğinde yediğimiz şeyin aynısını, yanında bir fincan dumanı tüten sade kahve eşliğinde sundu. En azından güzel kokuyor ve aromanın tadını çıkarmaya zaman ayırıyorum. Bu beni ayak parmaklarıma kadar ürpertiyor.

Yemeğimin yarısına gelindiğinde, küçük Kızıl kızın beni yakından izlediğini, uyanık annesinin etrafına baktığını fark ettim. Kendisinden bir yaş kadar büyük olan erkek kardeşi hâlâ bankların altında battaniyelere sarılmış bir şekilde uyuyor. Kızla göz göze geliyorum ve o benim ilgimden korkarak hemen arkasını dönüyor.

İyi.En azından birisi öyle.

Güneş doğarken tekneyi yavaşça ilerletiyorum.

Dün, şafak vaktinden çok önce ormanda uyandım ve diğer pek çok kişiyle birlikte geçiş izni almak için harap rıhtımlara doğru yola koyuldum. Korkmuştum; Açtım. Bir tekne mi bulacağımı yoksa geri mi çevrileceğimi bilmiyordum. Rahatlamalıyım. Altımızda sürekli akan nehir bana biraz huzur vermeli.

O değil.

Hareket ettikçe tedirginliğimi üzerimden atmaya çalışıyorum, yönümü bulmak için omurganın boş yürüyüşlerinde bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Dün benchten ayrılmadım ve bacaklarımın esnemeye ihtiyacı var. Omurgalı teknede buna pek yer yok ama. Araç uzun ama ince; en geniş noktası belki altı metre genişliğinde ve bir uçtan diğer uca yüz metreden kısa. Kargo ambarı, kaptan kamaralarıyla birlikte güverte altındaki her şeyi kapsıyor. Başka bir şey yapmıyor gibi görünse de, Ashe'in zaman zaman oraya dart attığını, sonra da çizelgeler veya benzeri şeylerle ortaya çıktığını gördüm. Nehir her zaman değişiyor olmalı, su yatağında yeni yollar açmalıdır. Düşen kütükler, yeni karakollar, Gümüş kontrol noktaları. Ashe ve ekibi hepsini tanıyor ve nöbet tutuyor.

Ama arkalarına bakmıyorlar. Bunu yapmayı yalnızca ben biliyorum.

Kıyafetlerim bana ait değil ve bedenime pek uymuyorlar. Göğüs kısmı dar, kolları kısa. Onları aldığım Lakelandlı muhafızdan daha uzundum ama o benim bedenime en yakın olanıydı. Her hareket ettiğimde bir dikişin yırtılmasından korkuyorum. Bir zamanlar vücudumun kıvrımları konusunda kibirliydim. Artık değil. Düşünmem gereken daha önemli şeyler var. Bir dahaki sefere yanaştığımızda, neresi olursa olsun, daha uygun bir şey almayı denemeyi not alıyorum.

Nehrin coğrafyasını yeterince iyi biliyorum. İhtilaflı Topraklar haritalarımızda, her ne kadar benim krallığımdakinden çok daha az ayrıntıda olsa da. Nehrin aşağısında bulunan Memphia ve Mizostium şehirlerini biliyorum. İtiraf etmeliyim ki nehirden de olsa onları görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Gümüş taçlarla inşa edilmiş, güzel ama duvarlarla çevrili, tek bir tür kanın yönettiği şehirler tanıyorum. Tabii ki, kendi isteğimle olmasa da, Red'in gecekondu mahallelerini gördüm. Tartışmalı şehirlerin hangisine daha çok benzeyeceğini merak ediyorum.

Keşke onları daha iyi şartlarda görebilseydim. Yaptığım bu korkunç seçim olmadan zaten başımın üstünde asılı kaldım. Koşmadan.

*Hayır ben değilim*Olumsuz*koşma. Korkaklar kaçar ve ben korkak değilim. Bir korkak geride kalırdı. Bir korkak Orrian'ı bekler, onu ve çoktan seçilmiş kaderi kabul ederdi.*

Serin bir esinti suyun üzerinde hareket ederek yükseklere yaklaşan güneşin ısısını dengeliyor

öğlen. Bir öpücük kadar hafif bir şekilde üzerimden geçiyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Sonra birisi yanımda durduğunda güverte gıcırdadı ve dişlerimi gıcırdatarak kendimi iğneleme kaptanının daha fazlasına hazırladım.

Bunun yerine Kızıl hizmetkarlardan biri. Sanırım adı Jem. Oğlu onun yanında duruyor, benden kız kardeşine göre daha az korkuyor. Bana küstahça bakıyor, siyah ve yuvarlak gözleri. Ben de ona baktım.

Bir süre sonra, "Merhaba," diye mırıldandım, başka ne yapacağımı şaşırarak.

Kısaca başını salladı. Bir çocuk için garip.

Yanındaki annesi ise oğluna sıcak bir şekilde bakıyor. Kız kardeşininki gibi altın sarısı saçlarını karıştırdı. Saray hizmetçisi olarak aldığı eğitime sadık kalarak benimle konuşmuyor ve önce ben konuşmadıkça da konuşmayacak.

"Artık İhtilaflı Topraklardayız" diyorum ona. “Törene katılmanıza gerek yok. Konuşmak istersen konuşabilirsin."

Elini oğlunun omzuna koyuyor ve Göller Bölgesi'nin başladığı uzak kıyıya doğru nehre bakıyor. "Seninle konuşmak istediğimi kim söyledi Silver?"

Neredeyse gülüyorum. "Haklısın."

Benim gibi biriyle onun gibi birinin yan yana durduğunu görmek tuhaf olsa gerek. Bir Gümüş prenses ve bir Kızıl hizmetçi, onun çocuğu aramızda. İkimiz de kaçıyoruz. İkimiz de bu nehrin ve mürettebatın insafına kaldık. Çoğu bakımdan aynı.

Garip, bu dünya nasıl da değişiyor. Doğudaki savaşlar bitmemiş, kazanılmamış ya da kaybedilmemiş olabilir ama şimdiden değişim getirdiği kesin.

Savaştan hiç zevkim yok. Dünyanın hiçbir yerinin arkamda olmasını istemiyorum. İmkansız yıldırım kızlar, katledilen krallar. Kızıllar isyanda, Gümüşler sürgünde. Ve bu kaosun nasıl bir yere dönüşeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama geleceği merak edecek vaktim yok. Geriye bakmam lazım. Nöbet tutmak zorundayım.

Kızıl hizmetçiyi olduğu yerde bırakıyorum ve sonraki birkaç saati teknenin arka tarafında, ayaklarım yere sağlam basarak, gözlerim kıvrımlar dönüp kıvrılırken nehre odaklanarak geçiriyorum. Omurga çoğunlukla sessizdir. Kızıl kaptan mürettebatıyla yumuşak bir sesle konuşuyor ve onları saatte bir veya iki kez yönlendiriyor. Yaralı bir kadın ve sopalı saz bir adamdan oluşan mürettebat işlerini iyi yapıyor. Nefes alan dağ kargo ambarına girip çıkıyor ve aşağıda kim bilir ne yapıyor. Nortan hizmetkarları omurganın en ucunda birlikte konuşuyorlar ve çoğunlukla kızlarını el altında tutmaya odaklanıyorlar. Oğul çok daha kolay idare edilebilir. Ben arkada dururken, o da teknenin önünde duruyor, gözleri ileriye dönük. Hiç konuşmuyor.

Ayrıca zarif ve ölümcül nehir korkuluğun üzerinden uzanıp onu aşağıya çektiğinde de ses çıkarmıyor.

Daria tam zamanında döndüğünde bacaklarının yana doğru sallandığını, küçük ayakların sallandığını gördü. Çığlık atıyor ama ben duymuyorum, zaten hareket ediyor, çocuğu neyin kaçırdığını zaten biliyorum.

Bu bir dalga değildi. Nehirlerde bunlar yok.

Akıntının bir sapması ya da kötü bir hız değildi.

Bu tasarlandı, yönlendirildi,*yapılmış*. Bu

Orrian'dı.

Bu bendim.

Omurgadan aşağı inerken bir el beni durdurmaya çalışıyor ama hiç düşünmeden kolumu kırıyorum. Göz ucuyla kaptanın bembeyaz olduğunu, yüzünün neredeyse bulanık olduğunu görüyorum. İleride sırıkçılar çift zamanlı çalışıyor, tekneyi döndürüyor, rotamızı yavaşlatıyor. Onlara durmamaları için bağırmak istiyorum. Hızlandırmak için. Yavaşlamaktan başka her şeyi yapmak.

Ama sonra çocuk boğulacak.

Vicdanımda yeterince ceset var, Kırmızı ve Gümüş.

Koca ahmak ilk önce suya atlar ya da atmaya çalışır. Nehir onu sıçratarak ve tükürerek güverteye geri fırlattı. Mürettebatı dehşet içinde bakıyor, yüzlerinden kanlar akıyor. Benim bildiklerimi biliyorlar.

"Lyrisa,*yapma...*Ben kenardan atlarken bir yerlerde kaptanın sesi diyor.

Nehir beni geri atmıyor. Onun istediğini yapıyorum.

Tahmin ettiğimden daha sığ sudayız ve akıntı omuzlarımda dolaşıyor. Bana karşı dalgalanıyor, beni daha derinlere, daha hızlı suya ve daha güçlü bir rotaya itmeye çalışıyor. Yeteneğimin artmasına izin vererek kaslarımı kilitledim. Ben istemezsem hiçbir şey beni hareket ettiremez ve nehir üzerime taş gibi kırılır.

Bağırışlar omurgada yankılanıyor. Tek kelime duymuyorum.

Çocuk birkaç metre ötede, yüzeyin altından görülebiliyor, gözleri açık, ağzından baloncuklar çıkıyor. Hâlâ hayatta, hâlâ savaşıyor. Ellerimi ince kollara ve bacaklara uzatarak zorla ona doğru ilerledim. O bir yem. Biliyorum ki.

Orrian'ın kafası hasta, sapkın bir tip. İmkanım olsa onu ikiye bölerdim.

Ellerim çocuğun omuzlarına dolanıyor ve onu aşağıda tutan suyun doğal olmayan basıncını şimdiden hissedebiliyorum. Babam ve ailesiyle birlikte geçirdiğim eğitimleri hatırlayarak aklımda hesaplama yapmaya çalışıyorum. Eğer çok sert çekersem çocuğu kırarım. Onu ellerimin arasında ez. Ancak yeterli çekiş yok ve su onu tutacak.

Zaman yok.

Başka bir çift el benimkilere katılarak yerimde sıçramamı sağladı.

Kaptan yanımızda duruyor, yüzü kızarmış, su her tarafa hücum ediyor. Nehir onu tekrar tekneye atmıyor ve o da sağlam durup çocuğu çekiştiriyor. Yine de çocuk pes etmiyor.

Kaptan ancak bir Riverman'ın yapabileceği gibi küfrediyor.

Dişlerimi sıkıp çekiyorum.

Çocuk mide bulandırıcı bir ses çıkararak yüzeyi kırıyor, öksürürken ve tükürürken nehir suyu kusuyor. Bana sarılıyor, küçük kolları şaşırtıcı derecede güçlü. Ve su üzerimize çarpıyor,

bizi hazırlıksız yakalamaya niyetli. Bir elimle uzanıp kaptanın omzunu tutuyorum. Tutuşumun altında sendeliyor, azgın akıntı yüzünden neredeyse dengesini kaybediyor. Ama onu sabit tutuyorum.

Sonra geminin omurgasından silah sesleri yankılanıyor ve Lakeland kıyılarına isabetli bir şekilde çarpıyor. Nehir etrafımızda rahatlıyor ve hakimiyetini bırakıyor.

"Kımıldatın," diye hırladım, kaptanı teknesine doğru iterken.

Hiç vakit kaybetmiyorum, çocuk hâlâ bir kolumdaydı. Tüy kadar hafif. Ağırlığını zar zor fark ediyorum. Sonuçta ben güçlü bir kolum. Yetersiz beslenen on yaşındaki bir çocuğu yanınızda taşımak hiçbir şey değildir.

Kaptan sanki işe yaramazmışım gibi beni önünden tekne küpeştesine doğru itiyor. Onunla dalga geçiyorum, yakasından yakalayıp onu bütünüyle bir kenara fırlatıyorum.

Sonra ben gidiyorum, bir elimle hem beni hem de çocuğu tekrar yukarı kaldırıp omurgaya çıkarmaya yetecek kadar fazla.

Annesi aşağı inip onu kuru battaniyelere sararken çocuk hâlâ tükürüyor, su tükürüyor.

Küpeştede gemi mürettebatı yaylım ateşi açıyor ve kaptan kargo ambarının arkasındaki dümene doğru koşuyor. Teknenin çarkını çevirip motora ateş ederek altımızda kükremesine izin verdi. Hız alıyoruz ama fazla değil.

Tek kelime etmeden kutupçulardan biri bana bir tüfek uzattı.

Ben çok başarılı değilim ama nasıl saklanacağımı biliyorum ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Orrian'ın avcıları kıyıdaki tek ağaç ve sazlıkların arasında, gözlerden gizlenmiş halde toplanmış olmalı.*Bekliyorlardı.*Gemi mürettebatıyla aynı ritimde ateşimi her turda sürdürüyorum. Birisi yeniden yükleme yaptığında, bir başkası onun yerine geçerek omurgaya bir sonraki virajda manevra yapması için yeterli zaman tanır.

Lakelandlıların kendi silahları yok ama kalın tahta rayları kalkan olarak kullanarak daha iyi bir korumamız var. Bir hızlı kuşun nehri geçip beni çığlıklar atarak Göller Bölgesi'ne sürüklemesini bekliyorum. Veya belki de omurganın motorunu parçalayacak bir magnetron. Nehir kıyısındaki bitkileri bize karşı çevirecek bir yeşil koruyucu. Ama şu ana kadar sadece bir peri pusuda gibi görünüyor.*Orrian beni tek başına mı almaya geldi? Beni geri getirmek için bundan biraz daha fazlasına ihtiyacı olduğunu bildiği için mi sadece ona yardım etmek için Kızıl muhafızlarla birlikte seyahat ediyor? Yoksa o ve Silver arkadaşları bununla eğlenip beni yavaş yavaş mı avlıyorlar?*

Dişlerim her atışta tıngırdadı, tüfek omzumun kıvrımına sıkıca bastırılmıştı.

İlk başta siluetin bir ışık oyunu olduğunu düşünüyorum. Güneş sazlıkların ve yaprakların üzerinde garip bir gölge oluşturuyordu. Ama o zaman bu açıkça görülüyor. Orrian bitkileri eliyle ayırıyor; şeytani gülümsemesi elli metre öteden bile görülebiliyor. Nişan alıyorum ve ıskalıyorum, mermi suya düşüyor. Gülümsemesi daha da derinleşiyor. Beni tehdit etmek için kelimelere ihtiyacı yok. Gülümsemen yeterli.

Omurga virajı döndüğünde kaptan duyamadığım bir şeyler bağırıyor ama yine de rahatlamış hissediyorum. Diğer omurga teknesi kaptanı arkadaşı, nehrin ortasında teknesini durdurmuş, bizi bekliyor.

Ve kargo yatağının üzerinde, siyah demirden bir örümcek gibi tünemiş, sabit ve hazır bir ağır makineli tüfek yüklü ve bekliyor. Mühimmat onun yanında kıvrılıyor, bir mermi yılanı.

Ağaç korusu artık görüş alanımızdan uzakta, nehir kıvrımının arkasına gizlenmişken, her şey sessizleşiyor. Silah sesi yok, sadece benim gümbürdeyen kalp atışlarım ve omurgadaki herkesin nefes nefese nefesleri var.

Kaptan, arkadaşının teknesinin omurgasına doğru manevra yaparken, gözlerimi arkamda tutuyor, yeni bir saldırı bekliyorum. Her iki ekip de bir kolonideki karıncalar kadar özenle çalışarak zanaatları birbirine bağlama konusunda hızlıdır.

Melly yavaşça ağlamaya başlıyor.

Güvertenin kalasları ağır ayak sesleri altında titrerken odak noktam hâlâ nehirde, görüş alanının hemen dışındaki ağaçlardaydı. Kaptanın sesi kulağımda hırlıyor, nefesi üzerimde sıcak.

"Yalan söyledin, güçlükol."

DÖRT

Lyrisa

Tehlikeli olmadığı konusunda yalan söyledi. Kimsenin beni takip etmediği konusunda yalan söyledim. Yalan söyledi, yalan söyledi, yalan söyledi.

“Bir kaçakçının sahtekârlığa gücenmesi mi? Bir manzara var,” diye çıkıştım ve kaptanla arama biraz mesafe koymak için geri çekildim. Tüfek hâlâ kolumun altında ve gözleri namlunun üzerinde geziniyor. Onu geri alacak kadar hızlı olup olmadığını ölçüyor.

Onun adına kararı ben veriyorum ve silahı göğsüne dayadım. "Şimdilik bizimle işleri bitti."

Jem hâlâ güvertede buruşmuş halde oğlunun başında duruyor. Dengeleyici bir öfkeyle bana bakıyor. "Kim olduğunu açıklamayı önemsiyorsun*Onlar*Gümüş mü? Oğlumu öldürmeye çalışanlar mı?”

Aniden hem bu omurgada, hem de bizimkine bağlı olan bir düzine gözün beni izlediğini fark ettim. Diğer kaptan başparmaklarını kemerine geçirmiş halde makineli tüfeğinin arkasında duruyor. Bana bakan bir iskelete benziyor. Böyle bir seyirciden nefret ediyorum ve içim karıncalanıyor.

Kutupçularımızdan biri, Riette adlı kadın, "Bunu anlamak zor değil," dedi. “Prenses saraydan bıktı ve şimdi amcası onu geri getirmek için askerler gönderdi. Yoluna çıkabilecek hiç kimseyi umursamadan.”

Kaptan Ashe gözlerini kısıyor. “Nehrin Lakeland tarafındaydılar. Ve sen Prens Bracken'in Aşağı Ülkesi'nden çok uzaktasın." Alanıma geri adım atıp beni korkuluklara sıkıştırdı. "Onların takip etmesi gereken çok uzun bir yol var gibi görünüyor. Sen o Gümüşleri Kale'den koşarak kaçamadın."

Hayır, sadece sınır.

Kaptan kaşlarını çatarak beni yeniden inceledi. Bu kez gözleri, nehir suyuyla ıslanmış Lakelandlı üniformamın koyu mavisi olan kıyafetlerime takıldı. Yakamı yakalayıp kumaşı iki sert parmağının arasında ovaladı. Gücümü kontrol altında tutmak için çok çalışarak ona bir tokat attım.

Gözleri mosmor; bana ve kendine kızgın. "Bir konvoyla seyahat etmiyordunuz Prenses ve isyancılar tarafından saldırıya uğramadınız."

Bir Red'in anlamasını beklemiyorum. Bizim için doğduğunuz gün satılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar.

Genç kaptanın yanından geçerken, "Ödemeyi kendine sakla," diye tısladım. "Buradan sonra kendi yolumu çizeceğim."

Beni tekrar yakamdan yakalayıp durdurmaya cüret ediyor. İstesem onun tutuşunu kırabilirdim. Gözünü kırpmadan elini kır. Ashe de bunu biliyor. Ama bu onu durdurmuyor. O cehennem gibi altın diş bana göz kırpıyor, parlıyor ve korkunç.

"Bana onun kim olduğunu ve ekibimi neye sürüklediğini söyle."

"Ya da ne, Kızıl?" Neredeyse tükürecektim. "Saçlarından çıkacağım. Senin bedelini ödedim. Ne önemi var?" Neredeyse bana vurmasını bekliyordum ve bakışlarının iğnesini memnuniyetle karşılarım. Midemdeki bu alışılmamış sefalet sarmalıyla mücadele edecek her şey. Benim aptallığım yüzünden neredeyse ölecek olan o sırılsıklam küçük çocuktan değil, kaptandan gözlerimi ayırmamak için elimden geleni yapıyorum. Yine de bakmadan edemiyorum.

Koca Ean başını salladı ve kaptan adına cevap verdi. “Tekneyi takip etmeyeceklerini mi sanıyorsunuz bayan? Gitmiş olsan bile?" Sakalını kaşıyor. "Bence yapacaklar."

O hatalı değil. Orrian intikamcı, dar kafalı ve Kızılların hayatını tamamen küçümseyen bir kişi değilse bile hiçbir şey değildir. Lakeland prensinin içinde o kadar çok öfke var ki, gerisi nefretten oluşuyor.

Onlara zayıf bir şekilde, "Gittiğimi açıkça belirteceğim," diyorum, kelimeler dudaklarımda ölmeye başladı bile. Bu hepimizin anladığı kötü bir bahane.

Kaptan tutuşu gevşese bile yakamı bırakmıyor. "Kiminle uğraşıyoruz?" Sesinde ihtiyaç tınısı olmasına rağmen hırlıyor.

“Adı Orrian Cygnet. O, Göl Toprakları'nın bir prensi, kraliçe perinin kuzeni ve kendisi de bir peri." Botlarıma odaklanıyorum. Aşağıya bakmak konuşmama yardımcı oluyor. Eğer onların acımasını ya da öfkelerini görmek zorunda kalmazsam, gerçeği söylemeyi başarabilirim. "O korkunç bir insan; şiddet yanlısı, intikamcı, canavar gibi bir adam ve ben ilk nefesimi aldığımdan beri onunla nişanlıyım."

Alay etmelerini umarak ilk önce Kızıl hizmetkarlara baktım. Neredeyse ölen onların oğullarıydı. Benden nefret etmeliler. Ama diğerlerinden önce yumuşadılar ve bu bende kusma isteği uyandırdı. Gümüş canavarların neye benzediğini ilk elden biliyorlar.

Ben onların şefkatini hak etmiyorum. Ben de istemiyorum.

Kutupçu Gill, "Gölgeli eskortunu kaçırdın" diye tahminde bulunuyor. "Sınırı geçtiğin zaman."

Çenemi sıkıp yaşlanan Riverman'la yüzleşmek için dönüyorum. "Bir Lakelandlı eskortu öldürdüm. Sınırı geçtiğimde."

Kaptan sanki yanmış gibi elini çekiyor. "Kaç gardiyan?"

"Altı. Evdeki arkadaşımı da sayarsan yedi." En eski dostum Magida'yı düşündükçe safra tadı alıyorum. Kanı gümüş rengi parmaklarımın arasında, ağzı asla konuşmayacağı sözcükleri oluşturmaya çalışıyor. “Kaçmama yardım ederken öldü. Ama sanırım onu da benim öldürdüğümü söyleyebilirsin."

Diğer omurgadaki mürettebatın içinden kaptanlarına kadar uzanan bir mırıltı geçiyor. İliklerine kadar gergin, kararsız bir halde seğiriyor. Ashe, gitmesine izin vermelisin, diye seslendi. “Nehrin yukarısına ve aşağısına suyun dışında olduğunu bağırın.”

Kaptan yanıt vermiyor, dişlerini gıcırdatıyor. Bunun ne kadar büyük bir risk olduğunu benim kadar o da biliyor. Veremeyeceğim bir cevap arayarak beni izliyor.

“Ashe, burada sıcak kargom var. Kolay da olsa, zor da olsa seninleyim ama taşıdığım şeye yakalanırsam. . . diye devam ediyor diğer kaptan yalvararak. Orrian ve çetesinin her an nehirden atlayacağını düşünüyor. Bu kötü bir içgüdü değil.

Orrian, Lakeland kraliçesi ya da kızları kadar güçlü değil ama

hâlâ müthiş. Ve tüm nehri bize karşı çeviremese de kesinlikle deneyecektir.

Ashe düşünürken yanaklarında bir kas seğiriyor ve elini siyah saçlarının arasından geçiriyor. Farkında olmadan ben de aynısını yapıyorum, saçlarımı yüzümden çekiyorum.

"Seni takip etmeyeceğini düşünseydim çoktan gitmiş olurdum," diye itiraf ettim sessizce ve gerçek bu. Bu omurgaya adım attığımda, üzerindeki herkesi işaretleyeceğimi biliyordum. Dişlerimin arasından tıslayarak, "Sana başkasını almamanı söylememin bir nedeni var," diye ekledim. Sırf kaptanı dürtmek, kendi utancımın acısını hafifletmek için bile olsa.

Tekrar bana döndü. Bağırmasını bekliyorum. Fısıldayan hırıltısı bir şekilde daha korkunçtu. “Başından beri yalan söyledin Lyrisa. Bunu bana yükleme. Eğer neden kaçtığını bilseydim hâlâ rıhtımı ispiyonluyor olurdun.”

"Eh, artık biliyorsun," diye yanıtladım, hissettiğimden daha cesur görünmeye çalışarak. Eğer beni omurgadan atarsa işim biter. Orrian birkaç saat içinde beni bulacak ve silah zoruyla Lakeland başkentine kadar beni yürütecek. "Bu geminin kaptanı sensin. Bu senin kararın."

Tüfek hâlâ elinde, Riette bize doğru bir adım atıyor. Çatışma sırasında iki sıkı örgüsü çözüldü ve saçları yüzünün etrafında kahverengi bir bulut gibi uçuştu. "Onu bağlayabiliriz. Onu Lakeland tarafında bir kayanın üzerine bırakın. Ve yolumuza devam edelim."

Tehdit o kadar gülünç ki gülmek zorunda kalıyorum. “Beni bağla*Ne*? Ben güçlü bir

kolum.” Kızararak hemen geri çekilir. "Sadece bir öneri."

Gill, "Onu elimizde tutmalıyız" diye savunuyor. “Gümüş tekrar saldırırsa, takas yapmak için bizim tarafımızda bir kişinin olmasını tercih ederim. Ya da yardım etmek için."

Riette alçak sesle, "Daha doğrusu seni gömmeye yardım edeceğim," diye homurdandı.

Kaptan her şeyin akıntı gibi geçmesine izin veriyor ve mürettebat onun etrafında gevezelik ederken sağlam duruyor. Aniden onların sözlerini bağırarak hepsini susturdu. "Hallow, omurganda dört kişilik daha yerin var mı?"

Güvertesindeki diğer kaptan tereddüt ediyor. Zaten kargo, mürettebat ve kendi yolcularıyla dolu olan teknesini inceliyor. "Evet, sanırım," dedi uzun bir sürenin ardından.

Ashe hiç vakit kaybetmeden hızla arkasını döndü. Daria, Jem ve çocuklarına güverte boyunca el sallayıp Hallow'un gemisini işaret ediyor.

"Eşyalarını al. Artık kaptanınız o,” diyor, sözleri bir emrin ağırlığıyla titriyor. Sonra mürettebatına aynı şevkle bakıyor. "Kavşak noktasına gidiyoruz. Onu Büyük Nehir'de kaybet. Kendi sınırlarının ötesinde olacak. Eğer prensesini bu kadar çok istiyorsa bırakın Özgür Topraklar'da savaşsın."

*Onun prensesi.*Sözlerden ve imalarından midem bulanıyor. Ve onların gerçeği. Ashe haklı: Ben o iğrenç kişiye aitim; Kendimi bildim bileli ona aittim. Bu konuda ne söyleyeceğimin bir önemi yok.

Ve yine de bu Kızılları uyarma ihtiyacı hissediyorum. Ashe'in peşinden yürürken, "Orrian'ı sınırlar caydıramaz," diyorum.

Bir anlığına bana bakıyor. "Sana aptal gibi mi görünüyorum?" Küpeşteye yaslanarak Hallow'un mürettebatına ve kendi mürettebatına bağırıyor. “Geçtiğiniz her tekneye ve sala şunu duyurun:

topraklarımızda bir Lakeland prensi var. Bu, ödül avcılarını köpürtmeli.”

Karışıklık beni ele geçiriyor. Gözlerimi kısıyorum. "Kelle avcıları?"

"Sizce Freelands'deki tek kanunsuz türün kaçakçılar olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diyor bana karanlık bir gülümsemeyle. "Doğru ödül ekibi prensinizin haberini alırsa, o sizi avlamadan onu avlayacaklardır."

Orrian'ı durdurmak için ne tür bir ödül ekibine ihtiyaç duyulacağını hayal etmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. *Ama Göller Bölgesi'nden çok uzakta, yalnızca muhafızlarıyla birlikte, krallığından herhangi bir yardım almadan*. . .Bu kesinlikle bir başlangıç.

Dudağımı ısırıyorum, sonra başımı sallıyorum. Bir elimle tüfeği işaret

ediyorum. Ashe onu hemen geri verir.

"En azından bir plan."

İki omurga nehrin aşağısına doğru hızla hareket ederek bizimle Orrian'ın saldırı noktası arasına güvenli bir mesafe koyuyor. Şu anda yeniden harekete geçmiş olacak ama daha iç kısımlara, nehrin kenarından uzağa. Bu bölgede artık korunacak yer kalmadı ve kesinlikle ulaşım aracıyla hareket edecek. Yollar birkaç kilometre kuzeyde, bu da bize toparlanmamız için zaman veriyor. Her on beş dakikada bir duruyoruz ve Hallow'a önümüze geçmesi için zaman tanıyoruz. Tekneler arasındaki mesafe saat be saat artıyor, ta ki nehrin en uzun kısımlarında bile görüş alanı dışına çıkıyor. Motor ve güçlendirici akım arasında hızımız da artıyor. Ohius'un Büyük Nehir ile buluştuğu kavşak noktasına yaklaştığımızı varsayıyorum. Suyun her iki tarafında hiçbir karanın Gümüş taca cevap vermediği yer.

Her saniye kafatasımın içinde bir saat gibi işliyor. Bu his karşısında dişlerimi sıkıyorum. Saldırının üzerinden iki saat geçti. Üç. Dört. Orrian'ın bundan keyif aldığına dair gizli bir şüphem var. Her zaman yemeğiyle oynamayı severdi. Umut alışık olduğum bir şey değil ve kaptan nehrine ve halkına güveniyor gibi görünse de ben yapamıyorum.

Çocukların ve annelerinin de tekneden inmesine sevindim. En azından bunların aklımın bir köşesinde sürüklenmesine izin vermeyeceğim. Denkleme kaçak bir Gümüş eklemeden de yeterince tehlikeli bir yolculuğa çıkıyorlar.

Kaptan bu sefer daha az tavırla bana yaklaştığında onları düşünüyorum. Kıç tarafıma doğru eğiliyor, dirseklerini küpeşteye dayamış. Kolları sıvanmış, daha fazla yara izi ve solmakta olan morluklar görülüyor. Nehir yaşamı bu insanlar için hiç de kolay değil.

"Peki, Orrian Cygnet." Sesinde bana ifade ettiğinden çok daha fazla küçümseme vardı.

Ellerime bakarak iç çekiyorum. Yetenek eğitimim sırasında parmaklarım çarpık ve o kadar çok kez kırıldı ki cilt şifacıları bile onları düzgün bir şekilde düzeltemedi. "Kraliyet soyunun bir parçası, tahta yakın ama kendi zevklerine yetecek kadar yakın değil."

Öğleden sonranın parlak ışığında bile Ashe'in yüzünden bir gölge geçiyor. "Onu iyi tanıyorsun."

"Onu yeterince iyi tanıyorum." Birkaç acı karşılaşmamızı hatırlayarak omuz silkiyorum. Korkunç bir adam olduğunu hemen ortaya koydu. “Birkaç kez karşılaştık ve karakterini buldum

eksik.”

"Anladığım kadarıyla amcanız aynı fikirde değil."

Alay ederek başımı sallıyorum. “Ah, Orrian'ın doğasını biliyor. Sadece umursamıyor." Yanımda Ashe kızardı ve şaşırdım. Kırmızılar çok tuhaf, çok duygusal. "Silver'larla ilgili ikinci el haberler almanız, nasıl yaşadığımızı bildiğiniz anlamına gelmez."

Kavganın altında akıllı davranıp saldırıyor. “Demek altı kişiyi öldürüp kaçtın.”

"Bana aynısını yapmayacağını söyle?" Gerçeği bilerek ona tısladım. Cevabım hızlı ve keskin. Sözlerim aramızda kalırken ona doğru yaklaşıyorum ve gözlerinin içine bakabilmek için çenemi kaldırıyorum. Kızıl Kaptan'ın yerine, yüzleri tanınmayacak kadar yanmış altı ceset görüyorum. Magida da yanlarında, bedeni küller içinde.

Tereddüt etmiyor. Ashe kendisini veya niyetini ikinci kez tahmin edecek biri değil. "Ben de aynısını yapardım." Sonra parmağını suratıma koyacak kadar cesurca bana doğru eğildi. Sanki bir çocuğu azarlıyormuş gibi. *Neredeyse aynı yaştayız.* “Ama masumları bu işin içine sürüklemem.”

"Gerçekten mi?" Sırıtıyorum, sesim yükseliyor. "Ve senin arkadaşın? Şu anda silah kullanıyor, değil mi? Yolcularla birlikte gemide. Bana bunu hiç yapmadığını mı söylüyorsun?” Yüzündeki kızarıklık karardı ve oynadığımız aptalca oyunda bir sayı attığımı biliyorum. Basmaya devam ediyorum. "Bir Kızıl'ın bu yöne silah doğrultması tuhaf. İç savaş ve Kızıl Muhafızlar arkamızda.”

Kaptanın buna verecek şık ya da akıllı bir cevabı yok. Cesareti bir anlığına da olsa azalıyor. Muhtemelen arkadaşının batıya silah sattığını ve dolayısıyla Silvers'a silah sattığını bilmiyordu. Tiraksalılar, Çayır lordları, hatta belki daha batıdaki akıncılar. Onu gözünü bile kırpmadan öldürecek olanlara tunç satıyordu.

Belki ben de Kızıl Nehir halkını onların beni anladığı kadar az anlıyorum.

Ashe sonunda, "Seninle aramızda bir fark var," diye çıkıştı. “Hayatta kalmak, bir hayat kurmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz. Hangi sarayda yaşayacağımız konusunda hemfikir olmadığımız için değil.”

Kelimeler bir çekicin darbesi gibi iniyor. Onları göğsümün derinliklerinde hissediyorum, kalbimi kırıyorlar.

Çocukken babamın bana öğrettiği ilk şey kısıtlamaydı. Genç güçlü silahlar bile kontrolsüzce öldürebilir, bu yüzden öfkemi kontrol altında tutmayı erken öğrendim. Bu sert vesayet olmasaydı, Ashe'in yüzüne tokat atabileceğimden ve kafasını omuzlarından ya da en azından dişlerini çenesinden ayırabileceğimden şüpheleniyorum.

Ani öfkemi saray maskemin arkasına saklamayı başardım.

Onun sözlerini tekrarlayarak, "Seninle aramızda bir fark var," diye çıkıştım. "Senin ya da benim bunu anlamanı beklemiyorum." Sonra duygularımı kapatıyorum ve tek, sabit bir nefes alıyorum. İkimizi de hayatta tutmak ve bu gemiyi ayakta tutmak için ona bilmesi gerekenleri anlatacağım. Orrian saray arkadaşlarıyla birlikte avlanıyor. Onlar sarhoşlar, aptallar, başkalarının acılarından zevk alan asil aptallar. Yanındaki kişinin o olduğundan şüpheleniyorum. Onların avlanma zevki ve içki zevki, nehirde hepimizin ölmemesinin nedenidir.”

Ashe kaşlarını çattı. "Henüz."

"Henüz," diye kabul ediyorum. Başka bir elimi saçlarımın arasından geçirip hızlı bir kuyruk şeklinde bağladım. Bunu yolumdan uzak tutmak daha iyi. Ashe hareket ederken beni izliyor ve beni bir tehdit olarak değerlendiriyor. Bakışlarına uyuyorum. "Gerçekten onu kaybedebileceğini mi düşünüyorsun?"

Gemide uzun süre kalmadım ama azami hızının bir prensi geçebileceğinden şüpheliyim. Ve biz bir *bot*, Nihayet. Yolumuzu ciddi şekilde kısıtlıyor.

Endişelerime rağmen Ashe şişiriyor gibi görünüyor. Burası onun alanı ve o bunu çok iyi biliyor. "Bence onun gibi adamlar özünde korkaktır ve sizi kendi krallığının güvenliğinin ötesine kovalamayacaktır."

"Normalde kabul ederdim" diyorum. “Ama Orrian gurur duyuyor. Ve beni kaybetmek onun gururunu incitiyor. Buna izin vermeyecektir.”

Ashe'in yüzüne yine bir şey çarptı, bir çeşit sıkıntı. Nefesinin altından homurdanıyor. "Kolay iş, kolay nehir."

Başımı eğiyorum. Bu bir duaya benziyordu; aptal bir Lakelandlının savaştan önce mırıldanabileceği bir şey. "Bu da ne?"

Omuz silkiyor. “Tam da uymayı sevdiğim kural.”

"Oops," dedim zayıf bir şekilde, sadece gerilimi biraz azaltmak için de olsa. İşe yaramıyor ve o, sarmal bir tel kadar sıkı, atılmaya hazır halde yanımda duruyor. Biraz dönüp sırtımı tekrar omurgaya dayadım.

Arkamızda özenle çalışan ekibin önünü keserek beni yansıtıyor.

"Neden çocuğu kurtarıyorsun?" dedi aniden ve sesi de göründüğü kadar gençti. Kaptan değil ama ergenlik çağından biraz daha yaşlı genç bir adam. Emin değilim, kafam karışık. Hayatında ilk kez kökünden söküldü. Çapa veya yol olmadan.

Dudağımı çiğniyorum.*Çocuğu neden kurtaralım ki?*Bir parçam yine akıllı oldu. Bu soruyu bir Kızıl'a sorar mıydı? Biz Silver'ların kalp ve şefkatin bu kadar ötesinde olduğunu mu düşünüyor?*Ona böyle düşünmemesi için herhangi bir neden verdik mi?*

"Sen de atladın," diye yanıtladım sonunda. "Neden çocuğu kurtarıyorsun?"

Kızarıyor, yanaklarından kırmızılık yükseliyor.

“Biliyor musun,” diye nefes alıyorum, “beni gerçekten terk edebilirdin. Eminim ki inadına bir Kızıl omurgayı takip etmezdi.”

Nedenini bilmiyorum ama rahatlıyor, zayıf omuzlarındaki büyük gerginlik azalıyor.

"Muhtemelen hayır" diye kabul ediyor. Sonra beni şaşırtarak kendi omzuyla beni dürttü. "Neyse ki senden daha iyi bir ahlak pusulam var."

BEŞ

Ashe

Salak. Salak. Salak. Salak.

Onu nehre atmalı ve bu işi bitirmeliyim. Prensi onu dışarı çıkarana kadar etrafta su sıçratmasına izin verin. Onu omurgamdan ve mürettebatımdan uzaklaştırın. Ve bir şekilde ben sadece*bunu yapamam*. Riette ve Gill beni deliymişim gibi izlemeye devam ediyorlar. Koca Ean'in aptal sırıtışı kendisinden daha genişti. Muhtemelen üçü de aynı şeyi düşünüyordur. Cehennem Silver belasından etkilendiğimi ve onu gitmesi gereken yere götürmek için tüm hayatlarımızı riske atmaya hazır olduğumu.

Söylenmemiş olsa bile suçlama beni kaşındırıyor.

Kolay iş, kolay nehir.

Aniden zorlaşan bir nehirde bu çok zor bir iş.

Aramıza mümkün olduğu kadar mesafe koymaya karar verdim ve ben pruvada devriye gezerken onu kıç tarafını izlemesi için bıraktım. Akıntıdaki kayalara ve hatalı engellere, özellikle Riette ve Gill için, gerekenden çok daha fazla dikkat çekiyorum. Sinirlerimi görmezden gelip sonraki birkaç virajda onlara dadılık yapmama izin verecek kadar iyiler.

Güneş önümüzde batıyor, batı ufkuna yaklaşıyor. Freeland kıyısındaki ağaçlar sıklaşıyor ve açık ve boş Lakeland tarlaları kuzeye doğru uzanıyor. Altımızdaki akıntı hızlanıyor. Her saniye çalınmış gibi geliyor ve her nefes nefes nefese kalıyor.

Sabaha kavşakta olacağız ve onu tamamen orada bırakacağım. Onu bu şekilde Kapılara götürmemin imkânı yok, nehirde kim bilir nerede gizlenen ve gemimizi avlayan bir Lakeland prensi varken. Bildiğim kadarıyla nehir yatağını kurutabilir, bizi çamurda mahsur bırakıp istediği gibi hareket edebilir. Silvers daha da kötüsünü yaptı. Bunu biliyorum. Bunu ilk elden gördüm. Biz onlara göre insan değiliz. Bizler yalnızca kullanılıp atılacak şeyleriz.

Bizi böyle görüyor. Bu yüzden nehrin aşağısına gitmek için bizi kullanmak için burada. *Peki*

neden çocuğu kurtaralım?

Onu boğmaya ya da sürüklemeye hazır bir perinin kendisini beklediğini bilerek nehre atladı. Hepsi kütükten tanımadığı sessiz bir Kızıl çocuk için. Bir Kızıl hizmetçinin oğlu, hiçbir şey ve hiç kimse. Ve bir Gümüş prenses, kendisine neler yapabileceğini bilerek onu kurtarmak için o suya atladı. Tehlikeyi bilmek. Onun ne kadar büyük bir risk aldığını ve kim için olduğunu aklımdan çıkaramıyorum.

Neredeyse keşke yapmasaydı diyorum. O zaman ona ne olacağı umurumda

olmazdı. Başımı sallıyorum.*Gülünç.*

Sınırlar açıldığında onu kesişme limanına atacağım. Ona bir şans vereceğim.

Bize asla vermediği şans.

Kıçta, bir gözetleme kulesi gibi tetikte olarak sırtını omurgaya doğru tutuyor. Keşke onu Ohius rıhtımında ispiyonlayıp diğerleriyle birlikte geçiş için yalvarmaya bıraksaydım. O benim sorunum yerine başkasının sorunu olurdu.

Ya da zalim bir adama zincirlenmiş, kafesten başka hayatı kalmamış, ölü sayılırdı.

Salak. Salak. Salak. Salak.

Ben küçükken annem bana eski kitap koleksiyonundan hikayeler okurdu. Ölmeden önce babam onları nehirden ya da rıhtımda ticaret yaparak aldığında ona getirirdi. Çoğu onlarca kez yeniden basıldı, nesiller boyu aktarıldı, tercüme edildi ve kopyalandı. Savaşçıların, kralların, imkansız yaratıkların, cesaretin ve maceranın hikayeleri. İmkansız zorlukları yenen Kızıl erkek ve kadınların hikayeleri. Keşke bu hikayeleri hiç bilmeseydim. Onlar aptallar içindir.

Ve şu anda kesinlikle bir aptal gibi davranıyorum.

Bir Riverman olarak kendimi her zaman suda en güvende hissettim ama hayatımda ilk kez bu doğru değil. Işıkları açık tutmaya cesaret edemiyoruz ve bunun yerine aya göre idare ediyoruz. Nehre şükür, bu gece dolu, geçilebilecek kadar parlak. Riette ve Gill'i vardiyalar halinde uyutuyorum; mevcut değişiklik durumunda içlerinden biri her zaman hazır. Koca Ean, omurgayı hep birlikte terk etmemiz gerekirse kürek çekmeye hazır bir halde, telaş içinde uyuyor. Hiç uyumayı planlamıyorum, zihnim yarım yamalak savaş planlarıyla dolu. Prenses de uyumuyor.

Lyrisa, Lakelandlı prensinin avlanmayı sevdiğini söyledi. Sanırım bu spordan hoşlanıyor, avının hayatından endişe duyarak kaçmasını izliyor. Acaba şu anda suyun üzerindeki gölgeler ve silüetler arasında, hiç ses çıkarmadan hareket ederek bizi mi izliyor? Daha önce bu şekilde Gümüş devriyelerinin yanından geçmiştim. Yaptığım işte iyiyim. Ancak bunlar her zaman ödenebilir veya kandırılabilir. Bunlar yeteneklerine göre yetiştirilen ve eğitilen asil Gümüşler değildi. Bunlar kanlarında intikam olan, tahıldan, alkolden ya da yasadışı silahlardan çok daha değerli bir şeye aç olan Gümüşler değildi.

Bir ya da iki kez, sanırım bankanın ötesinden uzaktan bir kahkaha sesi duydum. Tarlalardaki rüzgar ya da bir balığın sıçraması olabilir. Ya da hiçbir şey. Her gürültü beni daha da sinirlendiriyor, sinirlerimi mantığın ötesine taşıyor. Gece yarısına doğru sıktığım çenemde dişlerimin kırılacağını hissediyorum.

Ay üzerimize yükseldiğinde Lyrisa kıçtaki yerini bırakıyor. Adımları sessiz ve istikrarlı ama hangi tahtalardan kaçınması gerektiğini bilmiyor. Hangileri gıcırdıyor ve inliyor? Tüm çabalarına rağmen onun hareketini duyuyorum, nehir de öyle.

Görev yerinde yarı uykulu olan Gill, ona sadece benim görebildiğim bir bakış attı.

Sessizce hareket edip güvertenin yarısına kadar ona katılıyorum. Korkuluğun üzerinden eğilip karşı kıyıdaki karanlığa gözlerini kısarak bakıyor. Ay, yarı yükseklikteki mısır tarlalarının üzerinde parlıyor, nehri izleyen herkes için mükemmel bir örtü.

"İstersen uyuyabilirsin," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyulabiliyor.*Uyumalısın. Yarın seni terk ediyorum. Geri kalanına ihtiyacın var.*Suçluluk duygusu midemi pençeliyor.

Lyrisa başını salladı. "Kesinlikle hayır." Sonra iç çekerek başını bir eline yaslıyor. Görmeden karanlığa bakıyor. “Bundan keyif alıyor. Orrian'ı."

Tüm Kızıllar gibi ben de Gümüşlere karşı iliklerime kadar uzanan bir nefret taşıyorum. Ama bu, bugünlerde uzun süredir hissetmediğim başka bir tiksinti katmanına ilham veriyor. “Gümüş'ün yapacak çok daha iyi ve ilginç şeyleri olacağını düşünürdünüz. En son kontrol ettiğimde savaş sürüyor.”

Gülümsemesini bekliyorum. Bunun yerine küçülüyor gibi görünüyor. Şimdi ona bakınca yeteneğini neredeyse unutabilirim. Parmaklarının bir hareketiyle beni ve bu omurgayı nasıl ikiye bölebildiğini.

“Bugünlerde her yerde savaş var” diyor. "Kuzey, güney, doğu."

"Batıda değil mi?" Bu pek doğru değil. Bunu sadece konuşmak, gözlerimi açık tutmam için bana bir neden vermek için söylüyorum. Prairie sınırlarının yukarı ve aşağısındaki akıncıları bilsek bile Silver, bayrağı ve bağlılığı olmayan dışlanmışlar. Prairie savaş ağaları sürekli bir değişim halindedir. Tiraxean triarch'ları her zaman birbirlerine saldırıyor. Ne ilerideki dünyada, ne de arkadaki dünyada hiçbir yer sessiz değil.

"Batıda değil," diye mırıldanıyor Lyrisa. "Burada, nehirlerin kıyısında Montfort'u duydun mu?" *Ah.*

“Özgür Cumhuriyet.”

"Buna böyle diyorlar." Tereddüt ediyor, fısıltısı dikkat çekici. "Bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

Doğru olduğunu düşündüğüm şey ile doğru olduğunu bildiğim şey çok farklı iki şeydir. Ve Cumhuriyet'e dair pek çok söylenti, hatta bizzat vatandaşların söyledikleri bile birbirinden farklı ve birbiriyle çelişen hikayeler. “Ben de bu kadarını duydum. Kırmızılar, Gümüşler, diğerleri her neyse. Hepsi bir arada, eşit.” Bunu söylerken tereddüt ediyorum. Bir şekilde onu yanıltmak ya da yapmaması gerektiği konusunda umut vermek istemiyorum. “Fakat duyduğum her şeye inanmıyorum. Çoğu zaman yanlış anlıyorum.”

"Eh, ben de oraya gidiyorum." Sesi kararlılıkla keskinleşiyor. "En azından ben oraya gitmeye çalışıyorum."

Bu parayı ve madeni para saymasını açıklıyor. Başka bir uzun yolculuk için ödeme kaydediyorum. "Kapılardan Sonra."

“Ark'tan yukarı çıkmayı denemeyi planladım ama çok fazla trafik var. Kızıl Muhafızlar, Çayır orduları, akıncılar. Ve eğer doğudaki Gümüş ittifakı Montfort'a doğrudan saldırmaya karar verirse, izleyecekleri yol bu olacaktır.” Lyrisa, küpeştenin ahşap damarı üzerinde her adımı takip ediyor ve ben bunu, haritalarım kadar tanıdık olan zihnimde görüyorum. “O halde Mizostium'da bir tekne kiralayacağım. Tirax Denizi'ni geçin. Ve beni Rion Granda boyunca nehrin yukarısına götürecek başka bir tekne bul. Dağlara. Ve özgürlük.”

Bir nefes veriyorum. "Bu uzun bir yol."*Açıkçası aptal.*

Hareket etmiyor. "Bu maliyete değer."

Parayı ayırması gerekiyor. Peki hayatı? Ona ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya olacağını söylemek istiyorum, hem de sadece bir Gölland prensi yüzünden değil. Triarch'lar, akıncılar ve sonra Cumhuriyet'e ulaştığında. Neden bir Gümüş prensesi kabul etsinler ki?

Bunun yerine, kendimi bir korkak gibi hissederek, "Bunu uzun zamandır planlıyorsun" diyorum.

Omuz silkiyor. Ay ışığı aşağıdaki sudan yansıyor ve yüzünde dalgalanıyordu. Yanaklarındaki koyu renkli çiller göze çarpıyor ve gözlerinin yukarı dönük açısını vurguluyor. Etten değil taştan yapılmış gibi görünüyor.

"Tam olarak değil. Kaçmak istediğimi biliyordum ama hepsi bu. Montfort, Norta'ya saldırıda kendilerini ortaya çıkarana kadar hiçbir planım yoktu. Sadece kaçmam gerektiğini biliyordum. Yüzü hareketsiz ama elleri gergin, parmakları birbirinin üzerinde seğiriyor. “Artık farklı bir şey için bir fırsat var.”

"Yanında duran herhangi bir Kızıl'a eşit olduğun bir ülke."

Sert bir tavırla bana dönüyor. Bakışları elektrik dolu, anlamadığım bir şeyle yüklü. "Tartışmalı Topraklar'ın da öyle olduğunu duymuştum."

“Biz kendimize Freelands diyoruz. Ve bunun doğru olmasını dilerdim. Tıpkı Crownlands'de olduğu gibi burada da bir bölünme mevcut. Burada Silver'ların insafına kalmış olmayabiliriz ama kesinlikle ayrı yaşıyoruz, dünyalarımız nehirde bile ayrı." Cumhuriyet'in de gizlice aynı olduğundan şüpheleniyorum. Bölünmüş ve zayıf. "Şunu söylemeliyim ki, kötü bir evlilik yüzünden bu kadar vazgeçmeye hazır bir Silver'la tanıştığımı hiç sanmıyorum."

Gözleri yarıklara kadar daraldı ve yanlış adım atmış gibi hissettim. Cildim taranıyor.*Salak.*

“Kırmızı ya da Gümüş, erkekler kadınların hayatını anlamakta her zaman zorluk çekerler.”

Yapabildiğim tek şey başımı sallamak, başımı sallamak. Başka her şey başka bir hata gibi geliyor. Sonunda konuyu başka yöne çevirmeyi umarak, "Annem de seninle aynı fikirdedir," dedim. Bitmesini istemiyorum. Başka bir şey olmasa bile bu gecenin dehşetinin geçmesine yardımcı oluyor. "Doğu Kapısı yakınındaki Mizostium'da yaşıyor."

Lyrisa ne yaptığımı biliyor ama yine de buna izin veriyor. Tekrar nehre bakıyor. "Bu mu A . . . şehrin güzel bir kısmı mı?”

"Çoğundan daha iyi." Gerçek bu. Doğu Kapısı rahattır, derin kökleri olan güçlü bir topluluktur. Kırmızı sokaklar, Gümüş sokaklar. Güzel bahçeler ve çeşmeler. Nedenini bilmiyorum ama bunu Lyrisa'ya gösterirken hayal ediyorum. Sadece omurganın güvertesinden olsa. Bu düşünceyi geldiği gibi aniden kafamdan atıyorum. Onu mümkün olan en kısa sürede geride bırakacağım. "Şehir kendi kendini yönetiyor ve bazı kısımları gerçekten kanunsuz."

Diplomatik bir ses tonuyla, "Freelands kesinlikle adlarının hakkını veriyor," diye öneriyor. Eskisinden daha çok Gümüş'e benziyor. Bu onun ve benim kim olduğumun kesin bir hatırlatıcısı. Birden fazla açıdan aramızda çok açık bir ayrım var. "Daha fazlasını göreceğim için heyecanlıyım."

"Ve yapacaksın," diye hızlıca, düşünmeden cevap verdim.

Dudakları seğirerek acı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "En azından birimizin buna inanması iyi."

"Lyrisa..."

Beni kolayca sallıyor. Bu sefer o kadar küçümseyici gelmiyor. “İş o noktaya gelirse, Orrian üstünlüğü ele geçirirse, ne olursa olsun, siz ve mürettebat bu durumdan sıyrılabilirsiniz. . .” Kelimeleri ararken bocalıyor. "Bana bildirin. Ve buna son vereceğim.”

Ayın altında aynı göründüğümüzü fark ettim. Onun kanı ve benimki aynı renk olabilir. Ona izin vermemi bekleyen bakışlarını izliyorum. Teslim olmak,

ve götürülmek. Yapmalıyım. Riette'in, Gill'in, Big Ean'ın ve benim hayatımız için.

"Hayır," diye mırıldandım ve omuz silkerek nehre döndüm.

Gözleri bir anda genişledi, loş ışıkta gözbebekleri şişti. Burun delikleri hayal kırıklığıyla parlıyor. "Affınıza sığınırım?" diyor, neredeyse çok yüksek sesle.

Göz kırparak rayı itiyorum. “Ne olursa olsun Kızılların paylaştığı bir şey var; biz sizi kızdırmak için yaşıyoruz. Ve sarhoş bir prense bu tatmini yaşatmayacağım. Bu dünyada ona yeter." Kendimi durduramadan elim kolunu sıyırdı. Parmaklarımdan omurgama kadar uzanan bir elektrik şoku gönderiyor. "Seni anlamıyor."

Onu arkamda bırakıyorum, tüm odağımı sırtımı dik tutmaya ve adımlarımı sessiz tutmaya odaklıyorum. Yanaklarım sıcaktan kızarıyor. Gill'in yanından geçerken karanlığa seviniyorum.

Ashe, neden böylesin?

"Vuruldum," diye tısladı sanırım alçak sesle.

Eğer Lakeland prensi peşimizde olmasaydı onu nehre iterdim. Bunun

yerine ona yaklaşmasını işaret ettim.

Ve kafamda oluşan planı fısıldıyorum.

ALTI

Ashe

Bazen Gümüş ve Kırmızı arasındaki farkların sandığımdan daha fazla olup olmadığını merak ediyorum. Daha önce hiç Silver tanımadım ya da tanımayı umursamadım. Elbette kan var: rengi ve verdiği şey. Anlayamadığım veya kavrayamadığım yetenekler. Büyük hız, su veya ateş veya metal, hayvanlar, hava durumu veya Lyrisa'nınki gibi üstün güç üzerinde kontrol. Ama bunun ötesinde dahası var mı? Bizden farklı mı doğuyorlar, daha katı, zalim ve şiddetli mi yoksa öyle mi oluyorlar? Eskisini düşünüyordum. Artık o kadar emin değilim.

Nehirde pek çok uykusuz gece geçirdim. Yorgunluğa alışkınım. Ya Lyrisa da öyle ya da zayıflığını gizleme konusunda yetenekli. Sanırım ikisi de.

Güneş tanıdık kıyıların üzerinde doğuyor ve genişleyen nehir boyunca medeniyetin büyüyen işaretleri. Kavşak önemli bir geçiş noktasıdır ve Freeland kıyılarının kökleri ve sazlıkları arasından rıhtımlar görünmeye başlar. Kuzeyde, yol gelmesine rağmen Göller Bölgesi'nin çoğunluğu hâlâ tarlalardan oluşuyor. Daha kuzeydeki Sanctum'dan Ohius ve Büyük Nehir'in buluştuğu noktada çıkmaza doğru kıvrılıyor. Burada Lakelandlılar eğer cesaretleri varsa Özgür Topraklar'a girebilirler.

Acaba prens ve onun geveze avcıları nerede olabilir?*Şimdi bizi mi izliyorlar? Yakınlar mı? Umarım bundan keyif alıyorsundur, salak.*

Gece çöküp yerini şafağa bırakırken irili ufaklı diğer tekneler de bize katıldı. Bazıları, bir zamanlar çok iyi bildiğim bir eğlence olan, çocukların direğine astığı sallardan pek fazlası değil. Dökümtüler umuduyla omurgaların yakınına akın ediyorlar. Birkaç elmayı fırlatıyorum, tanıdık ritüel rahatlık getiriyor.

Koca Ean telaşla birkaç kişiye el sallayıp onları çağırıyor. Planladığımız gibi yapıyor, yakınlarda bir Lakeland prensinin haberini iletiyor; onu soymayı ya da fidye almayı düşünenler için güzel bir ödül. Islak ve bronzlaşmış çocuklar, iskelelerine veya tekne trafiğine doğru kürek çekerek bu haberi hevesle yaydı.

Lyrisa, metrelerce öteden görülebilecek türden soluk, porselen tenli bir Gümüş değil. Cildi soğuk bakır gibi daha koyu ama yine de önlem alıyor. Şapkayı nereden bulduğunu bilmiyorum ama saçını yukarı topluyor. Üzerime tam oturmayan üniformasına rağmen, bir prenses değil, omurga mürettebatı sayılırdı. Dönüşümü tamamladığında ona başımı salladım ve Riette bile onu onayladı.

Güneş şimdiden sıcak ve günün nemli baskısını hissedebiliyorum. Ne kadar uzun bir yazla karşı karşıya olduğumuzu sadece hayal edebiliyorum.

Gözlerimi gölgeledim ve kesişmenin işaretini aradım - ufkun karşısında kahverengi bir su şeridi, Büyük Nehir'in çamurlu yayığı Ohius'un gri mavisiyle buluşuyor. Normal rotam beni akıntının kuvvetli ve hızlı olduğu nehrin ortasına doğru götürecek olsa da, omurgayı Freeland kıyılarına mümkün olduğunca yakın tutuyorum. Bizi yavaşlatıyor ama bizi Göller Bölgesi'nden en az yarım mil uzakta tutuyor ve bir su perisinin bana karşı dönebileceği türden derin sulardan uzak tutuyor. En kötüsü gerçekleşirse en azından bir şansımız olur

kıyıya çıkma şansı

Nehirlerin birleştiği yerin hemen güneyinde, bir kısmı suyun üzerine inşa edilmiş hareketli bir pazar kasabası var. Eğer Orrian yeniden saldırmadan önce bizi oraya ulaştırabilirsem, rıhtıma yanaşalım. . .*Onu bırakacak mıyım?*Dün gece kolay bir karar gibi görünüyordu.

Dişlerimi sıkıyorum. Eğer gelirse o köprüyü geçeceğim. Şimdilik önümüzdeki suya ve biz pazara varmadan Orrian ortaya çıkarsa ne yapacağıma odaklanıyorum. Mürettebat her şey yerli yerinde, plana dahil. Lyrisa da sadece bir parçayı bilmesine rağmen.

Tabanca asla yanımdan ayrılmıyor ve tüfeklerimizi gözden uzak bir şekilde raylara yerleştirmeye dikkat ediyoruz. Bir kez olsun, elimde geniş bir mühimmat deposu varken ben de silah kaçakçılığı yapıyor olmayı dilerdim. Şu anda, stoklarımız son derece sınırlı.

Kavşak her geçen saniye daha da yaklaşıyor ve kalbim akıntının bizi ileriye doğru itmesiyle hızla çarpıyor. Motoru açıp uçabileceğim nehir kıyısı trafiğinden uzakta, nehre doğru manevra yapmamak için tüm kendimi tutmam gerekiyor. Sinirlerim buna daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum. Bir saat? Bir dakika? Bu çok acı verici.

Kendi teknesi nehre dönerken, bir gemi kaptanı arkadaşım merhaba diye bağırdığında neredeyse tüylerimden fırlayacaktım.

Lyrisa kıçtaki yerini bırakıp tekrar yanımda durdu, bu kez tüfeğini kolumun altına sıkıştırdı. Gözleri kıyı boyunca geziniyor, rıhtımları ve sudan uzaktaki yetersiz yerleşim yerlerini görüyor. Onun böyle bir şey gördüğünden şüpheliyim.

"Planı hatırlıyor musun?" Soruyorum.

Başını kısa ve odaklanmış bir şekilde salladı. Ve neredeyse hakaret ediliyordu. "Elbette."

"Orrian'la ilgili haberleri yayıyoruz ve Hallow'a da bizden önce aynısını yapmasını söyledim." Nehir her saniye daha hızlı akmaya devam ediyor. "Böyle yerlerde haberler hızlı yayılır."

Bu onu biraz da olsa rahatlatıyor. "İyi. Umarım şanslıyızdır.” “Ben

ikisinin de hayranı değilim.”

"Umut ve şans mı?" Gerçek bir gülümsemeyle sırıtıyor. "Ben de değil."

Sanırım onu rahatsız eden onun gülümsemesi.

Nehir etrafımızda gökgürültüsünü andıran bir kükremeyle patlıyor, berrak mavi gökyüzüne su duvarları gönderiyor ve bizi bir anlık dehşete hapsediyor. Sanki dev bir el nehrin yüzeyine tokat atıyor, etrafımızdaki akıntıyı bozuyor. Su, yükseldiği kadar hızla akıyor, bizi iliklerimize kadar sırılsıklam eden bir çığlıkla parçalanıyor. Gill'in direği elinde kırılır ve Riette, kendisininkini güverteye fırlatıp yerine kendi tüfeğini koyar. Koca Ean'ın gözleri çoktan kuzeydeki Lakeland kıyılarına çevrilmiş durumda. Sahip olduğumuz herhangi bir silah için çok uzak.

Lyrisa daha iyisini biliyor.

"Serbest Topraklarda!" diye bağırarak bankayı işaret ediyor, o kadar yakın ki neredeyse uzanıp dokunabilecektim.

Dönüyorum ve vücudum soğuyor.

Bunlardan sekizini saydım; yedi Gümüş soylu, sığ sularda duran, şüphe götürmez Lakeland prensinin sesini duyuyor. Gümüşlerden birinin -bir kadının- köpekleri, salyaları akan iki tazı var, burunları tekneye ve Lyrisa'ya dönük.

Orrian Cygnet iskelet gibi ince, uzun boylu ve bir kabus gibi uzuvlara sahip. Cildi soluk ve solgun, koyu renk saçları ıslak ve yüzünü çeken sıkı bir örgüyle kafatasına doğru kayganlaştırılmış. Gözlerinin rengini göremiyorum ama gülümsemesini görebiliyorum, şeytani ve keskin. Giysileri nehir renginde lacivertti.*Daha önce mavi renkten hiç korkmamıştım.*Çılgınca düşünüyorum.

Tıpkı arkadaşları gibi bir silah ve bir kılıçla silahlandırılmıştır, ancak en büyük silahı her yerdedir.

"Haydi şimdi Lyrisa, eğlendin," diye ötüyor, dikkati yalnızca prenseste.

Başını dik tutarak cevap vermeye tenezzül etmiyor. Omurga akıntıda dursa bile, imkansız bir şekilde hareket eden bir nehrin üzerinde.

Çevremizde, Orrian'ın gücünün dalgaları tarafından itilen tekneler ve sallar böcekler gibi kaçışıyor. Beyaz yüzlü ve gevşek çeneli Nehirliler korku içinde izliyor ya da kaçmak için araçlarını çeviriyorlar; hepsi de öfkeli bir perinin işaretlerini biliyor. Kıyıda, yürüyerek seyahat eden birkaç Freelander, ağaçlara doğru sinsice kayboluyor.

Elim kalçama gitti ve tabancamı olabildiğince yavaş ve sessizce bıraktım. Silver'lar bunu fark etmiş gibi görünmüyor. Orrian'ın arkadaşları kendi aralarında soğuk soğuk gülüyorlar, bir şişe şişeyi ileri geri uzatıyorlar. İçlerinden biri elinde bir hançer çeviriyor. Yeterince hızlı hareket edersek üç ya da dördünü vurarak öldürebiliriz. Ama geri kalanlar tavşanın üzerindeki şahinler gibi üstümüze düşecek ve bizi parçalayacaktı.

Orrian ilk kez dikkatini mürettebata kaydırıyor ve Reds'e bakmak için eğiliyor. Gözleri bana odaklanmadan önce teknemin karşısında alaycı bir tavırla gülüyor.

"Tanrı aşkına, siz kaçakçılar her geçen yıl daha da gençleşiyorsunuz," diye gülüyor. Lyrisa gibi

ben de hiçbir şey söylemiyorum. Bu onu kızdırıyor.

Suya bir adım atıyor. Hayır, içine değil.*Üzerine.*Nehre merdiven gibi tırmanıyor, tam önümde durmak için yükselirken yeni bir akıntı patlaması onunla buluşuyor. Göz göze.

"Seninle konuşuyorum evlat," diye alay ederek yüzüme fazla güç kullanmadan tokat attı. Amacı beni incitmek değil, aşağılamaktı. Biliyorum ki. Yanaklarım yanıyor.

Arkamda mürettebatın itişip kakıştığını, silahlarına uzandığını duyabiliyorum. Orrian'ın sürüsü de aynısını yaparak suyun derinliklerine doğru ilerliyor. Lyrisa'nın tahmin ettiği gibi gruptaki tek peri o.

Rayda Lyrisa geriliyor. "Orrian," diye uyardı.

Bu onun hem öfkesini hem de eğlencesini besler. Bana tekrar tokat attı. "Ne zamandan beri Kızıl fareleri önemsiyorsun Lyri?" Korkunç prens ona alay ediyor. “O kadar aptal bir kız ki benden kaçabileceğini düşünüyor. Kirsa'yı ve onun sürtüklerini geride bırakın," diye ekliyor kıyıdaki tazılara doğru gülerek. Gümüş kadın kıkırdamayla havlama arası bir şey fırlattı, av köpekleri de aynı şekilde tepki verdi.

Sonra Orrian üçüncü kez elini kaldırıyor ve Lyrisa şimşek hızıyla hareket ediyor, eli onun bileğini tutuyor. Tehdit gün gibi ortada. Eğer yapsaydı kolunu tamamen koparabilirdi

aranan. "Kendi bedeninize göre birini seçin," diye tiksintiyle tükürdü.

Orrian alayla gülüyor ama hareket etmiyor. Onu nehirle bastırabilirdi ama önce kendisine korkunç bir acı yaşattı. Haklıydım. O baştan sona bir korkak.

Birbirlerine öyle bir nefretle bakıyorlar ki, bunun tekneyi ateşe vermesinden

korkuyorum. *İyi.*

“Artık hepimiz tanışıyoruz. . . diye iç geçirip tabancamı kaldırdım. Sığ sularda Orrian'ın soyluları geriliyor ve atılmaya hazır. Ta ki silahı Lyrisa'nın şakağına, soğuk metalin tenine dayayana kadar. "Pazarlığa başlayalım, olur mu?"

Bir an için her şey hareketsiz. Lyrisa'nın yüzünün rengi soldu; gözleri kocaman açılmış ve korku dolu bir şekilde benimkilere bakıyor, dudakları sessizce hareket ediyor. Ve Orrian bir kahkaha atarak ikimizi de tükürüklere boğdu. Lyrisa tutuşunu gevşetmiyor ama şaşkınlıkla gevşeyip bana öyle bir acı ve suçlamayla bakıyor ki neredeyse bocalıyorum.

"Ha-ha!" Prens hâlâ sulu basamağının üzerinde dururken uluyor. “Bu nasıl bir gösteriydi. Ah, bravo, sıçan, bravo!” Sonra omzunun üzerinden kendisi kadar yüksek sesle kıkırdayıp gülen arkadaşlarına bakıyor. "Bunu duydun mu? Lyri muhtemelen*paralı*bu fare de var ve şimdi de onu bana geri satmaya çalışıyor! Sen akıllısın, sana bunu vereceğim," diye ekledi parmağını sallayarak bana doğru dönerek.

"Ben hayatta kalanlardanım" diyorum ve tekrar gülüyor.

"O halde söyle bana, hayatta kalan," diye alay ediyor, "neden onu hemen şimdi alıp, o sefil bahaneni bir tekneye bindirip seni arkamda boğulmaya bırakmıyorum?"

Cevap çok açıkmış gibi ona göz kırptım. "Çünkü onu öldüreceğim. Yanınızda magnetron yok ve bu mesafeden mermi oldukça hızlı hareket ediyor." Sonra bileğine baktım ve Lyrisa'nın parmakları hâlâ teninin üzerindeydi. "Onun da senin elini tutabileceğinden eminim."

Kolay öldürmeyi reddeden bir hayvan gibi dişlerini gösteriyor. Bir iradeyle yukarı çıkıp küpeştenin üzerinden atlıyor, ıslak botları güverteme çarpıyor. Lyrisa geri çekilmek zorunda kaldı, ben de onunla birlikte hareket ediyordum, sırtı göğsüme dayalıydı. Ama tutuşunu asla gevşetmiyor.

"Bırak gideyim Lyri," diye tısladı yüzüne.

Tutuşunu daha da sıkılaştırdı ve alnını parlak bir ter kapladı. Ona ne kadar uçurumun üzerinde durduğunu hatırlatacak kadar acı veriyor. Onun arkasında, soylular suyun daha da derinlerine doğru ilerliyor, güverteye atlamak için omurganın yanlarından yukarı doğru sürünüyorlar. Sayıca bizden neredeyse iki kat fazlalar, muhtemelen Gümüş'ün Kırmızılara karşı ihtiyacı yok. Riette ve Gill silahlarını ikiye doğru tutuyorlar ama dehşete düşmüşler, namlular titriyor.

Lyrisa, Orrian onun başında dururken ve silahım kafatasına dayamışken bile kırılmıyor. Yakalandı, kafese konuldu ve hâlâ boyun eğmeyi reddediyor.

Arkamda mürettebat konuştuğumuz gibi hareket ediyor. Kargo ambarına doğru, aşağıdaki kapak Koca Ean'ın bagajının yanında aralık duruyor.

"Lyrisa," diyor Orrian, sesi o kadar hızlı değişiyor ki beni şok ediyor. Artık sözleri tatlılaştı ve onun adını sevgi dolu bir saygıyla söylüyor. Prenses gibi o da maskenin arkasına çok kolay giriyor. Bu beni korkutuyor. "Bu konuyu arkamızda bırakalım canım. Korkmak doğaldır

düğünden önce yeni bir ülkeden ve yeni bir hayattan korkmak. Bunu unutmaya hazırım, ya da daha iyisi bunun için teşekkür ederim!” Boştaki eliyle, çılgınca sırıtışıyla arkadaşlarına işaret ediyor. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştik. O halde bırak gideyim, kemerinizde kalan parayı adama verin ve bu pis kokulu tekneden inelim. Hmm?"

"Çok azınız," diye yanıtlıyor, gözleri ona kötü kötü bakan asil yüzlerin üzerinde geziniyor. Sanırım hepsini biliyor. “Ve zayıflar da. Damarlarındaki kanın kıymeti yok. Sarhoşlar ve embesiller. Yapabileceğin en iyi şeyin bu olmasına şaşırdım Orrian. Seni bir prens sanıyordum?”

"Seni güçlü silahla..."

Bir hırıltıyla elini büktü ve bileğini şıklattı, kırılan kemiklerin sesi her nasılsa çığlığından daha yüksekti. Dizlerinin üzerine çöküyor ve eklemden sarkan, yalnızca derisinin yerinde tuttuğu eli tutuyor. Bu görüntü neredeyse beni kusturacak ama dikkatimi kaybetmeden tabancayı Lyrisa'nın kafasından Orrian'ın kafasına doğru hareket ettirdim.

Soyluları şimdiden hamle yapıyor, silahları ve yetenekleri hazır. Arkamda Koca Ean çakmağını açıyor, metalin tıngırtısı annemin sesi kadar sıcak.

Sıkıyorum ve bir tur atıyorum. Ama

silah tutukluk yapıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum.

Orrian'ın gözleri Kapılardaki bir kasırga gibi, beni parçalamaya hazır. Onun tüm öfkesinden doğan nehir, beni ezmeye hevesli bir duvar gibi arkasında yükseliyor.

Ne olduğunu anlayamadan havada süzülüyor, kıyının daha derin sularına doğru hızla ilerliyorum. Sonra şunu fark ediyorum: Lyrisa beni bir oyuncak bebek gibi kolayca fırlattı. Bir çocuğun salını kıl payı kaçırıp suya düşmeden önce nefes almaya zar zor zamanım oluyor. Yürümeyi öğrendiğimde yüzmeyi de öğrendim ve kolayca yüzeye çıkmak için mücadele ediyorum, zamanda geçerek Big Ean, Riette ve Gill'in omurgamın yan tarafından sıçradığını, yayılan alevlerin önünde vücutlarının siluetini oluşturduğunu görüyorum.

Ben de Lyrisa'nın da aynısını yaptığını, dökülen petrol ve alkolle dolu kargo ambarı alev aldığında suya atladığını umuyorum. Planı biliyordu. Yani neredeyse tamamı. Biraz doğaçlama yapmam gerekti. Umarım kafasına silah dayadığım için beni affeder.

Geminin omurgası yanarken dalga kendi üzerine çökerek Prens Orrian'ın sonunun sinyalini veriyor. Güçlü bir kol ya da her ikisi tarafından yakılmış ya da parçalanmış. Dumanla birlikte, anlaşılması imkansız çığlıklar da yükseliyor. Yakın mesafeye kadar bacaklarımı tekmeleyerek, kollarımı sallayarak olabildiğince hızlı yüzüyorum.

Nehirde, diğer tekneler izlemek için duruyor ve nehir çocuklarından biri yanımdaki salını yavaşlatıp tutmama izin verecek kadar iyi davranıyor. İlerideki duman sütununa rağmen tembel ve rahat bir tavırla küçük motoru tek eliyle yönetiyor.

Kıyıya yaklaştığımda mürettebatın zaferle yenilgi arasında kalmış halde sığ sulardan çıkmak için mücadele ettiğini görüyorum. Omurgayı kaybettik ama yaşadık. Bitkin bir halde nehir kızının beni onlara doğru çekmesine izin verdim ve Koca Ean elini uzatıp beni yarı sürükleyerek ayağa kaldırdı.

Birlikte teknemin ufalanan gövdesine bakıyoruz. Tahmin ettiğimden daha hızlı bir şekilde patladı. Gemideki herkes kesinlikle yakılırdı. Birkaç metre

uzakta, tazılardan biri, çift birlikte kaçmadan önce kederli bir şekilde balya yapıyor.

Göğsüm sıkışıyor, gözlerime keskin bir ağrı yayılıyor. "Öyle

mi . . . ?” Gill mırıldanıyor ama Riette ona el sallıyor.

Birlikte Gümüşlerden birinin savaşarak nehirden çıkmasını bekliyoruz. Düşman mı dost mu bilmiyoruz. Umarım Lyrisa için, umarım onun şansı benimki kadar iyidir. Ancak tekne batar ve kimse gelmez.

Keşke ona Kapıları gösterebilseydim.

YEDİ

Lyrisa

Nehir kanın çoğunu temizliyor. Su olmasaydı, içinde sırılsıklam olurdum. Çoğunlukla Orrian'ınki. Bu genellikle bir kafayı çıkardığınızda olur.

Hafızayı temizlemez. Herhangi bir şeyin olacağından şüpheliyim.

Nehir, yırtıcı bir kuşun kanatları gibi yükselerek arkasında tütüyordu. Her iki tarafta da arkadaşları sarhoş hallerinden dolayı yavaşlayarak üzerime saldırdılar. En kötüsü Helena'ydı ama o en uçtaydı. Benim gibi güçlü bir kol olsaydı onu öldürmek zor olurdu.

Ama sadece altımda çığlık atan, dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışan Orrian'a bakabildim. Gözlerinde ateş vardı. Hayır, o gemiydi, kargo ambarı alev aldı ve her iki taraftan da patladı.

Ellerim başının iki yanında kapanırken, "Benim olacaksın," diye tısladı. O anda hayatımın olabileceği gibi, benden önce pek çok kişinin yaşadığı gibi gördüm. Bir taca boyun eğmiş, mutsuz ve bu mutsuzluğu yayıyor. Gücüm ve gücüm karşısında perişanım. Acımı çevremdeki herkese, benden sonra çocuklarıma yaşatıyorum.

Alternatif ölmek olsa bile kendime bu hayatı veremezdim.

Üstümüzde titreyen nehrin serpintisini hissettim, pençeleri boğazıma uzanıyordu. Yakaladım ve çektim. Ne olmasını beklediğimi bilmiyorum. Ölmesi için elbette. Belki kafatasının omurgasından önce kırılması için. Bunun yerine boynu, sanki bir kavanozun kapağını çıkarıyormuşum gibi temiz bir şekilde yırtıldı. Bir bedenin bunu yapabileceğini bilmiyordum.

Hâlâ bu kadar çok kan olabileceğini, kafa olmadan da bir kalbin atabileceğini bilmiyordum.

Garip, onun suyu beni kurtardı. O ölür ölmez düştü ve gemi yanarken ikimizin de üzerine düştü. Olabildiğince hızlı daldım, ıslak kıyafetlerim alev alma konusunda isteksizdi. Öyle olsa bile, arkamdaki alevlerin kavurucu acısını hissettim; gemide kalan her şeyi ve herkesi tüketiyordum.

Şimdi onları hissediyorum, ateşli ve kızgın. Bakıma ihtiyaçları olacak ama kavşakta bir cilt şifacısı bulacağımdan şüpheliyim. Memphia'da belki. Şimdilik pazar kasabasından toplayabildiğim şeylerle idare etmem gerekecek.

Bunu yapmak doğru şeydi. Suyun altında kalın, kıyıyı izleyin. Ashe ve ekibinin yola devam etmesini bekleyin. Orrian'la birlikte öldüğümü düşünsünler. Bu nehirde benim hakkımda hiçbir fısıltı dolaşmasına izin vermeyin. Kimsenin benim yolumu takip etmesine izin vermeyin.

Düzgün bir şekilde kaçmanın tek yolu bu. Hiçbir iz bırakmayın.

Paramı kullanırken daha dikkatli olmam gerekecek. Şans eseri kemerimdeki kese patlamadan ve nehirden sağ kurtuldu. Eğer akıllıca harcarsam yeterli olacaktır.

İlk olarak, ıslanmış Lakelandlı üniformamı daha iyisiyle değiştirmeyi başardım.

uygun kıyafetler. Tulumlar kokuyor ama işe yarayacak ve ben ölü bir kadının kıyafetlerinden kurtulmaya can atıyorum. Pazar kasabası beklediğimden daha büyüktü; toprak sokaklara ve rıhtımlara yayılmış yüzlerce tezgah vardı. Omurgalar, feribotlar ve hatta daha büyük tekneler nehir kıyısını doldurarak kargo ve yolcuları yükleyip boşaltıyor. Kapılara geçiş rezervasyonu yapmak zor olmayacak. Başka pek çok dünyam olduğu için bu dünyayı geride bırakmak zor olmayacak.

Ayaklarımın altındaki zemin topraktan tahtaya, sonra tekrar toprağa kayıyor; nehir kavşağının bu kısmında daha küçük kanallar ve değişken dereler geçiyor. Başımı eğik, kulaklarımı açık ve yüzümü gizlemek için saçlarımı açık tutuyorum. Orada burada konuşmadan parçalar yakalıyorum, bunların bir kısmı kavşaktaki "kargaşa" ile ilgili. Gerisi sarsıcı derecede normal. Tüccarlar haber alışverişinde bulunur, kayıkçılar arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelir, kumarbazlar oyun reklamı yapar, tüccarlar mallarını satarlar. Büyük teknelerin beklediği ana rıhtıma yönelerek her yeri hızla geçtim.

Ta ki diğerlerinin arasından bir ses beni durdurana kadar.

Arkasında kendinden emin bir sırıtış olan, tanıdık, kurnaz bir ses.

Döndüğümde küçük bir kalabalığın toplanmış, iki sandalyeli bir masayı çevrelediğini görüyorum; sandalyelerden birinde nazik, gülümseyen bir öküz oturuyor. Masadan kalkarken başka bir iri adama elini uzatıyor ve yüzünü buruşturarak kolunu ovuşturuyor.

"Alınmadım?" Ean hâlâ o nazik tavrıyla gülümseyerek konuşuyor.

Kırmızı rakip tek kelime etmeden dönüp alçak sesle küfrediyor. Yürürken masanın üzerine bozuk para bırakıyor, ayak sesleri ayaklarımın altındaki tahtaları sallıyor.

Ashe, hâlâ öğleden sonra güneşinin altında kurumaya devam eden paraları ceketinin cebine atıyor. Ean'in sırtına vuruyor.

Gezginlerden ve tüccarlardan oluşan pazar kalabalığına dönmeden önce gülümseyerek "Aferin Ean" dedi. “Hadi ama, Big Ean'i denemek isteyen başka kimse var mı? Freelands'in bu yakasındaki en güçlü kol! Ya hep ya hiç, masaya ilk dokunan kol parayı kazanır!”

Durmamalıyım. Yürümeye devam etmeliyim. Bir tekneye binip yola çıkıyorum. Bunun yerine

kendimi, elimde bozuk para çantamla, önümdeki insanları ayırırken buluyorum.

Oturup paramı yavaşça yere bırakırken sırıtıyorum. Sonra kolumu uzattım, dirseğimi masaya dayadım, elim açık ve hazırdım.

Koca Ean direniyor ama benim gözüm sadece Ashe'de.

Bana bakıyor, yüzü bir anlığına ifadesiz. Daha sonra dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bu iddiayı

kabul edeceğim," diyorum ikisine de.

290–300:

• Göl Toprakları'nda Kızıl Muhafız oluşturuldu. Yavaş yavaş etkisi ve güç krallığın her yerinde büyüyecek ve sınırlarının ötesinden Norta'ya doğru akacak.

YAZ 296:

• Tiberias VI, babasının vefatının ardından Norta Kralı olarak taç giydi. Tiberya V.

GÜZ 300:

• Veliaht Prens Tiberias, Tiberias VI ve Haneden eşi Coriane'nin çocuğu olarak dünyaya geldi Jacos. Kendisine Cal lakabı verilmiştir.

GÜZ SONU 302:

• Mare Barrow, Daniel ve Ruth Barrow'un çocuğu olarak Stilts'te doğdu.

GÜZ 301:

• Kral Tiberias VI, ilk karısının ölümünden sonra Haneden Elara ile evlenir. Merandus.

KIŞ 302:

• Prens Maven Calore, Kral Tiberias VI ve Kraliçe Elara'nın çocuğu olarak dünyaya gelir.

YAZ 320:

• Queenstrial düzenlendi. Hizmetçi olarak çalışırken Kızıl kız Mare Barrow imkansız Gümüş benzeri bir yetenek sergiliyor. Bu yeni gücü saklamak için mahkemede Gümüş kadın kılığına giriyor.

YAZ SONU 320:

• Haftalar süren saldırganlığın ardından Kızıl Muhafız, Beyazateş Sarayı'nı ele geçirme girişiminde bulundu Archeon'da, ancak başarısız oluyor. Maven'in ihanetine uğrayan Mare'nin bir Kızıl Muhafız ajanı olduğu ortaya çıkar ve Cal kendi babasını öldürmek zorunda kalır. Mare ve veliaht prens tutuklanır ve ölüm cezasına çarptırılır. Kızıl Muhafız'ın yardımıyla kıl payı kurtulurlar.

• Kardeşinin sürgünde olmasıyla birlikte Maven, Norta Kralı olarak taç giyer.

GÜZ 320:

• Mare ve Kızıl Muhafız, Norta'yı dolaşarak daha fazla Kızıl arıyor Ordularına katılmak için gümüş yetenekler. Onlara yeni kanlar denir.

GÜZ SONU 320:

• Takımları köşeye sıkıştırıldıktan sonra Mare, karşılığında kendisini Kral Maven'e takas eder. onların hayatları. Whitefire Sarayı'nda hapsedildi.

KIŞ – İLKBAHAR 321:

• Kral Maven, Norta'da bir taç giyme töreni turu düzenler ve bu duruma son verilmesi için pazarlık yapar.

Lakeland Savaşı. Barış anlaşmasını Göller Bölgesi Prensesi Iris ile evlilik yoluyla sağlamlaştırmak için Samos Hanesi'nden Evangeline ile olan nişanını bozar.

• Kızıl Muhafız, kale şehri Corvium'u isyanlara ve kaosa sürükler. Liderliğinde Sürgün edilen Cal, şehri fethederler.

BAHAR 321:

• Aylar boyunca Maven'in tutsağı ve siyasi kuklası olarak kaldıktan sonra Mare, Maven'in düğününde çıkan Kızıl Muhafız ayaklanması sırasında Evangeline'ın yardımı.

• Vadi Krallığı Samos Hanesi tarafından kurulmuştur.

• Demokratik Özgür Montfort Cumhuriyeti, Kızıl Muhafızlarla ittifak kurarak doğunun Gümüş krallıklarını kan eşitliğine sahip demokrasilere dönüştürmek. Piedmont'la şantaja dayalı sallantılı bir ittifak kuruyorlar ama pek çok kaynağı ve birlikleri var.

YAZ BAŞI 321:

• Maven, Lakelands'le birlikte Corvium'u geri kazanmaya çalışır ancak ordu, Scarlet Guard, Montfort, Rift ve Tiberias VI'nın annesi Anabel Lerolan liderliğindeki isyancı Gümüş hanedanlarının ittifakı tarafından yenilgiye uğratılır.

• Göller Bölgesi'nin kralı Corvium'a yapılan saldırıda öldürüldü.

• Savaştan sonra Kızıl ve Gümüş ittifakı Cal'ı Tiberias VII, yani Tiberya olarak ilan eder. Norta'nın gerçek kralı.

YAZ 321:

• VII. Tiberias, Kızıl Muhafız ve Vadi'nin ittifakı dilekçe verdi ve yardım kazandı Montfort hükümetinden.

• Kocası adına hareket eden Norta Kraliçesi Iris, baskıyı ortadan kaldırıyor Montfort, Piedmont Prensi Bracken'ı ele geçirdi. Silver'lar Piedmont'taki Montfort üssünü ele geçirdi.

YAZ SONU 321:

• Kırmızı ve Gümüş ittifakı teknoloji gecekondu mahallesi New Town'a ve Harbour Körfezi'ne saldırıyor aynı zamanda ikisini de Kral Maven'den kazandık. İki taraf müzakere konusunda anlaştı.

• Kraliçe Iris kocasına sırt çevirir ve karşılığında onu ittifaka verir babasını öldüren adam için.

• Maven'in tacı elinden alınır ve kardeşi tarafından idama mahkum edilir. taht savaşı kazanıldı ve tartışmasız kral tahttan çekilmeyi reddediyor. Scarlet Guard ve Montfort, Norta ile olan ittifaklarını fesheder ve Maven'i öldürülmeden önce kaçırır.

• Göl Toprakları, zayıflamış Norta'ya saldırmak için tam güçle geri dönerek Archeon'un başkenti. Samos Hanesi'nden Evangeline ve Ptolemus, kraliyet evlerini terk ederek şehirden kaçarlar. Babaları Kral Volo Samos savaşta ölür. Scarlet Guard ve Montfort, Maven'in rehberliğinde şehre sızıncaya kadar Nortan güçleri neredeyse istila edildi. Savaşta kaçmaya çalışan Mare Barrow,

düşmüş kralı öldür.

- Kral Tiberias VII, yeni bir Norta uğruna tahtından feragat eder ve Nortan Eyaletleri'nde yeniden yapılanma başlıyor.

Montfort arşivcileri, benim gibi, Nortan İç Savaşı da dahil olmak üzere geçen yılki olayları en iyi şekilde kaydetmek ve anlamak için yoğun bir şekilde çalışıyorlar. Doğal olarak bizim tarihçilerimiz hem bakış açısı hem de hükümet değişikliğine göğüs gererken yazma becerisi açısından biraz eksikti. Açıkçası, Norta'da bulduğum belgeler Silver'ın bakış açısına karşı oldukça önyargılı ve şu anda dahil edilmeye değer değil. Bununla birlikte, olaylara başka bir mercekten bakmayı büyüleyici buldum ve siz de bunu sadece ilginç olmasa da yararlı bulabilirsiniz.

— JJ

Ardentlerin düşman uluslara güvenli geçişi. Monfortan hükümeti ve ordusu, Ardentleri Prairie, Piedmont, Norta, Lakelands ve İhtilaflı Topraklar'da tespit etmek, uyarmak ve yeniden yerleştirmek için ortak bir operasyon başlattı. Gizliliğe duyulan ihtiyaç çabalarımızı zorlaştırdı ancak Nortan İç Savaşı'na giden yıllarda bu kişilerden binlercesi ve aileleri bu topraklardan uzaklaştırıldı.

Montfort dışında kamuoyuna açıklanan ilk Ateşli, Başkent Norta Vadisi'nden genç bir kadın olan Mare Barrow'du. On yedi yaşındayken, Norta Kraliyet Ailesi'nin hizmetçisi olarak çalışırken, elektrikon yeteneğini kullanan bir Nortan yayınında yakalandı. Nortan hükümeti ve monarşisi, onu Gümüş soylu kadın olarak etiketleyerek kan durumunu hızla gizlese de, Ardents hakkında bilgisi olan herkes onun gerçekte ne olduğunu açıktı. Barrow, Norta'nın ikinci prensi Maven Calore ile nişanlıydı ve Kraliçe Elara Merandus'un kocasını gasp edip oğlunu Norta tahtına oturtma planında hayati bir araç olarak kullanıldı. Bir Gümüş soylusu olarak yaşarken Barrow, isyancı bir grup olan Kızıl Muhafızlarla temasa geçti ve onların davasına bağlılık yemini etti. İstihbarat topladı ve Muhafızların Nortan hükümetini istikrarsızlaştırma çabalarına yardım etti. Barrow, Scarlet Guard'ın Norta'daki ilk açık şiddet eylemlerinden biri olan Sun Shooting'i organize etmenin ayrılmaz bir parçasıydı. Başarısız bir Kızıl Muhafız darbesi sırasında Kraliçe Elara, Kral VI. Tiberias'ın öldürülmesini düzenledi. Barrow ve varisi Prens Tiberias bu suçla suçlandı ve idam cezasına çarptırıldı. Kızıl Muhafızların yardımıyla kaçtılar. (*Scarlet Guard hakkında daha fazla bilgi için 12. alt bölüme bakın.*.)

Mare Barrow'un açığa çıkmasının ardından Montfort, Norta ve Lakelands'e daha fazla ajan gönderdi. Çoğu, Kızıl Muhafızları gözlemlemek ve sonunda onlarla temas kurmakla görevlendirilirken, birçoğu da ittifak amacıyla Barrow'u takip etmekle görevlendirildi. İkincisi başarılı olamadı. Grubun üslerinden birinde Kızıl Muhafızlarla buluştuktan sonra, Kızıl Muhafız yüzbaşısı Prens Tiberias ve başka bir Ateşli olan erkek kardeşinin de dahil olduğu küçük bir müfrezeyle ayrıldı. (*Ateşli kalıtım hakkında daha fazla bilgi için 3. alt bölüme bakın.* Montfort istihbaratı, Barrow'un kendisine ve Nortan prensine yönelik zulümden korktuğu için Muhafız üssünden kaçmak zorunda kaldığını öne sürüyor. Nortan anakarasında, ekibi bizimkine çok benzer şekilde diğer Ardentleri (artık geniş çapta tanınan ve adı verilen) aradılar.*yeni kanlar*Norta'da) onları Gümüş hükümetinden korumak için.

Artık kral olan Maven Calore da yeni kanlar arıyordu. Barrow, Nortan'ın bir yeniliği olan Kırmızı kan haritalamasını kullanarak bir liste üzerinde çalışıyordu. Daha sonra Montfort, tehlike altındaki Ardentleri bulma, koruma ve bazen yer değiştirme hedefini genişletmek için benzer taktikleri kullanacaktı. Wash'un yayılan topraklarının eteklerinde, bir zamanlar terk edilmiş olan Corros Hapishanesi'nde Kraliçe Elara, oğlunun bulduğu Ardent'leri topluyordu. Onları incelediğine ve onları kontrol etmek için fısıltı yeteneğini kullandığına inanılıyordu. Barrow ve grubu Corros'a saldırdı ve Kraliçe Elara, Barrow'un ellerinde öldü. Kral Maven üç katına çıktı

Barrow'u bulma çabaları sona erdi ve sonunda kendisini Gümüş krala teslim etmek zorunda kaldı. Genç hükümdarın, Nortan sarayında geçirdiği zamanın ardından Ardent'e takıntılı hale geldiği açık.

Kral Maven, Barrow'u kendi avantajına kullanmakta hızlı davrandı ve onun yayınlarını Nortan ulusuna yayınladı. Kamera karşısında Kızıl Muhafızları azarladı ve Kral Maven'i övdü, kendisi gibi Ateşlilerin kendisine katılmasını istedi. Kral Maven'in Kızıl nüfusa yönelik sert önlemleri kaldıran kararnameleriyle birleşince, krallık içindeki popülaritesi önemli ölçüde arttı. Pek çok Ateşli Barrow'un çağrısına yanıt vererek eğitilmek ve onun silahı olarak kullanılmak üzere kralın ordusuna katıldı. Kırıkların ilk izleri, Kral Maven'e düzenlenen suikast girişimi sırasında, üç Gümüş hanesinin krallarına karşı açık isyan ilan etmesiyle ortaya çıktı. Prens Tiberias'ın dönüşünü desteklediler. Kral Maven'in Norta'daki taç giyme turu sırasında Kızıl Muhafızlar ve sürgündeki prens, kale şehri Corvium'u ele geçirerek Norta'nın kuzey savunmasını zayıflattı. Gerginliği hisseden, Kral Maven, Göl Toprakları ile bir asırdan fazla süren Lakeland Savaşı'nı fiilen sona erdiren bir anlaşma imzaladı. Onun yerine Göller Bölgesi Prensesi Iris ile evlenmek için Samoslu soylu bir kadınla olan nişanını bozmak zorunda kaldı. Artık hem Norta'nın hem de Lakelands'in Gümüşleri, tüm askeri güçlerini, hâlâ boyutu, şöhreti ve tehlikesi giderek büyüyen Kızıl Muhafızlara yöneltmekte özgürdü.

Kızıl Muhafızlar, Kral Maven'in Lakeland prensesiyle olan kraliyet düğünü sırasında Archeon'a saldırarak tekrar saldırdı. Bu, haftalarca süren dikkatli temas ve planlamanın ardından Scarlet Guard ve Montfort arasındaki ilk ortak çabaydı. Saldırı sırasında, birleşik kuvvetler Barrow'u ve düzinelerce Ardent'i kurtardı ve isyancıların çabalarını daha fazla finanse etmek için Nortan hazinesine baskın düzenledi. Nortanlıların haberi olmadan Montfort, komşu ülke Piedmont ile bir anlaşmaya varılmasını kolaylaştırmıştı ve saldırı gücü güneydeki bir askeri üsse geri döndü. Lord Volo Samos kendisini Vadi'nin Kralı ilan ettiğinde Norta Krallığı daha da parçalandı ve bölgesi Norta'dan ayrıldı. Bu genellikle Nortan İç Savaşı'nda bir dönüm noktası olarak kabul edilir.

Kral Maven Kızıl isyanına misilleme yapmak için harekete geçti. Birkaç hafta sonra o ve Lakelands'den bir müttefik kuvvet, isyancıların işgal ettiği Corvium'a yürüdü. Başbakan Dane Davidson liderliğindeki Scarlet Guard ve Montfortan birlikleri birlikte Nortan ve Lakelander saldırısını geri püskürtmeyi başardılar. Onlara Vadi'den gelen Samos birliklerinin yanı sıra Norta'nın eski kraliçesi ve Prens Tiberias'ın büyükannesi Anabel Lerolan liderliğindeki diğer isyancı Gümüş hanedanları da yardım ediyordu. Yenilgiyle karşı karşıya kalan Kral Maven ordusuyla birlikte kaçmak zorunda kaldı ve Göller Bölgesi Kralı Orrec, Kral Volo adına hareket eden bir lordun elinde öldürülerek öldürüldü. Corvium Savaşı'ndaki zaferlerinin ardından Scarlet Guard, Montfort, Rift ve Lerolan, koalisyonlarını Kral Maven'e karşı benzeri görülmemiş bir Kızıl ve Gümüş ittifakına dönüştürdü.

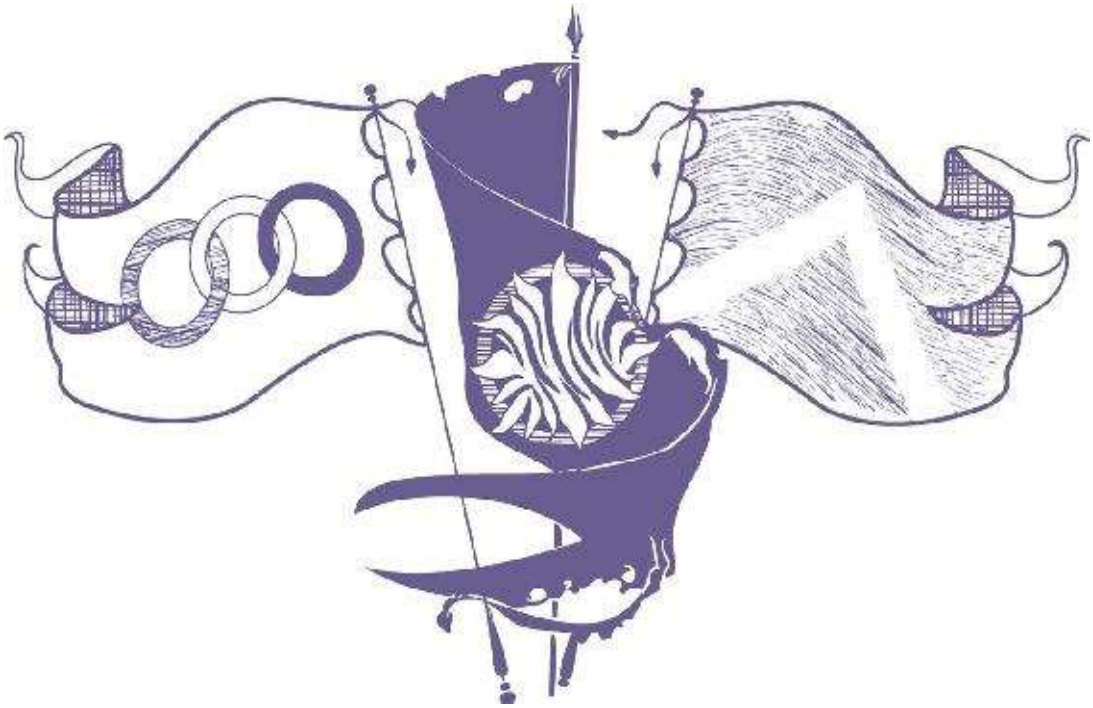
Norta'daki savaş çabalarını sürdürürken Corvium ve Piedmont üssünü koruyamayan koalisyon, kale şehrini yok etmeyi seçti. Prens Tiberias, onu tekrar Nortan tahtına oturtma sözü veren Kızıl ve Gümüş ittifakının desteğiyle kendisini Norta'nın gerçek Kralı ilan etti. Çok ihtiyaç duyulan bir ittifakı sağlamlaştırmak için Vadi'nin Prensesi Evangeline ile nişanlandı. Hâlâ daha fazla birliğe ihtiyaç duyan Kral Tiberias VII, Kraliçe Anabel, Prenses Evangeline, Mare Barrow ve Kızıl Muhafızlardan General Farley, Başbakan Davidson'a Montfort'a kadar eşlik etti. Birlikte Halk Meclisine dilekçe verdiler ve

Maven'ı devirmek için daha fazla birlik verildi. Bu süre zarfında Montfort'un Piedmont ile anlaşması bozuldu ve Kral Maven'in güçleri güneydeki üsleri ele geçirdi. Kral Tiberya çift yönlü bir saldırıyla karşılık verdi ve kuvvetlerinin büyük kısmını Nortan savaş çabaları ve ekonomisi açısından hayati bir şehir olan Liman Körfezi'ne yönlendirdi. Barrow, Scarlet Guard birlikleri, Montfort Ardents ve Başbakan Davidson yakınlardaki bir Red teknoloji gecekondusunu ele geçirdi. İktidardaki Kraliçe Cenra'nın da aralarında bulunduğu Lakelandlılar, Liman Körfezi'ni korumak için bir filoyla gelseler de Tiberya'nın güçleri galip geldi. Şehri kazanmak için neredeyse ölmek üzere olan Kral Tiberias, kendi koalisyonu ile Maven'in ittifakı arasında bir müzakere düzenledi. Kraliçe Anabel, Kral Orrec'in katilinin Maven ile takas edilmesini teklif edene kadar hiçbir anlaşmaya varılamadı. Hem Kraliçe Cenra hem de Prenses Iris aynı fikirdeydi: ve Kral Maven Calore'a saldırdılar. Zincirlerle Liman Körfezi'ne geri getirildi. Maven'in mağlup edilmesiyle Kızıl Muhafız ve Montfort Başbakanı, Kral Tiberias'a bir seçenek sundu: tahttan çekilmek ya da hâlâ düşman olan Lakelands'e karşı ittifaklarını kaybetmek. Tiberias tacını seçti ve Kızıl Muhafızlar, Barrow ve Davidson, kaçırılan Maven'la birlikte Montfort'a döndü.

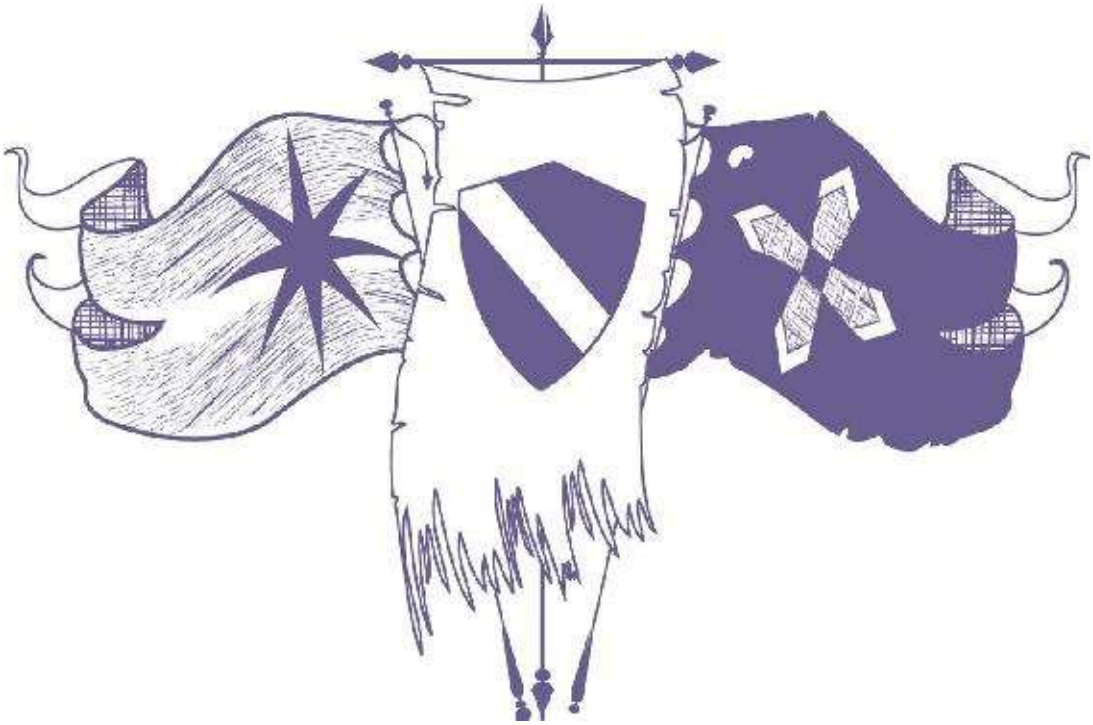
Norta'da Kral Tiberias, parçalanmakta olan bir ülkenin parçalarını bir arada tutmakta zorlanırken birçok Gümüş kardeşine sadık kaldı. Göl Toprakları başkente saldırmak için harekete geçti, bu da kalan Norta'nın tamamını tek bir hamlede fethetmek anlamına geliyordu. Montfort ve Scarlet Muhafızları birlikte şehre sızmak için Maven'in rehberliğini kullanarak araya girdiler. Kral Tiberya ve ordusu, kendisine bir kez daha istifa etme seçeneği sunulana kadar kuşatıldı. Tahttan çekilme sözü verdi ve ortak birlikler Lakeland kuvvetlerini geri püskürttü. Kral Volo Samos savaşta öldü, oğlu ve kızı ise kayboldu. Mare Barrow, şehirden kaçmaya çalışırken Maven Calore'u öldürdü. Kraliçe Cenra'nın filosu, Scarlet Guard denizaltılarının nehirde ortaya çıkıp Lakeland gemilerine torpil atması üzerine geri çekilmek zorunda kaldı. Önce denize, sonra memleketlerine kaçtılar.

Sonraki haftalarda, Ateşli Mare Barrow Montfort'a dönerken, onu evlat edinen ülkesi Kızıl Muhafızlar ve parçalanmış Norta yeniden inşa etmeye çalıştı.

Aşağıda yeni ittifakın bayraklarıyla ilgili denemelerim var. Nortan Eyaletleri, Kızıl Muhafızlar ve Montfort.

Ve doğrudan düşmanlarımızın bayrakları: Piedmont, Silver Secession of Norta ve Lakelands.

DEMİR KALP

BİR

Evangeline

Sonbahar soğuğuna rağmen güneş tepemde parlıyor ve gölgeli gözlüklerimin arkasından gözlerimi kısıyorum. Bahçe hala yeşil ve gelişen olmasına rağmen boş. Dağın soğuğu Carmadon'un bölgesini etkilemiyor. Çiçekler, bir sebze bahçesi, meyve ağaçları, hatta yarım düzine sıra halinde büyüyen özenle hazırlanmış bir kare mısır bile var. Başbakanın kocası şehrin bu köşesiyle evcil hayvanı gibi ilgileniyor, her sabah ve akşam ziyaret ediyor. O bir yeşil koruyucu ve bununla ilgilenmek için fazla zamana ihtiyacı yok ama yine de oyalanıyor. Yine de bütün gününü burada geçiremez ve bu da öğleden sonrayı mutlu bir sessizlik içinde bırakıyor.

Saklanmak için iyi bir yer.

Böyle bir şey yaptığımı asla kabul edeceğimden değil.

Bir nane yaprağı daha koparıp içeceğimin içine eziyorum ve buz küplerini çıngırak sesiyle döndürüyorum. Tatlı viski ve şekerin keskin tadı içimi ısıtıyor. Üst kattaki süit odalarımızdan aldığım battaniyenin üzerinde hareketsiz kalmaktan memnun olarak güneş ışığında arkama yaslanıyorum. Yumuşak yündür, çimen ya da toprak için değildir ama hizmetçiler bunun içindir.

Sadece bir veya iki saat daha olmalı. İstesem dakikalarca uyuyabilirim. Ama bu bir korkağın yapacağı bir şeye benziyor. Kendini denklemden tamamen çıkar. Ve hala biraz gururum kaldı. Çok değil ama biraz.

Elane meşgul. Tasarım gereği. Bu öğleden sonrayı seyirci olmadan yalnız geçirmek istediğimi biliyor. Çoğu gün onun ilgisinden keyif alabilirim ama şu anda değil. Evangeline Samos'un bir kez daha görevinden kaçtığını kimsenin görmesine gerek yok.

Bardağımın dibine çok çabuk ulaşıyorum ve alkolün son damlalarını da boşaltıyorum. Bulunmak istemezsem bir hizmetçi çağırıp bir tane daha sipariş edebilirdim. Bunun yerine bardağı elimde çevirip gökyüzüne kaldırmaya razı oldum. Güneş kristal bardağın pek çok yüzeyinde parlıyor ve bana Elane'in ışığı nasıl dans ettirip böldüğünü hatırlatıyor. O buraya benden daha iyi uyuyor. Tamamen değil elbette. Özgür Montfort Cumhuriyeti evimizden olabildiğince farklı. Gümüşler, Kızıllar ve yenikanlar eşit olarak birlikte yaşıyorlar. bir altında*demokrasi*, Her şeyden. Hala şoktayım. Ama buna alışmam lazım. Burası artık benim yerim ve eğer her şey planlandığı gibi giderse Montfort Nortan Eyaletleri'nin olacağı yer.

Bu günlerde planlara pek güvenmiyorum, ne kadar kolay değişebileceklerini ilk elden bildiğim halde.

Bahçeyi sevmemin bir diğer nedeni de burada fazla metal olmaması. Yanımda getirmediğim hiçbir şeyi hissetmek zorunda değilim. Ve bu günlerde çok az şey getiriyorum. Eski hayatımda kromdan yapılmış elbiseler veya çelik bağcıklı pantolonlar giyerdim. Demir parmaklı çizmeler. Zırhlı ceketler. Platin kronlar. En güzel elbiselerim bile kurşun geçirmezdi. Kıyafetlerim bir sanat eseri olduğu kadar bir mesajdı; biz Silver'ların Norta'da çok değer verdiği gücü ve kudreti sergiliyordu. Ve giydiğim her şey siyahın çeşitli tonlarındaydı ve

gümüş, Samos Hanesi'nin renkleri. Artık var olmayan ya da en azından artık hiçbir önemi olmayan bir aile.

*Demirin kuzenleri, çeliğin kralları.*Nakarat kafamda çınlıyor, bir yankı ve bir hayalet. Eğer yapabilseydim bu sözleri ve onları doğuran talihsiz hırsları unuturdum.

Montfort'ta bir saldırıdan korkmak için hiçbir nedenim olmasa da aptal değilim ve metal olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Bugün sadece mücevher var. Bir kolye, bir bilezik, birkaç yüzük; hepsi yumuşak kazağımın kenarlarında göz kırpıyor. Gerektiğinde kendimi savunabilecek kadar ama orada olduğunu bile unutmak kolay. Herkesin hissettiğinin bu olup olmadığını merak ediyorum. Kendilerinden başka hiçbir şey. Soğuk esinti, kuruyan otların hışırtısı, uzaktaki dağlara doğru yavaş yavaş batan güneş. Beni terk ettiği için savunmasız olan boşluğu seviyorum. Bu hissin tadını çıkararak arkama yaslanıyorum ve yukarıya bakıyorum. Bahçenin duvarlarının üzerinden bile zirveleri görebiliyorum, zirveleri derinleşen karla taçlanıyor. Mare bir keresinde bir şeyden kaçmaya çalışarak oraya gitmişti. Dürtüyü anlıyorum. Şimdi daha da kuzeyde bir yerde, hâlâ iyileşme sürecinde. Hala yas tutuyorum. Hala*koşma*, sonunda hareketsiz duruyor olsa bile.

Aniden algımın kenarı şarkı söylüyor. Üzerimde metal olmaması da davetsiz misafirleri algılamayı kolaylaştırıyor. Bunun silahı yok, hissedebildiğim kadarıyla silahları yok ama adımları emin ve hızlı, bahçenin uzak ucundan mesafeyi kapatıyor. Hareket etmeye ve öğleden sonranın sessiz büyüsünü bozmaya isteksiz bir şekilde yumruğumu sıkıyorum. Ziyaretçinin kim olduğunu biliyorum. Alyansını parmağında hissedebiliyorum. Her ikisi de altın ve gümüş, bir daire şeklinde örülmüş.

Carmadon yaklaşırken dizlerimi yukarı doğru çekerek, "Söz veriyorum, bitkileri rahatsız etmiyorum," diye mırıldandım.

Her zamanki gibi sırıtarak beni keskin gözlerle süzüyor. Bakışları boş bardağıma takıldı. "O nane hazır değildi."

"Tadı hazırdı," diye yalan söylüyorum, hava ağzımda soğuktu.

Başbakanın kocası düzgün beyaz dişlerini göstererek kıkırdadı. O benim gibi sıcaklığı umursamıyor; dağların değişken havasına alışkındır. Burası onun evi ve benim idrak edemeyeceğim kadar çok değişmesine tanık oldu. Bazen koyu tenindeki soğuk tonlara rağmen kanının benimki kadar gümüş rengi olduğunu unutuyorum. Yeni kanla evli ve kesinlikle öyle gibi davranıyor.

Kollarını kavuşturarak sağlam bir duruş sergiliyor. Carmadon yakışıklı bir adamdır ve sonbahar güneşine karşı çarpıcı bir görünüme sahiptir. Her zamanki gibi, yağan kar kadar taze, beyaz bir kıyafet giyiyor. "Kilitlerin sana engel olmadığını biliyorum Evangeline ama en azından bir öneri olmalı." Başparmağının bir işaretiyle bahçeyi, artık menteşelerinden sarkan bir kapıya doğru işaret ediyor.

"Lordum Carmadon," diye yanıtlıyorum, tadını çıkarıyormuş gibi yaparak. Kaybedilmiş bir kortta kazanılmış bir gülümseme takınarak gölgeli gözlükleri kafama doğru itiyorum. “Ben sadece senin iyi çalışmandan keyif alıyorum. Buranın amacı bu değil mi?” Hâlâ çiçek açan bahçeye elimi salladım. "Gösteriş yapmak için mi?"

Montfortalılar arasında bana en çok Carmadon tahammül ediyor sanırım. Bu yüzden başını salladığında rahatsız oluyor. “Bazen ne kadar öğrenmen gerektiğini unutuyorum.”

Tanıdık bir kızgınlık hissiyle alay ettim. Ben çocuk değilim ve aptal değilim. BEN

küçümsenmeyecek.

Titizlikle düzenlenmiş bahçeyi işaret ederek, "Sanırım burası düşünmek için iyi bir yer" diyor. “Biliyorsunuz şehirde işe yerleştirme konusunda uzmanlaşmış katipler var. Belki senin için bir randevu ayarlayabilirim?”

Gözlerimi deviriyorum. Bir meslek bulmaya yönelik dikkatli dürtükleme,*hayat*Burada, Montfort'ta, sinirlendirmekten asla vazgeçmiyor. Cumhuriyet hükümetinin sırtından geçindiğim dönem yakında sona erecek olsa bile bunu düşünmek istemiyorum. Bugün değil.

“Hangi işi seçersem seçeyim, bana sahip olma şansına sahip olacağım. ihtiyacım yok *atama*.” Ve bana karşı, Elane'ye, Tolly ve Wren'e karşı zamanın sürekli işlediğini hatırlamama gerek yok.

Carmadon da bunu biliyor. Ama bu onun baskı yapmasına engel değil. "Yetenekli bir genç kadınsın evet ama bir iş ayarlarsan çok daha iyi durumda olursun."*önce*kocamın hükümeti yolunuzu ödemeyi bırakıyor.

Hızla ayağa kalkıp battaniyeyi omzuma atıyorum. Yanaklarımda kandan sıcak bir kızarıklık yükseliyor. Bunu dinlememe gerek yok. Bugün değil.

"Eğer niyetin beni küçük sebze tarlandan çıkarmaksa, aferin. Başardın, diye mırıldandım.

“Ah lütfen, benim yüzümden ayrılmayın. Bahçemi ziyaret etmene bir itirazım yok. Ama eninde sonunda kardeşin ayağa kalkacak ve yapmaması gereken bir şeyi ezecek.” Onun rahat, şakacı tavrı kaybolduğu kadar çabuk geri dönüyor. “Bundan kaçınmak isterim.”

Büyük kardeşimden bahsetmek beni sinirlendiriyor. Parmaklarım battaniyenin etrafında daha sıkı kıvrıldı ve aniden büyük ve metalik bir şeyin parçalanmasını diledim. "Ptolemus burada olduğumu bilmiyor."

Carmadon başını eğerek öğleden sonra ışığının çıplak kafa derisinde parıldamasına izin verdi. "Seni bulana kadar buranın her santimini aramayacağını mı sanıyorsun?"

"Onun zamanı yok."

"O jet o isteyene kadar ayrılmayacak" diye alay ediyor. "Onu bekleyemezsin."

Bunun üzerine yüksek sesle gülüyorum. Ses boş bahçede yankılanıyor; ağırbaşlı bir kahkahadan ziyade havlama gibiydi. Alay ederek, kumaşın üzerine yayılmadan önce battaniyeyi güzel bir dalgayla geriye yatırdım. Kendimi önemsiz hissederek gölgeli gözlüklerimi bile yerine kaydırdım. "Beni izle, Carm."

Cevap olarak sadece gözleri titriyor. Kömür siyahı ama koyu zümrüt yeşili lekeler var. Altımda bir şey kıpırdadığında çığlık atıyorum, bir yılan ya da...

Asma.

Bir düzine kadarı hızlıydı ve beni şaşırtıyordu. Bilekliğimi jilet gibi kırbaç gibi örüyorum ama sarmaşıklar dönüp kaçıyor ve beni zarafetsiz bir yığın halinde tekrar ayağa kaldırıyor. Hatta biri battaniyeyi üzerime atıp başımı kapatıyor.

"Affedersiniz," diye çıkıştım ve battaniyeyi yırttım. Yüzüm yine kızarıyor ve hissedebiliyorum

saçlarım örgüsünden dökülüyor. Daha önce berbat görünmediysem bile, şimdi kesinlikle öyle görünüyorum. “Bu oldukça kabaydı.”

Carmadon abartılı ve aşağılayıcı bir selam vererek selam verdi. "Özür dilerim Prenses."

Başlık olması gerektiği gibi geliyor. Karnına tekme atmak gibi. Parmaklarımdaki halkalar keskinleşiyor, içim büküldükçe sivri uçlar büyüyor. Bir anlığına çimenlere bakıyorum, düşüncelerimi ve girdap gibi dönen hislerimi toplamaya çalışıyorum. Ama kavrayamayacağım kadar uzaklara, ulaşamayacağım kadar uzağa dans ediyorlar.

Prenses Evangeline. Samos Hanesi'nin Leydisi. Volo ve Larentia'nın kızı.

Ben artık bunların hiçbiri değilim. Bugünden sonra değil. Mutlu olmalıyım; ailemin bana verdiği isimden ve hayattan kurtulduğum için rahatlamış olmalıyım. Ve benim bazı parçalarım da öyle. Ama geri kalan kısmım şu anki halim olarak yaşamak için neleri feda ettiğimi hatırlamadan edemiyor. Neye ihanet ettim. Neyi öldürdüm. Sonsuza kadar kaybettiğim şey.

"Özleyecek misin?" Carmadon yavaşça sordu ve öne doğru bir adım attı. O hareket ettikçe mesafemi koruyarak yer değiştiriyorum.

Gözlerim alev alev ve öfkeyle ona döndü. Bir meydan okuma ve bir kalkan. “Unvanların ve taçların burada hiçbir anlamı yok. Kaçırılacak hiçbir şey olmayacak."

Ama yokluğunu içimde bir delik gibi hissediyorum. O metro trenine adım attığımdan, Archeon'u arkamda bıraktığımdan ve ailemi onları bekleyen kadere terk ettiğimden beri bunu haftalardır her gün hissettim. Kanım donuyor. Ne olduğunu biliyorum. Orada değildim ama biliyorum. Ve babamın ne kadar korkunç olursa olsun, bedeni kırılmış ve paramparça olmuş halde köprüden aşağı yürüdüğü düşüncesi. . . Dayanamıyorum. Nefret ettim. Keşke hiç bilmeseydim.

"Sen Ptolemus'la gitmelisin." Carmadon benim duygusal fırtınamdan vazgeçmiyor ve bunu elinden geldiğince nazik bir şekilde görmezden geliyor. "Buna son vermenin en iyi yolu bu."

Arkamda sarmaşıklar çimenlerin üzerinde kayarak birbirinin üzerine kıvrılıyor. Eski yeteneğimle dönüp kolyeyi boğazımdan kurtarıyorum. En kalın asmayı tatmin edici bir tıslamayla ikiye bölüyor ve tekrar boynuma sarılıyor.

"Beni zorlayacak mısın?" Sesimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yaparak soruyorum.*Ben zaten kararımı verdim. Kimse buna saygı duymayacak mı?*"Başbakan bunu yapacak mı?”

"Hayır, Evangeline," dedi hızla. "Ama haklı olduğumu biliyorsun. Kardeşin tahtından feragat ediyor ve bunu yaptığında sen de onun yanında olmalısın."

Dudağım kıvrılıyor. “Ben elini tutmadan konuşabiliyor.”

"Biliyorum ki. Ama yani tahttan feragat ettiğinde Vadi Krallığı sana geçiyor.”

Bunu Gümüş bir çocuk bile biliyor. Acı verici derecede açık. Eski ülkemdeki veraset kanunlarını herkes biliyor ya da en azından bunların ne olduğunu biliyor. Önce erkekler, hiç kimse kalmadığında taç kız çocuğuna geçer. Piyon olarak doğan kişi tahtanın hükümdarı olur.

Düşünmedim dersem yalancı olurum. Karanlıkta, sessiz anlarda, uyanık kalmakla uykuya dalmak arasındaki boşlukta. İktidardaki bir kraliçenin istediği gibi, istediği kişiyle yaşamasını kimse engelleyemezdi.

*Gümüş krallığının kraliçesi ve tüm bunlar.*Bu düşünce beni dürtüyor, bir utanç çiçeği çiziyor. Bir zamanlar bu duygu yabancıydı. Şimdi bunu çoğu gün hissediyorum. Böyle bir ülkede, geldiğim ülkeyle karşılaştırıldığında, koruyacağım ülkeyle karşılaştırıldığında öyle olmamak zor.

"Mektup bunun içindi," diye mırıldandım. Sadece birkaç cümle, yaşamam gereken hayattan beni koparmaya yetti.

“Bu pek aynı şey değil. Sesinin taşıyacağı ağırlığı taşımayacak.” Bu iddiayı ilk kez duymuyorum. Carmadon'dan ya da Premier Davidson'dan. Ptolemus bile benim varlığımın faydalı olacağını ima etti. Ve Elane de öyle yaptı. Bu tür şeylere aklı var. "Vazgeçmek zor olsa gerek..."

Bu konuşmadan sıkıldığım için sözünü kestim. "Orayı istemiyorum," diye neredeyse bağırıyorum, sesim çok güçlü, çok yüksek. "Artık bunların hiçbirini istemiyorum."

Şu an sahip olduğum şeyle karşılaştırılmadı. Ticarete değmez. Ama yine de... ben o yere yetiştirildim. Ridge House'a, Rift'in yaralı vadilerine. Gölge, ağaç ve nehir. Demir ocakları, kömür madenleri. Asla unutamayacağım güzel bir ev. Ve Elane'i ne kadar sevsem de, kendim olmaya ne kadar değer versem de, bu unutulması zor bir hayat.

“Geri dönmeyeceğim.”

"İyi" diye yanıtladı, dişlerini sıktı. "O halde bunu Ptolemus'a bizzat söyleyebilirsin. Durup onun gidişini izleyebilirsin. Biraz omurgan olsun, Evangeline, diye ekledi, beni baştan aşağı süzerek, soldurucu bir bakışla. Kendime ve gururuma rağmen, onun yargısı karşısında kendimi savunmasız hissediyorum. Carmadon da benim gibi ve içten içe onun fikirlerine değer veriyorum. “Burada kendi hayatınızı yaşayabilirsiniz, o yüzden onu gururla yaşayın.”

İçimdeki utancın yerini hızla öfke alıyor. Alev gibi yalıyor, inatçı kararlılığımı besliyor. Bir çocuk gibi huysuz bir halde neredeyse tekrar yerine oturacağım.

Ama haklı.

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim lordum Carmadon," diye tısladım ve yayından bile daha aşağıda bir reverans yaptım. Ayağa kalktığımda parmaklarım dans ederek ağaçların arasından süzülen bir yüzük gönderiyor. Göz açıp kapayıncaya kadar geri döndü ve küçük, kırmızı bir elmayı doğrudan avucuma getirdi.

Carmadon hareket etmiyor. "Bu hiç olgun değil" diyor, sesinde eğlence tınısı vardı. Acı tadı

görmezden gelerek, uzaklaşırken alabildiğim en büyük ısırığı alıyorum.

İKİ

Elane

Carmadon'u onun peşine göndermek yanlış mıydı?

Söyleyemem. Evangeline bu kez Ptolemus ve Wren'in zamanının geçmesini beklemek için yalnız başına kalmak istedi ama sonradan pişman olacak. Eğer onlarla gidecek mideyi bulamazsa, en azından onu uğurlamak için orada olmayı dileyecektir. Kardeşinden daha çok değer verdiği çok az insan var ve onun duyguları üzerinde nasıl bir etkimiz olduğunu ilk elden biliyorum. Evangeline, geri kalanımız tarafından ne kadar kolay etkilendiğini fark etmediğimi düşünüyor. En küçük kelime, yanlış bir bakış. Bağlarımıza ve ilişkilerimize yönelik herhangi bir risk onu rahatsız eder. Çemberimizi çözmenin en ufak ihtimali bile. Sonuçta onun elinde kalan tek şey biziz.

Ve o benim için aynı.

Vakit buldukça elimden geleni yapıyorum. Magnetron'un yardımı olmadan kıyafetlerini paketlemek zorlu bir iş olabilir ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Norta ve Rift'te ikimiz de dolaplarımızda oldukça monoton bir renk paleti oluşturan ev renklerimizi tercih ettik. Siyah gümüş. Biraz beyaz. Montfort'ta durum farklı. Ev renklerinin hiçbir anlamı yok ve feragat etmeye uygun kıyafetleri seçmek için gökkuşağı renklerini sıralıyorum. Evangeline'in elbiselerinin çoğu yardımsız hareket edemeyecek kadar ağır olduğundan, elimden geldiğince ipeğe bağlı kalıyorum. Krom zincir zırh daha az hantaldır, ancak yine de kancasından çekilmesi bir angaryadır.

Bir saat sonra biraz terliyorum ama ihtiyacımız olabilecek herhangi bir özel eşyayla doldurulmuş iki çantam var. Elbiseler, gömlekler, pantolonlar, ceketler. Kendi kıyafetlerimden bahsetmiyorum bile. Evangeline'ın fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı.

Çantaları dolaba bırakıyorum ve onları gözden kaçırmak için kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Buradaki oda süitlerimiz elbette Ridge House'dakinden daha az büyük ama yine de statümüzün gerektirdiği kadar muhteşem. Şu an için.

Her ne kadar Vadi'de aynı yerde uyusak da, görünüşümü korumak için her zaman başka bir yerde kendi odam vardı. Alanın yalnızca bizim olduğunu ve başka kimsenin olmadığını bilmek hem tuhaf hem de heyecan verici. Davidson'un arazisinin çok özel bir havası var ve benim zevklerim açıkta kalan ahşap ya da orman yeşiliyle uyuşmuyor. Ama dekorasyonla uğraşmadım. Burada daha uzun süre kalmayacağız.

Evangeline'ın isteği üzerine pencereler batıya bakıyor. O, şafakla birlikte uyanmayı tercih ediyor ama benim bunu yapmadığımı biliyor. Öğleden sonra güneşin doğrudan göz hizasında göründüğü saatlerde biraz incelik gerektirse de bu nazik bir jestti. Her zamanki gibi elimi bir kapı tokmağını çeviriyormuş gibi çeviriyorum ve ışık loşlaşarak altın rengi bir parıltıya dönüşüyor. *Çok daha iyi.*

Burada gölge yeteneğimin tamamını kullanmak için çok az gerçek nedenim var. Montfort'un bahsedecek bir kraliyet sarayı yok. Kulak misafiri olunacak bir kraliçe, görülmeden takip edilecek genç bir prens yok. Yine de bu, elimden geldiğince dinleme konusunda üzerime düşeni yapmadığım anlamına gelmiyor. Çoğunlukla sokakta, Yükselen şehrini endişelenmeden keşfediyorum. Sonuçta ben bir Nortan soylusuyum.

Yönetmek için doğmuş bir Gümüş ve bir zamanlar Vadi'nin gelecekteki kraliçesiydim. Burada güvende olsam da mülkün dışında pek hoş karşılanmıyorum. Beni tanıyan Kızıllar ve yenikanlar bana küçümseyerek, Gümüşler ise acıyarak veya kıskançlıkla bakıyor. Bazen Evangeline'la çıkıyorum, ikimizi de yeteneğimin arkasında koruyorum, ancak bu durum kalabalığın içinde yön bulmayı daha da zorlaştırıyor. Evangeline'ın ayak parmaklarına basmayı hiç umursamadığı söylenemez.

Başbakan Davidson'un toplantıları benim için bile çok iyi korunuyor. Peşinde yeni kan muhafızlarıyla konseyini kilitli kapılar ardında tutuyor. Yetenekler tespit edilebilir; diğerinin ise görünmez bir müdahaleyi bile koklamasına veya duymasına olanak tanıyan gelişmiş duyuları var. İkincisi bana Evangeline'in hiç hazırlıksız yakalanmayan annesini hatırlatıyor. Her zaman içini görecek çok fazla gözü, çok fazla burnu ve emrinde çok fazla canavar vardı.

Her şey olması gerektiği gibi devam ederse yeni kan muhafızlarla, özellikle de Davidson'la çok daha fazla zaman geçirebilirdim.

Evangeline ortadan kaybolduğundan beri en az iki saat geçti. Alışılmadık bir sessizlik içinde kahvaltısını yaptı, hizmetçinin önüne koyduğu her şeyi yuttu. Ben zorlamadım. Hepimiz için zor bir gün, en çok da onun için. Bana bir süre yalnız kalmak istediğini söylediğinde ona o kadar çok istediği alanı vermeye hazırdım ki.

Bana yazdığı mektubun bir kopyasını verdi; Ptolemus'un yarınki yayında okuması gereken mektup. Görüş ve hatta destek isteyecek bir tip değil ama bu günlerde aramızda hiçbir sır yok. Bana seçim hakkı vermek istedi.

Okumadım.

Salonumuzdaki sehpanın üzerinde duruyor, yan odadan bile benimle alay ediyor. Ben aptal değilim. Ben de Evangeline kadar uzun süre Gümüş saraylarında yaşadım ve muhtemelen onun hayatı boyunca duyacağından daha fazlasına kulak misafiri oldum. Bu bir gölgenin izleme ve dinleme şeklidir. Vadi'ye gitmek yerine mektup göndermek felaket riskini taşır. Ve bunu ona kaç kez söylersem söyleyeyim Evangeline dinlemeyi reddediyor. Her zaman inatçıydı, her zaman ayaklarını yere basmakta hızlıydı. Buranın onu bu dertten kurtarabileceğini düşündüm. Burada farklı olabilir. Ama onun hakkında çok az şey değişti. Hâlâ gururlu, hâlâ öfkeli ve hâlâ değer verdiği birkaç kişiyi kaybetmekten korkuyor.

Salondan ve mektubun cazibesinden uzak duruyorum, onun yerine önceden yapılmış yatakla meşgul oluyorum. Kişisel hizmetçilerimiz yok ama odalarımızı her gün temizleyen, istediğimiz her şeyi sağlamaya hazır hizmetçilerimiz var.

Çok uzun bir süre değil.

Bir nefes alıp yüzümdeki bir tutam saçı üfledim. Giysilerimin çoğunu düzgün bir şekilde nasıl temizleyeceğime dair en ufak bir fikrim yok. Özellikle Evangeline'in en çok sevdiği dantelli parçalar değil. Bunlardan birkaçını çantalara koymayı ihmal etmedim. Fikrini değiştirirse bir ödülü hak ediyor.

Tahttan çekilme ve diğer şeyler hakkında.

İç geçirerek yatağımızın serin yorganına sırtımı yasladım. Battaniyeler koyu yeşil, Montfort bayrağıyla aynı renkte ve bir orman zeminine yayılmış olduğumu hayal ediyorum. Kızıl saçlarım kumaşın üzerinde çarpıcı görünüyor, bir yara kadar parlak. Birisi koridordan salona girdiğinde hizmetçiyi arayıp bana sıcak bir banyo hazırlamasını istemeyi tartışıyorum.

Kapıyı çalma zahmetine girmeyecek tek bir kişi var ve bugünkü kaçınılmaz anlaşmazlığa karşı kendimi çelikleştiriyorum.

Evangeline zarafetle hareket ediyor. Bir kedi gibi değil, bir kurt gibi, her zaman avda. Genelde beni avlaması hoşuma gider ama şu anda onun avı değilim. Pencerelerin önünde oldukça hoş bir siluetim olmasına rağmen odaya girdiğinde bakışlarımla karşılaşmıyor. Işık üzerimden geçiyor, soluk tenimi ve kırmızı elbisemi hoş bir pusla kaplıyor. Kırmızı giymeyi seviyorum. Saçlarımla uyumlu. Beni canlı hissettiriyor. Evangeline artık ihtiyacı olmamasına rağmen bugün evinin renklerini giyiyor. Siyah deri, gri yün. Her zamanki haline kıyasla sıkıcı görünüyor.

Yere bir şey düşürüyor ve sandalyenin altına yuvarlanan yarısı yenmiş bir elma gözüme çarpıyor. Eski prenses bunu fark etmiş ya da umursamıyor gibi görünüyor. burnumu kırıştırıyorum.

Carmadon'ı peşine gönderdiğim için beni azarlamasını beklemeden, "Şunu temizlesen iyi olur, Eve," diyorum. Kurdu kokudan uzaklaştır.

Yumuşak ışığın gümüş rengi saçlarına yansımasına izin vererek zar zor omuz silkiyor. Dans ediyor ve kırılıyor. Bir an için sadece benim görebildiğim bir taç taktı. "Sanırım son birkaç saatlik hizmetçi servisimizin tadını çıkaracağım."

*Çok dramatik,*Gözlerimi devirme dürtüsüyle mücadele ederek düşünüyorum. “Bizi bu kadar çabuk keseceklerinden şüpheliyim.”

"Davidson'u çok iyi tanıyorsun, değil mi?" Bana doğru bıçak gibi bir gülümsemeyle bakıyor. Tanıdık bir suçlamanın acısını hissediyorum ve onu el sallayarak geçiştiriyorum.

“Bir daha bu tartışmayı yapmayacağım. Konuşmamız gereken daha önemli konularımız var."

Yatağın ayakucuna doğru yürüyor ve ellerinin üzerinde öne doğru eğilmek için duruyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor, fırtına bulutu gözleri benim gök mavime karşı. Onda çaresizlik ve öfke görüyorum. “Gelecekteki mesleğiniz benim için önemli.”

"Bekleyebilir" diyorum ona ve bu ilk defa olmuyor. Montfort'ta hangi rolü oynamaya karar verirsem vereyim, bu seçim benim. "Orada olmalısın," diye mırıldandım yavaşça, ona dokunabilmek için doğrulup oturdum.

Ama hızlı hareket ediyor, yanağı parmaklarımdan kaçıyor. Öfkeyle kendini battaniyelerin üzerine bırakıyor, kollarını kendi üzerinde çaprazlıyor. Saçları benimkine karışacak kadar açılmıştı. Kırmızı ve gümüş, bu dünyaya hükmeden iki renk.

“Madem aynı argümanı papağan gibi tekrarlayacaksan neden bunu bana söylemesi için Carmadon'u gönderesin ki? Biraz yuvarlak görünüyor canım.”

"Çok iyi," diye mırıldandım. Her zamanki gibi o bu kadar yakın yatarken kanım ısınıyordu. “Başka bir taktik denemeli miyim?”

Evangeline yanağını yatağa bastırarak bana bakıyor. Yavaşça, kasıtlı olarak hareket ediyorum ve bir bacağımı onun beline doğru sallayarak onun üzerine sağlam bir şekilde yerleşinceye kadar hareket ediyorum.

Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Lütfen yap, diye fısıldıyor, bir eli kalçamı buluyor. Diğeri hareketsiz kalıyor.

Eğiliyorum ve nefesim boynunda hayaletleşecek şekilde konuşuyorum. Altımda titriyor. “Vadi'nin Gümüşleri'nde zaten iki grup var. Biri yeniden yapılanmayı tercih ediyor.”

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Boynundaki damara bir öpücük konduruyorum. “Nortan Eyaletleri'ne katılmak. Yeni hükümetin kanunlarına göre yaşamak. Kan eşitliği, yeniden yapılandırılmış bir toplum. Başka bir savaşta daha fazla kan dökmek yerine statülerini kaybetmeyi tercih ederler.”

Odaklanmasını koruyarak zorlukla yutkunurken boğazı titriyor. Ama kalçamdaki el kaburgalarımdan yukarı doğru çıkıyor. Elbisemin üzerinde sanki tırnaklarını çıplak tenin üzerinde gezdiriyormuş gibi keskin bir dokunuş hissediyorum.

"Akıllıca" diyor. Evangeline aptal olmaktan çok uzak. Benim oyunumu oynamama izin verecek ama aynı zamanda kendi oyununu da oynayacak. Parmaklarından biri elbisemin arka kısmındaki kravatlara takılıp onlarla oynuyor. İsteseydi gözünü bile kırpmadan beni elbisemden çıkarabilirdi. "Biz Gümüşler her zaman kendi derilerimizi nasıl kurtaracağımızı biliriz."

Tekrar eğilip elimi boğazına götürdüm. Görüş alanımın kenarında etrafımızdaki ışık noktalanıyor. Karanlık ve aydınlık, ikisinin arasında kan akıyor. Kalp atışımla birlikte atıyor. "Ve diğer-"

Sesi keskin. "Umurumda değil."

Kararsızca basıyorum. "Diğeri kalan kuzenlerin tarafından destekleniyor," diyorum kazağının yakasını yana çekip altındaki soluk teni ortaya çıkararak.

Gülüyormuş gibi yapıyor. İçi boş bir girişim. "Hala buralarda olduklarını bilmiyordum." *Yalan*

*Evangeline.*Samos prensesim ailesinin her bir parçasının hâlâ nefes aldığını biliyor.

"Sisam'ın tahtta kalması konusunda hanenizin en alt kademesindekilerin bile çıkarı var."

Artık iki eli de belimdeyken tutuşu beni sıkılaştırıyor. Beni yerinde tutuyor. Beni hareketsiz tutmak. “Bir taht olmayacak—”

Aramıza biraz mesafe koymak için doğrulup, "Kardeşin bunu açıkça belirtmek için yapması gerekeni yapıyor," diye çıkıştım.

Sadece dik dik bakıyor ve acı bir sessizliğe bürünüyor.

Bir zamanlar onu bu duruma bırakabilirdim. Sadece beni geri araması için beni uzaklaştırmasına izin ver *o*hazırdı. Ama bu adil değil. Ve artık bu şekilde yaşamayacağım. Buna mecbur değilim. "Havva — ”

"Beni kimin desteklediği önemli değil." Gözlerini kapatıyor ve sıktığı dişlerinin arasından konuşuyor. “Asla geri dönmeyeceğim. Bir iddiada bulunmuyorum. Asla bir kraliçe, bir prenses ya da onların istediği her şey olmayacağım.

"Konu o değil." Onun ellerini kendi ellerimle kapatıyorum. Parmakları soğuk. “Kuzenleriniz sürgündeki bir kraliçeye destek olacak. Kendi yasalarını ve üstünlüklerini korumayı haklı çıkarmak için hapsedildiğinizi, köleleştirildiğinizi söyleyebilirler. Samos'un en yüksek rütbelisi kim kalırsa ona bir naip olacak. Senin adınla konuşuyor, senin adına hüküm sürüyor. Sen varken*saklamak* Burada-"

Gözleri öfkeyle parlayarak açılıyor. Altımda kıpırdanıp oturuyor, ben de uzaklaşmak zorunda kalıyorum.

“Öyle*Biz*Saklanıyor musun, Elane?” Öfkelenen Evangeline yataktan kalkıp yürümeye başladı. O

bir eliyle saçlarını tarıyor, gümüş bukleleri sırayla karıştırıyor ve düzeltiyor. “Ya da*Sen* saklanıyor musun? Bu senin iyi olduğun şey, değil mi?”

İçimdeki her şey sıkışıyor. Evangeline gibi çabuk sinirlenmem. Hiçbir zaman onunki gibi bir öfkeye sahip olmadım. Ama öfkelenmeye yabancı değilim. Yavaşça bileğimden bir bilekliği çıkardım, üzerimde başka metal olmadığı için minnettarım, onu yere düşürürken hissetmesini sağladım.

Ve ortadan kayboluyorum.

"Elane," diye içini çekiyor, özür dileyerek değil ama bıkkınlıkla. Sanki bir yükmüşüm ya da utanç kaynağıymışım gibi.

Bu beni daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Sessizlik sanatında oldukça deneyimliyim. Her gölge öyledir. Ben oradan ayrıldıktan sonra bile gözlerini yataktan ayırmadı, ben odanın öbür ucuna geçerken beni göremedi.

"Özür dilerim." diye tısladım kulağına. Evangeline elektrik çarpmış gibi sıçradı ve sesime bakmak için hızla döndü.

Işığı tutmayı bırakıyorum ve beni görünmez tutan manipülasyonu çözüyorum. Ama tamamen bırakmıyorum. Gölgeler kenarlarımda toplanıyor, onun görmesi için yaralar açıyor. Sonuçta Evangeline her geçen duyguyla demir ve çeliğini büküyor. Beni ne kadar etkilediğini de görebilir.

Odak noktası gölgelerde kalıyor ve onları takip ediyor. Bir anlığına birine dokunmak için uzanıyor ama sonra daha iyi olduğunu düşünüyor. "Özür dilerim" diyor gözlerimin önünde sönerek. Sesinde, sinirimi bozacak kadar pişmanlık duyuyorum. "Bu benim için adil değildi."

"Hayır değildi." diye cevap verdim. Yanıt olarak gölgelerim dalgalanıyor, bir gelgit halinde alçalıp akıyor. Avlanma sırası bende ve Evangeline'ın etrafında dönüyorum. “Eğer saklanan biri varsa o da sensin, Evangeline Samos. Malikaneyi asla terk etmeyeceksin. Çevremiz dışındaki kimseyle neredeyse hiç konuşmuyorsun. Bırak onunla gitmeyi, Ptolemus'a veda bile etmeyeceksin. Veya herhangi birine -önceden herhangi birine- ne olduğunu anlatın*Sen*öyle.”

*Ne*Biz*öyle.*Ama şimdi bile bunu ona, yüksek sesle asla itiraf etmeyeceğim. Benim için bir canını feda etti ama hâlâ bir şekilde daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onun sevgisi, onun bağlılığı. Gölge yerine güneş ışığında verilen bir söz. Yanlış ve bencilce hissettiriyor. Ama bunu da inkar edemem.

Yüzümün her yerinde hayal kırıklığını okumuş olmalı ve zehir onu ele geçiriyor. “Ah, her yere mektup gönderdin, değil mi? Romantik eğilimlerinizin her bir parçasını ayrıntılarıyla anlatan bir yayın mı verildi? Bir şeyleri, bir kapı tokmağını ya da elbiselerinden birini parçalamasını bekliyorum. Bunun yerine kıpırdamadan duruyor, yalnızca titreyen parmağını işaret etmek için hareket ediyor. “Ben saklanıyorsam, sen de saklanıyorsun.”

“Babam biliyor. Evim biliyor. Bu binadaki herkes gecelerimi kiminle ve neden geçirdiğimi biliyor." Sesimin titrediğini duyuyorum ama yerimi korumakta hiçbir sorunum yok. Norta ve Rift mahkemelerinde çok daha kötüleriyle karşılaştım. Burada bizim için bir hayat kurmak için elimden geleni yapıyorum.”

Evangeline sadece alay ediyor ve ondaki küçümsemeyi görüyorum. Benim için değil, kendisi için. Söyleyebileceği her şeyden daha çok acıtıyor. “Ortama karışmanın saklanmak olmadığını mı düşünüyorsun Elane? Görünmez veya

sadece gölgede; her iki durumda da görülmekten kaçınırsın.”

Aniden etrafımdaki karanlık kenarlar parlıyor ve bir an için kör edici oluyor.

"Buraya ait olmayı istemenin nesi bu kadar yanlış?" Ellerimi ahşap ve taş duvarlara doğru sallayarak gürlüyorum. "Evangeline, bize öğretilen dersleri unutmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Renklerimden biliyorum.” Ülkemizin eski sloganı içgüdüsel olarak dökülüyor. Zaten bir kalıntı gibi geliyor. “Geri dönmeyi hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Yanınızda bir krallığı yönetiyorsunuz. Ama bu dünya bizim gibi imkansız. Burası daha zor olabilir. Bu doğaya aykırı gelebilir. Kırmızılar ve Gümüşler, yeni kanlar; buna hâlâ alışmaya çalışıyorum. Ama istediğimiz gibi yaşamamıza izin veriyorlar. Ticarete değer.”

Ancak işim bittiğinde onun ellerini tuttuğumu fark ediyorum ve birleşen parmaklarımızın etrafında ışık noktaları daireler çiziyor. Evangeline hareketsiz, yüzü taştan oyulmuş.

“İnanıyorum ki bu yüzden*BEN*Bizi ilk etapta buraya getirdi," diyor yumuşak bir sesle. “Özgürlüğümüzü istedim. Ve senin güvende olmanı istedim.

Hayal kırıklığı gözyaşlarını göz kırparak siliyorum. Tartışmaları rakiplerine yöneltme konusunda çok iyi. Ben genellikle onlardan biri değilim. “Evangeline, tehlikede olmayacağım. Bunu sana defalarca söyledim."

"Eğer bana tahttan çekilme törenine katılmamı söylemeye devam edeceksen, ben de sana Davidson'un teklifini reddetmeni söyleyeceğim." Hırçın ses tonuna rağmen başparmağı elimin arkasını sıyırıyor. Evangeline'ın yöntemi budur. Beni yakına çekerken kenara itmek için.

"Bunlar aynı şey değil, büyük ihtimalle" diyorum ona. "Ve benim seni devriye görevinden uzaklaştırmaya çalıştığımı görmüyorsun."

Başını geriye atıp gülüyor. "Çünkü dövüşmede senden çok daha iyiyim."

Onun gülüşüne uymaya çalışıyorum. İçi boş, alay konusu çıkıyor. Ve düşünmeden konuşuyorum. "Dünyanın en iyi savaşçılarından bazıları erken mezara düşer."

Parmakları benimkilerden kopuyor ve sanki yanmış gibi geri çekiliyor. Evangeline o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse gözlerinden akan yaşları özlüyorum. Doğal olarak onu takip etmeye çalışıyorum ama o bana el sallayarak karşılık veriyor, avucunu yukarı kaldırıyor ve titriyor. Yüzükleri, bileziği ve kolyesi titreyip dans ederek onun etrafında dönüyor. Acısını yansıtıyor.

Kendimi bir ödül aptalı gibi hissederek, "Özür dilerim," diye patladım.

*Babası Elane onu hatırlıyor. Erken mezardaki büyük bir savaşçı.*Volo Samos onu tuzağa düşürse de onu olduğu gibi yaptı. Çok güçlü, çok şiddetli. Ve başkalarının ne düşündüğü önemli değil, onu seviyordu. Onu sevdi ve ölmesine izin verdi. Kendini suçladığını biliyorum. Hala bununla ilgili kabuslar görüyor. Kafesinden kaçmak ve bunun bedelini bir adamın hayatıyla ödemek.

Tahttan çekilmeye ve gelecekteki mesleğime dair tüm düşünceler eriyip gidiyor. Hiç tereddüt etmeden kollarımı ona doladım ve yanağımı sırtına yasladım. Yün kazak yüzümle kürek kemiği arasına sıkışıp çizikler atıyor.

“Eve, çok üzgünüm,” diye fısıldıyorum. "Sana hatırlatmak istemedim." "Sorun

değil," diye geri çekildi. “Her kapı menteşesi bana hatırlatıyor.”

Her küpe. Her kilit. Her lamba. Her bıçak. Her silah. Algısındaki her metal parçası. Ona da aynısını öğretti ve onu şimdiki silaha dönüştürdü.*Her zaman bahçeye koşmasına şaşmamalı. Ondan kaçtı ama hafızasından asla.*

En azından onu tutmama izin veriyor. Bu bir başlangıç. Ve bir fırsat. Bir sorumluluk.

"Demirden yapılmış gibi davranmayı sevdiğini biliyorum," diye mırıldandım, tutuşumu daha da sıkılaştırdım. Bana doğru eğiliyor, omuzları yükselip alçalıyor. “Kalbinde bile aşkım. Ben daha iyisini biliyorum ve benimle saklanmana gerek yok.”

Salondaki mektup beynimde bir delik açmış gibi görünüyor.*Ptolemus'la birlikte tahttan çekilmesi gerekiyor. Bu işi bitirmenin en iyi yolu, en güvenli yolu. Bu bizi daha fazla kan dökülmesinden kurtaramayabilir ama onu daha fazla suçluluk duygusundan kurtaracak. Buna daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum.*

"Vadi'ye neden geri dönmeyeceğini biliyorum," diye mırıldandım ona karşı. Kasılıyor ama koşmuyor. İyi bir işaret. "Annenin orada olacağından korkuyorsun."

Evangeline ona olan hakimiyetimi o kadar kolay kırıyor ki gittiğini neredeyse fark etmiyorum.

Kapı arkasından çarpılıyor ve ben yalnız kalıyorum.

ÜÇ

Evangeline

Nefesimi toplayabildiğimi hissetmeden önce başbakanın malikanesinin diğer tarafındayım. Bir zamanlar suçu rakıma atmış olabilirim ama ben uzun zamandır ince havaya alışkınım. Hayır, göğsümdeki sıkışma uygunsuz, aptalca bir durumdan kaynaklanıyor*duygular*. Her zamanki utançtan bahsetmiyorum bile.

Elane gözyaşlarıma yabancı değil. Bu onun önünde ağlamaktan ya da herhangi bir zayıflık göstermekten hoşlandığım anlamına gelmiyor. Herkese. Nortan sarayı ne kadar acımasız olsa da bunu anlıyordum. Mücevherlerim, zırhlarım ve ailem tarafından korunarak iyi oynadığım bir oyundu ve hepsi de diğerleri kadar korkutucuydu. Artık değil.

Ben orada değildim; Öldüğünü görmedim. Ama onun karşılaştığı sonu bilecek kadar fısıltı duydum ve yine de bunun hayalini kuruyorum. Neredeyse her gece kafamda o görüntüyle uyanıyorum. Volo Samos, savaş alanında uzun adımlarla yürüyor, köprüye adım atıyor. Koyu gözleri donuk ve uzaklara bakıyor. Julian Jacos ona şarkı söyledi ve onu ölüme doğru yürüttü. Hala bilip bilmediğini merak ediyorum. Kendi kafasının içinde sıkışıp kalmışsa, sınırın giderek yaklaşmasını izliyorsa.

Her seferinde babamın cesedinin Lakeland gemisine çarptığını görüyorum. Kafatası çatlayarak açıldı. Parmaklar hâlâ seğiriyor. Bir düzine yaradan gümüş rengi kan serbestçe akıyor. Bazen resim değişiyor. Omurga kırıldı. Bacaklar bükülmüş. Bağırsaklar dökülüyor. Zırh paramparça oldu. Bazen patlayarak toza ve küle dönüşür. Her zaman Lakeland kraliçeleri ona ulaşmadan ya da nehir onu bütünüyle yutmadan uyanırım.

Lakelandlıların cesedini sakladığını düşünüyoruz. Bizim perilerimiz hayatta kalanları bulmak için suyu tararken o nehirde değildi. Cenra ve Iris anlayamadığım nedenlerden dolayı onun cesedini sakladılar, babam aralarında çürürken hızla uzaktaki krallıklarına doğru yola çıktılar.

Uzun zaman önce ölmüş bir kralın sözlerini tekrarlayarak, "Peri orospu," diye mırıldandım. Öfkem yersiz olsa bile biraz faydası oluyor. Iris Cygnet babamı öldürmedi. Bunun için Julian'ı suçlayabileceğimi bile sanmıyorum. Hala hayatta olan tek kişi bu yükü taşıyor.

Geleceğini biliyordum ve hiçbir şey yapmadım.

Parmaklarım saçlarımı tarıyor, kökleri çekiyor. Tanıdık acı, daha derin acıyı kovalayarak zihnimi biraz temizliyor.

Başımı sallayarak çevremi değerlendirmeye çalışıyorum. Davidson'un görkemli yerleşkesi Whitefire Sarayı kadar büyük değil, ancak arazi daha dolambaçlı ve kaybolması hala kolay.*İyi.* Diğer odalar gibi bu uzaktaki salonun da cilalı ahşap zeminleri, nehir taşı detayları ve koyu yeşil duvarları var. Yakındaki bir pencere dizisi, Yükselen'in üzerinde nöbet tutan kalın çam ormanına bakmaktadır. Güneş her geçen saniye daha da alçalıyor. Yakınlardaki küçük bir masanın üzerindeki saatin tik taklarını duyar gibiyim. Kesinlikle Ptolemus gün batımından önce gidecek. Hiçbir pilot karanlıkta dağlardan havalanmak istemez.

Carmadon'un bahçesinden ve şimdi de kendi odalarımdan etkili bir şekilde kovulduğumdan beri, bir seçimle ve iki farklı dikkat dağıtma biçimiyle karşı karşıyayım. Yani mutfaklar veya spor salonu. Kalbim yemeğe doğru atılıyor. Carmadon meşgul biri olabilir ama muhteşem bir aşçıdır ve mutfak personeli de onun kadar yeteneklidir. Ne yazık ki mutfaklar hizmetçilerle ve muhtemelen Carmadon'un kendisi ile meşgul olacak ve bir sonraki sorguyu akşam yemeği partisi kılığına girerek yönetecek.

Ben düşünce titreme. Yakında bir tür gala, bir kutlama yapılması bekleniyor, gerçi doğudaki savaş henüz bitmiş değil. Neyi kutluyor olabileceğimizden emin değilim ama kesinlikle bir gösteri olacak. Davidson'un yaptığını biliyorum. Nortan Eyaletlerinden hem Kırmızı hem de Gümüş delegelerin yanı sıra kendi hükümetinin üyelerini ve konumlarından kurtarılabilecek Kızıl Muhafız temsilcilerini davet edecek. Bazıları zaten ileri geri gitti, ama bahse girerim ki bir odada mümkün olduğu kadar ittifakın çoğunu toplamaya çalışacaktır. Birleşik cepheye dair sahte imajı gerçekten seviyor. Kırmızı, Gümüş, yeni kan, hedefleri ve bağlılıkları birbirine benziyor.

*Belki on yıl sonra,*Kendi kendime dalga geçiyorum. Davidson'un hayalini gerçekleştirmek için hâlâ yapılacak çok şey var. Lakelands, Piedmont, Prairie ve sayamayacağımız birçok engelin yanı sıra doğrudan yolumuzun üzerinde duruyor.

Acaba benim de bunda bir payım olacak mı? Eğer ben*istek*bunda bir paya sahip

olmak. *Yeter Evangeline.*

Bu sorunu çözer. Spor salonuna ihtiyacım var. Beynim büyük ve ağır bir şeye çarpmaktan başka bir şey yapamayacak kadar karışık.

Norta'nın eğitim sahaları steril yerlerdi. Beyaz duvarlar, cam muhafazalar, yastıklı engelli parkurlar. Sağlam ve mükemmel, şifacılar en küçük yaralanmalara bile müdahale etmeye hazır. Ridge'deki eğitim alanı da benzerdi, ancak bizimki en azından çevredeki manzarayı görebiliyordu. Bu yerlerde kendimi askeri mükemmelliğe ulaştırarak saatler geçirdim. Eski rutine geri dönmek zor değil.

Montfort açık havayı ve temiz havayı tercih ediyor. Muhtemelen toprakta ve karda antrenman yapmanın kendilerini daha dayanıklı hale getirdiğini düşünüyorlar. Sitedeki antrenman alanı, cephaneliğin yakınında yer alıyor; dairesel bir parkuru çevreleyen küçük binalardan oluşan bir alan, kendisi de fikir tartışması için derme çatma bir arena.

Hafif kıyafetlerimi giydikten sonra ısınma koşusuna başlıyorum. Çam ağaçları boş yola uzun gölgeler düşürüyordu.

Buraya ilk geldiğimde koşuyu geçmenin sandığımdan daha zor olduğunu düşündüm. Yükseklik herkese ulaşıyor ve su kaybını önlemek için elimden geldiğince su yudumlayarak güzel bir hafta geçirdim. Sonunda alıştık ama Elane biraz daha uzun sürdü. Kuru havayla mücadele etmek için nemlendiriciler ve balsamlar konusunda hala cömert.

Artık gerginliği zar zor hissediyorum.*Burası seni birçok yönden daha güçlü kılıyor.*

Otuz dakika sonra, nabzım kulaklarımda hızla atarken, yavaş yavaş yürüyorum, ter tenimi serinletiyor. Bu beni ürpertiyor.

Damarlarımda dolaşan bakır ve adrenalinin uzak hissiyle hızla dönüyorum. Gururuma rağmen neredeyse koşmaya başlıyorum.

"Ptolemus," diye mırıldandım.

Kardeşim, kemerine sıkıştırdığı aynı bakır diskle yerleşkenin karşı tarafına geçiyor. Bir işaret ışığı, bir çapa. Savaş alanında birbirimizi asla gözden kaçırmayacağımız anlamına gelen bir metal parçası. Bugün bunu giydi, birlikte savaşa gideceğimiz için değil, yaklaştığını hissetmemi istediği için. Bana kaçmam için bir şans vermek istiyor.

Dişlerimi sıkıp ayaklarımı yere koydum.

Ona bu kadarını borçluyum.

Teknik olarak kardeşim artık bir kral. Babamın kafatası bir gemi güvertesinde parçalandığı anda Tolly, Vadi'nin Kralı Ptolemus oldu, ama hiçbirimiz bunu asla kabul etmeyeceğiz. Bugün bir gölgeye benziyor, gümüşi saçları arkaya doğru toplanmış, vücudu tamamen siyaha bürünmüş. Saray kıyafeti ya da seyahate uygun bir şey değil. Yaklaştıkça benimki gibi bir antrenman kıyafeti giydiğini fark ettim. Siyah deri, gümüş detaylı. Hareket etmeye yetecek kadar esneme ama bir darbeyi savuşturmaya yetecek kadar sağlam. Savaşmaya hazır.

"Öğleden sonra Eve" diyor, sesi ne yumuşak ne de sert.

İç çekmeden edemiyorum, bıkkınlıkla. Bu noktada, sanırım yanımda bir tabela taşımalıyım.*GİTMİYORUM*üzerinde yazılı.

"Herkes beni mi takip ediyor? Hepiniz sırayla mı gidiyorsunuz? Peki, tamam Tolly, işte şansın."

Dudaklarının kenarı seğirerek gülümseme dürtüsünü ele veriyordu. Ağaçlara bakıyor. "Wren'i zaten gördün mü?"

"Çalıkuşu?" Alay ediyorum. Henüz aşağıya bakma düşüncesi midemi bulandırıyor*bir diğer* beni kararımdan vazgeçirmeye çalışan kişi. Tolly'nin kız arkadaşı en azından diğerleri kadar baskı yapmıyor. "Hayır onu görmedim*henüz*. Ama ben zaten Elane ve Carmadon'u araştırdım. Sanırım prova yaptılar.

"Belki Elane. Carmadon kesinlikle." Tolly kıkırdayarak ellerini kalçalarına koydu. Duruşu genişleyerek omuzlarının genişliğini ortaya çıkarıyor. Bu onu Cal'e benzetiyor. Karmaşamızın büyük planındaki başka bir asker. "Anladığım kadarıyla pek şansları yoktu."

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Yapmadılar. Sen de yapmayacaksın.

Caydırılmış görünmüyor. "Denemek için burada değilim."

"Sen değilsin?"

Tolly sıkılmış ya da ilgisizmiş gibi omuz silkiyor. "HAYIR." Yalan arıyorum ama bulamıyorum.

"Daha sonra . . . ?" Tereddüt ediyorum ve sessiz eğitim çemberine bakıyorum. Şimdi düşünüyorum da bu bölgenin terk edilmemesi gerekiyor. Bu saatte değil. Yalnızız, istediğimizi yapmak zorundayız. Davidson'un bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Nereye gidersem gideyim yolumu açıyor, aileme yolumu değiştirme fırsatı veriyor.*Yapmayacaklar*Kendime söylerim. *Olduğun yerde kal.*

Kardeşim sessizliğimden rahatsız olmuyor. Bunun yerine esnemeye başlıyor, kollarını esnetmek için vücudunu büküyor. "Gitmeden önce son bir antrenman yapmayı düşündüm" diyor. "Bakım

bana katıl?"

“Biliyorsun bu taktiği ben icat ettim.” Aklıma Mare Barrow ve Ridge House'taki antrenman salonu geldi. Cal izlerken ben onunla dövüştüm ve birbirimizi kanayan bir halde dövdük. Hem Calore ile Barrow'u birbirine yaklaştırmak için, hem de Barrow'un kafasını kendi kıçından çıkarmak için. Kardeşimin de aynısını yapabileceğini düşündüğünden şüpheleniyorum.

"Ne taktiği?" diye sordu, sahte bir masumiyetle gözlerini genişleterek. Parmaklarının seğirişini özlemiyorum. Tolly ve ben hayatımız boyunca onun sert, hızlı ve genellikle haber vermeden saldırdığımı bilecek kadar dövüştük.

Sırıtarak onun etrafında dönmeye başladım. Hareketlerime uyum sağlamak için yer değiştiriyor, asla arkasına geçmeme ya da göz hizasından çıkmama izin vermiyor. “Onları ikna edemiyorsanız dövün.”

Göğsünü şişirerek, "Yani sonunda seni yenebileceğimi kabul ediyorsun," diyor.

Zaman kazanıyorum, bölgedeki her türlü metali hissediyorum. Fazla bir şey yok ve benim cılız mücevherlerim Ptolemus gibi birini bastırmaya yetmeyecek. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Beni kurt gibi bir Samos gülümsemesiyle izliyor. Eminim silah aradığımı ve eli boş döndüğümü biliyordur. Ellerini iki yana açarak, "Kulağa kesinlikle öyle geldi Eve," dedi. Altı yüzüğün parmaklarına yayıldığını hissettiğim kadar fark ediyorum.

Her biri ağır, kaba bir metal olan tungstendir. Yumrukları canını acıtacak. Eğer

onları indirebilirse.

Tolly ilk hamleyi benim yapmamı bekliyordu, ben de bekleyip dönmeye devam ettim. Bu onu gerginleştirir. Adımlarım biraz hızlanıyor ve yüzük elimi aramızda tutmaya dikkat ediyorum; yoluma ne fırlatırsa fırlatsın onu korumaya hazırım. O da aynısını yapıyor, gülümsüyor. Silahlarının sayısı benimkinden çok daha fazla.

Ya da öyle düşünüyor. Magnetronlar

kiri kontrol edemez.

Şimşek hızıyla kazıyıp tekme atıyorum ve onu kör edecek bir toprak bulutu gönderiyorum. En kötüsünden kaçınmak için gözlerini kapatıyor ve hızla dönüyor. Elimdeki bilezik ve yüzük eriyip keskin kenarlı bir bıçağa dönüşürken ona doğru atlayarak zaman kaybetmeyeceğim. Eğer onun arkasına geçebilirsem, her şey biter. Hançeri boğazına veya kaburgalarına daya, hissetmesini sağlayacak şekilde sapla ve zaferini ilan et. Onun ve bana ne yapacağımı söylemeye çalışabilecek herkesin üstünde.

Onu göğsünden yakaladım, ivmemle kendimi onun etrafında sallamak istedim. Ama hızla toparlanıp elini omzuma koydu ve beni yere fırlattı. Sert bir vuruş yaptım ve yuvarlandım, emin adımlarla attığım tekmeyi santim santim kaçırdım. Kaçıyorum; kovalıyor. Kaçıyor; Kovalıyorum. Neredeyse ayna görüntüsünde birbirimizin etrafında dönerek ileri geri gidiyoruz. Aynı yeteneğe, aynı eğitime sahibiz. Ben onun hareketlerini biliyorum, o da benimkini biliyor. Bıçağımı dairesel bir kalkanla karşılıyor; İncecik çelik bir kırbaçla savuşturuyorum. Sadece yumruğunun etrafına kapanmasına izin verdi ve sıkarak ellerinin üzerinde sivri uçlu bir eldiven oluşturdu. Tekrar kaçacak kadar hızlı olduğumu biliyor ve bunu yapıyorum, iğne keskinliğinde eldiven kulağımın yanında ıslık çalıyor. Bileğine bir darbeyle karşılık verdim ve buna karşılık olarak ağır halkalarını da çektim.

onu geriye doğru sürüklemek için bunları kullanıyor. Onun yeteneği benimkiyle savaşıyor, ikimiz birbirimize saldırıyoruz. İki tungsten halkayı gevşetmeyi ve onları yanıma çekmeyi başardım. Her ikisi de düzleşiyor ve ince ama güçlü asalara dönüşüyor, benim için kullanması kolay.

Ptolemus bana sadece sırıtıyor. Geriye kalan yüzükleri parmaklarında bırakarak kendine ait bir silah oluşturmuyor. Dans yeniden başlıyor, ikimiz de eşit şekilde eşleşmiş ve eşit şekilde hazırlanmış durumdayız. Onun gücü benimkini aşıyor ama ben daha hızlıyım ve bu bizi dengeliyor. Ptolemus'la tartışmak kendi gölgemle ya da kendi hayaletimle dövüşmek gibi. Bunu her yaptığımızda babamın, Lord Arven'in, hatta annemin sesini duyuyorum. Bizi şu anda olduğumuz savaşçılara dönüştüren insanlar, kontrol ettiğimiz çelik kadar sert ve affetmez.

Uzun, heyecanlı, yorucu dakikalar boyunca böyle devam ediyoruz. Aynı hızda yoruluyoruz, hem zor nefes alıyoruz hem de terliyoruz. Gözümün üstünde bir kesik var, sığ ama serbestçe kanıyor. Tolly fırsatı bulduğunda kan tükürüyor, belki bir iki dişin altına. Onun yüzü kızarmıştı, benimki de öyle olmalı ama ikimiz de teslim olacak, hatta ara verecek türden değiliz. Birisi üstünlüğü ele geçirene kadar birbirimizi çok zorlayacağız. Genellikle ben.

Tekrar kaydım, dizlerim tatmin edici bir tıslamayla toprak antrenman halkasının üzerinde kayıyordu. Kollarımı çaprazlayarak bir darbe daha savuşturdum ve misilleme yapmak için kendimi topladım. Ama bacaklarımı altıma aldığımda, Ptolemus da sanki bana sarılmak istermiş gibi kollarını uzatarak hamle yapıyor.

Bunun yerine elleri,*yüzükler*, yüzümün her iki tarafını da bularak her iki şakaklarıma aynı anda vuruyorum. Sanki tren çarpmış gibi. Her ne kadar içgüdülerim bana dik durmamı söylese de, yıldızları anında görüyorum ve çöküyorum. Gözlerimi tekrar açıp açtığımda yanağımın altındaki toprak serindi. Sadece bir saniyeydi, endişelenecek bir şey yoktu. Ptolemus'un henüz endişeli görünecek zamanı bile olmadı.

Dünya birkaç saniyeliğine dönüyor ve bana yönümü bulmam için yeterli alan sağlıyor. Kafatasımın her iki tarafındaki donuk ağrının geçmesini dileyerek ihtiyaç duyduğumdan daha uzun süre aşağıda kalıyorum.

"Wren'i arayacağım" diyor ama ona el sallıyorum.

"Bu sadece baş döndürücü bir büyü." Dişlerimi gıcırdatarak ayağa kalktım, tökezlememeye dikkat ederek Tolly'ye şifacı bulması için bir bahane verdim. Başka birinin bana bakıcılık yapmasına ihtiyacım yok. Kardeşim kalkmama yardım etmeye çalıştığında neredeyse tıslayacaktım. "Bak ben iyiyim. Hiçbir zarar gelmedi."

Kafama çekiç indirilmiş gibi hissettiğimi bilmesine gerek yok. Elbette morluklar zaten ortaya çıkıyor.

Sırf Tolly'nin dikkatini dağıtmak için de olsa, "İyi hamle," diye ekledim. Ve kendim. Toprak antrenman halkası hala etrafımda dönüyor. Tungsten küçümsenecek bir şey değil, özellikle de yetenekli bir magnetronun elinde.

Tolly garip bir ifadeyle yüzüklerini inceliyor, dudakları büzülmüş. Halkalardan biri diğerinden daha kalın ve aynı zamanda daha ağırdır. Parmağının etrafında döndürüyor ve yanaklarının üst kısmı parlak gümüş rengine bürünüyor. Kardeşim pek konuşkan bir tip değil. İkimize de duygularımızla nasıl başa çıkacağımız öğretilmedi, sadece onları saklamamız öğretildi. O dersi benim kadar iyi öğrenmedi.

"Babam sana bunun nasıl yapılacağını öğretti, değil mi?" diye mırıldanıp arkamı dönüyorum. Ani hareket başımı döndürüyor. Anılar çok hızlı geliyor. Tolly babamın varisiydi. Doğal olarak benden farklı muamele gördü. Çoğunlukla babamızla dersler. Eğitim,

devletçilik. Ptolemus'u evimizi ve krallığımızı yönetmesi için hazırladı.

"O yaptı."

Bu iki kelime o kadar çok anlam taşıyor ki. Onların ilişkisi bizimkinden farklıydı. Daha yakın. Daha iyi. Ptolemus babamın olmasını istediği her şeye sahipti. Güçlü bir savaşçı, görev bilincine sahip ve kanımıza sadık bir oğul. HAYIR*kusurlar*benimki gibi. Onu daha çok sevmesine şaşmamalı. Ve Archeon'da ne olursa olsun, kardeşim de onu seviyordu.

Bugün ikinci kez ağlamayı kesinlikle reddediyorum. Bu yüzden kalbimdeki acı yerine kafatasımdaki acıya odaklanıyorum. "Ben-"

Sözümü hızla kesti ve beni dönüp ona bakmaya zorladı. "Eğer ona olanlar için özür dilersen, seni sustururum." Aynı gözlere sahibiz, fırtına bulutu gözlere. Tolly patlamakla tehdit ediyor.

Dudağımı ısırıyorum. "Bu konuda iyi şanslar."

Yorgun şakası onu sakinleştirecek hiçbir şey yapmıyor. Aslında beni kendine yaklaştırıyor ve gözlerini başka tarafa çevirmeyeyim diye ellerini omuzlarıma koyuyor. "Hepimiz yapmamız gerekeni yaptık Eve. Elimizi zorladılar."*Onlar. Bizim.*Uzun zamandır bu işin içindeyiz ve Tolly asla unutmama izin vermiyor. "Her zaman bizi hayatta kalanlar yapmak istediler ve başardılar."

Biz onlardan kurtulduk.

Samos Hanesi şefkat gösterme becerisiyle tanınmaz ve Tolly ve ben de bir istisna değiliz. Mare Barrow'un Montfort'tan en son ayrıldığında ailesiyle vedalaştığını izlediğimi hatırlıyorum. Hepsi kol ve hareket halindeydi, o kadar sıkı yapışmışlardı ki seyircilerin önünde büyük bir yaygara koparıyorlardı. Tam olarak benim zevkime göre değil. Ama Tolly'ye sarıldığımda onu düşünüyorum ve onu her zamankinden biraz daha uzun süre sıkıyorum. O da aynı şekilde karşılık verdi ve sırtıma garip bir şekilde hafifçe vurarak neredeyse ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Yine de artık tanıdık gelen bir sıcaklık patlamasını hissetmeden edemiyorum. Sevilmek ve sevildiğini bilmek tuhaf bir şey.

"Konuşmanızı hazırladınız mı?" diye sordum, yüzünü görmek için geri çekilerek. Eğer tahttan çekilme konuşması hakkında yalan söyleyecekse bunu anlayacağım.

Kendi takdirine göre, sorudan kaçmıyor. Tolly çarpık bir sırıtış sunuyor. "Uçuş bunun için var."

Tek yapabildiğim gözlerimi devirmek. "Ceza ne olursa olsun okul ödevlerini asla zamanında bitiremezsin."

"Kendi görevlerinizin çoğunda kopya çektiğinizi hatırlıyorum, Leydi Samos."

"Ama kimse beni yakaladı mı?" Bir kaşımı kaldırarak karşılık verdim. Tolly beni tatmin etmeyi reddederek başını salladı ve gitmeme izin verdi. İkimizin de temizlenebileceği yakındaki binalardan birine yöneliyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm, Ptolemus!" Ona yetişmek için sabırsızlanarak bağırıyorum.

Binaya vardığımızda kapıyı açık tutup önce benim girmeme izin verdi. İçerideki soyunma odası dar ama uzun ve çam dallarına açılan havadar tavan pencereleri var. Ptolemus yakındaki dolaplardan birini vurarak açıyor ve tıbbi bir çantayı patileriyle açarak bakıyor.

bir bandaj için. Düzenli bir yığından bir havlu alıp ona fırlatıyorum. Yüzünü siliyor, peluş pamuğu kir, ter ve ağzından akan bir miktar kanla lekeliyor.

Ben de aynısını yapıyorum ve ensemdeki terden kurtulmak için koltuğa oturuyorum.

Aniden ve son derece sıradan bir tavırla, "Zavallı bir kral olurdum" dedi. Sanki bu kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi, kolay bir denklemin sonu. Kesikini saracak bir şey aramaya devam ediyor. "Sanırım babam tacın da kendisiyle birlikte öleceğini her zaman biliyordu. Miras ve aile hakkında ne kadar konuşursa konuşsun. Vadi Krallığı'nın Volo Samos olmadan var olabileceğini düşünmeyecek kadar akıllıydı." Duraklıyor, düşünceli. "Ya da Evangeline'a."

Bandaj avı anlamsız. Wren Skonos'un elleri yeniden büyüyebilir. Küçük bir kesiği onarmakta sorun yaşamayacak. Yapacak bir şeye ihtiyacı var, artık karşılıklı darbe yapmadığımıza göre dikkatini dağıtacak başka bir şey.

"Babamın birlikte yönetmemizi istediğini düşünüyorsun." Sesimi onunki kadar sakin tutmaya çalışıyorum. Saha eğitimim bana iyi geliyor. Tolly bile böyle bir gelecek fikrinin, kaybolmuş ihtimalinin gözümün önünde çözüldüğünü bilemezdi. Kardeşim Elane ile birlikte hüküm sürüyoruz, ikimizin de kraliçesiyiz. Hiçbir şeye ve hiç kimseye tabi olmamak. Zamanı geldiğinde ebeveynlerimiz bile. Doğduğum tüm ihtişam ve güçle dilediğim gibi yaşayabilirdim. Ama hayır, bu doğru olamaz. Ptolemus her zaman varisti ve ben de her zaman piyondum. Ailem bir santim daha güç için benimle pazarlık yapmaya hazırdı. Asla gerçekleşmeyecek çürümüş bir geleceği düşünmek faydasız bir şey.

Tolly, "O zaman bile, kim bilir," diye iç çekiyor. Gözleri hâlâ arama yaparak tıbbi malzemeye odaklandı. Görebildiğim en az üç bandajı sayıyorum ama o hepsini görmezden geliyor. “Savaş eninde sonunda bizim için gelecekti.”

"Hala bizim için geliyor." Her zaman takip eden, genellikle görmezden gelebileceğim kadar küçük olan korku yüzeye çıkıyor. Ter ve antrenman çabalarımıza rağmen etim soğuyor. Archeon savaşı hala yakın bir anı. Her ne kadar Lakelandlılar'ı geri püskürtse de Kızıl Muhafızların zaferi, Norta'yı kasıp kavuran mücadeleyi zar zor sonlandırdı.

*Bize ulaşması uzun sürmeyecek.*Sınırdaki akıncılar daha da cesurlaşıyor, saldırıları ovaya daha sık yağıyor. Ascendant'ta henüz bir şey yok ama dağların yükseklerini denemeleri an meselesi.

Ptolemus aklımı okuyor gibi görünüyor. "Elane devriyeye çıkmayı düşündüğünü söyledi."

"Bu benim iyi olduğum şey." Kirli havluyu fırlatıp omuz silkiyorum. “İşi böyle seçiyorsun, değil mi? İyi olduğunuz bir şey bulun ve bunun için para alın.”

"Sanırım profesyonel hakaret atıcısı çoktan kaçırılmıştı."

"Hayır, Barrow dağlara bakmayı bırakana kadar pozisyonlarını koruyacaklar."

Bu düşünceye gülüyorum. Mare Barrow, Montfort'a gelen herkesi hızlı bir gözlemle veya keskin bir sözle selamlıyor. Bunda kesinlikle iyi olacaktır. Ptolemus benimle gülüyor, sesi zorluyor. Rahatsızlığı açıkça ortada. Mare'den ya da Barrow'lardan bahsetmemden hoşlanmıyor. Sonuçta onlardan birini öldürdü ve bunu telafi etmek için yapabileceği hiçbir kefaret yok. Ptolemus Samos Kızılların en cesur şampiyonu olsa bile

eşitlik, bir tekne dolusu yeni doğmuş Kızıl bebeği kurtarsa bile bu yine de dengeyi sağlayamazdı.

İtiraf etmeliyim ki bunlar beni hâlâ endişelendiriyor. Barrow'lar ve General Farley. Onlara bir hayat borçluyuz ve Mare borcu asla tahsil etmeyeceğine söz vermiş olsa da, acaba diğerleri bir gün deneyebilir mi diye merak ediyorum.

*Yapabildiklerinden değil. Ptolemus da hepimiz kadar bir askerdir.*Ve kesinlikle antrenman üniformasıyla da öyle görünüyor. Taç ve süs eşyalarına değil, zırh ve silahlara daha uygun. Bu hayat ona yakışıyor. Umarım.

"Senden ne haber?" dürttüm.

Konunun değişmesine sevinerek tıbbi çantadan hemen vazgeçti. Tahttan çekildikten sonra hepimiz aynı gemideyiz. Eğer artık ileri gelenler değilsek, başbakanın ve hükümetinin bizi beslemek ve barındırmak için hiçbir nedeni yok.

"Devriye gezmeyi umursamam" diyor. Onun yanında hizmet etme ihtimali yüreğimi hoplatıyor ama onun bu konuyu pek düşünmediğini söyleyebilirim. “Çok çabuk karar vermek zorunda değilim.”

"Neden?" burnumu kırıştırıyorum. "Eski krallara prenseslerden daha mı iyi davranılıyor?"

Kaybedilen unvan onu benim kadar rahatsız etmiyor. Bakışlarını kaçırıyor ve şeytani bir bakışla bana bakıyor. Hatta yaramaz. “Wren bir şifacıdır. Zaten bir iş için sıraya girmiş. Zamanımı alabilirim.

"Ptolemus Samos, ev kocası," diye ötüyorum. Sadece sırıtıyor, yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. "Onunla evleneceksin, değil mi?"

Kızarma yayılıyor. Utandığından değil. Kardeşim neredeyse şu şekilde tanımlanabilir:*baş döndürücü*. "Bahar zamanı sanırım" diyor yüzüklerinden biriyle oynuyor. "Karlar eridiğinde. Bu hoşuna gidecek.”

"O yapardı."*Artık kesinlikle sabırsızlıkla bekleyeceğimiz bir şey var.*

Gülümsemesi biraz azaldı, sesiyle birlikte yumuşadı. "Peki sen?" O sorar. "Bunu burada yapabilirsin."

Kalbim göğsümde atıyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Evet, yapabilirim" dedim basitçe ve Ptolemus'un konuyu uzatmaması beni çok rahatlattı. Elane'i ne kadar düşünürsem düşüneyim, bir gün onunla evlenmekten ne kadar keyif alırsam alayım, bu hiç de doğru bir zaman değil. Yeni bir ülkede çok genciz, hayatlarımız zar zor şekilleniyor. Yollarımız seçilmiş olmaktan çok uzak.*Davidson'ın teklifini reddet Elane.*Kafamın içinde yalvarıyorum.*Ona hayır de.*

"Bu bakış ne için?" Tolly yüzümü okuyarak sert bir şekilde konuşuyor.

Yavaşça nefes veriyorum. Beni rahatsız eden aslında iş değil. “Elane saklandığımı

söylüyor.” “Eh, haksız değil, değil mi?”

“Çoğu zaman metal çiviler takıyorum; Kaçırılmaması biraz zor biriyim, diye çıkıştım. Vurgulamak için gözünün üzerindeki hâlâ kanayan kesiği işaret ediyorum. Ağabeyim hiç de caydırılmamış, sözcükleri bulmakta zorlanmama neden olan yorgun bir bakışla bana bakıyor. “Öyle değil; orada durup dünyaya ne olduğumu söylememe gerek yok. sadece yapmalıyım*olmak*.”

Çünkü Ptolemus'un bazen duyguyu saklama, hatta ifade etme becerisi yoktur.

çok basit olabilir. Çok açık sözlü. Çok fazla anlam ifade ediyor. “Belki bir yüzyıl sonra bu doğru olacaktır. İnsanlar senden hoşlanır*irade*sadece ol. Ama şimdi?" diyor başını sallayarak. "Bilmiyorum."

"Öyle düşünüyorum." Burası Montfort, imkansız bir ülke. Birkaç yıl önce hayalini bile kuramayacağım bir yer; Norta'dan, Vadi'den ve daha önce inandığım diğer gerçekliklerden çok farklı. Kırmızılar geri kalanımızla birlikte ayağa kalkıyor. Başbakanın kimi sevdiğini saklaması için hiçbir neden yok. "Farklıyım ama yanılmadım."

Tolly başını salladı. "Kan hakkında konuşuyormuş gibi konuşuyorsun."

"Belki de aynıdır," diye mırıldandım. Bir kez daha o tanıdık utanç dalgası var. Şimdiki korkaklığım için, önceki aptallığım için. Eski dünyanın ne kadar yanlış olduğunu görmeyi reddettiğimde. "Hala seni rahatsız ediyor mu?"

"Sen?" ağabeyim dalga geçiyor. “Eve, eğer senin hakkında beni rahatsız eden bir şey olsaydı, şimdiye kadar bir şeyler söylerdim.”

"Demek istediğim bu değildi," diye mırıldandım, omzuna vurarak.

Darbeden kolaylıkla kaçıyor. “Hayır, Montfort artık beni o kadar da rahatsız etmiyor. Her şeyin nasıl olduğunu yeniden öğrenmek kolay değil*öyle*," diyor. “Ve deniyorum. Sözlerimi kontrol ediyorum. Yanlış bir şey söylememek için karışık bir ortamda sessiz kalıyorum. Ama bazen yapıyorum. Farkında bile olmadan."

Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım. Hepimiz aynı şeyi yapıyoruz, eski alışkanlıklara, eski önyargılara karşı elimizden geldiğince mücadele ediyoruz. "Pekala, denemeye devam et."

"Sen de Eve."

"Ben."

"Mutlu olmaya çalış yani," dedi keskin sesiyle. "Bütün bunların gerçek olduğuna inanmaya çalış."

Kabul etmek, başını sallamak ve konuşmayı bitirmek kolay olurdu. Bunun yerine tereddüt ediyorum, binlerce kelime dudaklarıma takılıp kalıyor. Kafamda binlerce senaryo dönüyor.

"Ne kadar süreliğine?" Fısıldıyorum. “Bu ne kadar süre gerçek olacak?”

Ne söylediğimi biliyor. Kızıl Muhafızların gücünü kaybetmesi ve Nortan Eyaletleri'nin çökmesi ne kadar sürer? Lakelandlıların yaralarını yalamayı bırakıp savaşa geri dönmeye karar vermesi ne kadar zaman alacak? Bu günler ne kadar sürebilir?

Devriye servisi Montfort ordusuna katılmanın bitişiğindedir. Bir üniforma, bir rütbe, bir birlik alıyorsunuz. Sen matkap yapıyorsun; yürüyorsun; siz turlarınızı yapın. Ve zamanı geldiğinde, çağrı yapıldığında Cumhuriyeti savunmak için savaşırsınız. Bu ülkeyi güvende tutmak için ölmeyi göze alıyorsunuz.

Ve Elane devriyeye katılmayı düşündüğümde benden asla başka bir şey düşünmemi istemedi. Beni ondan uzaklaştıramaz.

Bileğimdeki yeniden biçimlendirilmiş bilekliği yavaşça çevirerek metali ışığı yakalayacak şekilde kaydırıyorum. Ondan kolaylıkla bir düzine mermi yapabilirim. "Burası için savaşır mısın, Ptolemus?" *Montfort için ve dünyadaki yeni yerimiz için.*

"Senin için savaşırdım. Her zaman öyleydim ve her zaman da öyle olacağım." Cevabı hızlı, hiç düşünmeden.

Benimki de öyle.

"Sana mektubumu vermem gerekiyor."

DÖRT

Elane

Burada banyonun dolması daha uzun sürüyor. Ya suyun şehirdeki aşağıdaki gölden borularla çekilmesi gerektiğinden, ya da bunu tek başıma yapma sanatında hâlâ ustalaşamadığım için. Bugünlerde hizmetçi çağırmak aptalca geliyor, özellikle de yardım almadan yapabilmem gereken bir şey için. Ve itiraf etmeliyim ki, bu görevi kendim yerine getirebileceğimi bilerek bu daha önce hiç yaşamadığım bir tatmin oldu.

Su soğuduktan ve sabunlu köpükler eridikten çok sonra bile suyun içinde oturuyorum. Acele etmenin bir anlamı yok. Eve yakında geri dönecek, pişmanlığını gizlemeye çalışacak, burada kalmak yerine kardeşiyle gitmiş olmayı diliyor. Onu sakinleştirmek ve uyuyacak kadar sakinleştirmek için ihtiyacım olan enerjiyi toplayarak derin bir nefes alıyorum. Fiziksel acıya bu kadar alışmış biri için duygusal çalkantılarla nasıl başa çıkacağına dair hiçbir fikri yok. Ona ne kadar bana yaslanmasını söylesem de hep direniyor ve bu beni sonuna kadar çıldırtıyor.

Yerimi değiştirerek başımı geriye atıyorum ve saçlarımın muhteşem küvette savrulmasına izin veriyorum. Pürüzsüz, nehir yatağı gibi taşlarla kaplı ve su, azalan ışıkta karanlık görünüyor. Saraydaki zamanımız bittiğinde bu kadar muhteşem bir şeyi karşılayabileceğimizden şüpheliyim. Yapabildiğim sürece tadını çıkarmalıyım.

Ancak soğuğa daha fazla kaynar su dökmek için musluğa uzanamadan odamda bir hareket duydum. Önce salonda, sonra yatak odasında bir kapı çarpılarak açılıyor. Evangeline - ve bir arkadaş.

Sinir bozucu.

Seyirci önünde onunla uğraşmak daha zor. Çatlaklarını gösteremeyecek kadar gururlu.

Hava sudan daha soğuk ve fayans zemine adımımı attığımda titriyorum, neredeyse bornozuma doğru savruluyorum. Davidson'un onu bana bırakıp bırakmayacağını merak ederek kürk ve ipek elbiseyi kendime bağladım. Güzel şeylere karşı bir zaafım var, özellikle de yeşilin zümrüt yeşili tonundakilere.

Yatak odamızdaki sesler tanıdıktı. Tabii ki Eve ve eski kocam Ptolemus Samos. Derin tınısının yanılması zor ve biraz rahatlıyorum. O ve ben bir şeyi paylaştık. İkimizin de istemediği bir şey. Bir çıkar evliliği evet ama aynı zamanda kalplerimize de aykırı bir evlilik. Birbirimizin işini kolaylaştırmak için elimizden geleni yaptık ve bunun için minnettarım. Babam beni çok daha kötü birine verebilirdi ve ne kadar şanslı olduğumu hiç unutmadım.

Şanslı, zihnim yankılanıyor, alaycı bir ses. Bir başkası benim yaşadığım hayatta, doğama aykırı olarak zorlanmakla, ailemden dışlanmakla, sırtımdaki kıyafetlerden ve başka bir ülkeden soylu bir isimle yabancı bir yere kaçmaktan hiç şans bulamayabilir. Ama ben hepsinden sağ çıktım ve dahası Evangeline de hayatta kaldı. Onun yanımda olduğu için şanslıyım, mahkum olduğumuz gelecekten kaçabildiğim için şanslıyım.

Ortaya çıktığımda onların çekişmelerine kendimi hazırlıyorum. Ptolemus kız kardeşine karşı sesini yükseltecek biri değil ama bunun için yapabilir. O da benim kadar onun da tahttan çekilmesi gerektiğini biliyor.

"Tolly," diyorum onu temkinli bir gülümsemeyle selamlayarak. O da karşılık olarak başını salladı.

Her ikisi de bakımsız görünüyor, açıkta kalan ciltlerinde yeni morluklar oluşuyor. "Mücadele mi?" Parmağımı Evangeline'in şakaklarındaki mor lekenin üzerinde gezdirirken düşündüm. "Kim kazandı?"

Evangeline çok hızlı bir şekilde, "Önemli değil" dedi.

Yumuşak bir şekilde gülümsedim ve omzunu sıktım. "Tebrikler Tolly."

Ptolemus övünmez. “Sadece bir rövanş maçı için sabırsızlanıyor.”

Evangeline, "Her zaman," diye homurdandı. Yatağımızın kenarına oturdu ve botlarını çıkarıp kirli ve güzel halının üzerinde bıraktı. Dilimi ısırıyorum ve onu bir daha temizlik konusunda azarlamaktan kaçınıyorum.

“Peki tam olarak ne kazandın?” diye soruyorum, iki kardeşin arasına bakarak. Ne kadar dans etsem de ikisi de tam olarak ne sorduğumu biliyor.

Carmadon'un yaban mersinli turtalarından biri kadar kalın bir sessizlik üzerimize çöküyor.

"Gurur," dedi Ptolemus sonunda, sanki Evangeline'ın konuşmayacağını anlamış gibi. Veya yüzleşemediği şeyi itiraf edin. "Gitmeliyim. Zaten geç kaldım.” O bile sesinin hayal kırıklığından çatlamasını engelleyemiyor. “Mektuba ihtiyacım olacak Eve.”

Hâlâ sessiz olan Evangeline başını sallayarak salona doğru ilerledi. Ve cilalı ahşap üzerinde beyaz bir kare olan zarf hâlâ bekliyordu. Henüz dokunmadım. Bunu asla yapacağımı sanmıyorum.

"Doğru, teşekkürler," diye mırıldandı Ptolemus. Yan odaya doğru yürürken, Evangeline'ın da onu takip etmesini dileyerek sıkıntısını kısık sesle mırıldanmasını bekliyordum.

Onun yerine onu izliyorum. Nortan sarayının tüm ihtişamına ve ışıltısına rağmen Evangeline, Montfort'ta daha güzel. Boyalı makyajı, işlemeli elbiseleri olmadan, teninin her santiminde mücevherler parlıyordu. Onu görmek daha kolay. Keskin burun, tanıdık dudaklar, uğrunda ölmeye değer elmacık kemikleri. Ve içinde kilitli tuttuğu her şey, öfke, istek ve acı. Burada zırhı yok.

Böylece onun yüz hatlarının üzerinden geçen gölgeyi, kovalanan karanlığı tanıyorum. Artık direniş değil. Bu teslimiyettir. Ve rahatlama.

“Eve... iki tane var.” Ptolemus bir elinde açık zarfla hızla geri döner. Diğerinde iki parça kağıt. Gözleri şaşkınlıkla aramızda geziniyor. "İki harf."

Ayak parmaklarını sayıyormuş gibi gözlerini çıplak ayaklarına dikiyor. “Çünkü iki tane yazdım. Bu karmaşık bir senaryo değil.” Onun kibirli ses tonu beni zamanda sarmallara sürüklüyor ve birdenbire bir gala yemeğinde oturup onun zavallı bir talipini parçalara ayırmasını izliyorum. Ama kardeşine başka bir erkeğe asla gülümseyemeyeceği şekilde gülümsüyor. “Birden fazla sonuca hazırlıklı olmayı seviyorum.”

Harflerden biri açıkça görülüyor. Ptolemus'un Vadi'deki tahtı reddetmesinin ardından kendi tahttan çekilmesini ülkesinin önünde okumak için. Peki diğeri? Söyleyemem.

"Devam edin," diye ısrar ediyor. "Oku onu."

Kaşları çatıldı, Ptolemus istediğini yapıyor. Akıcı el yazısıyla kaplı ikinci mektubu kaldırdı ve sözlerini okumak için ağzını açtı.

“'Sevgili Iris.'”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı ve Ptolemus tereddüt etti, en az benim kadar şaşkındı. “Iris Cygnet'e mi yazıyorsun? Göller Bölgesi'ne mi?" tıslıyor, sesi aniden azalıyor. "Deli misin?"

“Eve, onlar bizim düşmanlarımız. Montfort onları finanse ediyor ve onlara karşı bir savaş yürütüyor*Sağ* Şimdi. Yapabilirsin, burada sahip olduğumuz her şeyi tehlikeye atabilirsin.” Kendimi yatakta onun yanında otururken buldum, ellerini çoktan ellerimin arasına almıştım. “Bizi dışarı atacaklar, Prairie'ye gönderecekler. Daha da kötüsü Evangeline, bu şu şekilde görülebilir:*ihanet*.” Montfort'un hainlere ne yaptığını da biliyorum. Herhangi bir ülke ne yapardı. "Lütfen aşkım-"

"Oku," dedi tekrar, dişlerini sıktı.

Bu sefer sesi beni farklı bir anıya götürüyor. Daha da kötüsü. Ptolemus'la olan evliliğim ne kadar küçük ve özel olsa da. Yüce Haneler birliğinin olması gerekenden daha sessiz. Muhtemelen ailem tüm töreni ağlayarak geçireceğimi ve Ptolemus'un geceyi benimle geçirmeyi reddedeceğini bildiği için. Evangeline gerektiği gibi her şeyde yanımda oldu. Damadın kız kardeşi, gelinin arkadaşı.*Dayanabiliriz,*dedi sonra, sözleri çaresizlikle dolanıyordu. Şimdi oldukları gibi.

Ptolemus, sanki Davidson'un casuslarından birinin içeriyi dinlemesini bekliyormuşçasına pencerelere, hatta kapıya bakıyor. Onu tatmin etmek için alevleniyorum ve odayı bir anlığına kör edici bir ışıkla dolduruyorum. Her köşeyi ve gölgeyi aydınlatıyor.

"Burada kimse yok Tolly," diyorum. "Onun istediğini yap."

"Çok iyi," diye fısıldıyor. İkna olmadığını ve muhtemelen ikimizin de deli olduğumuzu düşündüğünü söyleyebilirim.

Sevgili İris,

Rütbenize yakışan abartılı selamlamalarla sizi sıkmayacağım. Artık sıradan biriyim ve bu tür özgürlükleri kullanmama izin veriliyor. Sana bir dost ya da düşman olarak yazmıyorum. Eski bir prensesin diğerine yaptığı gibi bile değil. Umarım bu konudaki uzmanlığım ve krallıkların kaybıyla ilgili deneyimim, eğer bu mektubu henüz yakmadıysanız işinize yarayabilir. Yoksa onu boğar mıydın? Gerçekten kim söyleyebilir?

Yollarımız daha önce kesişmişti ve size söz veriyorum, şu anda olduğu gibi yollarımız tekrar kesişecek. Eğer annen kampanyasını sürdürürse, senin ülkenle benim ülkem arasında hâlâ devam eden bu savaşa devam ederse, sana yemin ederim, tekrar buluşacağız. Ya savaş alanında ya da müzakere masasında. Eğer onu görecek kadar uzun süre hayatta kalırsan. Norta, Kızıl Muhafızlar'ın, Montfort'un ve şimdi kendi sınırlarınızı aşan Kızıl dalganın eline düştü. Ne kadar güçlü olursan ol, sen bile bunun üstesinden gelemeyeceksin. Nortan Eyaletleri ele geçirilmeye hazır görünebilir ancak Tiberias Calore, Kızıl Muhafızlar ve şu anda mevcut olan delegasyon hükümetinden daha büyük bir muhalefet bulamazsınız.

Bu tahtada paylaştığımız parçalar zaten yerli yerinde ve oyunu tahmin etmek hiç de zor değil. Piedmont, Montfort'un kendi sınırlarıyla meşgul olmasını sağlamak ve Lakelands'e yeniden toparlanmaları için zaman tanımak amacıyla Prairie akıncıları nezdinde sizin vekiliniz oldu. Sonuçta, Archeon'da feci şekilde dövüldün ve sanırım kendi soyluların tüm bu olay boyunca annenin boğazını sıktı. Vadi'de muhalefetle karşılaştın, Gümüş soylular sana karşı olduğu için değil, babamdan korktukları ve saygı duydukları için. Sonunda geminizde öldü, değil mi? Ne korkunç bir yanlış anlaşılma. Söylentiler gerçekten elimizden kaçabilir, değil mi? Ve kendi ülkeniz, dindar, gururlu, bereketli Lakelands, yavaş yavaş kışa doğru ilerliyorsunuz. Hasadın yakında. Ve çok sayıda Kızıl işçinin kayıp olduğundan şüpheleniyorum, değil mi? Onları kim suçlayabilir ki?

Sen bir perisin Iris. Gelgitleri okuyabilirsiniz; akımları değiştirebilirsiniz. Ancak bu akıntı, bu hızlı gidişat değiştirilemez. Ben metali biliyorum Prenses. Ve bükülmeyen her çeliğin kırılmaya mahkum olduğunu biliyorum.

Tahtınıza, tacınıza ve canlarınıza değer veriyorsanız, üçünü de korumak için neler yapılabileceğini düşüneceksiniz. Kan eşitliği, yeni yasalar, bunları olabildiğince hızlı yazabilmeniz, bundan kurtulmanın tek yoludur ve hala elinizde bir miktar güçle hayatta kalabilirsiniz.

Montfortlu Evangeline Samos

Ptolemus kız kardeşinin cesur stratejisine iri gözlerle bakarken etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor. Lakeland prensesine verdiği öğütlerin seçilmiş parçalarını yeniden okurken kulaklarımda bir uğultu sesi onu bastırıyor.*Montfortlu Evangeline Samos*. Artık bu unvanlara sahip olmayacağını biliyordum ama bunu duymak, bu ismin bu kadar açık bir şekilde yazıldığını görmek.*Montfort'lu*. Gerçekten eskiden olduğu şeyi bıraktı ve olabileceğimiz şeyi benimsiyor.

Gözlerime yaşlar batıyor ve onun eli benim elimde sıkılaşıyor.

Montfortlu Evangeline Samos. Montfort'lu Elane Haven.

"Peki ya tahttan çekilme mektubu?" Bunu kalın bir sesle söylüyorum, gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışıyorum. Çenesi gerildi ama onaylayarak başını eğdi. "Kendim okuyacağım."

Son birkaç günün tüm gerilimi dağılıyor ve omuzlarımdan ağır bir yük kalkıyor. Neredeyse rahat bir nefes alacağım. Bunun yerine ayağa fırlıyorum, dolaba doğru giderken bornozum etrafımda dönüyor.

“Sanırım çoktan bavulumu hazırlamış olmam iyi bir şey.”

Ascendant'ın yamaçlarına kesilen havaalanına vardığımızda gün batımı kızıl ve soğuktu. Çam ağaçları sanki eğiliyor ve dördümüzün araçtan inip asfalta çıkmasını izliyoruz. Programın çok gerisindeyiz ama kimse bunu umursamıyor gibi görünüyor. Ne Ptolemus, ne Montfort pilotlarımız ve eskortlarımız, ne de bizi uğurlamaya gelen Carmadon ve Başbakan Davidson. Hizmetli kalabalığından keskin bir şekilde öne çıkıyorlar; beyaz takım elbiseli Carmadon ve tanıdık, gizemli gülümsemesiyle başbakan. İkisi de Evangeline'in varlığına şaşırmış gibi görünmüyordu, sanki fikrini değiştireceğini biliyorlardı.

Her ne kadar tahttan feragat eden ilk kişi Ptolemus olsa da ve hâlâ Vadi'nin varisi olsa da Evangeline'in arkasında yürüyüp hızımızı onun belirlemesine izin veriyor. Bu işi bir an önce bitirmek için sabırsızlanarak hızla yürüyor. Gerçi kesinlikle bir prensesin parçası gibi görünüyor. Yıpranmış antrenman kıyafeti siyah deri tayt, uyumlu bir ceket ve sıvı cıva gibi dalgalanan gümüş bir pelerin için atılmış. Bildiğim kadarıyla olabilir. Geri kalanımız eşit giyiniyor. Ptolemus üniforma giyiyor ve Evangeline'inkiyle uyumlu bir pelerin giyiyor, Wren ise Skonos Hanesi'nin renkleri olan kırmızı ve gümüş desenli bir elbise giyiyor. Bu gece evimin renklerini tercih etmiyorum. Elbisem siyah yerine, şafaktaki bulutlar gibi soluk mavi ve altın rengi. Gözlerimi kaçırıyor.

Evangeline bundan hoşlanıyor ve bu duyguyu saklamaya çalışmıyor. Yürürken bana baktı ve gözlerini hevesli bir memnuniyetle kıyafetimin üzerinde gezdirdi.

Montfort muhafızları ve diplomatlardan oluşan refakatçimiz, bekleyen uçağa binerken hiç vakit kaybetmiyor, başbakanı zar zor selamlıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. Evangeline de Carmadon'un uzattığı elinden kaçarak aynısını yapmaya çalışır, ancak başbakan görmezden gelinmesi zor bir adamdır. Onun yolunu kapatmaz ve ona ondan kaçınma şansı verir.

Bunu yapmayacak kadar akıllıdır.

*İyi,*Sanırım onun kolunu sıkmasını izliyordum. Eylemi kıskanıyor ama yine de buna izin veriyor. Başbakan burada sahip olduğumuz en iyi müttefiktir ve onun medeni olması gerekiyor. İş teklifi kafamda asılıyken bile.

Birbirlerine mırıldanıyorlar, duyulmamak için seslerini alçaltıyorlar. Umarım Iris'e gönderdiği mesajı ona anlatır. Onun iznini almak için değil, niyetini göstermek için. Mektubun ele geçirilip okunacağından hiç şüphem yok ve başbakanın Eve'in neyin peşinde olduğunu önceden bilmesini tercih ederim.

Ptolemus ve Wren, Carmadon'la kısa görüşüyor. Onların zevkine göre fazla konuşkan ama onun arkadaşlığından oldukça keyif alıyorum. Ellerimi tutup parlak renkli kıyafetlerimi gerçek bir gülümsemeyle incelediğinde sırıtıyorum.

Beni yanağımdan öperek, "Kış gün doğumu gibi görünüyorsunuz Leydi Haven," diyor. Beyaz takım

elbisesine bakarak, "Eh, birimizin biraz renk getirmesi gerekiyordu," diye yanıtladım.

Koyu tenli parmağını bana şaka amaçlı sallıyor. “Bütün bunlar bittikten ve şehre yerleştikten sonra mutlaka bizi ziyaret edeceksiniz.”

"Elbette. Başbakanın şerefine," diye ekledim, yürümeye başladığımdan beri yaptığım reveransımı yaparak.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldandı alçak sesle. Hatta eski numaralarına göz kırpıyor. Ama her zamanki şakasının altında bir şeyler var. Daha derin bir kabul.

Acaba o da benimle aynı akrabalığı hissediyor mu? Onunla karşılaştırıldığında ben bir çocuğum -Carmadon benden kolaylıkla otuz yıl daha büyüktü- ama ikimiz de şu anda yaşadığımızdan farklı dünyalarda doğmuştuk. Ve ikimiz de eski dünyanın bize yapamayacağımızı söylediği insanları seviyoruz. Uzun gölgeler yaratan harika insanlar. İkimiz de mutlu olmasak da onların karanlığında durmaktan memnunuz.

Evangeline'ın durumu da bu. Büyüklük. Güçlü, gururlu, hatta acımasız. Ve inkar edilemez bir şekilde

Harika. En hafif tabirle sadece müthiş olduğu savaş alanında değil. Mektup bunun kanıtıdır. En zayıf anlarında bile bunu görüyorum. Çoğu kişinin yenilgiyi kabul edeceği yerde ilerleme ve ilerleme yeteneği. Bugün ilk kez olmasa da kendimi ona bakarken buluyorum, hâlâ başbakanla fısıldayan bir sohbete dalmış durumdayım. Carmadon bakışlarımı takip ediyor ama gözleri hızla kocasına kaydı. Her ikisini de, görünürde sonu olmayan dolambaçlı bir yola bakarak izliyoruz.

Bu insanlar bizi nereye

götürecek? Önemli değil.

Her zaman gideceğim.

Başbakan onun yanından geçtiğimde sadece elimi tutuyor. Birbirimizle selamlaşıyoruz ama biraz daha fazlası.

"Yakında konuşacağız" dedi sessizce ve demek istediği şey

açıktı. İş teklifi.

Evangeline jete binmek için merdivenleri tırmanmasına rağmen bunu gözden kaçırmıyor. Bir an donuyor, sırtı kasılıyor. Metalik pelerini bozulmuş bir göletin yüzeyi gibi dalgalanıyor.

"Yakında," diye tekrarlıyorum başbakana, sırf kibar olmak gerekirse.

Doğrusu, keşke bu kadar bariz olduğu için onu itebilseydim.

İhtiyacım olan son şey Evangeline ile daha fazla gerilim yaşamak. Bu yeterince zor olacak.

BEŞ

Evangeline

Uyumalıyım.

Rift'e uçuş, Prairie'nin düz, boş tarlaları ve ardından İhtilaflı Topraklar'ın dolambaçlı sınırları üzerinden birkaç saat sürüyor. Jet penceresinden herhangi bir şey görülemeyecek kadar karanlık ve yıldızlar bile uzak ve donuk görünüyor. Babamın eski krallığına, büyüdüğüm ülkeye ne zaman geçtiğimizi bilemeyeceğim. Ailemin atalarının evi olan Ridge House'a en son ayak bastığımdan bu yana aylar geçti. Babam ölmeden önce, Archeon düşmeden önce. Seçtiğim kişiyi sevmekte ve istediğim yere gitmekte özgür olmadan önce. The Ridge çok güzeldi, sarayın keskin hayatından uzakta bir sığınaktı ama aynı zamanda bir hapishaneydi.

Elane omzumda uyukluyor, yanağını ceketimin yumuşak derisine bastırıyor. Uyurken yetenekleri kaybolur ve onu her zamanki ışıltısından mahrum bırakır. Umurumda değil. Her iki durumda da çok hoş görünüyor. Ve onun yumuşak ışık kalkanının ve mükemmel teninin arkasını görebilmeyi seviyorum. O anlarda savunmasızdır ve bu kendini güvende hissettiği anlamına gelir.

Bunu diğer nedenlerden çok bu yüzden yapıyorum. Onu güvende tutmak için. Ve

pazarlık yapmak.

Yakında konuşuruz.

Başbakanın sözleri hâlâ yankılanıyor.

Konuşmama, yayına ve yarınki kanımı inkar etmeye odaklanmalıyım ama Davidson'un sözlerinden kurtulamıyorum.

Elane bana teklifinden bahsettiğinde eşyalarımızı toplamayı düşündüm. Çok fazla ihtiyacımız olmayacak. Güzel elbiselerin ve güzel kıyafetlerin vahşi doğada hiçbir faydası yoktur. Tek ihtiyacım olan iyi bir metal stoku ve biraz eğitim ekipmanıydı. Tabii ki erzak. Bazen hâlâ bunu düşünüyorum, eğer kaçmak zorunda kalırsak yanımızda ne götüreceğimize dair listeyi işaretliyorum. Aylarca süren savaş ve risklerden sonra, bir alışkanlık gücü olduğunu düşünüyorum. Küçük çevrem dışında kimseye güvenmek bana göre değil. En azından henüz değil.

"Lütfen yapma," diye sordum ellerini ellerimin arasına alırken. Salonumuzun pencerelerinden güneş parlıyordu ama üşüdüğümü hatırlıyorum.

"Bu sadece bir iş Eve," dedi neredeyse beni azarlayarak. "Yardımcı olmamı istiyor. O yeni kanlar gibi ona eşlik etmek. Arkasını kolla, kulaklarımı açık tut. Silver kortlarında deneyimim olduğunu biliyor; burada, Montfort'ta Silver'larla iyi anlaşacağım. Onların nereden geldiklerini, nasıl düşündüklerini biliyorum. Daha önce aynısını yapmamış değilim."

*Senin için.*Sözlerinin arasındaki boşluklardan bunu duyuyorum. Evet, geçmişte benim için casusluk yapmıştı. Evet, benim ve ailemin işleri yoluna koymasına yardımcı olmak için hayatını benim için riske attı. Maven hakkında birden fazla kez casusluk yapmıştı ve eğer yakalanırsa bu kesinlikle ölüm cezası demekti.

“Bu aynı şey değil Elane.”*O senin hayatına benim kadar değer vermiyor.*“İlk başta köşede sessizce ve görünmez bir şekilde oturacaksınız. Daha sonra sizden gidemediği veya gidemeyeceği yerlere gitmenizi isteyecektir. İzlemek için geri bildirimde bulunun. Onun siyasi muhaliflerini, askeri generallerini, müttefiklerini ve belki de düşmanlarını da gözetleyeceksiniz. Her görev bir öncekinden daha tehlikeli.” Elimi daha sıkı tuttum, şimdiden kayıp gittiğini hissettim. Şimdiden Davidson'un onu ikna ettiğini hayal edebiliyordum.*kontrol etmek*bir akıncı kampında ya da bir Prairie savaş ağasının sarayında. “Sen bir gölgesin aşkım. Seni ne için kullanacağını bir düşün.”

Parmakları benimkinden koptu. "Bazılarımız yeteneklerimizden daha fazlasıdır, Samos."

Sesinin keskin ve kesin sesini hatırlıyorum. Onun başbakanın ofisine yürümesini ve görevi hemen kabul etmesini bekliyordum. Ama o zaman yapmadı ve henüz yapmadı. Ona Montfort'ta kalıcı bir yer teklif edeli uzun bir ay oldu. Ne kadar dağlara sığmak istese de yine de bekliyor.

Senin için.

Başımı geriye atıp jetin duvarına yaslandım. Onu geride tutmak adil değil. Yakında ikimizin de üzerimize düşeni yapması gerekecek ve o haklı: bunu daha önce de yaptı. Daha tehlikeli yerlerde, daha kötü sonuçlarla.*Başbakan onu mutlaka koruyacaktır?*

Bu kadar saf olma Evangeline.

Montfort Norta değil ama Montfort da tehlikelerden uzak değil.

Ptolemus koridorun karşı tarafında, "Dinlenmelisin," diye fısıldayarak beni düşüncelerimden çekip aldı. Önündeki kağıtlardan başını kaldırmıyor, dağınık karalamalarıyla kaplı kırpıntılar. Konuşmalarımız kesinlikle uzun sürmeyecek ama yine de kendi derdinden dertli. Minik lambası jetin normalde karanlık olan içini aydınlatıyor ve yalnızca tavandaki ve kokpitteki zayıf ışıklarla noktalanıyor.

Montfort delegelerinin hepsi uyukluyor, bize yer açmak için geminin arkasında toplanmış durumdalar.

Konuşmak ve Elane'i rahatsız etmek istemediğim için başımı salladım. Wren de üşümüş, Ptolemus'a bakan koltuklara yayılmış, kürk astarlı bir battaniyenin altına kıvrılmış, yüzü serin havaya gömülmüş.

Kardeşim bana yan gözle bakıyor, gözleri zayıf ışığı yakalıyor. Uzun süre beni süzdü ama kaçacak yerim yok. Sadece bakmasına izin verebilirim.

Ridge'in hâlâ ayakta olup olmadığını merak ediyorum. Babam öldüğü için evimizin nasıl bir kargaşaya düştüğünü ancak hayal edebiliyorum. Gümüş soylular onun bıraktığı boşluğu doldurmak için savaşıyor. Kızıllar Muhafızlara veya Nortan Devletlerine katılmak veya kendi yerlerini oluşturmak için ayaklanıyor. Bir parçam genişleyen mülkün yakılıp kül edilmesini umuyor. Geri kalanlar, yürüyen tepelere ve vadilere bakan o çelik ve camdan yapılmış odaları görmekten acı çekiyor.

Zihnim kaçınılmaz sorunun etrafında dans ederken göğsüm kasılıyor. Bir girdabın ortasından geçerek bundan kaçınmaya çalışıyorum. Beni asla aşağıya çekmeyi başaramıyor.

"Orada olacağını mı sanıyorsun?" Törpüledim ve Elane kıpırdandı ama uyanmadı.

Ptolemus'un bakışları keskinleşti, tek kaşı kalktı.

Kelimeler neredeyse ağzıma yapışıyor. "Annemiz?"

Cevap vermiyor.

O bilmiyor.

Utanç bekliyorum. Pişmanlık. Rahatlama. Korku. Ama havaalanı asfaltına ayak bastığımda ve Rift havasını ilk kez soluduğumda düşünebildiğim tek şey dişlerim oldu. Kurt dişleri. Boynuma baskı yapıyor, derimi kırmıyor ama beni yere bastırıyor, olduğum yere sabitliyor.

Sadece birkaç metre ilerledim.

Bir an için yine yerdeyim, yanağımı soğuk fayansa bastırıyorum. Annemle babam üzerime dikiliyor, yüzleri de tiksinti dolu bir ifadeyle çatıktı. Onlara ihanet ettim. Babama saldırdım. Koşmaya çalıştım. Uzaklaşamadım. Annemin kurtları bundan emin oldu. İsteseydi beni parçalamalarını sağlayabilirdi. Larentia Viper hafife alınacak bir kadın değil ama kesinlikle denedim.

Kurtlar yol boyunca üzerime saldırırken beni ayak bileklerimden tutup eve sürüklememesinin tek nedeni Ptolemus'tu. Eğer onun müdahalesi olmasaydı -eğer babamı bayıltıp beni yerinde tutan kurdu öldürmeseydi- şimdi nerede olacağımı hayal etmek istemiyorum.

Buraya, Sanırım havaalanının etrafında yükselen tepelere bakıyorum.

Yeşil ormanları turuncu ve kırmızıya boyayan sonbahar da Vadi'ye geldi. Bir esinti yaprakları titretiyor ve sabah güneş ışığının ağaçların tepelerinde dans etmesine neden oluyor. Uzakta, bir tepenin zirvesine yayılmış olan Ridge House'u seçebiliyorum. Küçük ve önemsiz görünüyor, daha parlak bir rengin üzerinde koyu bir leke.

Elane bakışlarımı takip ederek peşimden jetten indi. Derin bir iç çekti ve eliyle nazik bir rehber olarak beni bekleyen nakliye araçlarına doğru dürttü. Ptolemus ve Wren çoktan oradalar, ilk araca biniyorlar. Montfort delegelerinin ve muhafızların geri kalanı ikinci nakliyeye doğru yola çıkıyor ve bize biraz zaman tanıyor. Sadece gözlemlemek için bile olsa en azından birinin takip etmesini bekliyordum. Sonuçta biz bu krallığın mirasçılarıyız, Volo Samos'un hayatta kalan çocuklarıyız. Bildikleri tek şey, doğuştan gelen hakkımızı bir kıtanın gözü önünde almayı planlıyor olabiliriz.

Artık kimsenin bizi tehdit olarak görmemesi neredeyse aşağılayıcı.

Yukarı çıkıp araca bindiğimde ve karşısındaki koltuğa kaydığımda Wren hâlâ esniyor. Skonos renkleri bu sabah daha koyu görünüyor, elbisesi kan kırmızısı ve demir grisi. Tolly'nin tahttan çekilme seçimini kararlılıkla desteklemeye ve izlemeye hazır. Elane de benimle aynısını yapacak. Dün mavi-altın rengi güzel elbiseyi tercih etti ve şimdi pembe ve allık incilerle süslenmiş bir elbise giyiyor. Kendi mesajı gayet açık. Eski ev gelenekleri, renkler, soyluların ittifakları ve tabakalaşmaları artık onun için değil. Haven Hanesi onun ailesi ya da geleceği değil.

Aynı şey benim veya Ptolemus için söylenemez. Samos Hanesi bir saat içinde tahttan feragat edecek ve bunu yapmak için Samos Hanesi gibi görünmemiz gerekiyor. Zırhlı kıyafetlerimiz gümüş saçlarımıza ve fırtına bulutu gözlerimize uyum sağlayan cilalı ayna ve kromdan yapılmıştır. Her hareket ettiğimde takırdıyorum ve vücudumdan sarkan birçok yüzük, bilezik, küpe ve kolyeyi rahatsız ediyorum. Ben böyle bir gösteriyle yetiştirildim ve bu benim son yürüyüşüm olabilir.

"Prova yapacak mısın?" Kardeşime çenemi kaldırarak soruyorum. Konuşmasını uçuşta bitirdi ama asla yüksek sesle okumadı.

Ptolemus neredeyse gözlerini devirecek. Geriye doğru taranmış saçlarıyla hâlâ bir prens gibi görünüyor. Veya bir kral. "Mısın?"

Sırıtarak koltuğuma yerleştim, ellerimi düzgünce kucağımda kavuşturdum. Taşıyıcı asfaltta gürlerken keskin halkalarım birbirine çarpıyor. "İkinci olduğum için mutluyum. Takip edilmesi kolay bir hareketsin."

"Bu bir meydan okuma mı?" o cevaplar.

Oynadığımız oyunun tadını çıkararak omuz silkiyorum. Pencereden hızla geçip giden tanıdık araziden dikkati dağıtacak herhangi bir şey. "Sadece bir gözlem."

Wren elini Tolly'nin omzuna koyarak uzun parmaklarının zırhına değmesine izin verdi. Görünmez bir toz parçasını süpürür.

"Çok uzun sürmeyecek" diyor. Gözleri kardeşimin üzerinde geziniyor, herhangi bir kusur ya da kusur belirtisi arıyordu. Yüzünü çevirdiğinde, başparmaklarını gözlerinin altındaki gri halkaların üzerinde gezdirdiğinde dokunuşu yumuşak ve tanıdık geliyordu. Fiziksel yorgunluk belirtilerini silerken siyah teni onunkine karşı koyu renkteydi. Yeteneğinin altındaki daireler kayboluyor. Birdenbire sanki geceyi sıkışık bir jet yerine bir sarayda geçirmiş gibi görünüyor. "Özellikle diğerleri konuşmayacağına göre."

"Diğerleri mi?" Çenem de göğsüm gibi kasılıyor. Yanımda Elane keskin bir nefes alıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. O da benim hissettiğim kadar kafası karışmış görünüyor. "Tolly, sürprizlerden hoşlanmam. Özellikle bugün."

Wren'den uzaklaşmıyor. "Endişelenme; bu daha önce kavga etmediğin kimse değil."

"Bu onu tam olarak daraltmıyor," diye mırıldandım. Beynim olasılıklar arasında dönüyor.

Aklına ilk olarak Mare geliyor ama o çok uzakta, hâlâ Montfort vadisinde, kimsenin ona ulaşamayacağı bir yerde iyileşme sürecinde. Medeniyete döndüğünde bunu tüm ülke bilecek.

Dövüştüğüm, dövüştüğüm ve sakatladığım pek çok insanı listelemeye başlamadan önce, cevap kelimenin tam anlamıyla uçup gidiyor. Tepelere tırmanmaya başladığımızda iki hava taşımacılığının sesi duyuluyor ve tüm konuşmalar bir anlığına bastırılıyor. Alnımı pencereye dayadım, dişlerimin arasındaki ağır vızıltıyı yeteneğimle birlikte hissettim. Uçak hissedebildiğim herhangi bir ağır silah taşımıyor.

"Kızıl Muhafız," diye nefes alıyorum, öndeki geminin yan tarafına damgalanan yırtık kızıl güneşi fark ediyorum. Diğeri de taze boya damlatıyor olabilir. Kuyruğu yeni bir amblemle işaretlenmiştir. Birbirine bağlı üç daire; biri kırmızı, biri gümüş, biri beyaz. Her tür kan için. Eşit olarak dokunmuştur. "Ve Nortan Eyaletleri."

Ridge House'ta eski hayatımın kabuğunda bizi kimin bekleyeceğini tam olarak biliyorum.

Normalde havaalanından araziye olan yolculuk çok uzun sürer ama bugün bitmemesini diliyorum. Ağaçların arasından eski sarayın tanıdık kapılarının belirdiği inişli çıkışlı tepeleri birkaç saniye gibi bir sürede zirveye çıkarıyoruz. geçerken gözlerimi indiriyorum

cam ve çelikten oluşan heybetli cepheye bakmak mümkün değil.

İstesem gözlerimi kapatabilir ve koridorlarda hiç zorlanmadan dolaşabilirdim. Başınızı kaldırmadan taht odasına yürümek kolay olurdu. Bir korkak bunu yapar.

Bunun yerine gözümü zar zor kırpıyorum ve geniş, yemyeşil avluya adımımı attığımda herkesin beni görmesine izin veriyorum. Ridge House'un merkezine yakın bir kaynaktan çıkan akıcı demir köprülerin altından kıvrılarak geçen bir dere geçiyor. Çiçekler ve ağaçlar hatırladığımla aynı, sonbahar ateşinin dokunuşu dışında değişmemiş. Bitki yaşamının içinden tanıdık duvarları görüyorum ve içgüdüsel olarak avluya bakan odaları hatırlıyorum. Misafir odaları, hizmetçi salonları, galeriler, muhafız odaları, bir heykel. Hiçbir şey yanlış görünmüyor. Savaş Ridge'e ulaşmadı. Görünüşe göre zamanda geri adım attık.

Ama bu doğru değil. Babam ölmeden önce kapıların yanında sadece Gümüşler vardı. Samos Hanesi'ne sadık savaşçılar. Artık sadece Scarlet Guard var. Kızıl ve kardinal eşarpları gururla asılı duruyor, görmezden gelinmesi imkansız. Biz yaklaştıkça sert gözlerle izliyorlar.

Ridge House'a ilk giren Montfort delegeleri, beyaz ya da orman yeşili kıyafetleriyle hepimize liderlik ediyor. Kendi muhafızları da bizim için yaratılmış ve biz yürürken dikkatli oluyorlar. Bazıları Kızıldır; bazıları yeni kanlardır; bazıları Silver'dır. Herkes kendi yöntemiyle silahlandırılmıştır ve ihtiyaç halinde savaşmaya hazırdır. Burada, çok iyi bildiğimiz bir yerde Ptolemus'a ve bana saldırmaya karar veren herkese acıyorum. Çelikten yapılmış bir sarayda magnetronla savaşmanın hiçbir anlamı yok. Samos'taki kuzenlerim bile denemedi. Benim adıma darbe girişiminde bulunacak kadar aptal olabilirler ama intihara meyilli değiller.

Ridge House'un içindeki havanın tadı bayat ve eskiydi ve düşüncelerimden beni şok ediyordu. Sırtın kendisi sağlam olsa da, hemen etrafımızdaki çürümeyi görüyorum. Birkaç ay içinde bile o kadar çok şey değişti ki. Toz, genellikle bozulmamış duvarları kaplar. Giriş holünden ayrılan odaların çoğu karanlıktır. Evim ya da bu kısmı terk edilmiş durumda.

Elane elimi sıkıca kavradı, dokunuşu benimkine karşı soğuktu. Birdenbire cildimin altında gezinen ve beni terleten kızarıklığın farkına vardım. Onun varlığına minnettar olarak geri çekildim.

Tel halatlar neredeyse ayaklarımızın altındaki taş işçiliğine karışıyor, solumdaki duvarın dibindeki gölgelerin arasından dolanıyor. Ne yapmamız ve ne söylememiz gerektiği konusunda zaten hazırlanmış olan taht odasına gidiyor. Babam kendisine kral demeye karar vermeden önce, Sunset Stretch bir zamanlar bizim kabul salonumuzdu. Pek çok başka şeyle birlikte hâlâ tahtlarımızı elinde tutuyor. Buradan makineyi hissedebiliyorum. Kameralar, yayın ekipmanları, aydınlatma. Alüminyum, demir, kenarları ancak plastik ya da cam olabilecek yokluklarla.

İstediğim kadar tereddüt etmiyorum. Çok fazla göz var, Montfort ve Scarlet Guard. Zayıf görünme riski çok fazla. Ve seyirci baskısı beni her zaman daha iyi bir sanatçı yaptı.

Ridge'in geri kalanının aksine babamın taht odası tertemiz. Vadi ve Allegiant Nehri'nin net manzarasını sunan pencereler temizlendi. Yayın ekibinin bir araya getirdiği ve artık ailemin oturduğu yükseltilmiş platformu gösteren aşırı parlak ışıkların altında her şey parlıyor. Temizleyen kişi çok titiz davranmış, yerden tavana kadar her şeyi taramış. Onun Scarlet Guard olduğunu varsayıyorum. Kırmızıların daha fazlası var

böyle şeylerle pratik yapın.

Nortan Eyaletleri pek fazla heyet göndermedi. Sadece ikisini sayıyorum. Montfort ya da Muhafızlarınki gibi üniformaları yok. Ancak doğudaki yeni ülkeyi kimin temsil ettiğini, hâlâ eskisinin küllerinden yeniden inşa edildiğini söylemek kolay. Ve bu ikisinin tanınması daha da kolaydır. Muhafız, kameraları düzenlemek ve ışıklandırmayı mükemmelleştirmekle meşgulken, iki Nortan geride kalıyor. İşten kaçmak için değil, yolunuza çıkmaktan kaçınmak için.

Onları suçlamıyorum. Julian Jacos ve Tiberias Calore burada hiçbir işe yaramıyor, seyircilere indirgenmiş durumdalar. Annemin yerlerini kazıyan silahlı Kızıllardan bile daha tuhaf görünüyorlar.

Cal'ı Montfort'a yaptığı son ziyaretten beri görmedim. Ve bu kısa sürdü, sadece birkaç gün. Başbakanla el sıkışmak ve Carmadon'un yemeklerinden birinde hoş sohbetler yapmak için ancak yeterli zamanımız var. Eski krallığının Gümüş soyluları ile şekillenen yeni hükümet arasında bir aracı olarak hareket ederek ittifakları ve ilişkileri desteklemekle meşguldü. Hiçbir şekilde kolay bir iş değil. Bitkin durumda - bunu herkes görebilir - yanan gözleri koyu gölgelerle çevrelenmiş. Bazen müzakere masası yerine ordunun başında olmayı mı tercih edeceğini merak ediyorum.

Gözüme takıldı ve ağzının kenarı seğirdi; bu, yapabileceği en iyi gülümsemeydi. Ben de aynısını

yapıyorum, başımı eğiyorum.

İkimiz Queenstrial'dan ne kadar uzağa geldik.

Cal artık benim geleceğim değil ve bunun için sonsuza kadar

minnettarım. Beni endişelendiren, midemi bulandıran amcam.

Jacos her zamanki gibi duruyor ve Cal'in omzuna küçük bakıyor. Şarkıcı yere bakıyor, benim ya da kardeşimin bakışlarıyla karşılaşmak istemiyor. Onu yönlendiren şeyin suçluluk mu yoksa acıma mı olduğunu anlayamıyorum. Sonuçta babamızı öldürdü. Bazen Jacos kabuslarıma giriyor, dişleri sivri uçlu, dili yılan gibi. Kitap gibi, mütevazi gerçeklikten çok farklı.

Yaklaştığımızda Julian başı hâlâ öne eğik bir halde izin isteyecek kadar nezaket gösteriyor. Biz geçerken sadece Wren ona küçük de olsa gülümsüyor. Kuzenlerinden biri onun arkadaşıdır ve Nortan sarayı harabeye dönse bile eski soyluların bağları hâlâ sıkıdır.

Cal'e ilk ulaşan Ptolemus, elinden geldiğince sıcak bir gülümsemeyle elini sıkıca tutuyor. Kardeşim için büyük bir başarı değil. Cal çenesini eğerek aynı şekilde karşılık verdi.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim Ptolemus," diyor tahttan feragat eden bir kral diğerine. Cal, madalyalarla dolu üniforması olmadan sade ceketiyle tuhaf görünüyor. Özellikle de kardeşimle karşılaştırıldığında, hepsi onun renklerine ve zırhlarına bürünmüştü.

Tolly tutuşunu bırakıyor. “Ve teşekkür ederim*Sen*gelmek için. Gerekli değildi.”

"Elbette öyle," diye yanıtlıyor Cal, hafif bir ses tonuyla. “Katıldığınız özel bir kulüp. Sizi Tahliyeciler'e davet etmek için orada olmam gerekiyor."

Dudağım kıvrılıyor. Yine de Cal'in kolunu tutup onu sert ama hızlı bir şekilde kucaklıyorum. Lütfen bize bu şekilde seslenmeyin, diye homurdandım.

Elane, "Bence hoş bir çağrışımı var" diye araya giriyor. Işığı bulmak için başını eğdi. Aydınlatma donanımının sert floresansı altında herkes iskelet gibi ya da cafcaflı görünüyor, ama elbette öyle değil. "Seni gördüğüme sevindim, Cal."

“Ve sen, Elane. Hepiniz,” diye ekliyor, gözleri üzerimde Wren'e doğru kayıyor. Odayı arayarak hareket etmeye devam ediyorlar. Başkasını avlamak.

Ama Mare Barrow burada değil.

"Hepiniz tanık olarak mı gönderildiniz?" diye soruyorum, o da bu sorudan memnun görünüyor. Konuyu değiştirdiğim için mutluyum, dikkatimi dağıttığım için mutluyum.

"Hayır, diğer temsilciler General Farley'le birlikte" diye yanıtlıyor. "İki Kızıl organizatör, yeni kan Ada Wallace ve eski vali Rhambos'un çocuklarından biri." Parmaklarının bir hareketiyle taht odasının uzak tarafını işaret etti. Dönmeye zahmet etmiyorum. Birazdan onları göreceğim. Ve doğrusu, Diana Farley'in Ptolemus'a hançerle baktığını görmek istemiyorum. Kızıl generalin yanına her geldiğimde olduğu gibi midem bulanıyor.*Yapma,*Kendime söylerim. Zaten kameralardan korkuyorum. Benim de ondan korkacak enerjim yok.

“Wren konuşmayacağını söyledi. . . ?” diyorum, sesim kısılıyor.

"Doğru." Cal kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çok iyi bildiğim bir duruş sergiledi. Savaşa hazır. “Biz de yayına çıkmayacağız. Yanlış mesaj gönderiyor.”

Mantığını takip etmek zor değil. "Ah. Ülkenin bunu kendi isteğimizle yaptığımızı görmesini istiyorsunuz. Başımızın üstünde kılıç asılı değil." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz ürküyorum, Cal de öyle. Babasının boynunu bir kılıcın kestiği anı düşündüğünü hayal ediyorum. "Üzgünüm, kötü bir ifade tarzı."

Yüzü solgun olmasına rağmen beni el salladı. Cal, "Çoğunlukla sadece destek için buradayız" diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı çatarak ona göz kırptım. "Bizim için?" Alay ediyorum.

Başını sallıyor. "Onlar için." Gözleri taht odasının en uzak ucuna doğru kayıyor, hala ekipman yok. Küçük bir kalabalık, parlak renkli kuş sürüsü gibi birbirine sımsıkı toplanmış pencerelerin önünde bekliyor. Aniden kusacakmışım gibi hissettim ve tanıdık bir silüet, peşinde bir panter aradım. Ama annem Gümüş soylularla birlikte değil.

Elane o kadar şanslı değil. Babasını görünce derin bir nefes aldı.

Jerald Haven, Vadi'deki soylularla ve ayrıca eski Norta'daki birkaç soyluyla sessizce konuşuyor. Samos Hanesi'nden hiçbirini göremiyorum ama babamın müttefiki ve Nortan Hava Filosu'nun eski komutanı Lord General Laris'i tanıyorum. Hiçbiri bize bakmayacak. Reddediyorlar. Yaptığımızı onaylamıyorlar ama bizi de kesinlikle durduramazlar.

Elane önce bakışlarını başka tarafa çevirdi, yüzü netti. Kızarıklık yok, yanakların solması yok. Bildiğim kadarıyla babasını aylardır görmüyor. Sadece birkaç mektupta konuşmuşlardı ve bunlar kısa, özlü ve Jerald açısından düpedüz aşağılayıcıydı. Onun eve gelmesini istedi ama o her zaman reddetti. Sonunda sormayı bıraktı ve yazmayı bıraktı.

Ona ne kadar acı verdiğini bilerek onu görmek beni öfkelendiriyor. Her zamanki gibi Cal kadınları anlamakta çok kötü ve benim öfkemi yanlış anlıyor. Eski kral kolumu dürtüyor.

"Her şey yolunda. Seni korkutmalarına izin verme. Tahttan feragat ettiğimde aynısı bana da yapıldı" dedi alçak ve kalın bir sesle. "Büyükannem günlerce benimle konuşamadı."

Tiberias Calore'a gözlerimi devirme dürtüsüne direniyorum.

Wren tek kaşını kaldırıyor. "Ama kendine geldi?" Sesindeki umut çok az ve tavsiyesiz. Anabel Lerolan'ı bunu anlayacak kadar tanıyorum.

Cal neredeyse gülüyor. "Pek sayılmaz, hayır. Ancak kabul ediyor. Başka seçeneği yok. Yanan Taç benimle birlikte ölür ve kırdığım tahtı yeniden inşa edecek başka kimse olmayacak."

*Yaşarken değil,*Söylemek istiyorum. Böylesine parlak bir askeri strateji uzmanına göre Cal son derece dar görüşlü olabilir.*Adaylar gelecek. Burada yapacaklar, Norta'da da yapacaklar. Biz ölene kadar bu iş bitmeyecek.*

Bir başkası böyle bir düşünceden ümidini kesebilir. Ama bir şekilde bunda rahatlık buluyorum. Yapabildiğim için uzaklaşmayı seçiyorum. Ve eğer bir başkası benim attığım tacı almaya gelirse öyle olsun. Bu benim omuzlarımda değil. Bundan emin olmak için elimden geleni yaptım.

Cal, "Halkımızın bu konuda birleştiğimizi görmesi gerekiyor," diye mırıldanıyor. Hala Silver'ları izliyor, gözleri sanki onları yakıp yok edebilecekmiş gibi parlıyordu. "Eski dünyayı bırakmaya hazır olduğumuzu. Birlikte."

Basmakalıp sözleri ne kadar basit olursa olsun, onlarla kesinlikle tartışamam. Ya da göğsümün derinliklerindeki duygu dalgasını inkar edebilirim.

Gülümsemem gerçek ve geniş. "Evet öyleyiz."

ALTI

Evangeline

Kardeşim biraz aceleye getirilmiş ama diğer açılardan mükemmel olan, kısacası kararlı sözlerle dolu konuşmasını yaparken kıpırdamıyorum. Eski çelik tahtlarımızın önüne kurulmuş sade bir masada otururken gözlerini kırpmadan dümdüz ileriye bakıyor. Yayından önce ikimiz yalnız olarak onun yanında kalıyorum. Taht odasının geri kalanı ölüm sessizliğinde, önlerinde tarihin gelişmesini izliyor.

“Benim adım Ptolemus Escarian Samos, Yarık Kralı ve Samos Hanesi Lordu. Vadi'nin merhum Kralı Volo Samos ve Viper Hanesi'nden Kraliçe Larentia'nın oğlu. Bu belgeyle Rift Krallığı'nın tahtından feragat ediyorum ve benim veya torunlarımın bu ülke veya toprak üzerinde sahip olabileceği her türlü hak talebinden vazgeçiyorum. Eski Norta Krallığı'ndan yasadışı bir şekilde ayrılarak oluşturulan Rift Krallığı'nın dağılması ve tekrar Nortan Devletlerinin sınırları içine alınması ciddi dileğimdir. Umarım bu toprakların özgür bir hükümet ve tüm kanların eşitliği altında geliştiğini görecek kadar yaşarım."

Her ne kadar tacını atıyor olsa da, Ptolemus hiçbir zaman bir krala bu kadar benzememişti ve sesi bu kadar çıkmamıştı. Uzun bir süre, vızıldayan kameraya bakıyor. Yayının tüm ülkemize, tüm şehirlerimizin video ekranlarına yayılmasını sağlamak, böylece Kızıl, Gümüş ve yeni kan herkes bilsin. Uzun süre ülkemiz sınırları içerisinde kalmayacaktır. Lakelands birkaç dakika içinde öğrenecek ve Piedmont da. Cal'ın istifasının ardından Nortan eyaletleri zaten tahttan çekilme telaşında. Bir başka kırık taht kutlamalara veya isyanlara yol açabilir.

Elane, kameranın görüş alanının dışında, elinden geldiğince bana yakın duruyor. Ona doğrudan bakmıyorum ama sabah ışığında parıldayan kızıl saçlarını görüş alanımda görmek çok zor. Babası ve Silver destekçileri daha belirgindir. Kendilerini doğrudan benim göz hizamda konumlandırıyorlar, kameranın arkasında uzun taht odasının ortasında kümelenmişler. Annemin bana öğrettiği gibi onlara bakıyorum.

Kızıl Muhafız subayları kenarda duruyor, bazıları duvara yaslanıyor. General Farley sert ve gergin görünüyor, gözleri ayaklarında. Kardeşimin konuşmasını ya izleyemiyor ya da izlemiyor ve bunun için minnettarım. Ona ne kadar az ilgi gösterirse o kadar güvende olur.

Ptolemus, resmi tahttan çekilme beyanını imzalamak için kalemi kaldırıp başını eğdiğinde ürkmüyor. İmzası seyrek ve keskin, gözden kaçması imkansız. İsminin altına kendi adımı yazmam için yeterli boşluk bırakıyor.

Birkaç tuhaf, gergin saniye için artık kraliçeyim. Kendimi farklı hissediyorum ve aynı zamanda. Arada, birbirinden çok farklı iki kapının eşiğinde asılı duruyor. Bir anda ikisinin de içinde benim için neler sakladıklarını görüyorum. Bir sıradan insanın ya da bir kraliçenin hayatında ne kadar büyük acılar ve zaferler yaşanabilirdi. Elane'e bakarken titriyorum ve kendimi ona sığınmaya bırakıyorum. Seçim çok açık.

Ptolemus sandalyesinden kalktığında Gümüş taraftarlarının dikkati tek bir noktaya kaydı ve tüm gözler bana çevrildi. Her birini cildimde bir iğne gibi hissediyorum. Bana ne yapmam için yalvardıklarını bilmek için fısıltı olmama gerek yok.

Diz çökmeyi reddet.

Cal'i pencerelerden içeri giren güneş ışığı yüzünden yarı yarıya gizlenmiş halde buldum. Cama yaslanıyor, kollarını ceketinin üzerinde kavuşturuyor. Ona karşı bir yakınlık hissediyorum; ikimizin de bildiği ve paylaştığı bir ağırlık. Yavaşça çenesini bir santim kadar eğdi. Sanki onun cesaretine ihtiyacım varmış gibi.

Yavaşça, zarifçe oturuyorum, yüzüm soğuk bir memnuniyet maskesine bürünmüş durumda. Cıva rengi pelerinim bir omzumun üzerinden dökülüyor ve ayaklarımın dibinde toplanıyor.

"Benim adım Evangeline Artemia Samos, Vadi'nin Kraliçesi." Bütün saray eğitimime rağmen bu sözleri söylerken sesimin titremesine engel olamıyorum.*Kraliçe. Kralsız, babasız, efendisiz. Kendim için yapacağım kurallar dışında hiçbir kural olmadan.*

Bir fantezi. Yalan. Her zaman kurallar ve her zaman sonuçları vardır. Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Hiçbir taç ödeyeceğim bedele değmez. Elane'nin düşünceleriyle ve gözümün köşesinde beliren kırmızı ışıkla kendimi sakinleştiriyorum.

“Samos Hanesi'nin Hanımı. Vadi'nin merhum Kralı Volo Samos ve Viper Hanesi'nden Kraliçe Larentia'nın kızı. Bu belgeyle Rift Krallığı'nın tahtından feragat ediyorum ve benim veya torunlarımın bu ülke veya toprak üzerinde sahip olabileceği her türlü hak talebinden vazgeçiyorum."

Sonuçta konuşmalarımızın neredeyse aynı olması gerekiyordu. Burada çok az şey şansa veya yoruma bırakılabilir. Hiçbirimiz kasıtlı veya başka türlü yanlış anlamalara yer veremeyiz.

“Eski Norta Krallığı'ndan yasadışı bir şekilde ayrılarak oluşturulan Rift Krallığı'nın dağılması ve tekrar Nortan Devletlerinin sınırlarına dahil edilmesi ciddi dileğimdir. Umarım bu toprakların özgür bir hükümet ve tüm kanların eşitliği altında geliştiğini görecek kadar yaşarım."

Ağabeyimin elinden hâlâ sıcak olan kalemi yavaşça elime alıyorum. Masanın üzerindeki sayfa tertemiz, az önce konuştuğumuz kelimelerin yazılı olduğu beyaz bir sayfa. Altta Samos Hanesi'nin renkleri siyah ve gümüş damgalıdır. Bitmemiş gibi hissederek ona bakıyorum. Sonra tekrar başımı kaldırdığımda kameranın beni izleyen binlerce gözden birini buldum.

Pencerede bir şey uçuşuyor ve bir anlığına dikkatimi çekiyor.

Güve küçüktür, kanatları bir yağ birikintisi gibi yeşil ile siyah arasında parıldamaktadır. Gündüz vakti dışarıda olmamalı. Güveler, karanlığın ortasındaki ışık adacıklarına daha iyi alışkın olan gece yaratıklarıdır. Aynı zamanda olağanüstü bir işitme duyusuna sahiptirler. Bütün bunlar bir anda aklımdan geçiyor ve parçalar düzgünce birleşiyor.

Annem izliyor.

Kurt yine boğazımdaydı, dişleri keskin ve kazıcıydı. Beni ikiye bölmekle tehdit ediyor. Sadece kamera, seyirci ve pek çok kişinin gözleri beni olduğu yere sabitliyor. Tanıdık korku ve utanç omurgamı tırmalıyor, içimi zehirliyor ama onların bunu görmesine izin veremiyorum. Artık beni durdurmasına izin verememem. Benim için söylenecek daha çok şey ve onun hayallerinden daha fazlası var

mahvetmek.

Masanın altında elim yumruk haline geldi. İlk defa beni harekete geçiren şey öfke değil, kararlılık.

Sadece bundan sonra söyleyeceğim kelimeleri düşündüm. Onlara asla fısıldamadım bile. Bırakın on ya da on bin kişilik bir dinleyici kitlesine bunları söylemeyi. Bırak bunları anneme söylemeyi. O kadın her zaman dinliyor ve belki de sonunda beni duyacaktır.

“Bundan sonra Montfortlu Evangeline Samos olarak tanınacağım ve özgürce yaşayabileceğim ve sevebileceğim Özgür Cumhuriyet'e bağlılığıma yemin ederim. Rift'te, Norta'da ve insanların doğum koşulları nedeniyle kafese kapatıldığı herhangi bir ülkede vatandaşlığımdan feragat ediyorum."

Kalem sayfayı çiziyor, gelişen imzamın gücüyle neredeyse ikiye bölüyor. Yanaklarımdan sıcaklık akıyor ama makyajım, kükreyen kalbimi ele verebilecek kızarıklığı gizleyecek kadar yoğun. Etrafımda makinelerin vızıltısını bastıran bir uğultu sesi yükseliyor. Sabit duruyorum ve bana söyleneni yapıyorum. Göz temasını sürdürün. Bak. Sinyali bekleyin. Kameranın merceği dünyayı yutuyor gibi görünüyor; Görüş alanımın kenarları yumuşacık oluyor.

Kırmızı teknisyenlerden biri kamerayla uğraşıyor, Ptolemus ve bana hareketsiz kalmamızı işaret ederken düğmelere basıyor. Yayın sona erdiğinde makinenin titreşimlerinin kesildiğini, burası dışında her yerde karardığını hissediyorum. Kızıl parmağını indiriyor ve hep birlikte nefes vererek serbest kalıyoruz.

Bitti ve bitti.

Bir konsantrasyon patlamasıyla arkamdaki çelik sandalyeyi parçaladım ve tahtımın bir iğne yığınına dönüşmesine izin verdim. Fazla enerji gerektirmiyor -çelik bana tanıdık geliyor- ama sonrasında kendimi bitkin hissediyorum ve dirseklerimin üzerinde öne doğru eğiliyorum.

Kızıllar ve Kızıl Muhafızlar patlamaya karşı temkinli davranarak biraz geri çekildiler. Gümüş soylular sadece tiksinmiş görünüyorlar ama hiçbiri bunu yüzümüze söylemeye cesaret edemiyor. Jerald alaycı bir tavırla kızına yöneliyor ama Elane ondan özenle kaçınıyor.

Hızla omzumu tuttu ve eli tenimde titreyerek titredi. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyor, böylece sadece ben duyabiliyorum. "Teşekkür ederim aşkım. Demir kalbim."

Odanın ışıkları teninde toplanmış gibi görünüyor. O göz kamaştırıyor, parlıyor, beni evime çağıran bir yol gösterici.

Bu sadece senin için değildi. Söylemek istiyorum ama ağzım açılmıyor. *Benim içindi.* Pencerede güve gitti. *Ve onun için.*

Arazinin geri kalanı gibi, heykel bahçesi de terk edilmiş ve bir yeşil korucunun dokunuşu olmadan biraz büyümüş. Carmadon burada harika şeyler yapabilir. Bir tarafta Allegiant'a kadar uzanan vadinin hakim manzarası sunulmaktadır. Çelik ve kromdan, kararlı demirden, gururlu bakırdan, hatta parlatılmış gümüş ve altından yaylar içinde donmuş olan her heykel, hatırladığımdan daha büyük ve daha önsezili görünüyor. Yürürken parmaklarımı üzerlerine doğru çekiyorum, her birini dalgalandırıyorum. Bazıları benim emrimle dans ediyor, hızla yükselen kıvrımlara veya iplik gibi ince iğlere dönüşüyor. Yeteneklerimi sanat için kullanmak rahatlatıcıdır, genellikle yapabileceğim bir gerilimdir.

yalnızca eğitim alanında bulunur. Her şeyi kendi zevkime göre şekillendirerek yalnız başıma uzun dakikalar geçiriyorum. Eğer bir sonraki engel aşılacaksa, mümkün olduğu kadar rahatlamam gerekiyor.

Onunla yalnız yüzleşmeliyim. Hiçbir koltuk değneği olmadan. Elane değil, Ptolemus değil. Benim için bu mücadeleyi vermelerine izin vermek çok cazip olurdu. Ve bu yapmak istediğim bir alışkanlık değil.

Sevdiğim bir yerde beni bekliyor. Onu lekelemek için. Beni incitmek için. Her zamanki yaratıkları olmadan, neredeyse çelik bir kemerin gölgesinde gizlenmiş küçük görünüyor. Panter yok, kurt yok. Güve bile değil. Benimle yalnız yüzleşmek istiyor. Kıyafetleri bile hatırladığım mücevherler, ipekler ve kürklerle karşılaştırıldığında donuk, bir yankı gibi görünüyor. Şimdi elbisesi sade, koyu yeşil renkte ve eteklerinin altındaki tozlukları görüyorum. Larentia Viper hareket halinde. Onun Jerald ve diğer Silver'larla müttefik olduğunu, duygusal olarak bize karşı olduğunu ama bunu açıkça yapamayacağını düşünüyorum.

Rüzgâr siyah saçlarının arasından hışırdıyor ve daha önce hiç görmediğim gri çizgiler görüyorum.

"Ona ne yapacaklarını biliyordun."

İddia balyoz gibi iniyor. Mesafemi koruyorum.

"O kadının ve o zayıfın, o korkak kütüphanecinin babanı öldüreceğini biliyordun." Dişleri bir yırtıcının hırlaması gibi parlıyor. Kontrol edeceği hayvanları olmadığı için annem oldukça savunmasız durumda. Kendi silahlarımla dolu bir bahçede bana karşı güçsüzsün. Bu onu zerre kadar caydırmıyor. Hızla hareket ediyor, yüzümden birkaç santim uzakta dururken neredeyse tıslıyor. "Kendin için söyleyeceğin bir şey var mı Evangeline?"

Sesim tiz çıkıyor. "İkinize de bir şans verdim."

Gerçek bu. Onlara gideceğimi söyledim. Onlara artık planlarının bir parçası olmak istemediğimi söyledim. Hayatımın bana ait olduğunu ve başka kimsenin olmadığını. Ve annem beni avlamaları için bir çift kurt gönderdi. Kendi babam kalp ağrımla alay etti. Ben ikisini de ne kadar sevsem de, onlar da beni ne kadar sevseler de yeterli değildi.

Annemin dudakları titriyor ve gözleri parlıyor. Beni iliğime kadar araştırıyor. "Umarım utanç seni mezara kadar takip eder."

*O olacak,*Bence.*Her zaman olacak.*

"Ama o mezar çok uzakta olacak," diye fısıldıyorum. Ben ondan daha uzunum ama yine de beni küçük hissettiriyor. “Asla göremeyeceğin bir dağın zirvesinde. Elane yanımdayken.”

Yeşil gözleri öfkeyle parlıyor. "Ve kardeşin de."

"Seçimleri kendisine aittir."

Bir an sesi bozuluyor. "Sen beni oğlumu bile bırakamadın." Keşke onu duyamasaydım ya da gözlerinin içini bu kadar net göremeseydim. Çok fazla öfke, çok fazla acı var. Ve gerçekleşme de. Annem artık dünyada yalnız, sürüden kopmuş. Sonsuza kadar. Yaptığı onca şeye ve bana yaşattığı onca acıya rağmen, yardım edemem ama acıyorum.

"Bir gün, umarım bazı şeyleri farklı görebilirsin." Teklifim en iyi ihtimalle sallantılı. Hiçbir garanti olmadan. "Ve senin için de bir yer olacak." Eğer denersem onu Montfort'ta hayal bile edemezdim.

O da bu fikri benim kadar mantıksız buluyor. "Senin o lanetli yerde değil

eve," diye alay ederek arkasını dönüyor. Elbisesinin altındaki omuzları gergin, kemikli ve keskindi. “Olduğun gibi değil, gururun, şerefin ve hatta adınız olmadan. Öyle yaşamak *açıkça*. senin nerede *utanç*?"

Annemin kaç kez yasını tuttuğunu unuttum *kusur*. Doğduğum kişi, değiştiremediğim ve bir daha asla inkar etmeyeceğim eğilimlerim. Yine de onun hayal kırıklığını duymak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Benim ne olduğumu bir başarısızlık olarak gördüğünü bilmek, buna katlanmak çok zor.

Ağlamaktan korktuğum için konuşamadığım için boğazımdaki yumruyu yutkundum. Bunu onun önünde yapmayacağım. Ne kadar küçük olursa olsun gözyaşlarımı, acımamı ya da sevgimi hak etmiyor.

Larentia başını kaldırıyor, sırtı hâlâ dönük. Hafif bir nefes alırken vücudu titriyor. "Bu beni son görüşün olacak." Hiç bu kadar boş bir ses duymamıştım. “İkinizden de ellerimi yıkıyorum. Çocuklarım öldü.”

Elimde bileziğim bükülüyor ve titriyor, solgun cildimin üzerinde tembel dalgalar oluşturuyor. Dikkatin dağılması doğru düşünmeme yardımcı oluyor. "O halde hayaletleri kovalamayı bırak," diye mırıldandım. Ve arkanı dön.

Evime, dağlara, Montfort'a, Elane'nin kolları etrafımdayken ve gün batımının kırmızı ışığı yüzüme vuruncaya kadar bir daha uyuyamıyorum. Savaş ve geleceğimiz hakkındaki düşünceler aklımdan geçip gidiyor. Bekleyebilirler. Bunları Elane ve ben birlikte çözeceğiz. Orta yolu bulun ve uzlaşmaya varın.

Şimdilik dinlenebilirim ve demirden kalbimi iyileştirebilirim.

YANGIN IŞIĞI

BİR

kısrak

Seçebileceğim günler vardı ama sonunda benim adıma kararı kar verdi.

Çok daha iyi. Seçim benim elimde değildi. Montfort'un başkentine ne kadar süre kalacağı, ne zaman döneceği gibi sorular, havalar dönünce ortadan kayboldu. Cennet Vadisi gibi bir yer için ancak on beş santim kadar bir toz vardı ama devamı da gelecekti. Buradaki kışların alışık olduğum kışlardan çok daha sert, hatta Notch'ta atlattığımız kışlardan bile daha kötü olduğu söylenmişti. Burada kar yığınları üç metre derinlikte birikiyor; nehirler katı bir şekilde donar; kar fırtınaları günlerce sürüyor. Taşımalar veya dropjet'ler için çok tehlikeli. Eğer istersek bu sezon da kalabiliriz elbette. Davidson son görüşmesinde kulübenin ihtiyacımız olduğu sürece emrimizde olduğunu açıkça belirtmişti ama ben bu konuyu ailemin geri kalanına bile açmadım. Ben dahil hiçbirimiz

Kabinin dışında, babamız küreğine yaslanarak nezaret ederken, Bree ön kapıyı kazma gösterisi yapıyor. Bütün sabahı karda dropjet iniş alanına giden yolu temizlemekle geçirdiler ve atkı ve şapkalarının altında yüzleri kıpkırmızıydı. Tramy, annemi odadan odaya takip ederek güneye giden uçuş için hazırlanmasına yardım ediyor. Kadın kıyafetleri fırlatıyor, adam yakalıyor ve koşarken katlıyor. Gisa ve ben taş duvarlı mutfaktan eşyalarımızı toplamış halde izliyoruz. Birbiriyle uyumlu yumrulu kazaklar giyiyoruz ve ısınmak için sıcak kupaların etrafına kıvrılıyoruz. Gisa'nın fincanında puding kadar koyu ve bir o kadar da tatlı kakao var. Harika kokmasına rağmen çay ve bala sadık kalıyorum. Soğuk algınlığını atlatıyorum ve Montfort'a boğazım kaşınarak dönmek istemiyorum.

Vardığımızda elbette konuşma ve konuşma turları yapmam gerekecek. Başkent Ascendant'a geri dönmekten mutlu olsam da, bu, ittifakla artan bir gala kaosuna zamanında geri dönmek anlamına geliyor. Ve bunu tam güçle yapmayı tercih ederim.

*Özellikle de Cal oradaysa,*Sanırım kaynayan bir yudum daha alıyorum. Sıcaklık ayak parmaklarıma kadar ürpermeme neden oluyor.

Gisa kupasının başında beni kurnazca izliyor ve kakaoyu kaşıkla karıştırıyor. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. “Saniyeleri mi sayıyorsun?” diye sordu, sesi yan odadaki kasırga tarafından duyulmayacak kadar alçaktı.

"Evet," diye açıkça yanıtlıyorum. "Zaten biraz huzur ve sessizliğin kaybının yasını tutuyorum."

Kaşığı temiz bir şekilde yalıyor ve bir şekilde kaşına bir parça kakao bulaşıyor. "Ah lütfen, burada deliriyorsun. Dün kar fırtınasıyla birlikte etrafta dönen küçük şimşekleri fark etmediğimi sanmayın.”

*İnanılmaz.*ürküyorum. Bu kelimenin doğru bir şekilde uygulanabileceği çok az insan tanıyorum ve özellikle bir tanesi beni hâlâ iliklerime kadar rahatsız ediyor. Çay midemde donuyor sanki.

Buraya ilk geldiğimizde kendime bunun, birlikte iyileşip yas tutabilmemiz için olduğunu söylemiştim. Ve böylece unutabildim. Maven'ın bana ve benim ona yaptığımız her şeyi bir kenara bırakın. Bunun yerine, benim onun ve kaderi hakkında acı çekmediğim bir gün bile geçmiyor. Hak edip etmediğini. Eğer doğru seçimi yaptıysam. Keşke kurtarılabilseydi.

Elindeki küçük hançeri, beni yerde tutan baskıyı hâlâ hatırlıyorum.*Sen ya da oydun.*Bu sabah kendime bininci kez söylüyorum. Ne olursa olsun, her zaman yalan gibi geliyor.*Sen ya da o.*

Kız kardeşim sessizliğimi keskin bir gözle okuyor. Ben onları saklamaya çalışsam da, o duygularımı çözmede iyi. Beni onlara ne zaman zorlayacağını biliyor. Ve ne zaman beni rahat bırakacağını. Bugün ikincisi olmalı.

"Bitirdin mi?" diyor kupamı işaret ederek.

Başımı salladım ve sıvının geri kalanını boşalttım. Boğazımdan aşağı doğru haşlanıyor. "Teşekkürler."

Derin lavaboya koşuyor ve son bulaşıklarımızı yıkamaya başlıyor. Bir saniye sonra kahvaltının kurutulmuş tabaklarını kaldırarak onu takip ediyorum. Önümüzdeki birkaç ay içinde buraya başka biri gelecek mi, yoksa kulübenin bahara kadar göreceği son yüzler mi olacağız diye merak ediyorum. Ulaşılması zor olsa da kışın burası çok güzel olmalı. Ve ayrılmak zor.

"Çoraplarımı gören oldu mu?" Bree, annemle Tramy'nin protesto korosunu görmezden gelerek oturma odasından bağırdı. Yerin her yerinde kar bırakıyor olmalı.

Gisa sabunlu lavaboya doğru kıkırdadı. "Onları yaktım!" diye bağırdı. “İnsanlığın iyiliği için!”

Kahkahalarım bu günlerde sessiz, derin bir soluktan ve yaralarımı çeken gergin bir gülümsemeden biraz daha fazlası. Yine de sessizce gülerken midem geriliyor, şiddetli ağrıdan neredeyse iki katına çıkıyor. Buraya gelmekle haklıydık. Kendimizi yeniden inşa etmek, eksik parçalarımıza rağmen şimdi kim olduğumuzu anlamak.

Shade binlerce mil uzakta gömülü olabilir ama onu burada yanımızda hissediyorum. Ve bir kere olsun bu beni tamamen üzmüyor.

Paketlenecek pek bir şey yoktu. Mobilyalar, erzak, banyolardaki sabuna kadar her şey kabinde kalıyor. Endişelenmemiz gereken sadece kıyafetlerimiz ve diğer kişisel eşyalarımız var. Gisa kolayca en fazlasına sahip*şey*. Sanat malzemeleri ve dikiş seti muhtemelen açıklığın kenarında bekleyen jet jetin içine yüklenen en ağır şeylerdir. Gergin bir anne gibi onlar için endişeleniyor, Montfort pilotu onları bagajımızın geri kalanına koyarken onları yakından izliyor. Kucağında seyahat etmeleri konusunda ısrar etmemesine şaşırdım. Anne ve çocuklar çoktan içeri girmişler, soğuktan korunmak için kendilerini emniyete alıyorlar.

Babam benimle birlikte zanaattan biraz geride duruyor. Altımızdaki donmuş zemini inceliyor. Sanırım ayaklarımızın altında bir şofbenin patlayıp jeti göklere fırlatmasını bekliyor. Tamamen saçma bir fikir değil. Cennet Vadisi'ndeki pek çok açıklık ve havza, karın altında bile dumanı tüten gayzerler ve kaplıcalarla dolu.

Soğuğun kanıtı olarak nefesimiz havada bulutlanıyor. Yükselen'in şimdiden bunun donmuş olduğunu hissedip hissetmeyeceğini merak ediyorum.*Henüz ekim ayı.*

"Hazır mısın?" Babam, jet motorları yukarı doğru hareket ederken sesinin zar zor duyulabildiği alçak bir gürleme olduğunu söylüyor. Düşüşün tepesinde devasa pervaneler giderek artan bir hızla dönüyor.

Ona evet demek istiyorum. Geri dönmeye hazırım. Tüm dünyanın görebileceği yerde yeniden Mare Barrow olmaya hazırım. Savaşa geri dönmeye hazırız. İşimiz henüz bitmedi ve hayatımın geri kalanını ağaçlar dışında hiçbir şeyle çevrili olarak geçiremem. Bu, yeteneğimin, gücümün ve etkimin boşa gitmesi. Yapabileceğim daha çok şey var ve kendimden daha fazlasını istiyorum.

Ama bu beni hazır yapmıyor. Uzak bir ihtimal değil.

Ben konuşamadan pilot bize el salladı ve beni babama yalan söylemenin acısından kurtardı.

Gerçekten önemli değil. Babam zaten işin gerçeğini biliyor. Bacağı yeniden çıkmış olmasına rağmen yürürken beni desteklemesinden bunu hissediyorum.

Her adım bir öncekinden daha ağır geliyor; emniyet kemeri kucağımdaki bir zincir gibi. Ve sonra uçuyoruz, her şey parlak ve boş hale gelirken, yer gri bir bulut kümesinin altında kayboluyor.

Çenemin göğsüme düşmesine izin verdim ve uyuyormuş gibi yaptım. Gözlerim kapalıyken bile hepsinin bana baktığını hissedebiliyordum. Zihinsel ve fiziksel durumumu omuzlarımın veya çenemin durumuna göre ölçüyorum. Hala kafamın etrafında dolaşan endişeler hakkında konuşmakta zorluk çekiyorum, bu yüzden ailemin doğaçlama yapması gerekiyor. Hiçbir duygusal duygusu olmayan Bree'den gelen çok aptalca sorular için yapılmış. Ama diğerleri bir yolunu buldu, özellikle Gisa ve babam.

Düşen jetin kükremesi konuşmayı zorlaştırıyor ve ben onların konuşmalarından yalnızca küçük parçalar yakalayabiliyorum. Çoğu zararsızdır. Yeni eve taşınmadan önce başbakanın malikanesinde aynı dairelerde mi kalacağız? Gisa o tezgahtar kızı herkesle tanıştırmak için mi getirecek? Onun hakkında konuşmak istemiyor ve Tramy konuyu değiştirecek kadar iyi. Bunun yerine yaklaşan gala için yeni bir ceket istemesi konusunda kız kardeşimizi iğneliyor. Öfkeleniyor ama onu bir tane yapmayı kabul ediyor. Cennet Vadisi'ni süsleyen kır çiçekleriyle işlenmiş bir şey; mor, sarı ve yeşil.

*Gala.*Kutlamanın ayrıntılarını düşünmeye bile başlamadım. Söylemeye gerek yok, bu hafta başkente dönen tek kişi ben değilim. Bir yanım Davidson'ın beni şehre geri götürmek için buraya bir fırtına mı yolladığını merak ediyor. Öyle olsaydı üzülmezdim. Bu kadar çok kişinin toplanmasına tam zamanında geri dönmek için bana iyi bir bahane verdi.

Seçimi ben değil kar yaptı. Parti

değil.

Ve kesinlikle bronz gözlü ve kırık tahtı olan genç bir adamın cazibesi değil.

Yükselen'e indiğimizde Kilom'un bizi bekliyor olması kimseyi şaşırtmadı. Mümkün mü bilmiyorum ama onu son gördüğümden, sadece iki ay önce olduğundan daha uzun görünüyor. Kuzeyde bizi ziyaret edeceğini söyledi ama Montfort'taki görevleri ile burada kendi hayatını kurmak arasında hiçbir zaman şansı olmadı. Cameron'un da bununla bir ilgisi olabilir. Babasıyla birlikte aracı olarak hareket ediyor, Scarlet Guard, Montfort ve Nortan Eyaletleri'ndeki evi arasında gidip geliyor, teknoloji kasabalarındaki Kızıl erkekler ve kadınlar adına konuşuyor. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki yeniden yapılanma çabaları için çok değerliydiler ve

Cumhuriyetle ilişkileri düzeltmek. Kilorn tek başına bekliyor, yani eğer gelecekse Cameron henüz burada olmamalı. Onu görmeyi ve doğuda olup bitenleri duymayı ne kadar istesem de Kilorn'u bir süreliğine kendime ayırabildiğim için mutluyum.

İniş alanında uzun boylu bir figür olan bizi görünce kocaman gülümsedi. Jet pervaneleri şiddetli bir rüzgar oluşturarak Kilorn'un sarı saçlarını ileri geri savurdu. Acele edip egosunu olduğundan daha fazla şişirmemeye çalışıyorum ama elimde değil. Onu görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Ve üç saattir sıkışıp kaldığımız sıkışık metal kutudan çıkmanın heyecanı içindeyiz.

Önce anneme sarılıyor, ona karşı her zaman bir beyefendi gibi davranıyor. Kilorn'a, onu yıllar önce terk eden kadından daha çok annelik yapıyor.

Annem onun karnına hafifçe vurarak, "Yemek kaçırmıyorsun," diye şaka yapıyor. Kilorn sırıtıyor ve kızarıyor. Gerçekten de daha geniş görünüyor, Montfort yemekleri ve pek de öldürücü olmayan bir yaşam tarzıyla dolu. Ben hâlâ kabindeki koşu programıma sadık kalsam da onun aynı şeyi söyleyebileceğini sanmıyorum. Sağlıklı, normal ve sakin görünüyor.

Gisa alaycı bir tavırla, "Ona şişman dememelisin, anne," diyor ve sırıtarak onu yana doğru itiyor. "Doğru olsa bile." Ona yakınlık, kıskançlık ya da eski moda bir kızdan doğan bir kız öğrenci aşkı ne olursa olsun.*istek*, tamamen gitti.

Annem onu azarlayarak uzaklaştırıyor. “Gisa! Çocuk nihayet düzgün bir yemek yemiş gibi görünüyor.

Geride kalmamak için Kilorn, Gisa'nın saçlarını karıştırıp mükemmel topuzundan kırmızı bukleler saçıyor. "Hey, ailedeki kibar kişinin sen olduğunu sanıyordum, Tanrım," diye karşılık verdi.

Bree çantasını omzuna alıyor. Sonra iyi bir önlem olarak Gisa'ya dirsek atıyor. “Aylarca onunla izole bir kulübede yaşamayı deneyin. Küçük hanımla ilgili tüm hayallerinizi kaybedeceksiniz.

Kardeşimiz onu geri itmeye zahmet etmiyor. Bree onun neredeyse iki katı büyüklüğünde. Bunun yerine kollarını kavuşturuyor ve uzaklaşırken burnunu kaldırıyor. "Biliyor musun," diye sesleniyor omzunun üzerinden, "ben*öyleydi*sana parti ceketi de yapacağım. Ama sanırım rahatsız etmemeliyim!”

Bree bir atış gibi onun peşinde, şimdiden sızlanıyor, Tramy ise sırıtarak onu takip ediyor. Kendi kıyafetini tehlikeye atmaya cesaret edemediği için sessiz kalıyor. Annem ve babam da omuz silkerek onları takip ediyor, herkesin önden koşarak beni Kilorn'la geride bırakmasını izlemekten memnunlardı.

Çok şükür kimse buna işaret etmiyor*Ya sahibim*Saray eğitimim, prenses kılığına girerek geçirdiğim zaman ve sessizliğe olan yeni ilgim sayesinde bir şekilde ailenin uygun üyesi haline geldim. Her zaman çamur, ter ve huysuz bir yapıya sahip olan Uzunbacak hırsızından böyle bir değişiklik. Kilorn da bunu biliyor. Düşünceli bir şekilde bana bakıyor, kıyafetlerime, saçlarıma ve yüzüme göz atıyor. Tıpkı onun gibi, ayrıldığımdan daha sağlıklı görünüyorum.

"Kuyu?" Kollarımı uzatıp düz asfaltta dönüyorum. Kazakım, ceketim, pantolonum ve botlarım gri veya yeşilin tonlarında, yumuşak renklerden oluşuyor. İhtiyacım olandan daha fazla ilgi çekmeyi düşünmüyorum. "Muayeneniz bitti mi?"

"Evet."

"Peki karar nedir?"

Yanına yürümem için bana el sallıyor. Ben onun hızına ayak uydururken, "Hâlâ tam bir baş belası gibi görünüyorum" diyor.

Göğsümdeki sıcaklık patlamasına engel olamıyorum. "Harika."

Stilts büyümek için iyi bir yer değildi ama bu iyi parçaların olmadığı anlamına gelmez. Ve bunların hala benimle olduğunu söyleyecek kadar şanslıyım. Kilom'la yan yana yürürken, şehre ve başbakanın malikanesine doğru yol alırken, uzun zaman öncesini, onları katlanılabilir kılan küçük şeyleri hatırlıyorum.

Yolumuz bizi zaten kısalan günlerin gölgesinde kalan Ascendant'ın büyük bir kısmına götürüyor. Işıklar aşağıdaki dağ yamacını iğne gibi deliyor, bazıları ileri geri hareket ederek ana yolları işaretliyor. Şehrin dibindeki göl, sarı ve kırmızı yıldızlarla dolu masmavi bir gökyüzü gibi her şeyi yansıtıyor. Ebeveynlerimin ve kardeşlerimin ilerlemesine izin vererek yavaş hareket ediyoruz. Onları benim gibi çevreye bakarken yakalıyorum. İmkansız bir ülkede, imkansız bir şehirde burasının ne kadar güzel olduğunu unuttuk.

Her ne kadar durup her şeyi özümsemek istesem de, her şeyden çok nefesime odaklanmam gerekiyor. Şehrin içinden geçen elektrik, aylardır, geçmekte olan bir fırtınanın altında kaldığımızda bile hissettiğimden daha fazla. Duyularıma dokunuyor, içeri alınmak için yalvarıyor. Bu duyguyu engellemek yerine, ayak parmaklarıma kadar içimden akmasına izin verdim. Bu, aylar önce başka bir ülkede, sanki başka bir hayattaymış gibi hissettiren elektrikçilerin bana öğrettiği bir şey. Akmak savaşmaktan daha kolaydır.

Kilom sürekli beni izliyor, yeşil gözleri dans ediyordu. Yine de incelendiğimi hissetmiyorum. Kontrolü elimde tuttuğumdan emin olmak için izlemiyor. Bunu yapması için ona ya da başka birine ihtiyacım olmadığını biliyor. Ben kendimim.

“Peki neye giriyorum?” Şehirdeki ışıklara dikkat ederek mırıldanıyorum. Bazıları sokaklar arasında dolaşan ulaşım araçlarıdır. Diğerleri ise öğleden sonra yerini mor alacakaranlığa bırakırken yanıp sönen pencereler, lambalar ve fenerlerdir. Kaç tanesi hükümet yetkililerine, askerlere veya diplomatlara ait? Ziyaretçi?

Hatırladığım kadarıyla başbakanın mülkü yukarıda.*Zaten orada mı?*

Kilorn bakışlarımı takip ederek, "Başbakan'da işler çalkalanıyor," diye yanıtladı. “Ve Halk Meclisinde. Artık o şekilde yaşamıyorum, şehrin tepe aşağısında küçük bir yerim var ama dağa çıkan sürekli trafiği fark etmemek zor. Temsilciler, çoğunlukla onların personeli ve bazı askeri filtreler içeri giriyor. Kızıl Muhafızların sözcüleri dün geldi.”

*Ne dersin*o*?*

Bunun yerine dilimden farklı bir isim dökülüyor. Rahatlama gibi bir tadı var.

"Farley."

O benim ablama en yakın şeyim. Hemen bizimle birlikte malikanede mi kalacağını yoksa şehirde bir yerde mi kalacağını merak ettim. Umarım ilki hem kendi iyiliğim hem de annem için olur. Annem bebek Clara'yı görmek için can atıyor ve muhtemelen sonunda torununun olduğu yerde uyuyacak.

"Evet. Farley zaten burada ve şimdiden etraftaki herkese patronluk taslıyor. seni görmeye götürürdüm

ama şu anda toplantılarda."

*Şüphesiz kucağındaki bebekle*Sanırım Farley'in yeğenimi savaş konseylerine nasıl götürdüğünü hatırlıyorum. “Peki Lakelands'te neler oluyor? Hala bir savaş yaşanıyor.”*Burada orada heryerde.*Hâlâ hepimizin üzerinde beliren tehdidi görmezden gelmek mümkün değil.

"Beklemeye daha çok benziyor." Kilorn bana baktı ve kafa karışıklığımı fark etti. "Davidson'un sana gönderdiği raporları okumadın mı?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Her hafta kulübeye gelen paketleri, sayfalar dolusu bilgiyi hatırlıyorum. Babam onlarla benden daha fazla zaman geçiriyordu. Çoğunlukla tanıdık isimleri taradım. "Bazı."

Bana gülümseyerek başını sallıyor. "Hiç değişmemişsin" dedi biraz gururla.

*Evet bende var,*Cevap vermek istiyorum. Değiştirdiğim tüm yolları listelemeye bile başlayamam ama bıraktım. Daha yeni geldim. Onu sorunlarımla boğmadan önce Kilorn'a biraz zaman verebilirim.

Bana debelenme şansı vermiyor.

"Aslında evet, hâlâ anlaşmazlığımız var." Elini uzatıp parmaklarıyla isimleri tikliyor. “Lakelands ve Piedmont; Cumhuriyet'e, Muhafızlara ve yeni Nortan Devletleri'ne karşı. Ama şu an için bir çıkmazdayız. Lakelands, Archeon'dan sonra hâlâ yeniden toparlanıyor, Piedmont tek başına saldırmaya istekli değil ve Nortan Eyaletleri şimdilik saldırıyı takip edecek veya saldıracak konumda değil. Hepimiz savunmadayız ve karşı tarafın hamle yapmasını bekliyoruz.”

Yürürken, üzerinde hareket halindeki parçalarla birlikte kıtanın bir haritasını hayal ediyorum. Bölünme hatları açıkça çizilmiş, ordular ilerlemeyi bekliyor.*Bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum.*Bir şekilde kulübede dünyanın geri kalanının da yoluna devam ettiğini hayal edebiliyordum. Şiddetten benim gibi kurtuluyorum. Eğer raporları görmezden gelseydim, güneyden ve doğudan gelen haberlerden kaçınsaydım
- her şey ben olmadan bir araya gelebilir. Bir parçam savaşın benim ulaşamayacağım yerde biteceğini düşünüyordu. Ama savaş da benim gibi saklanıyor, nefesini tutuyordu.*Orospu beni bekliyordu.*

Kelimeyi uzatarak, "Harika," diye mırıldandım. Asfalt yol, çam ağaçlarının gölgesinin altında, güneşin ulaşamadığı yerlere tutunarak buzla kaplı. “Yani hiçbir ilerleme kaydedilmedi.”

Kilom gülerek başını salladı. "Ben öyle bir şey söylemedim."

"Bu iyi." Abartılı bir hareketle omuzlarımı silktim. "Senden önemli bir şey bilmeni beklemiyorum."

Nefesi kesiliyor ve elini göğsüne koyuyor; bu, yaralı gururunun resmi. Sırıtışını gizlemek için çenesi açık kaldı. “Affedersiniz, dava için inanılmaz derecede önemliyim. Carmadon'un akşam yemekleri için balık tutmasına kim yardım ediyor sanıyorsun?"

Nortan Eyaletleri'ndeki mülteciler için yardım kampanyalarını kim düzenliyor? Yaptığımız savaş alanlarına dağılmış savaş yetimlerine yardım etmesi için Montfort hükümetine kim dilekçe verdi? DSÖ

Temsilci Radis'in ofisinde uyuyor ve hem Silver hem de Red yetkililerle çalışıyor mu? Kilom tabii ki, her ne kadar takdire şayan olsa da bu tür şeylerle övünecek tipte biri olmasa da. Tuhaf, en değerli insanlar genellikle bunu söyleme olasılığı en düşük olanlardır.

“Ve bu akşam yemeklerinde kendinizi hiç içinde buluyor musunuz? . . kadın şirketi mi?”

Boynundan yukarıya ve yanaklarına kırmızı bir kızarıklık yayılıyor ama kaçmıyor. Kilom'un bunu benimle yapmasına gerek yok. "Cam partilerden pek hoşlanmaz," diye mırıldandı.

Seni suçlamıyorum Cameron.

"Yani sen . . . ?”

“Mümkün oldukça birlikte vakit geçiriyoruz, hepsi bu. Onun benden çok daha büyük ve önemli öncelikleri var. Ama mektup yazıyoruz. O bu konuda benden daha iyi." Ses tonu oldukça gerçekçi; kadının başka yerde geçirdiği zamandan dolayı en ufak bir kıskançlık ya da rahatsızlık belirtisi yok. Cameron'un Nortan'ın yeniden inşası konusunda fazlasıyla işinin olduğunu biliyor. “Ve ikimiz de asker değiliz. Hazır olmadığımız hiçbir şeye acele etme baskısı yok.”

Bunu bir azarlama olarak söylemiyor. Yine de kendi hayatımla paralellikler kurmamak mümkün değil. Bulaştığım her aşkın üstünde bir kılıç asılıydı. Bazen kelimenin tam anlamıyla. Cal beni ağabeyinin nişanlısıyken, o savaşa gönderilmeden önce öpmüştü. Göz önünde saklanan ölümcül bir sır olduğum zamanlar. Maven beni, ölümün beni tehdit ettiği ve Maven'ın kendisinin en büyük tehdit olduğu korkunç koşullar altında elinden geldiğince sevdi. Gerçekte, tepemde patlamaya hazır bir fırtına bulutu olmadan aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Aklıma gelen en yakın şey Piedmont üssünde geçirdiğim zaman, Cal'la antrenman yaparak geçirdiğim günler. Savaş eğitimi elbette ama en azından uykumuzda ölmekten korkmuyorduk.

Bu düşünceyle homurdandım. Normal tanımım inanılmaz derecede berbat.

Yol aşağı doğru kıvrılarak şehrin yukarısındaki yüksek çayırların arasından geçen basamaklara bölünüyor. Başbakanın malikanesi hemen ileride, altın rengi güneş ışığıyla çalkalanıyor. Çam ağaçları, en yüksek kuleden bile daha yüksek olan saray kompleksinin üzerine eğilmiş gibi görünüyor.

Pencereler serin sonbahar havasına karşı sımsıkı kapalı, her biri parlak bir şekilde cilalanmış. İçeriyi göremeyecek kadar uzaktayız ama yine de gözlerimi kısıp düzinelerce cam arasında tanıdık bir yüz arıyorum.

"Onun hakkında soru soracak mısın, yoksa ben kopana kadar konunun etrafında dans etmeye devam mı edeceksin?" Kilom sonunda ofladı.

Hiçbir adımı kaçırmıyorum. "Kırılmış gibi görünüyorsun."

Tekrar ofladı.

"Cal'in en geç yarın sabah burada olması gerekiyor." Malikaneyi belli belirsiz işaret ediyor.*Yarın sabah.*Kalbim göğsümde çılgınca atıyor. "Julian ve büyükannesinin yanı sıra Nortan heyetinin diğer üyeleri de yanlarında. Kırmızılar, Gümüşler, yeni kanlar. Eşit bir yayılma.”

Eski Yüksek Hanelerin üyeleri, lordlar ve leydiler, yanlarında oturmaktansa bir Kızıl'ı şişlemeyi tercih ederler.*Cal için değilse, Montfort için değilse.*Heyetin ne yapacağını hayal edemiyorum

ya da ne kadar kaos ve çatışmayla dolu görünüyor.

Cal her şeyin merkezinde olduğundan artık bir kral değildir. Bir seyirciden, bir askerden, kalabalığın içindeki başka bir sesten biraz daha fazlası. Onu da öyle hayal edemiyorum.

"Sanırım onunla konuşmak isteyeceksin."

Biraz hasta hissediyorum. Tabii ki biliyorum. Elbette bundan korkuyorum. "Evet."

Cal'ı son gördüğümde bir jetin soğuk gölgesinde durup birbirimize veda ediyorduk. Öfkeliydik, bitkindik, kalbimiz kırılmıştı, yas ve acı içindeydik. Ya da en azından öyleydim. Gitmem gerekiyordu. *Senden beni beklemeni istemeyeceğim.*Ona söyledim. O an yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu hissettim. Adil olan şey. Ama bunu söylediğimde yüzündeki ifade o kadar korkunçtu ki. Sanki kardeşini bir kez daha öldürmüşüm gibi. Beni öptü ve ikimizin de acısının ne kadar derin olduğunu hissedebiliyordum.

"Ne söyleyeceğin hakkında bir fikrin var mı?" Kilorn bana yan gözle bakıyor ve ben yüzümü sabitleyerek altındaki acıyı saklamaya çalışıyorum. Zihnim fırıl fırıl dönüyor, son aylarda aklımdan geçen her düşünce bir kasırga gibi. Ona söylemek istediğim her şey.

Seni özledim. Gittiğime sevindim. Gitmek hataydı. Bunu yapmak doğru şeydi. Onu öldürdüğüm için üzgünüm. Mecbur kalırsam tekrar yapardım. Şimdi sana ihtiyacım var. Daha fazla zaman istiyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

"Emin değilim," diye mırıldandım sonunda, sözcükleri zorlayarak.

Kilom, azarlayan bir öğretmen gibi gıdaklama sesi çıkarıyor. Sinirli. "Gerçekten bilmediğin için mi yoksa sadece bana söylemek istemediğin için mi suskunluk yapıyorsun?"

Cesaretimi kaybetmeden önce, "Bırakın yüksek sesle, kendi kafamda bile zar zor konuşabiliyorum," diye cevap verdim. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü hâlâ bilmiyorum. . . istediğim."

"Ah." Duraklıyor, düşünceli. Kilom Warren'a her zaman tuhaf bir bakış. "Eh, bu hissetmenin mükemmel bir yolu."

Bu kadar basit bir şey beni bu kadar rahatlatmamalı ama öyle. Elimi bir anlığına koluna koydum ve sıktım. Beni geri dürttü.

Teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı, diye

fısıldadım. "Biliyorum," diye fısıldıyor karşılık olarak.

“Gala hafta sonuna kadar değil.” Saatleri kafamdan sayıyorum.*Bu gece, yarının tamamı, ertesi gün. . .*“Nortanların partiye hazırlanmak için gerçekten bu kadar zamana ihtiyacı var mı?”

Yoksa burada daha fazla zaman mı istiyorlar? Yaptı*birisi*erken gelmek ister misin? Peki bundan sonra çok uzun süre kalacak mı?*Kendine hakim ol, Mare Barrow.*Cal'den tek bir söz etsem bile, ondan birkaç saat uzaktayım ve şimdiden delirmeye başlıyorum. Peki hangi nedenle? Onu son gördüğümden bu yana sadece iki ay geçti. Bu hiç de uzun bir süre değil.

Yeterli miydi? İyileşmemiz, unutmamız, yas tutmamız için mi?

Yoksa çok mu fazlaydı? Devam etti mi? Bekledi mi? Öyle mi?

Her iki olasılık da beni buz gibi bir korkuyla dolduruyor.

Kilorn, "Raporlarınızı okuma zahmetine girseydiniz galanın sadece kılıftan ibaret olduğunu anlayabilirdiniz," dedi ve sesi bana geri geldi. “İttifaktaki tüm önemli oyuncuları çok fazla endişe yaratmadan tek bir noktada toplamak için bir bahane. Daha önce de heyet toplantıları olmuştu ama şu ana kadar herkesi aynı anda bir araya getirememiştik. Devletler, Muhafızlar, Cumhuriyet. Bütün çete."

Kilorn'a gözlerimi kıstım. “Göl Toprakları aptal değil. Hareketlerimizi izliyorlar. Muhtemelen aramızda casuslar vardır. Iris ve Cenra bütün hafta boyunca sadece içip dans etmediğimizi bilecekler.”

Neşeli bir tavırla, "Dediğin gibi, önemli hiçbir şey bilmiyorum" dedi. O konuşmaya devam ederken gözlerimi devirmek zorunda kalıyorum. “Farley inkar edilebilirlikle ilgili bir şeyden bahsetti. Savaş konseyleri için toplanır ve niyetimizi açıkça belirtirsek Lakelands ve Piedmont'un ilk harekete geçmekten başka seçeneği kalmaz. Bu bir tırmanmadır.”

Mantık pek doğru değil ama bu ne zaman bizi durdurdu? "Yani gala

zaman kazanıyor," diye mırıldandım.

"Ve biraz içki içmek ve dans etmek kimseye zarar vermez." Kilorn etki yaratmak için dönüyor, botları kaldırımda kayıyor.

Deneyimlerime göre, balolar, partiler ve gala etkinlikleri kutlama sebebi değil ama onun eğlencesini bozmak bana düşmez. Kilorn'un heyecanlı olduğunu söyleyebilirim ve sanırım ailem de heyecanlı olabilir. Eve döndüğümüzde, şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi şey pazar meydanında ya da ahır salonundaki birkaç kemandı. Diğer yarının kendi zevklerinde neler yapabileceğini hiç görmediler.

Alay ederek ceketinin omuzundaki var olmayan kiri fırçaladım. Birkaç ay önce sığmasına rağmen onun için çok küçük. "Umarım yanınızda bir takım elbise vardır."

Parmaklarımı uzaklaştırıyor. Gisa'nın yardım edebileceğini düşündüm.

Uzaktan Bree'nin hâlâ kız kardeşimizi iğnelediğini, muhtemelen aynı şey için yalvardığını duyabiliyorum. Onun bu kadar çok talep görmesi düşüncesiyle sırıtıyorum. Oğlanları geri çevirmekten veya onları giderek daha abartılı kostümler giymeye zorlamaktan kesinlikle keyif alacaktır.

Benim için ne hazırladığını merak ediyorum. Yine kalbim küt küt atıyor. Son birkaç aydır güzelliğe dair pek bir nedenim olmadı. Sanırım böylesine önemli bir toplantı için çaba göstermem ve herkesin benim olduğumu düşündüğü kahraman gibi görünmem gerekiyor.

Ve eğer bu Cal'in yüzünü kızartırsa çok daha iyi olur.

“Gisa yardım edecek, değil mi?” Kilorn endişeyle kız kardeşimin yönüne bakarak mırıldanıyor.

"Sıraya girmelisiniz."

İKİ

Kal

Dağlarda gün batımını yeni geçtik; karlı zirveler hâlâ kan kırmızısına boyalı. Bu yere yakışan bir renk. Ascendant'ın dışındaki artık tanıdık vadiye doğru uçarken jet penceresinden izliyorum. Nortan Devletleri ile Cumhuriyet arasında gidip gelen temsilcilerden biri olarak bunu sanki binlerce kez yapmışım gibi hissediyorum. İttifak içinde her zaman çok fazla hareket vardır ve Montfort her zaman ittifakın merkezindedir. Şimdiye kadar o kadar çok ileri geri gittim ki, yaklaşmaktan ne bekleyeceğimi bilebildim. Gemi zangırdayarak zirvelerin üzerindeki türbülans bölgelerine çarpıyor. Pek kayıt olmuyor. Dağ havasının yukarı yönlü hareketleri inişi inişli çıkışlı hale getiriyor ve piste indiğimizde tokalarımı itiyorum.

Güvenli bir şekilde inmemize rağmen kalp atışlarım hızlanıyor ve ellerimi çözerken ellerim titriyor. Jetten hızla koşmak, olması gerekenden daha fazla irade gücü gerektirir.

Nanabel gemiden inerken kesinlikle zaman harcıyor. Koridorda yürürken destek almak için koltukların arkalıklarına yaslanan yaşlı bir kadın maskaralığını oynuyor. "Bunu nasıl bu kadar çok yapabildiğini hayal edemiyorum, Cal," diye homurdandı bana. Sesi, hava jetinin vızıltısına rağmen olması gerekenden daha yüksek. "Her yerim kaskatı."

Gözlerimi arkasından deviriyorum. Bunların hepsi bir oyun; onun ne kadar çevik olduğunu ilk elden biliyorum. Büyükannem solgun bir çiçek değil. Sadece beni yavaşlatmak, aşırı istekli görünmemi engellemek istiyor.*Ödül almayı ümit eden bir köpek yavrusu gibi,*Samos'un tahttan çekilmesine katılmaya gönüllü olduğumda bana tısladı. Evangeline ya da Ptolemus'u görmek için değil, hatta kraliyet Silvers'ın benimle aynı seçimi yapmasına desteğimi göstermek için bile. Mare'nin orada olabileceğini düşündüğümü biliyordu. Ve bu şans benim için yeterliydi.

Ama beni hayal kırıklığına uğratacak şekilde hiç göstermedi.

*Haksızlık etme,*Kendime söylerim. Vadi'ye gitmek için hiçbir nedeni yoktu. Taçlarından vazgeçmek için mücadele eden Silver'lardan fazlasıyla yararlandı.

Julian Amca, Nanabel'in kolundan tutup daha hızlı adım atmasına yardım edecek kadar iyi. Teşekkür etmek için kansız bir gülümsemeyle ona güçlü, öldürücü elleriyle sarılıyor. Bir unutuşun ellerinin ne kadar ölümcül olabileceğini tam olarak bildiğinden onun kavrayışı altında solgunlaşır.

*Teşekkür ederim,*Ona seslendim ve o da yanıt olarak başını salladı.

Julian da çok farklı nedenlerle de olsa burada olmaktan heyecan duyuyor. Cumhuriyet'ten ancak bir akademisyenin yaşayabileceği kadar keyif alıyor ve amcam ülkeyi Sara'ya göstermeye can atıyor. Sessiz bir kararlılıkla iyi bir adım atarak onun önünde yürüyor. Benim gibi Julian ve Sara da ev renkleri giymeyi bıraktılar. Amcamı soluk altın rengi dışında bir kıyafetle ya da Sara'yı kırmızı ve gümüş olmayan renklerde görmeye hâlâ alışamadım.

Nanabel elbette eski geleneğe bağlı kalıyor. Onun kırmızı, turuncu veya siyah olmayan hiçbir şeye sahip olduğunu sanmıyorum. Jette yürürken uzun ipek paltosu takip ediyor ve

siyah taş parçalarıyla patlayıcı kırmızı brokar set. Kimse onun dolabına baksa artık kraliyetten olmadığımızı bilemezdi.

Ve hala eski günlerdeki gibi giyinen tek kişi o değil. Bugün, Nortan Devletleri delegasyonunda ikisi Yüksek Hanelerden olmak üzere dört Gümüş daha bulunuyor. Biri, hem bizim hem de geri dönen Vadi'nin temsilcisi olan Laris Hanesi'nden. Sarı kıyafetleri savaş zamanında cafcaflı görünüyor. Diğeri, Cyrus Welle, eski bir vali ve savaş nedeniyle perişan ve zayıflamış yaşlı bir adam. Yeşil cübbesi temiz ama solmuş görünüyor. Mücevherlerle süslü bir ağaç olan madalyonu, yürürken jetin içindeki ışıkları zar zor yansıtıyor. Bakışımı yakaladı ve çenesinden daha zayıf bir gülümseme sundu.*En azından o burada.*Kendime hatırlatıyorum.

Diğer iki Gümüş kesinlikle soylu değil, birçok tüccar, zanaatkar, kariyer askeri ve alt meclislerden gönüllü olan diğer profesyoneller arasından seçilmiştir. Doğal olarak yeniden yapılanmaya herhangi bir soyluya göre daha az karşı çıkıyorlar.

Nortan Eyaletleri delegasyonunun geri kalanı bizimle birlikte jetten iniyor, bazıları şimdiden soğuğa karşı ayaklarını yere vuruyor. Ülkede hava bu kadar soğuk değil ve heyetin çoğu, özellikle de Kızıllar, hiç bu kadar yüksek irtifaya çıkmamıştı.

Ada Wallace alçak sesle konuşarak aralarında dolaşıyor. Muhtemelen tam olarak ne kadar yüksekte olduğumuzu, havanın neden bu kadar ince olduğunu ve bunun insan vücuduna ne yaptığını açıklıyor. Cesaretlendirici bir gülümsemeyle onlara daha fazla su içmelerini söyleyip duruyor. Onu sadece bir yıldır tanıyor olmama rağmen Ada eski bir dost ve farklı bir hayatın kalıntısı gibi hissediyor. Mare gibi o da yeni kan; aylar önce işe aldığımız pek çok kişiden biri. Artık her zamankinden daha değerli, belki de Amerika'nın yeniden inşa çabalarının en değerli üyesi. Ve gerçek bir rahatlık. Beni tahttan feragat eden bir kraldan daha fazlası olarak tanıyan biri.

Silvers gibi değil. Her ne kadar Yüce Hanelerden bazı soyluların bizimle çalışmasından memnun olsam da, onların yanında gardımı asla düşürmedim. Ne Welle, ne Laris, ne Rhambos, ne de diğerleri. Lerolan Hanesi'nden kuzenlerim bile. Norta'yı eski haline döndürmek için her türlü çabayı kaybedeceklerini bildikleri için değil, kan eşitliğine inandıkları için burada olduklarını düşünmek aptallık olurdu. Başlarını suyun üstünde tutmanın tek yolu bu olduğundan değil.

Aynı şey Secession için söylenemez; hem Norta'nın hem de Rift'in Silver'ları yeniden inşayı reddediyor. Onları düşündüğümde gözlerimin arkasında tanıdık bir acı dönüyor; bir sürü güçlü soylu bize karşı sıraya giriyor. Henüz iyi organize olmuş olmayabilirler ya da sayıca avantajlı olmayabilirler ama güçlüler, kaynakları var ve onları destekleyecek Lakelands'e sahipler. Tehlikeleri daha da büyüyebilir ve düzgün bir şekilde birleşirlerse kesinlikle büyüyeceğini biliyorum.

Bu savaş henüz bitmedi ve benim işim de bitmedi.

Acı gerçekler beni uçakta kestirdikten sonra bile yoruyor. Mare'yi tekrar görme şansım olmasına rağmen birdenbire bana verdikleri odaya yığılıp sabaha kadar uyumaktan başka bir şey istemedim. Bunu yapabileceğimden bile değil.

İyi uyuyamıyorum ve babam öldüğünden beri de uyuyamıyorum.*Ölü.*Hala şunu söylemeyi kendime hatırlatmam gerekiyor*o öldü*yerine*Onu öldürdüm.*O Elara'ydı, ben değil. Bunu biliyorum ama geceleri kafamda gördüklerimi değiştirmiyor. Beni rahatsız eden şeyin tedavisi yok. Ben Mare gibi değilim. Odada başka birinin olması beni rahatlatmıyor. Kimin olduğu önemli değil

yatağımda - kabuslar hâlâ geliyor.

*Burası onu son gördüğüm yerdi.*aklım fısıldıyor. Hatırlamamaya çalışıyorum. Mare bana bu podyumda veda etti. Bana beklemememi, zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ne demek istediğini anlasam da, düşünmek hâlâ beni rahatsız ediyor.

Şans eseri, Cumhuriyet'ten gelen karşılama partisi yaklaşıyor ve dikkatimi unutulmaz anılardan kolayca uzaklaştırıyor.

Bir bakış bana başbakanın bizi karşılamak için havaalanında olmadığını söylüyor. Şaşırmadım. Kızıl Muhafız temsilcileri zaten şehirdeler ve gönderdikleri kişiyle konseyin derinliklerinde olacak. Farley kesinlikle onlardan biri. Önümüzdeki birkaç gün boyunca tüm aksiyonu kaçıracağını sanmıyorum. Bugünlerde silahlarla olduğu kadar kelimelerle de savaşıyor.

Davidson'un yerine Silver Montfortalılardan biri olan Temsilci Radis bizi şehre götürmeye hazır nakliye araçlarının yanında bekliyor. Ona Halk Meclisi'nden hem Kızıl hem de Gümüş ve muhtemelen yeni kandan oluşan yarım düzine kişi daha eşlik ediyor.

Beni sıkı bir el sıkışmayla selamlıyor ve aklıma keskin tırnakları geliyor. Montfort'un eski lordlarından biri olarak, kendi monarşileri devrilip Cumhuriyet'i kurmadan önce, onun etkisi benim ülkemdeki Silver'lar üzerinde büyük bir etkiye sahip. Onu etrafımla tanıştırmaya ve diğerlerini etkilemesine izin vermeye dikkat ediyorum.*Geleceğin sanıldığı kadar kasvetli olmadığını görsünler.*

Aylardır bu böyle. Gülümsemeye ve şakalaşmaya zorlamak, bir tür anlayış konusunda kendini aşağı hissetmektense ölmeyi tercih eden kadın ve erkekleri ikna etmek. Her nasılsa, duruş savaştan daha yorucu. Eskiden zinde kalmak, odaklanmak ve formda kalmak için idman yapardım. Şimdi bunu rahatlamak için yapıyorum ve bu günlerde nadir görülen bir şey. Ne kadar aptalca olsa da, kendimi neredeyse her şeyin buharlaşıp doğrudan savaşa geri dönmesini dilerken buluyorum. En azından savaşı anlıyorum.

Diplomaside iyi olmalıyım. Ben hükümdar olmak için yetiştirildim. Ben bir kraldım. Ancak bunların çoğu benim kavrayışım veya arzumun ötesinde.

Tanışmalar devam ederken Julian gözlerimin parladığını ve enerjimin azaldığını fark etmiş olmalı. Bir elini omzuma koyarak beni biraz rahatlatmak için görevi devraldı. Ve çıkış izni.

Geride kalıyorum, ara sıra dinliyorum, gerektiğinde gülümsüyorum. Karnım jet motoru kadar gürültülü bir şekilde guruldadığında, rahat, zorla kıkırdamaya başladık. Etrafımızda hâlâ anlaşılır bir şekilde temkinli davranan Kızıllar bile gülümsüyor.

Radis, "Korkarım Carmadon'un akşamki yemekli geçit törenini kaçırdınız" diyor. İncecik, beyaz-sarı saçları havaalanının ışıkları altında parlıyor.

Carmadon'un yemek pişirme düşüncesi bana tam olarak ne kadar acıktığımı hatırlatıyor. İstediğim kadar yemek yiyemiyorum, tayınlar yüzünden değil, ama sanki hiç zamanım yokmuş gibi göründüğü için. Sahte bir gülümsemeyle, "Mutfaklara baskın yapmaya yabancı değilim efendim," diye cevap veriyorum.

Radis başını eğer ve bekleyen nakliye araçlarını işaret eder. “O zaman yapalım mı? Eminim hepiniz yerleşmek için can atıyorsunuzdur.” Omzumun üzerinden bakıp diğerleriyle konuşuyor. “Yarın sabah, ilgilenenler için bir şehir turu ve ardından konsey ayarladık. . .”

Onu ayartıyorum. Performansın bu kısmı bana göre değil.*Bir tur.*Radis'in kendisi gibi, bir tur da özellikle Silvers için ikna edici bir argüman. Montfortlular yeniden yapılanmanın neye benzeyebileceğini göstermek istiyor. Birkaç zorlu yıldan ne güzellikler çıkabilir?

Bana gelince, yarın toplantıları, toplantıları, başka bir toplantı sırasındaki öğle yemeğini, toplantıları, akşam yemeğini ve bayılmayı sabırsızlıkla bekleyeceğim. Kızıl Muhafızlar, Cumhuriyet, Nortan Devletleri. Başbakan Davidson ve Halk Meclisi, Farley ve memurları. Ben de dahil herkesin sunumları ve ricaları. Kahve içerek geçirdiğimiz önceki ziyaretlerimi ve meşe masanın üzerinden kaçamak bakışlarımı hayal ediyorum. Mülteci yardımından yeni kan eğitimine kadar her şeyi tartıştık.*Şimdi bunu burada kaç düzinenin olduğuyla çarpın. Ve denkleme Mare'yi ekleyin.*

Midem düşerken baş ağrısı tüm gücüyle patlıyor.

Önce yemek, Kalori. Adım adım.

Ascendant'ın yukarısındaki başbakanın evine dolambaçlı bir rota izleyerek ulaşım araçlarımız araziye ulaştığında hava tamamen karanlıktı. Eminim Radis ve ulaşım personeline gece çökerken şehri -ışıkları, gölü, parlak yıldızlara karşı yükselen dağları- göstermeleri talimatı verilmişti. Kirliliğe boğulmuş teknoloji kasabalarıyla çevrili şehirleri, dünyadan ayrılmış Gümüş mülkleri ve pislikten fakir Kızıl köyleriyle Norta ile karşılaştırıldığında bu bir rüya gibi görünüyor olmalı. Nakliye araçları malikanenin avlusunda dururken, özellikle Kızıl delegelerin gözleri fal taşı gibi açılmış halde, sütunlardan ve beyaz taşlardan oluşan saraya bakıyorlar. Nanabel gözlerini sımsıkı kucağında tutsa da asil Gümüşler bile etkilenmiş görünüyor. davranmak için elinden geleni yapıyor.

Dışarı çıktığımda soğuk hava duyulara hoş bir tokat gibi geliyor. Bu beni, içeride olan ya da olmayan belirli bir elektrikon hakkında soru sormak için gördüğüm ilk kişiyi yakalamaktan alıkoyuyor. Bu sefer Nanabel'i hızlandırmak için değil, kendimi yavaşlatmak için kolundan tutuyorum.

Elimi yavaşça okşuyor. Yaptığım onca şeye, yaşattığım tüm hayal kırıklıklarına rağmen o beni hâlâ seviyor. "Hadi seni besleyelim" diyor alçak sesle. "Ve bana bir içki alalım."

"İkisine de evet," diye mırıldandım.

Sitenin kabul salonu faaliyetle dolup taşıyor ve bu hiç de şaşırtıcı değil. Başbakanın evi, Kızıl Muhafızlardan, ABD'den ve aradaki herkesten gelen delegasyonları barındıran kirişlere kadar dolu olacak. Bazılarının da şehirde barındırılması gerekeceğini düşünüyorum. Arazi Whitefire Sarayı kadar büyük değil ve bu bile gerekirse Nortan sarayının tamamını barındıramaz.

Eski evimin anısı canımı acıtıyor ama eskisi kadar kötü değil. En azından şimdi monarşiyi sürdürmekten daha önemli bir şey yapıyorum.

Halk Meclisi'nden bir başka temsilci de salonun ortasındaki Radis'e katılıyor; takımı siyah olabilecek kadar koyu yeşil. Saçları kemik beyazı, cildi koyu kahverengi ve yanaklarının altındaki sıcak kızarmaya bakılırsa kanı kırmızı. Kendisini Temsilci Shiren olarak tanıtıp başbakanın geç toplantısı için özür dilerken, ben Carmadon'ın mutfağına giden en hızlı yolu hatırlamaya çalışıyorum.

Hizmetçiler heyetimizi odalarına götürmeye başlıyorlar ve onları çok hızlı bir şekilde uzaklaştırıyorlar.

belirli gruplar. Kırmızılar ve Gümüşlerin ayrıldığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım ve kesinlikle öyle. Bana göre aptalca bir manevra. Yeniden yapılanma işe yarayacaksa, Norta'da kan eşitliği devam edecekse, bunu kendi aramızda norm haline getirmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Belki Montfortlular bu ayrılığın soylularım için daha az sarsıcı olacağını düşünüyorlardır ama ben buna daha fazla katılmıyorum. İtiraz etme dürtüsünü bastırıyorum. Bir gün çok uzun oldu. Daha sonra tartışacak birini bulurum.

"Memur Calore, hanımefendi." Hizmetçilerden biri büyükannem ve bana başıyla selam verdi. Başlık yeni olmasına rağmen beni hiç rahatsız etmiyor. Çok daha kötü çağrıldım.*Mesela Tiberya.*Ve hoş bir yüzüğü var. Bu bana Majestelerinin şimdiye kadarkinden daha çok yakışıyor.

Hizmetçiyi onaylayarak başımı salladım. O da aynı şekilde karşılık veriyor. "Size odalarınızı göstermekten mutluluk duyarım."

Başımı gri-yeşil düzgün üniformalı yaşlı adama doğru eğiyorum. "Bana nerede olduğunu söylersen halledebilirim. Yiyecek bir şeyler bulmayı umuyordum..."

"Buna gerek olmayacak" dedi ve ustaca kibar bir tavırla sözümü yumuşak bir şekilde kesti. "Başbakan ve kocası, siz yerleştiğinizde akşam yemeğinin getirilmesini ayarladılar. Bay Carmadon güzel yemeklerinin boşa gitmesine izin verecek biri değil."

"Ah, elbette."*Elbette hiçbirimizin etrafı gözetlemesini istemiyorlar. Ben bile.*

Nanabel yanımda dikleşerek çenesini kaldırdı. Ben de onun reddetmesini bekliyorum. Hiç kimse eski ya da başka bir kraliçeye emir vermez. Bunun yerine dudaklarını sert, çizgili bir gülümsemeyle birbirine bastırıyor. "Teşekkür ederim. O halde devam et."

Hizmetçi başını sallayarak teşekkür etti ve takip etmemizi işaret ederek Julian ile Sara'yı da peşinden sürükledi. Amcamın da benim gibi protesto etmesini ve mutfaklar yerine geniş kütüphaneyi ziyaret etmeyi istemesini bekliyorum. Beni şaşırtan şey, Sara'nın kolunu kendi kolunun içine sıkıştırmış halde, geri kalanımız gibi adım atmadan önce yalnızca bir saniye tereddüt etmesiydi. Gözleri etrafındaki geniş malikaneyi tarıyor. Bu onun ilk ziyareti ve belki daha sonra Julian'la paylaşmak üzere fikirlerini kendine saklıyor. Uzun yıllar süren sessizlik, kırılması zor bir alışkanlıktır.

Büyükannem ve ben artık başka bir ulusun kraliyet mensubu olmasak ve ben de bir askerden pek fazlası olmasam da, başbakan hepimizi malikanenin ana yapısında, yeşil ve altın rengi odalardan oluşan gururlu bir süitte barındırıyor. özel salon. Nanabel'i şıklığıyla etkilemeyi ve önümüzdeki birkaç gün boyunca onu mutlu etmeyi planladığını umuyorum. Benim gibi o da, geçici olarak yeniden yapılanmaya yardım eden Gümüş soylularla ilişkiyi sürdürmenin ayrılmaz bir parçası. Eğer güzel bir manzara ve ipek döşemeli kanepeler ona yardımcı olacaksa öyle olsun.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kışlada kalmayı, yakınında yemekhane bulunan bir ranzada kalmayı tercih ederim. Ama kuş tüyü yatağa da hayır demeyeceğim.

Hizmetçi, kapıyı arkasından kapatıp bizi kendi başımıza bırakmadan önce, "Akşam yemeği birkaç dakika içinde servis edilecek," diyor.

Pencereye doğru geçip perdeleri araladığımda bir terasa, dağın yamacına, çam ağaçlarından oluşan zifiri karanlık ormana baktığımızı görüyorum. Zirveye tırmanmanın anısı aklımdan geçerken, ulaşım araçlarının uğultusu kulaklarımda uğulduyor.

Nanabel, dekora ve özellikle de düzenli, iyi stoklanmış bar setine onaylayıcı bir şekilde bakıyor

yaldızlı çerçeveli bir aynanın altındaki uzak duvar boyunca. Hiç vakit kaybetmeden kendine ağır bir karamel rengi viski doldurmaya başlıyor. Üç bardak daha hazırlamadan önce bir içki alıyor.

İlk bardağı Sara'ya, diğerini de Julian'a verirken, "Arkadaşınızın bizi karşılamaya gelmemesine şaşırdım" dedi. Bakışları ikincisinde kalıyor. "İkiniz o kadar çok mektuplaştınız ki, en azından merhaba demek için zaman ayıracağını düşündüm."

Amcamın tuzağa düşürülmesi zordur, o da içkisini içerken gülümsüyor. Uzun kanepeye oturup Sara'nın yanına yerleşti. “Başbakan Davidson meşgul bir adam. Ayrıca galadan sonra bilim adamlarının konuşması için bolca zaman olacak.”

Kaşlarımı çatarak pencereden dönüyorum. Julian'ı kısa bir süreliğine de olsa geride bırakma fikri midemi bulandırıyor. Bardaki son içkiye uzanıp dikkatle yudumluyorum. Sıvı duman gibi tadı var.

“Bundan sonra burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?” Parmağımla kristal cama vurarak soruyorum.

Yanındaki Sara kıpırdanıp içkisini yudumluyor. Otoriter Gümüş kraliçelerden payına düşeni aldı ve büyükannemin otoriter bakışları karşısında titremiyor. "Karar vermedik" diye yanıtlıyor.

Nanabel burnunu kırıştırarak burnunu çekiyor. "Tatil yapmak için tuhaf bir zaman."

“Sanırım bu terim*balayı*"diyor Julian. Kasıtlı bir hareketle Sara'nın boştaki eline uzanıyor ve parmakları birbirine kenetleniyor. “Burada sessizce ve yakında evlenmek istiyoruz. Eğer bu herkese uygunsa."

*Eğer bu herkese uygunsa.*Büyükannem önce alay etti, sonra dudakları gerçek bir gülümsemeye dönüştü.

Bana gelince, yüzüm ikiye bölünecekmiş gibi hissediyorum. Neredeyse*acıtmak*böyle, bu kadar geniş ve vazgeçmeden gülümsemek. Mutluluk son birkaç aydır bana tanıdık gelmiyordu ama artık içimden geçiyor. Hızla odanın karşı tarafına geçtim ve ikisine de sarıldım, neredeyse bütün içkilerimiz dökülüyordu.

Julian'ın kulağına, "Zamanı geldi," diye kıs kıs güldüm.

"Kabul ediyorum," diye mırıldandı Sara gözleri parlayarak.

Akşam yemeği geldiğinde, şaşırtıcı olmayan bir şekilde muhteşemdir ve cömert Özgür Cumhuriyet'in bir başka göstergesidir. Tabii ki bizon bifteğinin yanı sıra taze alabalık, somon, kızarmış patates, üç çeşit yeşillik, peynirli çorba ve taze pişmiş ekmek, ardından tatlı olarak yaban mersini ve krema ve hanımeli çayı var. Yiyecekler buradan, Ascendant'tan, dağlarla ve yabancı okyanuslarla dolu kuzeybatı sahiline kadar Cumhuriyet'in her köşesinden getirilmiş olmalı. Her şey mükemmel bir şekilde hazırlandı. Kesinlikle Nortan delegasyonunun geri kalanı, özellikle de Gümüş soylular, odalarında aynı muameleyi gördüler. Uçuşta, evlerindeki mutfakların durumu, Kızılların istedikleri yerde iş yapmakta özgür olmaları ve savaş kıtlığı hakkında açıkça şikayette bulundular.

Viski ve doyurucu bir yemek arasında Julian, Sara ve Nanabel hızla yatak odalarına çekildiler ve beni artık darmadağın olan masaya bakmak zorunda bıraktım. Burası boş tabakların, ekmek kırıntılarının ve suyu süzülmüş çay fincanlarının, kana bulanmış kılıçlar gibi sosla lekelenmiş bıçak ve çatalların olduğu bir savaş alanı. Saçlarımı diken diken ediyor. Her ne kadar bir hizmetçi kesinlikle gecenin bir vakti kırıntıları temizleyecek olsa da, hepsini bir düzen içinde bir araya getirmekten kendimi alamıyorum. Tabakları ve bardakları istiflerken sessiz olmaya çalışıyorum ve bu da sürecin yavaş ilerlemesine neden oluyor.

Ellerime yapacak bir şey veriyor, zihnime ise odaklanmayacağım bir şey veriyor*o*.

Julian burada evlenmek istiyor çünkü değer verdiği herkes burada. Ben, başbakan ve Mare. Eğer henüz dönmemişse, gala için geri döneceğini kesinlikle biliyor. Davidson, Vale veya Horn Mountain'daki Montfort arşivleri üzerine uzun uzun düşünürken mektuplarında bundan bahsetmiş olmalı.*Bu arada eski öğrenciniz şehre geri dönecek. Tekrar vahşi doğaya doğru yola çıkmadan önce onu yakalasak iyi olur.*

Son plakayı bir santim düşürdükçe takırdadı ama kırılmıyor.

Uyumalıyım. İliklerime kadar yoruldum ve önümüzdeki günler için uyanık olmam gerekiyor. Ama kendi yatak odama gitmek yerine kendimi terasta durmuş, soğukta nefesimin bulutlanmasını izlerken buluyorum. Doğal olarak ısınıyorum ve nefesim neredeyse buhar gibi görünüyor.

Davidson gerçekten soyluları etkilemek istiyorsa onlara yukarı bakmalarını söylemeli.

Gerçekten de dağların üzerindeki yıldızlar ne ülkemde ne de başka yerde gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Aşağıdaki şehirden gelen ışık kirliliğine rağmen muhteşem, parlak ve uçsuz bucaksızlar. Teras korkuluğuna yaslanıp dışarıyı ve ağaçların üzerini görmek için boynumu uzatıyorum. Araziden gelen ışık ormanın derinliklerine kadar ulaşmıyor, dalları karanlığa karışmadan önce yalnızca ilk birkaç çam sırasını aydınlatıyor. Tepenin önünde gökyüzü daha da çarpıcı görünüyor, bitki örtüsü kel, yıldız ışığının altında parıldayan ilk karlar.

İnsanların neden burada kalmak istediğini anlıyorum. Doğudaki savaş çabalarına bu kadar katkıda bulunmasına rağmen Montfort, gördüğüm hiçbir yıkımdan hâlâ etkilenmemiş görünüyor. Geldiğim cehenneme kıyasla bir cennet.*Ama başka bir savaşla, aynı kanın döküldüğü ve benim kavrayamayacağım kadar büyük bir çabayla elde edilen bir cennet.*Özgür Cumhuriyet her zaman böyle değildi ve her ne kadar gizli görünse de hâlâ kendi kusurlarıyla doludur.

Eğer ben bir Lakelandlı olsaydım, şimdi uzaktaki bir tanrıdan rehberlik, bir lütuf, istek ve şans verilirse neler başarabileceğimizi herkesin görmesini sağlayacak güç istemek rahatlatıcı olabilirdi. Ama hiçbir tanrıya inanmıyorum ve hiçbir şeye dua etmiyorum.

Çıplak ellerim uyuşmaya başlıyor; Soğuğun benim gibi biri üzerinde bile etkisi var. Alev çıkarmak için bileziklerime tıklama zahmetine girmiyorum. Birazdan içeri girip biraz uyuyacağım. Sadece bir kez daha soğuk havayı canlandırıcı bir şekilde solumaya ve gelecek kadar sonsuz olan tepemizdeki yıldızlara bir kez daha bakmaya ihtiyacım var.

İki kat aşağıda ve belki yirmi metre ötede başka birisinin de aynı fikri var.

Soğuk havaya adım attığında, kapı eski menteşeler üzerinde hafifçe gıcırdıyor, zaten titriyordu. Kimseyi uyandırmamak için kapıyı yavaşça arkasından kapatmaya dikkat ediyor. Terası benimkinden daha büyük, köşeyi dönüp şehre bakıyor. O,

battaniyeyi omuzlarına sararken ağaçlara bakıyor. Bedeni küçük ve ince, hareketleri öldürücü bir zarafetle pürüzsüz. Dansçıdan çok savaşçı. Uyuyan bir malikanenin loş ışıkları yüzünü aydınlatmaya yetmiyor. Onlara ihtiyacım yok. Uzaklığa ve karanlığa rağmen biliyorum.

Mare Barrow, yıldırımı olmasa bile hâlâ beni delmeyi başarıyor.

Çenesini gökyüzüne kaldırıyor ve onu o iğrenç odada bulduğumuz zamanki halini görüyorum, etrafı gümüş ve kırmızı kanla çevrili. Etraflarında Sessiz Taş vardı. Yayılmıştı, saçları keçeleşmiş ve ıslaktı, gözleri karanlığa karşı kapalıydı. Yanındaki Maven'in gözleri açıktı. Öylesine mavi, öylesine geniş. Çok boş. O ölmüştü ve onun da gittiğini sanıyordum. İkisini de kaybettiğimi, son kez birbirlerine kaptırdığımı sanıyordum. Kardeşim bundan hoşlanırdı. Onu daha önce bir kez almıştı ve eğer elinden gelseydi sonsuza kadar alırdı.

Ona ilk benim ulaştığımı söylemekten utanıyorum. Bileği, boynu orada olmayan bir nabzı arıyordu. Zaten soğuğu hissediyordu.

Hayattaydı, nefes alışı yavaştı ve hırıltısı her geçen saniye daha da hafifliyordu.

Nefesinin şimdi bile benimki gibi küçük, ritmik nefesler halinde bulanıklaştığını söyleyebilirim. Onu daha fazla görmeyi umarak gözlerimi kıstım. İyi mi? O farklı mı? O mu?*hazır*?

Eylem boşuna. O çok uzakta ve sarayın ışıkları onun sarılı vücudunun ana hatlarını çizmekten fazlasını yapamayacak kadar loş. Bağırmak için fazla uzak değil ve mülkün yarısının uyanması umurumda değil. Yine de sesim boğazımda ölüyor, dilim ağırlık yapıyor. Ben susuyorum.

İki ay önce bana beklemememi söyledi. Bunu söylerken sesi kırıldı, duyduğumda kalbim gibi kırıldı. Bunu bana söylemeden yapsaydı gitmesine aldırış etmezdim. *Beklemeyin.*Bunun anlamı açıktı.*İstersen devam et. İstersen başkasına.*Şimdi nasıl sokuyorsa o zaman da acıtıyordu. Sevdiğim ve ihtiyaç duyduğum birine böyle bir şey söyleyebileceğimi asla düşünemezdim. Ona değil.

Korkuluk ellerimin altında ısınıyor, şimdi sıkıca kenetlenmiş ve ısıyla dolup taşıyor.

Aptalca bir şey yapmaya fırsat bulamadan kapıyı çevirip açtım, sonra kapıyı arkamdan, hiç ses çıkarmadan yavaşça kapattım.

Onu yıldızlara bırakıyorum.

ÜÇ

kısrak

Gözlerimi açmadan önce bir an kendimi unutuyorum. Neredeyiz, burada ne yapıyoruz. Ama bana geri dönüyor. Çevremizdeki insanlar ve dün gece benimle konuşmayan kişi. *O beni gördü; Yaptığını biliyorum. O da benim gibi balkonda yıldızlara ve dağlara bakıyordu.*

Ve tek kelime etmedi.

Ağrı göğsüme çekiç gibi vuruyor. Pek çok olasılık, uyanık zihnimin kavrayamayacağı kadar hızlı bir şekilde kafamda bulanıklaşıyor. Ve hepsi, o uzaklaşırken gece gökyüzünde bir gölge olan siluetine geri dönüyorlar. *Tek kelime etmedi.*

Ve ben de yapmadım.

Gösteriş olsun diye gözlerimi açmaya çalışıyorum, esniyorum ve geriniyorum. Kız kardeşim benim için yeterince endişeleniyor. Endişeler listesine benim gönül yaramın eklenmesine ihtiyacı yok. Benim isteğim üzerine hâlâ aynı odayı paylaşıyoruz. Aylardır yalnız uyumayı denemedim ve şimdi başlamayı da düşünmüyorum.

Bir kere olsun benim için uğraşmıyor. Bunun yerine Gisa dikiş malzemelerinin başında duruyor ve sert bir bakışla onlara bakıyor.

"Bu konu seni bir şekilde rahatsız mı etti?" Gerçek bir esnemenin etrafında

söylüyorum. Bakışlarını bana çeviriyor. Bu endişe beni korkutuyor.

“Bir adım önde başlıyorum” diyor. "Gala zamanımın çoğunu alacak; Bree, Tramy, Kilorn, sen, Farley ve tanıştığım insanların yarısı giyecek bir şey için yalvarıyor."

Kendime rağmen sırıtıyorum. Bree'yi bu soğukta dışarıda bırakmayacağını biliyordum. Gisa tamamen havlıyor, ısırık yok.

"Tamam, bana nasıl yardım edebileceğimi söyle," dedim ayaklarımı yataktan sallayarak. Ayak parmaklarımın altındaki ahşap zemin soğuktu ve hemen battaniyelerime gömülü çorapları aramaya koyuldum.

Yaklaşık bir hafta daha kalıcı evimize taşınmıyoruz ama Gisa şimdiden eşyaları toplama konusunda ısrar ediyor. Daha doğrusu, halihazırda paketlenmiş olan az miktardaki şeyin yeniden düzenlenmesi üzerine.

Gisa başını sallarken mırıldanıyor. “Organizasyondaki becerilerinizle tam olarak tanınmıyorsunuz.”

Ben kekeliyorum ama Gisa tartışma zahmetine girmiyor. Sadece uyumsuz çoraplarımı işaret ediyor. Biri yeşil ve yıpranmış; diğeri kalın siyah yündür. Dişlerimin tıkırtısıyla ağzım kapanıyor.

"Ayrıca," diyor, hâlâ ayaklarıma doğru sırıtarak. Ayak parmağımı ona doğru salladım. "Senin endişelenmen gereken şeyler var ve programın benden çok daha yoğun. Toplantılarınızı kıskanmıyorum,” diye ekliyor, başucumdaki dağınık kağıt yığınını işaret ederek.

Montfort ticareti, Scarlet Guard hareketleri, Nortan'ın yeniden inşası ve ittifakın iç işleyişiyle ilgili ayrıntılarla başım dönerken, delegasyon düzenlemeleri ve gündemine ilişkin genel bakışı okurken uyuyakaldım. Şimdi bunu düşünmemeye çalışıyorum. Günün bu kadar erken saatlerinde baş ağrısına ihtiyacım yok ama bu sabahki ilk toplantının sonunda kesinlikle baş ağrısı çekeceğim.

“Giysi ve taşınma düzenlemelerini geri kalanımıza bırakın.” Gisa dairenin tamamını işaret ediyor. Mesajı açık. Barrow'lar burada ellerinden gelen her şeyi yapacaklar ve bana önümüzdeki birkaç günü zarar görmeden geçirmem için gereken alanı verecekler.

En kötüsünün çoktan başladığını pek bilmiyor.

Kazakımın yarısını kafama geçirerek kız kardeşime sımsıkı sarılıyorum. Sırıtarak zayıf bir şekilde mücadele ediyor.

"Ticaret yapabilir miyiz?" Sızlanıyorum. "Ben gömlek dikeceğim ve sen saatlerce süren tartışmalardan acı mı çekeceksin?"

Kesinlikle hayır, dedi ve benden uzaklaştı. “Şimdi düzgün giyinmeye çalış. Bu arada Farley oturma odasında seni bekliyor. Üzerinde bir üniforma falan var.”

"Bu büyük bir şans." Onun yerine koyu renkli bir pantolon giydim, dolabımızda gömülü olabilecek herhangi bir üniformayı arama zahmetine bile girmedim. Sıkı, sert kırmızı kumaşla ilgili anılarım yeterince ceza. Bahsetmiyorum bile, sanırım bu şekilde tamamen aptal görünüyordum. Cal ile tekrar yüz yüze geldiğimde giymek isteyeceğim bir şey değil bu.*Eğer beni görmek isterse bile.*

Gisa zihin okuyucu değil ama düşüncelerimi anlamak zor değil. Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor ve ardından beni öne doğru sallıyor. "Hayır hayır hayır. Bir daha nehir faresi gibi görünmeyesiniz diye başbakan size birkaç kıyafet bıraktı.”

Bir nehir faresinin tam olarak ne olduğunu bilerek gülüyorum*Aslında*benziyor. Artık o kızdan çok uzaktayım. “Gisa, bu kazağın üzerinde hiç delik bile yok!”

Gözünü bile kırpmıyor, ortak dolabımızdan dönen hareketlerle kıyafetleri çekiyor. Rahatladım ki, kıyafetler beklediğimden daha sadeydi ve görünürde hiçbir elbise yoktu. Bir gala için giyinmekten heyecan duysam da, bütün günümü balo elbisesine sıkışıp toplantılarda geçirmek kesinlikle umursadığım bir şey değil.

Gisa, kıyafetleri bir terzi gözüyle inceliyor; kırmızı, yeşil, mavi, mor ve grinin koyu tonlarındaki takımlara bakıyor. Benim yerime seçim yaptığında kız kardeşimin de siyasete uygun olup olmayacağını merak ediyorum.

İlgili kıyafeti verirken "Mor nötrdür" diyor. “Herkesle müttefik olduğunuzu ve hiçbirine ait olmadığınızı gösterir.”

Bu mükemmel bir seçim. Hala Kızıl Muhafızlara yeminli olmama rağmen hem Montfort'u hem de Nortan Eyaletlerini desteklemek için nedenlerim var. Yeni evim ve eskisi.

Kardeşimin gururu göğsümde kabarıyor. Parmağımı altın kenarlı uzun mor ceketin yumuşak kadifesinin üzerinde gezdiriyorum. Mareena Titanos'u ve Gümüş evin maskesini hatırlayarak, "Bu renkle bir geçmişim var," diye mırıldandım.

Gisa başını salladı, gözleri benimle kıyafetler arasında geziniyordu. “Eh, yakışması iyi bir şey

Sen."

Kız kardeşim hızla çalışıyor ve ceketi kollarıma geçirmeden önce özel dikim kadife pantolonu, çizmeleri ve yüksek yakalı gömleği giymeme yardım ediyor. Benim bedenime göre biraz fazla uzun olan kolların uzunluğunu tıslıyor ama onun dışında başka bir kusur bulamıyor. Sonunda saçlarımı tarayıp kahverengiden mora ve griye dönen uzun bir örgü halinde ördü.

Başparmaklarını yalayıp kaşlarımı düzelttiğinde geri çekilmek zorunda kalıyorum.

"Tamam, sanırım yapabileceğin her şeyi yaptın, Gisa," dedim ona, elimi aramıza koyarak. Gisa, Nortan sarayının talep ettiği kadar kötü değil ama hoş da değil. Özellikle de sinir ve korkudan vücudumun titreyeceğini hissettiğimde.

Somurtuyor ve renkli tozlardan oluşan bir palet uzatıyor. "Makyajsız?" "Farley giyiyor

mu?" İç çekiyorum ve kendimi savunmak için kollarımı kavuşturuyorum.

Gisa hiçbir ritmi kaçırmıyor. "Farley'in buna ihtiyacı var mı?"

"Hayır..." diye başladım, ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak, bu ima aklıma gelene kadar. "Hey!"

Gisa çekinmiyor ve sadece yatak odasının kapısını işaret ediyor. Beni saçından kurtarmak için sabırsızlanıyor olmalı. "Tamam, harekete geç. Zaten geç kaldın."

"Eh, eğer kendi başıma giyinmeme izin verseydin bunu yapmazdım," diye çıkıştım ve onun etrafından hızla dolaştım.

Arkamdan bakıyor. "Eğer Stilts sokağı çöpüne benzeyen, tahttan feragat etmiş bir kralla yüzleşmene izin verirsem nasıl bir kız kardeş olurum?"

Bir el kapı tokmağının üzerindeyken midemde tanıdık bir çekiş hissediyorum. "Eğer gizlice Stilts sokağı çöplerinden hoşlanmasaydı hayatlarımız çok farklı olurdu," diye düşünmeden karşılık verdim.

Ama tek kelime etmedi.

Yüzüm düşüyor. Şans eseri Gisa bunu kaçırıyor, kahkahasını boğmakla meşgul.

Farley oturma odasında ayağa fırlıyor ve bir eliyle üniformasını yerine oturtuyor. Hâlâ bundan nefret ediyor, dar yakalar yerine vücut zırhını tercih ediyor.

Kuzeye gittiğimizden beri bana söylediği ilk sözler, "Geç kaldık," dedi. Bir sürü mektup yazdı ama ayrıldığımızdan beri ilk kez birbirimizi görüyoruz. Ne mutlu ki, onun soğuk tavrı, gizli bir gülümsemeyle kırışan gözlerine ulaşmıyor. "Yoksa sürükleyici ve rahatlatıcı bir gün olacak bu günü atlamaya mı çalışıyorsun?"

Birkaç kısa adımla yanına gidiyorum ve o da bana sarılmak için kollarını uzatıyor. Tutuş şekli sağlam ve kuvvetli, bu dünyadaki her şey kadar rahatlık verici. Onun inatçı gücünden kararlılık alarak ona biraz yaslandım.

“Atlamak bir seçenek mi?” Geri çekildiğimde gözlerimi genç generalin üzerinde gezdirerek sordum. Aynı hatırladığıma benziyor, güzel ve sert. Belki her zamankinden daha kararlı.

"İstersen yalvarabilirsin eminim," diye yanıtlıyor, blöfümü anlıyor. "Ama senin düşündüğünden şüpheliyim."

Yüzüm kızardı. Elbette haklı. Vahşi bir bizon beni heyet toplantılarından alıkoyamadı.

Saçları artık kafa derisi boyunca bir taç gibi uzanan tek bir örgüye yetecek kadar uzun. Bu onu daha yumuşak gösteriyor ama daha az korkutucu değil. Gisa'nın dediği gibi makyajla uğraşmıyor, buna da ihtiyacı yok. Diana Farley savaş alanında ve oturma odamda çarpıcı bir figür sergiliyor.

"Bugün Clara yok mu?" Yeğenimi bulmak için etrafına bakınarak soruyorum. Küçük kızın ne derisini ne de saçını görünce yüreğim biraz burkuluyor.

“Onu toplantılara arabayla götürürdüm ama bırakın bebek olmayı, toplantılara rağmen uyanık kalacağımdan bile şüpheliyim. Ayrıca onu teslim etmeseydim ailen beni mahvederdi. Kahvaltıdan sonra onu bahçeye götürdüler.”

"İyi." Annemle babamın Shade'in kızıyla oynadığını düşününce bedenim sıcaklıkla doldu. Onu sonbahar ağaçlarının arasında gezdiriyorum, Carmadon'un özenli çiçek tarhlarını parçalamasına izin veriyorum.

Farley alçak bir sesle, "Albay da onlarla birlikte sanırım" diye ekliyor. Ama aynı zamanda sağlam. Söylemek istediği bu kadar.

Ve zorlamak bana düşmez. O isteyene kadar babasıyla olan ilişkisi beni ilgilendirmez. Delegasyon toplantıları yerine torunuyla vakit geçirmeyi tercih ediyorsa, muazzam bir çaba sarf ediyor olmalı, bu çok açık.

"Gitmeliyiz?" Nefes alıyorum ve kapıyı işaret ediyorum. Şimdiden o tanıdık sinir patlamasını hissediyorum, bu günün beklentisiyle midem hızla çarpıyor.

Farley liderlik edecek kadar iyi. Başka bir şeyin nasıl yapılacağını bilmiyor. "Yapmalıyız."

İlk toplantı en büyüğüdür ve toplantı olarak adlandırılması pek mümkün değildir. Daha çok sirke benziyor.

İttifakın her köşesinden gelen delegelerin toplantısı, hepimizi rahatça barındırabilecek kadar büyük olan tek oda olan başbakanın malikanesindeki büyük kütüphanede yapılıyor. Elbette Halk Galerisi dışında ama Başbakan Davidson, hükümetinin temsilciler salonunu bu tür toplantılar için kullanma fikrinden hoşlanmadı. Sanırım Nortan Devletleri'nin Silver'larını da korkutmak istemedi. Okuduğum birkaç rapora göre bunlar ürkek bir grup. Soylulara karşı dikkatli olmalıyız, yoksa onları Lakelands'in ve Silver Secession'un bekleyen kollarına sürüklememeliyiz.

Gerçekten de önümüzdeki birkaç günün en acil konusunun bu olacağını varsayıyorum: Kuzey Devletleri'nin istikrarsız konumu ve peri liderleri Iris ile Cenra'nın her zaman baş gösteren tehdidi. Kulübede onları pek düşünmedim. Vahşi doğada yalnız kaldığımda bu ikisini ve onların krallığını aklımdan çıkarmak kolaydı. Ama burada değil. Saldırmak için fırsat kollayan kadınların üzerime asıldığını neredeyse hissedebiliyorum.

İçeri girdiğimde kütüphane beni rahatsız ediyor. Sadece yarısı dolu. Biz geç kalmış olabiliriz ama herkes de öyle. Bir bakış bana ABD'den gelen heyetin henüz burada olmadığını söylüyor.*İyi.* Cal geldiğinde sakinleşmek ve hazır olmak, yüzümün tarafsız bir mükemmelliğe alışmasını istiyordum. Şu anda düzinelerce göz cildimin üzerinde geziniyor ve fısıltılar beni takip ediyor gibi görünüyor. Onları susturmaya çalışmaktan çekinmiyorum. Çoğu zararsız, alıştığım kelimeler. *Yıldırım kız Mare Barrow geri döndü.*Üst kattaki galeri geçen seferkinin aksine boş.

Scarlet Guard subaylarıyla dolup taştığında. Üç ay önce Başbakan ve Muhafız Komutanlığı burada Archeon'a saldırımızı ve savunmamızı planladı.

Maven'i bu odada sorguya çektiler. Onu canlı gördüğüm son anlardan biriydi. Halının üzerinde durduğu noktaya doğru yürürken ürperiyorum, sorgu sırasında bile zehir tükürüyorum. Onu hala kafamın içinde duyabiliyorum.*Acı çekerken yalan söyleyemeyeceğimi düşünüyorsun* Tyton çok yaklaştığında dedi.*Bunu binlerce kez yapmadığımı mı sanıyorsun?*

Annesinin ona uyguladığı işkenceyi kastetmişti. Bunu o zaman biliyordum ve şimdi bu beni rahatsız ediyor. Annesi aklına her girdiğinde ona ne yaparsa yapsın, bu bir işkenceydi. Acıydı. Ve bu onu tamir edilemeyecek kadar çarpıttı.

*Bence.*Yine de merak ediyorum. Keşke onun için daha fazlası yapılabilseydi. Eğer ben—eğer Cal—eğer*birisi* onu yarattığı canavardan kurtarabilirdi. Her zamanki gibi bu düşünce yakıyor ve ağzımda acı bir tat bırakıyor. Çenemi sıkıyorum. Bu kadar çok insanın önünde kusmayı reddediyorum. Bir iradeyle yüzümü ifadeden arındırıp gözlerimi kaldırıyorum.

Odanın karşı tarafında Montfortan memurlarından biri sandalyesinde sessizce oturuyor, sırtı pencereye dönük. Beyaz saçları sabah ışığında parlıyor.

Ben geçerken Tyton gözlerini benden hiç ayırmıyor ve selamlamak için başımı eğiyorum. Diğer elektrikçiler onun kadar yüksek rütbeli değiller ve burada olmayacaklar. Ella'nın bırakın bir saatlik yapmacık tartışmayı, on dakikalık hoş sohbetlere bile dayanabileceğinden şüpheliyim. Daha sonra sormak üzere not alıyorum. Hem sohbette hem de eğitimde yapacaklarımız var. Kulübede ne kadar egzersiz yaparsam yapayım, boş zamanımda kesinlikle yumuşadım.

Kütüphane, her biri diğerlerine üçgen gibi bakacak şekilde açılan üç uzun masadan oluşuyor. Başbakan Davidson zaten kendi başına oturuyor, yanında Montfortan memurları ve hükümet yetkilileri var. Dakikalar geçtikçe daha fazlası geliyor ve iki ya da üç kişilik gruplar halinde kütüphaneye akın ediyorlar. Bazılarının gerçek bir işe yaramadığı hissine kapılıyorum, ancak sadece işlemleri görmeyi merak ediyorum. Sayıları kesinlikle etkileyici bir görüntü oluşturuyor; hepsi yeşil askeri üniformaları veya politikacı cübbeleri giymiş durumda. Yardımcılar ve asistanlar, kağıtlar ve bilgi paketleri dağıtarak saflarında hızla ilerliyorlar. Sayfaların çoğu, onları ince dudaklı bir gülümsemeyle dikkatle düzenleyen başbakanın önünde birikiyor.

Temsilci Radis, Davidson'un sağında, uzun parmaklı elinin arkasından ona fısıldıyor. Yanından geçerken başbakanla göz göze geliyorum ve birbirimize kafa sallıyoruz. Çevremizde köpüren kaosa rağmen onu son gördüğümden daha sakin görünüyor. Yeni kan yeteneğine rağmen topyekün savaşın onun uzmanlık alanı olmadığı hissine kapılıyorum. Barut yerine kalemle dövüşmeyi seviyor.

En azından bugün Montfort delegasyonuyla birlikte oturmayacağım. Ailem burada yaşıyor olsa da ve muhtemelen eninde sonunda vatandaş olacağım, ilk önce ben Scarlet Guard'ım. Montfort'un varlığını bile bilmeden Farley'e yemin ettim ve Muhafız masasında onun yanında oturmaktan gurur duyuyorum. Arkamızda, doğu kıtasının her köşesinden çeşitli subaylar ve diplomatlar dolduruyor. Farley de dahil olmak üzere dört Komuta generali, hem üniformalı hem de kıçlı duruşlarıyla masanın ortasında duruyor. Korkutucu bir görüntü oluşturuyorlar.

Bir anlık tedirginlikle keşke o lanet kırmızı üniformayı giyseydim diye düşündüm.

Balkonda sessizce oturan Evangeline Samos'u görünce içimi soğuk bir ürperti kaplıyor.

ikinci sıra, huzur içinde yerine istifa etti. İlk başta onu fark etmedim. Gümüş rengi saçlarına rağmen bir şekilde Montfort delegasyonunun geri kalanına uyum sağlamayı başarıyor. Giysileri eskisi gibi parlamıyor ya da parlamıyor. Bunun yerine üniforması koyu yeşil ve dikkat çekici değil, madalya veya rütbe yok. Kardeşi de aynı, onun yanında, başı öne eğik.

Ölümcül ellerini kucağında kavuşturmuş halde beni izliyor.

Parmaklarını görünce neredeyse gülümsüyorum.

Elbiseleri oldukça sade olsa da, elleri her türden metalden yapılmış, keskin ve iradesine göre eğilmeye hazır yüzüklerle dolu. Evangeline'ı tanıdığım kadarıyla vücudunun her yerinde başka metaller de saklı. Burada, diplomatların bir toplantısında bile, gerekirse boğazını kesmeye hazır.

Onun kömür rengi gözleriyle karşılaştım ve sırıttı, asla başını eğmedi. Bir zamanlar bu bakış beni dehşete düşürebilirdi. Artık yalnızca güvence hissediyorum. Ne olarak başlamış olursak olalım Evangeline güçlü bir müttefiktir. Bu jestime asla karşılık vermeyecek olsa da boynumu ona doğru eğip başımı salladım. Ptolemus başını eğik, gözlerini benden kaçıracak kadar iyi. Kardeşimin katiliyle hiçbir şey yapmak istemiyorum, kendisi o ve daha birçok günahtan dolayı tövbe etse bile.

Ben onları izlerken Radis koltuğunda dönüyor, omzunun üzerinden bakıp Evangeline ve Ptolemus'a bir şeyler fısıldıyor. Fısıltıları tıslıyor, sözleri duyulmuyor. Üç Gümüş yakın bir gizlilik içinde kalıyor ve bu durum başbakanı hiç rahatsız etmiyor. İttifakları pekişti; ben bile Samos'un tahttan çekildiği ve Evangeline'ın Montfort'a söz verdiği haberini aldım.

Son delegasyon kütüphaneye girdiğinde hepsi organize olmuş ve tek vücut halinde hareket ederken hâlâ onlara bakıyorum. Ada Wallace önden gidiyor, gözleri odada. İleri geri bakıyor, her yüzü not ediyor ve bunu mükemmel hafızasına kaydediyor. Hatırladığım kadarıyla aynı görünüyor. Koyu altın gibi bir teni, koyu kahverengi saçları, gördüğü ve hatırladığı her şeye göre fazlasıyla nazik gözleri vardı. Eyaletlerin temsilcilerinden biri olarak düzgün siyah bir üniforma giyiyor ve yakasında bir rozet var. Birbirine kenetlenen üç halkanın şifresini çözmek kolaydır; Kırmızılar için kırmızı, yenikanlar için beyaz, Gümüşler için gümüş. Nortan Devletlerine ve kampanyalarına hizmet edecek daha iyi birini düşünemiyorum. Ellerim masanın kenarını kapatarak beni yerimde tutuyor. Başka bir yerde olsaydık ona sarılırdım.

Julian Jacos onun peşinden gidiyor; kıyafetleri sade ama güzel. Onu görmek göğsümdeki gerginliğin azalmasına neden oldu. Her zamanki sarısı yerine siyah giydiği için renkleri olmadan tuhaf görünüyor. İlk defa oldukça atılgan ve bir şekilde daha genç görünüyor. Yüksüz. Hatta mutlu. Ona yakışıyor.

Sıradan Gümüşler de, yalnızca tenlerinin soğuk alt tonuyla Kızıllardan ve yeni kanlardan ayrılan takım elbiseli üniforma giyerler. Hoş bir sürpriz olarak, kırmızı kanlı meslektaşlarıyla yakın yürüyorlar. Tüccar, esnaf, asker ve zanaatkar olarak sıradan Gümüşler, Kızıllardan soylular kadar ayrı değildir.

Tabii ki, Nortan Eyaletleri'ndeki soylular, rozet taksalar da, kıyafetlerinde pek o kadar modern değiller. Yüzlerini ve renklerini biliyorum; Welle için yeşil, Laris için sarı. Evleri hakkındaki bilgi bana uzun zaman önce kazınmıştı ve merak ediyorum

Böyle bir aptallığı hatırlamak için unuttuğum şey.

Evlerinin renkleri yeterince sembolliktir. Soylular sessizce ya da kolayca gitmeyecekler. Güçlerine ve gururlarına ellerinden geldiğince tutunacaklar.

En çok da Anabel Lerolan. Bu olay için mücevher kutusunu kırmış olmalı. Boğazı, bilekleri ve parmakları, her biri bir öncekinden daha parlak olan ve Devlet rozetini kolayca gölgede bırakan alev renginde mücevherlerle parlıyor. Gri kafasında bir taç görmeyi umuyorum. Ancak cesareti ancak bu kadar ileri gidiyor. Bunun yerine elinde kalan taca en yakın şeyi tutuyor.

Cal'in kolunda, dirseği Cal'inkine dayalı olarak yürüyor.

Julian gibi yeni görünümü de ona yakışıyor. Pelerin yok, taç yok, madalya ya da nişan yok. Sadece siyah üniforması, daire rozeti ve yakasında onu subay olarak gösteren kırmızı bir kare vardı. Siyah saçları yine en sevdiği askeri tarzda kısa kesilmişti ve bu sabah tıraş olmuş olmalıydı. Boynunda, yakasının hemen üzerinden dışarı bakan yeni bir kesik görebiliyorum. Üzerinde neredeyse hiç kabuk kalmamış ve hâlâ gümüş kan lekeleri var.

Gözlerinin etrafında koyu halkalar var. O çok yorgun, çok çalışıyor ve Julian gibi bir şekilde mutlu görünüyor. Nedenini sormaya yönelik kıskanç ve dürtüsel bir dürtü hissediyorum.

Bana bakmıyor. *Ve tek kelime etmedi.*

Farley masanın altında rahatlık göstergesi olarak bileğimi sıkıyor.

Temasa atladım ve bu süreçte neredeyse onu harekete geçirecektim.

"Kolay" diyor dudaklarını oynatmadan.

Bir özür mırıldanıyorum, son delegasyon yerleşirken sözlerim kargaşanın içinde kayboldu.

Cal de benim gibi masanın ortasında Ada'nın yanına oturuyor. Her zaman ön saflarda olmayı severdi.

Büyükannesi ve amcası da farklı değil. Delegasyonun geri kalanı eşit şekilde bölünmüş durumda; Kızıllar ve Gümüşler, tanıdığım soylular ve tanımadığım halktan oluşan bir karışım. İkincisi odaya ağzı açık bakıyor. Soylular daha az etkilenirler ve bunu göstermek için ellerinden geleni yaparlar.

Başbakan her iki yanıta da aldırış etmiyor.

Sadece ellerini çırpıyor, bu hepimize bir işaret.

"Başlayalım mı?"

DÖRT

Kal

Ona bakma, ona bakma, ona bakma. Odaklan, odaklan, odaklan.

O kadar yaralandım ki neredeyse sandalyemi ateşe verecektim. Hatta çoğu kişiden daha ateşe dayanıklı olan büyükannem bile onun değerli ipeklerinden bir kısmını yakmam korkusuyla geri çekiliyor. Daha fazlasını elde edebilecek gibi değil, en azından kraliçe olarak eskiden olduğu gibi.

Delegasyonumun geri kalanı Mare konusundaki rahatsızlığımı fark ederse hiçbir şey söylemeyecek kadar nezaket gösterirler. Ada hiç tereddüt etmeden kağıtlarını önüne koyarak devam ediyor. Asker sayılarından şehirler arası mesafelere kadar uzanan düzenli, titiz notlarla kaplıdırlar. Hiçbirine ihtiyacı olduğundan değil. Bilgi zaten kafasında. Kimseyi rahatsız etmek istemediğini hissediyorum. Sonuçta onun yeteneği yeni kanlar arasında bile nadirdir ve büyük ölçüde araştırılmamıştır.

Soylulardan bazı homurdanmalar duyuldu ama ilk toplantıda bizi temsil etmek için bariz seçim oydu. Ada Wallace bu savaşı birçok açıdan gördü ve geri kalanını mükemmel bir şekilde anlıyor; eline geçebilecek herhangi bir devrimin ve yeniden yapılanmanın tarihinden bahsetmeye bile gerek yok. Tamamen başarısızlık olmasa da çoğunun kusurlu olduğunu söyledi. Eğer aynı olursak neler olabileceğini düşününce ürperiyorum.

Başbakan, iki masamıza da başını eğerek, "Nortan Eyaletleri ve Kızıl Muhafızların onurlu delegasyonlarına hoş geldiniz" diyor. Ellerini önünde kavuşturdu, duruşu açık ve davetkârdı. Bu adamla ilgili her şey bir hesaplamadır. "Montfort delegasyonu ve hükümetim, burada bizimle birlikte olmak üzere bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederiz."

“*uzun*Nortan soylularından biri, "yolculuk," diye mırıldandı ama oda tarafından kibarca görmezden gelindi. Onu odadan gönderme yönündeki asil dürtüye direniyorum. Ama artık bunu yapacak gücüm yok. Burada hepimiz eşitiz, hak etmeyenlerimiz bile. Hatta diğerlerinden daha fazlasını hak edenler bile.

Çenemi sıkıyorum. Ona bakmamak yine de bir taahhüttür. Masanın altına gizlenmiş ellerine bir göz atmayı başardım. Farley daha güvenli bir bölge. Kararlı bir şekilde Mare'nin yanında oturuyor, dikkati ve kararlı odağı galaya odaklanıyor. Nefret ettiği o üniformanın düğmeleri ilikli. Mor kadife için sert, kırmızı üniformadan vazgeçen Mare öyle değil. Mareena Titanos rolünde giydiği renk. Mare'nin moda konusunda pek bir zevki ve yeteneği olmadığı için kız kardeşi onun için kıyafetlerini seçmiş olmalı. Koşullar olmasaydı, Gisa'nın Mare'yi uygun şekilde giyinmesi için azarlaması ve onu ceketi giymeye zorlaması düşüncesine gülerdim.

Onu bundan kurtarma düşüncesiyle yüzüm kızardı. *Odak,*

zihnim çığlık atıyor ve etrafımda sıcaklık parlıyor.

"Yapamaz mısın?" Julian sıktığı dişlerinin arasından mırıldanıyor. Ağzının kenarı eğlendiğini belli edecek şekilde seğiriyor.

Özür dilerim, diye mırıldandım.

Scarlet Muhafız Komutanlığı generallerinden biri, Davidson'a yanıt vererek delegasyonu adına konuşuyor. "Elbette, Başbakan," diyor, sesini yükselterek. Onu General Swan olarak tanıyorum. Scarlet Guard şu anda bile hâlâ kod adlarında ısrar ediyor. "Ve bizi ağırladığı için ülkenize minnettarız."

*Gerçekten başka bir seçenek olduğundan değil,*Kendimi düşünüyorum.*Kızıl Muhafızların toprakları var ama kendilerine ait merkezi hükümetleri yok ve Nortan Eyaletleri hâlâ yeniden inşa ediliyor. Ve tabii ki bir kralın eski sarayında demokrasi konulu toplantılar düzenlemek yanlış mesaj verebilir. Bir kralı diğeriyle takas etmek falan.*

Ada çenesini başbakana doğru kaldırarak, "Nortan Eyaletleri delegasyonu da aynı fikirde," dedi.

Julian Amca onun yanına eğilerek odayla konuşuyor. "Burada olmaktan ve eski bir Gümüş krallığının neye benzeyebileceğini ilk elden görmekten mutluyuz."

Büyükannemin şakalardan pek zevki yoktur. Dudaklarını yanımda büzüyor ama dilini tutuyor. Onun sabırsızlığına katılmadığımı söyleyemem. Birbirimize duman üflemeden işimize odaklanmalıyız.

Başbakan Davidson buz gibi bir hızla ilerlemeye devam ediyor. Önündeki, odanın her yerinde eşleşen takımlarla dolu kağıtları işaret ediyor. "Önceki iletişimlerimizde de mutabakata vardığımız gibi, hepinizin kendi gündemleri olmalı."

Neredeyse gözlerimi devireceğim. Kim unutabilir ki*önceki iletişimler*İttifak içinde büyük ölçüde işe yaramaz bir ileri geri duruş mu? Zamanlamadan oturma düzenine kadar her konuda tartışmalar yaşandı. Aslında hepsinin üzerinde hemfikir olduğu tek pozisyon, delegasyonları arasındaki ilerlemeyi özetleme ihtiyacıydı. Ve bu durumda bile Kızıl Muhafız buna razı olmaktan pek de mutlu değildi. Benim zevkime göre çok yakın şeyler çalıyorlar. Ama tereddütlerinden dolayı onları suçlayamam. Silver'ın ihanetinin yakından nasıl göründüğünü biliyorum. Ancak bunların kafa karıştırıcı olması kesinlikle her şeyi daha da karmaşık hale getiriyor.

"Kızıl Muhafız heyeti ilk önce gitmek ister mi?" Davidson elini masalarına doğru uzatarak şöyle diyor: Dudakları o anlaşılmaz gülümsemeyle kıvrılıyor. "Doğudaki ilerlemeniz hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Farley öne doğru eğildi, yüzü gergindi. O da sinirlendi. Muhafızlar adına konuşurken "İlerleme kaydediliyor" diyor. Diğer generaller memnun bir şekilde izliyorlar.

Geri kalanımız gerçek bir açıklamayı sabırsızlıkla bekliyoruz ama o ağzını kapalı bir şekilde sandalyesine oturuyor. Yanındaki Mare gözlerini yere indirerek dudağını ısırıyor. Gülme dürtüsüyle mücadele ediyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.*Farley. . .*

Davidson etkilenmemiş bir halde sadece gözlerini kırpıştırıyor. "Açıklamak ister misiniz

General?" Hiçbir ritmi kaçırmıyor. "Açık bir forumda değil."

Büyükannem ellerini masaya koyarak, "Bu pek de açık bir forum değil" diyor. Yarı ayakta, savaşmaya hazır. Ne olur ne olmaz diye elimi uzatıp masanın altındaki ipek giysisinin kenarını tuttum. Yaşlı bir kadın evet ama gerekirse onu geri çekerim. Açık

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

diğer tarafımda Julian kasılıyor, duruşu sertleşiyor.

Nanabel sesi düzgün bir şekilde ilerlemeye devam ediyor. “Herhangi bir bilgiyi paylaşmayı reddederseniz nasıl bir şeyler başarmayı umabiliriz? Delegasyonlarımız özenle seçilmiştir ve her birimiz bu ittifaka ve uluslarımıza adanmıştır.”

Sahanın diğer tarafında Kızıl Muhafızlar kararlı ve dayanışma içinde. General Swan ve diğerleri eski bir kraliçenin bakışları ve güçlü unutuluş karşısında ürkmüyorlar. Farley konuşmadan cevap vermeyi bile başarıyor. Gözleri bir anlığına masamızdaki diğer Gümüş soylulara kaydı. Onun bakışları karşısında taşa dönüşüyorlar ve meydan okumasını hevesle karşılıyorlar. Ve merak etmem gereken sadece Nanabel değil mi diye merak ediyorum. Diana Farley ile eski bir Gümüş lordu arasındaki kavgayı sona erdirmek, bugün başarılması gerekenler listemin üst sıralarında yer almıyor.

Farley'in kastettiği şey apaçık ortada. Delegasyonumuzdaki Gümüşlerden, eğer şans verilse onu yalnızca birkaç ay önce idam edecek soylulardan şüphe ediyor. Bazıları hala olabilecekmiş gibi görünüyor; bakışları o kadar keskin ki.

Şaşırtıcı bir şekilde ilk hareket eden Ada oldu. Kağıt destesinden tek bir sayfayı çıkarıyor, gözleriyle onu baştan sona tarıyor. “Kızıl Muhafızların ilerleme raporuna gerek yok. Devam etmek için fazlasıyla yeterli bilgiye sahibiz.”

Masasında Mare'nin ağzı şaşkınlıkla açık kalıyor. “Ada. . . ?” Ada

sadece onun adına konuşuyor, kelimeler hızla çıkıyor.

“Göl Toprakları'ndaki gemi nakliyesindeki dalgalanmalara ve planlanmamış birlik hareketlerine bakılırsa, Ohius Nehri sınırı boyunca savaşıyorsunuz. Ve eğer nehir kaçakçılarının son zamanlardaki ticaret modelleri bir göstergeyse, onları Sanctum'a kaynak ve personel taşımak için kullanıyordunuz. Bu, diğer şehirlerdeki normalden çok daha fazla, iyi miktarda Muhafız trafiği anlamına geliyor. Yalnızca bir zamanlar elinizde tuttuğunuz Piedmont üssünde gözlemlediğim modellerle eşleşiyor. Lakeland şehrini yaklaşık üç hafta önce ele geçirdiğinize ve onu, İhtilaflı Topraklar'ın nehir adamlarıyla kolay işbirliğine olanak sağlayacak şekilde güneydoğu Lakelands'teki bir operasyon üssü olarak kullandığınıza inanıyorum. Nehirler Kalesi'nden gelen haberlerden bahsetmiyorum bile."

Bunu takip eden sessizlik sağır edici. Ada sadece bir sayfayı çeviriyor, kağıdın hareketi bir kuşun kanadının vuruşu kadar yumuşak.

“Lakelander kalesi, Ohius ve Büyük Nehir'in birleştiği yerde bulunuyor ve Tanasian'dan Piedmont'a hızlı erişim sağlıyor. Hem Lakeland nehri donanmasına hem de kara ordusuna hizmet veren çok önemli bir askeri tesis. Ya da en azından siz orayı işgal edene kadar öyleydi - belki iki gün önce? Nehrin yukarısına kaçan Lakelandlı askerlerin ani akınından ve Lakelandlıların Hisar ile iletişimlerinin kesilmesinden anladığım şey bu."

İçime kanayan sıcaklık öfkeden değil, gururdan doğuyor.

Ada'ya sarılabilirdim. Gerçekten yapabilirdim. Elbette bunların hepsi Montfort'un ortak istihbaratından, bölgedeki kendi ajanlarımızdan ve hatta sınırda yaşayan vatandaşlardan gelen basit haberlerden elde edilen raporlarımızda yer alıyordu. Ancak noktaları bu kadar eksiksiz ve mükemmel bir şekilde birleştirebilen tek kişi oydu. O gerçekten muhteşem. Eğer hâlâ kraliyet ailesine inansaydım, o korkunç bir kraliçe olurdu.

Ve burası bir kraliyet sarayı olmasa da, kütüphaneyi taht odası gibi ölçmek için elimden geleni yapıyorum. Muhafız generalleri hareketsiz duruyor ama yardımcıları birbirlerine endişeli bakışlar atıyor, hatta fısıldaşıyorlar. Kendimi Mare'ye, çok iyi koruduğu maskeye bakmaya zorluyorum. Yüzü hareket etmiyor ama yan gözle Farley'e bakıyor. Açıkçası Ada'nın söylediği herhangi bir şeyin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yok. Zamanının çoğunu savaş raporlarını inceleyerek geçirmediğini tahmin ediyorum. *Tipik.*Neredeyse kendi kendime gülüyorum.

Genç generali okumak çok daha kolay. Farley'nin gözleri kısılıyor ve kaşları tanıdık bir kızgınlık okuna dönüşüyor. Ada, yanaklarının kızarmasına rağmen sert bakışlardan ustaca kaçındı. Böyle şeyler söylemesi çok zaman aldı. Hatta muhtemelen küçük bir ihanet gibi geliyor.

Farley soğukkanlılıkla, "Biz orayı işgal etmedik," diyor. "Onu yok ettik."

Kafamda yanan başka bir Gümüş kale parlıyor. Alevler bana ait, her şeyi tüketiyor ve arkalarında kül bırakıyor. Farley'in bakışına karşılık veriyorum. Bir şehri parça parça yok etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. "Corvium'un aynısı," diye nefes alıyorum.

“Bizim savunmamız daha az, onların geri kazanması daha az.” Onun sözleri her yöne fırlatılan bıçaklardır "Ve Kızıl ölümün daha az Gümüş anıtı."

Farley her zaman Scarlet Guard'ın saldırı köpeği olmuştur ve bugün rolünü iyi oynuyor. Delegasyonumun Kızılları ona gururla bakıyor. Gümüş soylular ellerinden gelse protesto amacıyla odayı terk edeceklerdi.

"Montfort delegasyonunda Silver'ların da bulunduğunu size hatırlatabilir miyim?" Büyükannem yine çekişmeye hevesli bir şekilde Farley'in tuzağına düşüyor. Buruşuk elini başbakanın masasına ve onun arkasındaki sıralarda oturan iki çelik saçlı kardeşe doğru salladı.

Evangeline ve Ptolemus, tahttan çekildikleri günkü gibi görünüyorlar, sinirlerini soğuk bir tarafsızlık gösterisinin arkasına saklıyorlar. Her ikisi de Evangeline için metal demirden yeşil bantlı, erkek kardeşi için ise krom giyiyor.

Önlerinde Temsilci Radis, Samos Hanesi'nin evlatlarını görüş alanından korumak için yer değiştiriyor. Uzun parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutuyor. Ağzının bir köşesi vahşi bir gülümsemeyle kalkıyor, dişleri parlıyor.

Alçak bir sesle, "Ve biz Cumhuriyetimize olan bağlılığımızı kanıtladık Anabel," dedi. Bu adam da yıllar önce kraliyet mensubuydu. Buradaki pek çok kişi gibi o da tacını bir kenara attı. “Hepiniz şu anda aynısını yapıyorsunuz.”

Masanın altında yumruğumu sıkıp tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum. Odanın her köşesinden bu duruşa fazlasıyla maruz kaldım. Gereksiz zaman ve enerji israfından başka bir şey değil.

"Affet beni," diye patladım, koltuğumda yarı doğrulurken. Yapabileceğim en az şey, Radis'i ve büyükannemi Gümüş fedakarlığında kılları kırmaya başlamadan önce kesmek. "Burada gündemin dışına çıktığımı biliyorum, ancak bu hafta çok fazla zamanımız var ve bence elimizdeki konuya odaklanmamız gerekiyor."

Radis alaycı bir tavırla bana döndü. Alıştıklarımla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. "Peki bunun ne olduğunu düşünüyorsunuz Memur Calore?"

Eğer unvanın canını acıtması gerekiyorsa, kesinlikle başarısız oldu.*Majestelerinden daha iyi.*

Onun incelemesi altında doğruldum, artık tam olarak ayakta duruyorum. Ben daha çok savaş alanında ya da eğitim ringinde kullanıyorum ama kalabalık bir odanın önünde konuşmaya yabancı değilim. “Montfort iyi savunuluyor; Kızıl Muhafızlar hareketli ve askeriyeye hazır. Şu anki haliyle Nortan Eyaletleri bu ittifakın en zayıf halkası. Yumuşak karın altı. Olabildiğince hızlı bir şekilde yeniden inşa etmeye çalışıyoruz, ancak en iyi koşullar altında bile bu yıllar alacak. Bunu biliyorsun," dedim yumuşak bir elimle Montfort delegasyonunu işaret ederek. “Bunu daha önce de yaptın ve iyi yaptın.”

Başbakan başını salladı. "Her zaman yapılması gereken iyileştirmeler vardır, ancak evet, Cumhuriyeti inşa etmek için elimizden geleni yaptık."

Davidson makul bir adam ve Julian'ın arkadaşıdır. Durumumuzu anlayacak biri varsa bu o olmalı.

"Tüm bunları başımızın üzerinde bir balta asılıyken yapmaya çalışıyoruz," diye ısırdım. Burada, metanetli bir kütüphanede bile, başka bir savaşın yaklaştığını hissediyorum. Bir hayalet gibi boynumdan aşağı doğru nefes alıyor. "Göl Toprakları yeniden toplanıyor, peri kraliçeleri geri dönecek ve geri döndüklerinde, bırakın kış boyunca savaşmayı, kendi kendini bile zar zor besleyebilen bir ülke bulacaklar."

Davidson bakmadan kağıtlarını karıştırıyor ve bu mesafeden okuyamayacağım bir sayfa çıkarıyor. Şaşırmış gibi görünmüyor. "Bir öneriniz var mı?"

*Bende çok fazla var.*Liste kafamda silah sesleri kadar hızlı yankılanıyor. “Ekonomimizin ve ulusal hazinemizin hızlı bir şekilde istikrara kavuşturulmasına ihtiyacımız var—”

Radis kollarını kavuşturuyor. “Tam olarak kimin ulusal hazinesi? Erkek kardeşlerin?"

Yüzümü sabit ve boş tutarak tepkiyi yumuşatmak için elimden geleni yapıyorum. İçimde hala kaybettiğim kardeşim için yüreğim kanıyor. Odanın diğer tarafında Mare, gözleri uzakta, koltuğunda kıpırdanıyor.

"Benim ülkem," diye cevap verdim taş gibi bir sesle. Radis'in büyüdüğü saray hangisi olursa olsun görgü kurallarına benimki kadar bağlı değildi. "Archion'un mahzenlerinde hâlâ duran her şey artık halkımızındır."

Kızıl Muhafızlardan Komutan General Davulcu kaba bir şekilde gülüyor. İri yüzü çabadan dolayı kıpkırmızı oluyor. "Demek onu Kızıllar arasında adil bir şekilde dağıtıyorsun, ne güzel."

Çenemi sıkıyorum. “Onu yeniden inşa etmek için kullanıyorduk—”

“*Gümüş*Ben konuşmaya devam ederken Drummer alçak sesle mırıldanıyor.

“—ücretleri artırın, Kızıl askerlerin koşullarını iyileştirin, teknoloji şehirlerini iyileştirin, hasatı sürdürün—”

General Swan kuleli ellerinin üzerinden bana bakıyor. Gülümsemesi gergin. "O halde oldukça iyi gidiyormuşsun gibi görünüyor."

Yüzüne gülmemek için tüm kendimi tutmam gerekiyor.

"Fiyat şişirmelerini önlemek için tüm eyaletlerde fiyat kontrolleri uygulayacağız"

yiyecek ve diğer kaynakların—”

Bir sonraki sesi iliklerime kadar biliyorum. Güpegündüz gök gürültüsü gibi.

"Artık ürettikleri tamamen Kızılların kontrolünde. Çiftçiler. Fabrika işçileri."

Mare, odanın incelemelerinden kendini korumak için kollarını neredeyse acı verecek şekilde sıkıca kavuşturuyor. Böyle şeylerden hoşlanmıyor. Hiç olmadı. Bu konuda iyi olsa bile asla geri adım atmaz. Yerin karşı tarafından ona baktım. Avlular bir kanyona benziyor ve bir inç, çok uzak ve çok yakın.

Onun için hızlı bir cevabım yok; kelimeler boğazımda ölüyor.

Solumda Silver'lardan biri benim yerime konuşuyor. Eski bir vali olan Welle'nin bal gibi, fazla tatlı ve yapışkan bir sesi var. Yumruklanabilir bir kendini beğenmişlikle, "Kullandıkları aletler başkasının elinde, Bayan Barrow," dedi.

Mare tereddüt etmiyor. "Onları kullanabilirler" diye çıkıştı. Bu adam yaşadığı köyü ve bildiği tüm toprakları yönetiyordu. "Başka ne?" diye ekliyor, gözleri bana meydan okumak için geriye doğru uçuyor.

Neredeyse onunla tekrar tartışıyormuşum gibi geliyor. İtiraf ediyorum, bu beni

heyecanlandırıyor. "Soylu ailelerin gümüş zenginliği..."

Tekrar, "Sahayı eşitlemeye alışmak lazım," diye çıkıştı ama bunu pek umursamıyorum. Sırf onunla konuşmak için her şeyi göze alırdım. Bir sıcaklık patlamasıyla bunun aylardır ilk konuşmamız olduğunu fark ettim. Tek kelime bile edemesem bile. “Bu para nesiller boyunca Kızıl işçilerin sırtından kazanıldı. Onlarca nesil.”

*Hatalı değilsin,*Söylemek istiyorum.*Ama istediğin şey yapılamaz.*

Hâlâ koltuğunda oturan Julian elini koluma koyarak yeri işaret etti. "Gümüş soyluların yatıştırılmasına ihtiyacınız var" diyor. Mare ve Kızıl Muhafız, her biri yanan bir kor gibi, ateşli kararlılıklarını ona yöneltiyor. "Onların yanımızda olmasına ihtiyacımız var. Eğer şimdi varlıklarına el koymak için herhangi bir girişimde bulunulursa, korkarım ki dibe vurur ve Nortan Eyaletleri daha yaşamaya başlamadan ölür.”

Farley sanki sinir bozucu bir böceğe karşı savaşıyormuş gibi bileğini hareket ettiriyor. “Birkaç Gümüş lordu ve leydi mücevherlerini kaybettiği için mi? Lütfen."

"Piedmont ve Lakelands'le sınır paylaşıyoruz, General," diye yanıtlıyorum, küçümseyici görünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Farley, "Gümüş düşmanlarla çevrili olmak, ne yabancı bir kavram," diye karşılık veriyor.

Öfkeyle iç çekiyorum. “Coğrafyayı zorlukla kontrol edebiliyorum”*dünya*, Farley," diye yanıtlıyorum, eğlendirici fısıltılardan oluşan alçak bir tıslamayla.

Amcamın kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Julian, "Şu anda bile güney prenslerine ya da Lakeland kraliçesine sığınmak hâlâ birçok soylu aile için bir seçenek," dedi, sesi özür diler bir tona bürünmüştü. “Bazıları savaşta yaptı, bazıları asla geri dönmedi, bazıları ise tekrar dönmek için bahane bekliyor. Onlara bunu veremeyiz."

Hızla "Vergi oranlarında ayarlamalar yapılacak" diye ekliyorum. “Anlaştık. Soylular adil paylarını ödeyecekler.”

Farley'in cevabı asittir. “Görünüşe göre *her şey* onların adil payıdır.”

Tekrar söylüyorum, keşke aynı fikirde olabilseydim. Keşke Kızılların bizden hak ettiği şey olasılıklar dahilinde olsaydı.

Radis'in savunmama gelmesi beni şaşırttı. "Nortan heyeti hatalı değil." Yeşil beyaz takımının zaten tertemiz olan yakasını düzeltiyor. Davidson okunması imkansız bir sessizlik olsa da, Radis ilgi odağı olmaktan hoşlanıyor ve bunun tadını çıkarıyor. Her ikisi de sanatçılar, büyücüler, kalpleri ve oyları kazanmaya niyetliler. Hiçbir kral bu kadar çok kişiye karşı bu kadar becerikli veya karizmatik olmak zorunda kalmamıştı. “Ödeneklerin verilmesi gerekiyor. Yıllar önce burada da aynısını yapmıştık.”

Davidson, "Kilometrelerce santimler" diyerek aynı fikirde ve sonunda sessizliğini bozuyor. Kızıl Muhafızlara dönüp onların yararına bir açıklama yaptı. “Özgür Cumhuriyet'in kurulmasıyla birlikte, yeni hükümete yemin eden tüm Gümüşler, Kızıllara ve yeni kan halkına karşı işledikleri suçlardan dolayı affedildi. Vermeyenler sürgüne gönderildi, mal varlıklarına el konuldu. Ben de aynısını öneririm ama Nortan Devletleri neredeyse yeniden savaşa giriyor ve ellerinde her askere ihtiyaçları var. Hem yeni doğan uluslarını korumak hem de Kızıl Muhafızların gereksiz yere kendi kanlarını dökmemelerini sağlamak için.”

Kızıl Muhafız bundan pek hoşlanmaz. Hem generaller hem de subaylar sanki zehir içmeleri isteniyormuş gibi tepki veriyorlar. Ben de bu kadarını bekliyordum. Bu pek çok toplantının yalnızca ilki olmasına rağmen, tüm hafta şimdiden başarısızlıkla geçmiş gibi geliyor.

Listeye koy, Kalore.

“Eğer yeniden ayaklarımızın üzerinde durmamıza yardım edersen, bize bunun için ihtiyacımız olan alanı ver. . . " dedim neredeyse diğer delegasyonlara yalvarır gibi. Neden ödün vermediklerini anlıyorum ama *mutlak* görülmesi sağlanacak. *Bu şekilde kazanırız, kazanmamızın tek yolu budur.* “Büyük şemaya göre bu hepimiz için daha iyi.”

Mare'nin dudakları kaşlarını çatarak bükülüyor. Bakışları çok hoş bir bıçak gibi kesiliyor ve sanki odada sadece o ve ben kalmışız gibi geliyor. "Çok ama çok sayıda zulmü savunmak için meşrulaştırma araçları kullanıldı, Cal."

Cal. Bana o kadar uzun süre böyle seslenmeyi reddetti; Bunu yaptığında hala beni ürpertiyor. Her ne kadar anlaşmazlığa düşmüş olsak da, ikimiz de yine dünyanın farklı uçlarındaymışız gibi görünse de, uzanıp ona o kadar çok dokunmak istiyorum ki neredeyse dizlerim bükülüyor. Kollarımdaki tüyler sanki bir elektrik akımına tepki veriyormuşçasına diken diken oluyor.

Bunun bir olmayacağına söz veriyorum, dedim kalın bir sesle, dilimin ağzıma göre fazla büyük olduğunu hissettim.

Gözlerinde bir şeyler yumuşadı ya da belki de bu sadece tuhaf dağ ışığının bir oyunuydu. Henüz erken, pencereler altınla dolu. İçinde çok hoş görünüyor.

Evangeline ayağa kalkmak, sandalyesinin sürtünmesine ve yüzüklerinin birbirine çarpmasına izin vermek konusunda çok gürültü yapıyor. Gözlerini aramıza çeviriyor.

“*BEN* bildirilecek bazı ilerlemeler var," diye devam ediyor.

BEŞ

kısrak

"Memur Samos mu?"

Davidson'un pek çok yardımcısından biri koltuğunda dönüp Evangeline'a bakmak için uzandı.

Subay.

Sadece bir prens ve kral olarak tanıdığım Cal'in bu unvanı tuhaftı ama *Evangeline*, doğaya aykırı görünüyor. Bırakın asker olmayı, onu herhangi birinin emri altında hayal etmek bile imkansız. Zavallı Montfortan kaptanının ona emir vermekle nasıl uğraşması gerektiğini merak ediyorum. Veya her ne yapıyorsa zamanında gelme zahmetine bile girse. Eğer heyetimin önünde oturmasaydım sırf öğrenmek için bilgi paketini kontrol etmeyi iki kez düşünmezdim. Burada her kişinin fotoğrafları ve özetlerinin yer aldığı bir delege listesi var. Onunla uğraşmak zorunda kalan kişiye kesinlikle acıyorum.

Evangeline taçlı veya taçsız her zamanki gibi muhteşem. Hatta odanın tartışmasız dikkatini çekecek kadar uzun süre duraklıyor. Tek örgüsünü omzunun üzerinden sallıyor, gümüş rengi saçları kütüphane pencerelerinin ışığı altında parlıyor.

Bir süre sonra halkalı ellerini önünde kavuşturarak konuşuyor.

Oda gürültülü bir kaosa dönüşürken dudaklarında bir sırıtışla, "Göl Toprakları Prensesi Iris'le yazışmalarım çok bilgilendiriciydi," dedi. Her anın tadını çıkararak, bunun kendisini etkilemesine izin veriyor.

Kızıl Muhafızlar fısıltılarını gizleme zahmetine girmeden etrafımda vızıldıyor. Sadece parçaları yakalıyorum, çoğu da kelimenin bir biçimi*ihanet*.

Farley bana doğru eğiliyor, sesi kaba ve hareketleri sarsıntılı. Bakışlarım onu kısa kesmeden önce, "Biliyor muydun?" diye başladı.

"Nasıl yapabilirdim?" diye homurdandım. "Tam olarak mektup arkadaşı değiliz." Evangeline'ın ne demek istediğini veya Iris'le iletişim kurarak neler başarabileceğini bile anlayamıyorum. Onun en iyi taraflarını düşünmek istiyorum -o bunu bir amaç için yaptı- ama sezgilerim bana en kötüsüne hazırlanmamı söylüyor.

Nortan masasında Cal'ın heyetinin de kafası en az bizim kadar karışık. Başlar birbirine eğiliyor ve fısıltılar uçuşuyor. Julian ve Cal birbirlerine döndüler ve eski akıl hocamın dudakları öfkeyle hareket ederek Cal dışında kimsenin duyamayacağı bir şey söyledi. Ada, Julian'ın varsayımlarına kendi varsayımlarını ekleyerek yön değiştirir. Dikkatle dinliyorlar, gözleri parlıyor. Anabel yeniden ayağa fırlıyor. Görünüşe göre tacını kaybetmek onu bir tavşana dönüştürmüş.

"Evangeline, bunun anlamı nedir?" diye çıkıştı, neredeyse azarlayarak. "Başbakan mı?"

Başbakan her zamanki gibi metanetli bir şekilde tepki vermiyor. Zaten bildiğini varsaymalıyım; Cumhuriyet'te onun bilgisi olmadan hiçbir şey olmaz. Evangeline buradaki yerini veya sevdiği insanların güvenliğini tehlikeye atacak kadar aptal da değil.

Montfort heyeti daha tepkisel ve hepimiz gibi fısıldaşıyor. Bir yardımcı Ptolemus'a fısıldıyor, o da onu uzaklaştırıyor.

Midemde korku havuzları var. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Evangeline çenesini kaldırdı ve spekülasyonların hafif uğultusunu kolaylıkla atlattı. “Birkaç haftadır mektuplaşıyoruz. Kendisi çok duyarlıydı.”

Ah, bundan çok keyif alıyor. "İle*Ne*

?” Ağzımı kaçırdım.

Gümüş kaşlarından birini kaldırarak bana sırıtıyor. Odaya dönmeden önce, "Ne kadar harika tavsiyeler verdiğimi herkesten çok sen bilmelisin," dedi çekingen bir tavırla. Ona tükürmek için çok tanıdık bir dürtü hissediyorum. Kendimi unutarak Cal'e baktım ama onun çoktan bana baktığını gördüm. O da benim kadar bıkkın görünüyor. Biraz önce birbirimize yaptığımız iğnelemelere rağmen, hüsran dolu bir iç çekiş paylaşıyoruz.

Evangeline odaya "Onunla bir prensesin diğerine konuştuğu gibi konuştum" dedi. “Krallığımın savaştan doğup savaşla sona erdiğini, yükselişini ve düşüşünü gördüm. Babam ülkemize uyum sağlamayı reddetti ve Memur Calore'un şu anda eski krallığında çektiği acılara asla katlanmazdı."

Farley, "Şartlarımızı kabul etmeden önce zaten kaybettiği bir krallık," diye hırladı. Cal

oturduğu yerde çenesini kasıyor, gözleri önündeki kağıtlara odaklanıyor.

Masanın altından elimi bileğine koydum. "Kolay," diye mırıldandım alçak sesle. Cal'in elinde yeterince şey var. Onu zaten sahip olduğumuzdan daha fazla tokatlamanın bir faydası yok.

Ancak Evangeline, Farley'e elini uzatarak razı olur. "Kesinlikle. O da uyum sağlayamadı ve bu yüzden tacını kaybetti. Iris'e kendisinin de aynı kaderden kaçınabileceğini söyledim."

General Swan her zamanki soğukkanlılığıyla eski prensesi kısılmış gözlerle süzüyor. “Ona herhangi bir şey vaat etmeye hakkınız, gücünüz yok. Başbakan, adamlarınızı düzene sokun."

Evangeline'ın bu kadar sert konuştuğu için generali kesmesini bekliyorum. Evangeline'ın omuz silkmesi beni şaşırttı. Dağlar ona iyi geldi. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Cal, "Ona kırılmak yerine eğilmesini söyledin," dedi.

Hançer gülümsemesi soğuk ve acı bir hal alıyor. "Evet yaptım."

Düşünceler söyleyebildiğim kadar hızlı geliyor ve Evangeline'in planını karıştırıyor. Tehlikenin ve yenilginin yanında mantığı görerek, "Kızılları Gümüşlerle eşitleyin, Lakeland tacının tebaası aynı olsun," diye mırıldandım.

"İyi bir önlem olarak hükümette bir miktar temsil de dahil edildi" diyor bana başını sallayarak. “Annesi adına konuşamam ama Iris anlayışlı görünüyor. Nortan Eyaletleri'nde neler olduğunu gördü. Eğer Göl Toprakları'nın değişmesi gerekiyorsa bunu bir düşüşten ziyade yavaş yavaş yapmayı tercih eder."

Cal başını salladı, koyu kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. “Neden bu fikir aklına gelsin ki? Lakelands güçlü, Amerika'dan çok daha güçlü."

“Evet ama onlardan daha güçlü değiller*Bu*ya da en azından bunun çok zorlu bir mücadele olacağını biliyorlar.” Sanki numaramıza hayret ediyormuş gibi odanın etrafına bakıyor. Gücümüz ve gücümüz. “Milyonlarcası kendi Kızıllarından kesinlikle daha güçlü değiller. Eğer bu fitil gerçekten yanarsa, onlar da ülkelerini kaybedecekler.” Gözleri Kızıl Muhafız'a takıldı. Generaller bana bakıyor ve ben Evangeline'in ne gördüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Birine terörist, diğerine özgürlük savaşçısı. Zafere ulaşma şansı gerçek olan isyancılar ve devrimciler. Davanın gerektirdiği her şeyi yapmaya hazır çaresiz insanlar. “Bizimle savaşmaya devam etmek bir risk, gerçek bir risk. Iris bunu görebilecek kadar açık görüşlü."

"Ya da sadece seni oyalıyor." Farley bu sefer kendini kontrol altında tutuyor, sesi ölçülü ve dengeli. Masanın altında parmakları kıvrılıyor. “Başka bir saldırı öncesinde bizi sahte bir güvenlik duygusuna sürüklüyor. Askerlerimiz nehir sınırları boyunca ve kuzeyde dişe diş mücadele ediyor. Eğer prensesleri tereddüt ediyorsa bunu kesinlikle göstermiyorlar.”

Evangeline yavaşça, "Silvers'a güvenmenizi beklemiyorum, General," dedi ve tanıdık ısırığı bir kez olsun yok oldu. "Asla yapmayacağını varsayıyorum. Ama en azından hayatta kalma yeteneğimize güvenebilirsiniz. Bu çoğumuzun çok iyi yaptığı bir şey.”

Ve böylece, bilse de bilmese de ısırık geri dönüyor. Bunu derinden hissediyorum, sanki çeneler boğazıma kapanmış gibi.*Çoğumuz.*Bütün bunlar başladığından beri birçok Silver öldü. Babası, Cal'in babası ve Maven de.

Cal'e bir bakış bana yalnız olmadığımı söylüyor.

O da benim gibi unutmaya çalışıyor.

Ve tıpkı benim gibi başarısız oluyorum.

Bu yüzden mi tek kelime etmedi?

Ben birçok şeyim, birçok insanım. Ve ben aynı zamanda Maven Calore'un da katiliyim. Bana baktığında yüzeye çıkan şey bu mu? Kardeşinin gözleri açık öldüğünü görüyor mu? Beni ellerimin her tarafı gümüş kanla mı görüyor?

Bunu bilmenin tek yolu var.

Beni ne kadar korkutursa korkutsun, ne kadar acı verirse versin onunla konuşmalıyım. Ve benzeri.

Cal'ın bizi bu kadar çabuk yoldan saptırması sayesinde delegasyonlar gündemi tamamen terk ediyor ve sonraki iki saati yolumuza çıkan her konu üzerinde ileri geri tartışarak geçiriyorlar. Mümkün olan en kısa sürede dalmak isteyeceğini ve bu arada herkesi kızdıracağını beklemeliydim. Kendimizi konudan konuya sürüklenirken, her biri diğerine dallanmış halde buluyoruz.*Nortan ordusunun beslenmesi gerekiyorsa kime karne verilecek? Çiftçinin maaşı nasıl? Nehir adamları aracılığıyla ne ticareti yapılabilir? Ne satın alınabilir? Ulaşım ücretleri neden bu kadar yüksek?*Odada tanıdığım insanların çoğu sadece savaşçılar, ekonomi ve malzeme konusunda çok az yetenekleri var. Julian ve Ada, Nortan Eyaletleri adına konuşmaların çoğunu yaparken, Davidson, Radis ve birkaç hükümet bakanı Montfort adına hizmet ediyor. Muhafızların Whistle ağıyla koordinasyonu sağlayan General Drummer'ın nakliye rotaları ve hala kullanımda olan eski kaçakçı yolları hakkında söyleyecek çok şeyi var. Farley bu süre boyunca rahatsız bir pozisyonda duruyor;

kendini uykuya dalmamak için tut. Anabel gibi o da elinden geldiğince araya giriyor. İkincisi, bence Nortan Silvers'ı yatıştırmak için elinden geleni yapıyor. En iyi ihtimalle gergin görünüyorlar, ilk istikrarsızlık belirtisinde odadan ve ittifaktan kaçmaya hazır görünüyorlar. Çoğunlukla susuyorum. Uzmanlığım buraya çok uzak.

Saat iki saatin bittiğini işaret ederek tik tak ediyor ve uzun bir nefes veriyorum. Bu sadece *genel bakış*. Bunun kolay kısmı olması gerekiyordu. Daha spesifik ve daha küçük toplantıların neye dönüşebileceğini ancak hayal edebiliyorum.

Herkes benim bitkinliğimi yansıtıyor, odadan çıkıp programlarının geri kalanına başlamaya hevesliler. Bundan sonra katılmam gereken ve kimseye faydamın olmayacağı ticaret toplantısını düşünecek enerjim yok. Sandalyeler kütüphanenin her yerine sürtünüyor ve delegasyonlar birbirine karışıyor. Bazıları konfor ve güvenlik için bir araya geliyor; Nortan Silver'lar kendi hallerinde kalmakta hızlıdır. Diğerleri daha fazla konuşmak için birbirlerine yaklaşıyorlar. Julian biraz çaba harcayarak Davidson'a ulaştı ve ikisi uzun bir süre el sıkıştı. Bundan sonra konuşmak isteyeceğimi düşünemiyorum ama ikisi de düşünmeden devam ediyorlar.

Cal tüm bunları oturup sessizce kağıtlarını düzenli bir yığın halinde düzenlemeye devam ediyor. Anabel, bir dadı ve bir kalkanla onun üzerinde duruyor. Elini onun koluna koyuyor ve onu oturduğu yerden kalkmaya ikna etmek için bir şeyler fısıldıyor.

Hala odamdayım, hareket edemiyorum. Etrafımdaki insanların girdabına rağmen olduğum yere çakıldım. Benim tarafıma bakmıyor. Bana doğru tek bir adım atmıyor. Ama vücudu açılı ve omuzları uzun bir saniye boyunca bana açık. Ta ki arkasını dönüp büyükannesinin onu odadan çıkarmasına izin verene kadar, delegasyonun geri kalanı da onun ardından hareket ediyor.

İmkansız ama sanırım hatırladığımdan daha yakışıklı olabilir.

Farley bulanık sarı saçları ve kırmızı üniformasıyla hareket ediyor ve giderken Ada'yı dirseğinden yakalıyor. Yeni kan, Farley onu sıcak bir şekilde kucaklayana kadar zayıf bir gülümseme sunuyor. İkisi, Notch'ta geçirdiğimiz haftalarda hepimizin kazandığı bir yakınlık ve tanıdık bir gülümsemeyi paylaşıyor. Ada şu anda bizimle değil de doğrudan ABD'yle çalışıyor olsa bile bu önemli değil.

Yine de hareket edemiyorum. İzlemek daha iyi hissettiriyor. Bir şekilde daha kolay. İki saat süren pek de kibar olmayan bir tartışmanın ardından beynim aşırı yüklenmiş olabilir.

Ve kafamı boşaltmanın bildiğim tek bir yolu var. *Peki*

*iki,*bir ses fısıldıyor,*ama meşgul görünüyor.*

Bu ses bana ihanet edip beni düşmüş bir ateş kralını aramak için koridorları taramaya göndermeden önce oturduğum yerden fırladım.

Tyton henüz kütüphaneden ayrılmadı ve o tavana bakarken bir Kızıl Muhafız memurunun onunla konuşmasına izin verdi. Yürürken kapıyı işaret etmeyi başardım. Neyse ki ne demek istediğimi anladı ve kibarca kendini geveze Muhafızdan kurtardı.

Teşekkür ederim, diye mırıldanıp yanıma geldi. Artan delege kalabalığını yönlendirmek için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz ve ben de yüzümü aşağıda tutmaya dikkat ediyorum.

"Ella ve Rafe'i antrenman sahasına götürebilir misin sence?" Cevap veriyorum. Hızla ticaret toplantısının ben olmadan da devam edebileceğine karar verdim.

Sırıttı. “*Biz*Bahçede antrenman yapamam Barrow.”

Ben de karşılık olarak Piedmont üssünde geçirdiğimiz haftaları hatırlayarak gülümsüyorum. Elektrikonlar dövüşmek ve antrenman yapmak için çok daha fazla alana ihtiyaç duyar; yeteneklerimiz serbest bırakıldığında çok yıkıcı olur. Orada, Storm Hill adında, idman çemberlerinden uzakta, Ella'nın bile kendini zorlayabileceği kadar açık araziye sahip bir yerde antrenman yaptık. Burada neye başvurmamız gerektiğini merak ediyorum.

Salonda bir miktar kargaşa var; daha fazla delege konuşmak veya fısıldamak için duruyor. Verilen sözler, teklif edilen anlaşmalar. Benim için çok fazla siyaset var. Alanın dar olması hareket etmeyi daha da zorlaştırıyor ve keşke biraz olsun harekete geçip daha hızlı geçebilseydim.

"Affedersiniz," diye sertçe homurdandım, söğüt kadar ince ve yavaş hareket eden bir Montfortan temsilcisinin yanından geçerek yolumu bulmaya çalışıyorum. Nortan Eyaletlerinden bir Kızıl delegeyle sohbete kilitlenmiş haldeyken beni fark etmiyor.

Tyton bana yol göstermek için elini sırtıma koyuyor. Ve muhtemelen kimseyi şaşırtmamak için. Sakinleştirici bir etkisi var, elektriği benimkine neredeyse değmiyor.

Biraz rahatlıyorum ama sıcak bir duvar üzerimi kapladığında tekrar geriliyorum. Kafam bilmese bile bedenim bunun ne anlama geldiğini biliyor.

Neredeyse omzuna çarpacaktım, alnım ondan birkaç santim uzaktaydı. "Özür dilerim..." diye başlıyorum, ağzım beynimden daha hızlı hareket ediyor.

Dönüyor, boş bir yüzle tanıdık bir yükseklikten bana bakıyor. Onunla ilgili her şey tanıdık ve davetkar. Sıcaklık, koku, çenesindeki ve yanaklarındaki sakalın gölgesi, gözlerinin titreyen bronz rengi. Onun her parçası beni içine çekmekle tehdit ediyor. Ben de direniyorum, beni ne kadar etkilediğini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Omuzlarımı dikleştirdim, çenemi sıktım ve ona en kibar başımı salladım. Korkutucu bir şeye dönüşmüş olmalı çünkü geri çekiliyor, dudaklarında bir gülümsemenin başlangıcı ölüyor.

"Seni gördüğüme sevindim, Cal," diyorum, tanıdığı tüm soylular kadar nazik bir tavırla. Onu eğlendiriyor gibi görünüyor.

Cal neredeyse eğilecek ama daha iyisini düşünüyor. “Ve sen, Mare. Merhaba Tyton," diye ekliyor arkadaşımla el sıkışmak için etrafıma uzanarak. "Bugün Kilom yok mu?"

Bırakın önemli bir sohbeti yapmayı, burası konuşmak için bile ideal bir yer olmaktan çok uzak. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bir yanım kaçmak istiyor, bir yanım da bırakmaya hiç niyetim olmadan ona tutunmak istiyor.

"Radis'in yardımcısı olarak mülteci toplantısına hazırlanıyor," diye yanıtladım, bu kolay konuya hevesle. Çok dar koridordaki çok büyük filden dikkati dağıtacak herhangi bir şey.

Cal'ın kaşları biraz kalktı. Geri kalanımız gibi Kilorn da kesinlikle değişti. "Sanırım onu bir sonraki toplantımda göreceğim o halde."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak yalnızca başımı sallayabiliyorum. "İyi."

"Güzel," diye tekrarladı neredeyse çok hızlı bir şekilde. Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Görüşürüz . . . etrafında?"

“Evet, buralardayım.”

Bu kadar az kelimeyle bu kadar aptalca konuşmak nasıl mümkün olabiliyor?

Orada daha fazla dayanamayacağım için Cal'e son bir kez başımı salladım ve bu fırsatı değerlendirerek kalabalık koridoru geçip onu arkamda bıraktım. İtiraz etmiyor ya da takip etmeye çalışmıyor. Tyton arkamdan bir şeyler söylüyor, muhtemelen gerçek anlamda veda ediyor ama ben yürümeye devam ediyorum. Yakalayabilir.

Sonunda bunu yaptığında, daha az insanın olduğu ve daha fazla nefes alma alanının olduğu daha geniş salonlardan birine kaçtım. Tyton yaklaşırken neredeyse kıs kıs gülüyor, elleri ceplerinde.

"İkinizin konuşma konusunda yardıma mı ihtiyacı var?" Yanıma adım atarken mırıldanıyor.

Ona sert bir çıkış yaparak karşılık verdim. "Sanki herkese konuşma yeteneği konusunda ders verebilirsin."

Sadece sessizce bana bakıyor, bir tutam beyaz saç gözlerinin üzerine düşüyor. “Noktaya değinildi.”

Görünüşe göre beni takip eden tek kişi Tyton değil. Her adımda tıngırdayan metal çizme topuklarının gıcırdayan sesiyle arkama dönüyorum.

"Sana yardım edebilir miyim Evangeline?" diye homurdandım.

Ölümcül zarafeti ve tembel tarafsızlığıyla hareket ederek adımlarını aksatmıyor. Montfort, cildine soğuk bir ışıltı, gözlerine ise yeni, muzip bir ışık verdi. Bundan hiç hoşlanmıyorum.

"Ah, sevgilim," diye mırıldanıyor, "senden neredeyse hiçbir şey istemiyorum. Ama buna katılıyorum - Cal söz konusu olduğunda kesinlikle yardıma ihtiyacın var. Bildiğiniz gibi, mecbur olmaktan her zaman mutluluk duyarım.

Bu ilk defa olmayacaktı. Ocean Hill'in ve onun gizli geçitlerinin anıları yüreğimi sıkıştırıyor. Cal ve benim orada yapamadığımız seçimler ve daha sonra Archeon'dan sonra yaptığımız seçim. Hâlâ anlamaya çalıştığım seçim.

Evangeline bana bakıp bekledi.

Ona sırtımı dönerek, "Seni eğlendirmek için burada değilim," diye mırıldandım. Elbette zamanını doldurmanın başka yollarını bulabilir.

Tyton ona çoğu kişinin kaçmasına neden olacak bir bakış attığında bile en ufak bir şekilde şaşırmadı. "Ve seni rahatsız etmek için burada değilim" diyor. "Fazla."

Yürümeye devam ediyorum, diğer ikisi de benim hızıma uyuyor. “Bu sizin birincil göreviniz değil mi?”

“Fark etmediysen, bir meslek bulmam gerekiyordu.” Evangeline yüzünü asıyor ve kasvetli üniformasını işaret ediyor. Onun için sıkıcı. Yakından, yeşilin üzerinde demir parçaları işlediğini, bağlantı yerlerini ve dikişleri keskinleştirdiğini görebiliyorum. Saçında da demir var, küçük parçaları örgüsüne şarapnel gibi dokunmuş. “Tattımı bırakıp buranın vatandaşı olduktan sonra Montfortan ordusuna yazıldım. Özellikle başbakanın konutunda nöbet tutmakla görevlendirildim.”

Evangeline Samos'un kapı eşiklerinde durup Kızıl ileri gelenleri takip etmesi düşüncesi özellikle lezzetli. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Hissedebilmemi mi istiyorsun?

senin için üzgünüm?"

"Kendine üzül Barrow; ben senin korumanım."

Neredeyse hiçbir şey yüzünden boğuluyordum. Yanımda Tyton alay etmeye çalışıyor. "Affınıza sığınırım?" diye bağırdım.

Sadece örgüsünü bir omzunun üzerinden geçirerek yürümemizi işaret etti. "Hayatını

kurtarmakta o kadar iyiyim ki, bunun için para bile alsam iyi olur."

Üç saat sonra güneş dağlardan erken alçalmaya başlıyor ve batıdaki sıradağların üzerinde hızla kayboluyor. Ter tenimdeki soğudu ve havlumu çıkarıp başbakanın sarayına doğru yürürken üzerime bir ürperti gönderdi. Evangeline omzunun üzerinden rahatsız bir bakış atarak acele etmemi işaret ediyor. Elektrik tartışması seansı umurunda değildi. Bizden biriyle dövüşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor; dördün birleşmiş kudretini görmek onun için muhtemelen bir şoktu. Rafe ve Tyton birbirleriyle konuşarak daha yavaş adımlarla beni takip ediyorlar. Sesleri dağın yamacında, yokuş yukarı yerde yapılan elektrik tartışmasından uzakta yankılanıyor. Ella omzunda bir havlu ve dudaklarında bir sırıtışla yanımda duruyor. Yukarıda elektrikli bir fırtına dönüyor ve dönüyor, her geçen saniye zayıflıyor. Yakında sadece bir fısıltı, soluk pembe gökyüzünün önünde bir gölge olacak.

"Malikaneden ne zaman taşınacaksın?" diye sordu Ella, mavi saçları güneş ışığında parlıyordu. Boyası taze. Benimki pek değil. Saçlarımın mor uçları matlaştı ve gri kısımlar solmaya başladı.

"Galadan sonra" diye cevap verdim. Sesimdeki heyecan gerçek. “Sonunda kendi alanımıza sahip olmak iyi olacak.” Yaklaşık bir yıl süren barakalardan ve ödünç alınan odalardan sonra ailemin yeniden bir yuvaya sahip olmak için can attığını biliyorum.

Ella nazikçe gülümsüyor. "Göl kenarında mı yoksa yamaç kenarında mı yaşıyorsun?"

İyi bir antrenmanın ardından hissettiğim acı hissinin tadını çıkararak bir tutam saçı parmağımın etrafına kıvırdım. Kaslarım ağrıyor ve kanım şarkı söylüyor. "Eğim. Teklif ettikleri göl kasabası evi çok güzeldi ama ben yüksekte olmayı seviyorum.”

Görebildiğim, kimsenin bana gizlice yaklaşamayacağı bir yer.

Düşünceli bir tavırla başını salladı. “Aile nasıl uyum sağlıyor?”

"Beklenenden daha iyi. Burayı beğendiler. Peki alternatif nedir?”*Stilts'ı mı?* Neredeyse gülüyorum. Shade'in dönüşü dışında hiçbirimiz o çöp yığınına geri dönmeyeceğiz. Bu tuhaf düşünce beni ayılttı ve antrenmandan aldığım keyif yok oldu.

Ella ruh halimdeki ani değişimi fark ediyor. Benim mutluluğumla birlikte onun heyecanlı havası siliniyor ve ikimiz de rahat bir sessizliğe gömülüyoruz.

Anıların her zaman su yüzüne çıkması tehlikesine rağmen burada olmayı da seviyorum. Ailemle, benim gibi yeni kanlılarla. Dünyanın değişebileceğine inanan insanlarla çünkü bunu zaten yaptılar. Geleceğin daha az korkutucu görünmesini sağlar.

Sarayın arka kapılarında diğer elektrikler kesiliyor. Önce Rafe el sallıyor, kahverengi teni güneş ışığında altın rengini alıyor. "Yarın aynı zamanda?"

Tyton, "Eğer programımız müsaitse," diye mırıldanıyor.

Ella suskun adamın gülümsemesini sağlamaya çalışarak onun kaburgalarına dirsek atıyor. “Elbette Ty, nasıl unutabiliriz? Sen, bütün hafta boyunca önemli toplantılarında, fısıldaşarak ve pazarlık yaparak...”

“Yemek ve yemek!” Rafe ötüyor ve Tyton'a bir öpücük gönderiyor. Ella'nınki gibi onun da yeşil saçları yeni boyanmış. "Yarın, sevgiler!"

"Yarın," diye tekrarlıyorum, onların gidişini izlerken. Yemin ederim yarın vakit ayıracağım. Aksi halde aklımı koruyacağımı sanmıyorum.

Evangeline her zamanki gibi sabırsız bir şekilde ayağını yüksek sesle yere vuruyor. Bir kez olsun metal pençelerden arınmış tırnaklarını kontrol ediyor. "Siz Kızıllar her zaman çok duygusalsınız."

"Onu denemelisin." Gözlerimi devirerek onun yanından geçip sarayın hâlâ yemyeşil arazisine doğru ilerledim. Carmadon kocasının hükümet evinin bir santimini bile ihmal etmedi. Koyu yeşil paltoları ve cilalı botlarıyla etkileyici görünen muhafızlar biz giderken başlarını sallıyorlar. Evangeline, hem Kırmızı hem de Gümüş olan birkaç tanesine başını salladı. Yeni evinde arkadaş edinmeye başlayıp başlamadığını, hatta arkadaş edinme becerisine sahip olup olmadığını merak ediyorum.

"En azından kendini daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor, nefesi serin havada buğulanarak. Yapraklar ayaklarımızın altında çıtırdamaya başlıyor.

"Sen benim korumam mısın yoksa annem mi?" Sadece onun çarpık sırıtışıyla karşılaşınca homurdandım. "Evet, daha iyi hissediyorum."

"İyi. Aklı başında insanları korumak daha kolaydır.” Ellerini birbirine vuruyor, yüzükleri çanlar gibi birbirine yapışıyor. "Yani uzun zaman oldu."

"İki ay," diye tekrarladım, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Kesinlikle biraz zamana ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

Sanki kıyafetlerimin içini kemiklerime kadar görebiliyormuş gibi gözleri üzerimde gezindi. Evangeline daha önce, onu son gördüğümde nasıl göründüğümü hatırlıyor. Archeon'dan ve babasının sıkı pençesinden kaçıp sadece birkaç gündür Montfort'taydı. Onun buradan geçtiğini sanıyordum, savaşın bir başka mültecisi batıya doğru ilerliyordu. Onun böyle bir yerde, herhangi bir Kızıl'la eşit olduğu bir ülkede kalacağını asla düşünmezdim. Bana eşit.

Sanırım Elane bedeline değdi. Aşk bedele değerdi.

Onu gördüğümde buraya gelebilmek için yürüyerek, tekneyle ve en sonunda da jetle dünyanın yarısını geçmişti. Bir şekilde çok daha kötü görünüyordum. İçi boş, şokta, hareketsiz oturamıyor veya yavaşlayamıyor. Carmadon'un bahçesinde birbirimizin yanından geçtik ve o bile bana yer vermesi gerektiğini biliyordu. Bu seferlik Evangeline Samos'un bana hiçbir küçümseyici sözü olmadı ve yalnız yürümeme izin verdi.

Belki de bu kadar iyiliğin bedeli budur. Her yerde beni takip etmesi.

"Geri dönmeye hazırım" diye itiraf ediyorum. Her nasılsa bunu ona söylemek Gisa'ya, Farley'e ya da Kilorn'a söylemekten daha kolay. Hayatımın geri kalanının Sessiz Taş ve zalim bir kralın aşkı olacağını düşündüğüm zaman, beni en kötü, en karanlık halimde gördü.

Evangeline genellikle gururunu kendine saklıyor. Bugün bana biraz ayırdı. "Senden hoşlanmıyorum" diye yanıtlıyor ve bu da başka bir itiraf gibi geliyor. Bir kabul. Dostluğa doğru bir adım.

Cevabım otomatiktir. "Ben de senden hoşlanmıyorum." Ondan nadir, gerçek bir gülümseme alıyor. “Peki programımda bundan sonra ne var? Ticaret toplantısını atladığımı biliyorum ama gün batımından önce yapmam gereken başka bir şey var mı?

Sanki ikinci bir kafam varmış gibi bana göz kırpıyor. "Ne bileyim ben?"

Neredeyse gülüyorum. "En son korumam olduğunda beni programıma sadık tuttu."*Garip. O da bir Samosluydu.*

Evangeline benim düşüncelerimi takip ederek iç geçirdi. “Lucas o kadar da kötü değildi. Ölmeyi hak etmedi." Gözleri biraz bulutlandı, anılarla karardı. “Ve benden daha iyi bir korumaydı. Şu anda nerede olman gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Muhteşem."

Yaramaz parıltı her zamankinden daha parlak bir şekilde geri dönüyor. Dişlerini göstererek sırıtıyor. “Nerede olduğunu biliyorum*birisi*öyle ama.”

Midem bulanıyor. “*Neden*bizi birbirimize dürtmeye devam mı ediyorsun?”

“Daha önce benimle evlenmediğinden emin olmak içindi. Yani, hayal edebiliyor musun? Hayır, teşekkür ederim,” diyor öğürüyormuş gibi yaparak. Saraya adım attığımızda dudaklarımı büzdüm. "Tamam, herkesin kendine göre."

Serin, soğuk havadan içerideki sıcak salonlara geçiş omuzlarıma bir battaniye gibi çöküyor. Ancak koku değişmiyor. Sarayın içi ve dışı taze çam kokusu gibi kokuyor.

“Neden dürtmeye devam ediyorsun*Şimdi*?” Sesimi kısıyorum. Bazı toplantılar hâlâ sürüyor ve benim zevkime göre çok fazla insan sarayda dolaşıyor.

Evangeline böyle bir şey yapmaz. “Mutlu olmayı hak eden pek fazla insan yok. Kesinlikle onlardan biri değilim ama işte buradayım.” Beni bir köşeden döndürüp giriş salonuna doğru yönlendiriyor. "Bunu hak edebileceğini düşünüyorum Barrow."

Ona baktım. Bu başka birinin bana söylediği en nazik şeylerden biri ve bu sözler bir şekilde Evangeline Samos'tan geliyor.

Yine onunla konuşmak kolay geliyor. Belki arkadaş ya da aile olmadığımız için. Onun benden aynı beklentileri yok ya da benim iyiliğim konusunda aynı korkuları yok. Onun için hiçbir risk yok.

"Geçen gece beni gördü." Kelimeler ağzımdan zorla çıkıyor. "Benimle konuşmadı."

Bunu söylemek utanç verici, umursamak bile utanç verici. Sonuçta ayrılan bendim. Eğer isterse devam etmesini söyledim.*Senden beni beklemeni istemeyeceğim.*

Ama yine de tek kelime etmedi.

Ona baktığımda yargılanmayı bekliyorum. Evangeline'in her zamanki kayıtsız alaycılığından başka bir şey yok.

"Fiziksel olarak onunla ilk önce konuşamayacak durumda mısın?" o çekiyor. "Hayır," diye

mırıldandım, somurtarak.

Evangeline yeniden fırladı, adımlarında biraz yay vardı. Parmaklarını şıklatıp bana takip etmemi işaret ederken yüzükleri yeniden şıngırdadı.

"Sanırım bir içkiye ihtiyacın var, Mare Barrow."

Yükselen burcunun bu kesimi gün batımının altında canlıdır ve insan yapımı bir uçurumdan göl sularına bakmaktadır. Fenerler yaya caddelerinin üzerinden geçiyor, şimdiden pırıl pırıl parlıyor. Pek çok bar ve restoran kaldırımlara taşmış durumda; sandalyeleri ve masaları işten dönen müşterilerle dolu. Kahkaha ve müzik beni sarsıyor; her ikisi de yabancı sesler. Bir yanım dönüp sarayın sessiz bir köşesine dönmek istiyor. Gürültü neredeyse çok fazla, sinirlerimi bozuyor. Her mutlu haykırış bir çığlık olabilir ve bir camın bir yere kırılması tüm vücudumu zıplatıyor.

Evangeline soğuk elini koluma koyarak beni yere indirdi. Burası bir savaş alanı değil. Gümüş sarayı da değil.

Bana Summerton'u, Archeon'u, bunun gibi yerlerin bırakın bize hizmet etmeyi, Kızılların girmesine bile izin vermediği Gümüş şehirlerini hatırlatıyor. Ancak her iki tür kan da burada, farklı ten tonlarında açıkça görülüyor. Soğuk bronz, sıcak fildişi, buzlu porselen, canlı bakır. Birçoğunun hâlâ askeri üniformaları var; ya vardiyadan geliyorlar ya da molanın tadını çıkarıyorlar. Delegasyonlardan sığınan beyaz ve yeşil politikacıları da tanıyorum.

Barlardan biri diğerlerinden daha sessiz ve daha sönük, ana barın etrafında toplanmış girintilerle dolu. Kozmopolit bir buluşma yerinden ziyade bir tavernaya benziyor. Bunları hatırlıyorum. Bunlar evde vardı. O zamanlar bilmiyordum ama Norta prensiyle orada tanıştım.

Ve tabii ki Cal orada oturuyor, sırtı sokağa dönük, elinde yarım içki. Onun geniş siluetini nerede olsa tanırdım.

Kendime bakıyorum, kadife kıyafetlerim antrenman kıyafeti için atılmıştı. Vücudumda kurumuş ter var ve muhtemelen saçlarım da statik elektrikten dolayı hâlâ diken diken olmuş durumda.

Evangeline, "İyi görünüyorsun," dedi.

Ona kızıyorum. "Genellikle iyi bir yalancısın."

Yumruğunu kaldırıyor ve esniyormuş gibi yapıyor. "Sana göz kulak olmak çok yorucu."

Başka bir bardaki masalardan birini işaret ederek, "Eh, kesinlikle bir molayı hak ettin," diyorum. "Bir saat kadar kendimi idare edebilirim."

Neyse ki tartışmaya girmiyor ve sokağın en gürültülü, en parlak ve en gürültülü barına doğru yola çıkıyor. Kaldırım kenarındaki boş görünen bir masada kırmızı bir ışık dalgalanıyor ve aniden Elane elinde bir kadeh şarapla orada oturuyor. Evangeline bana el sallarken arkasına bakmadı. Kendimle dalga geçiyorum; o her şeye burnunu sokan magnetron muhtemelen gölge kız arkadaşının Cal'i takip etmesini sağladı, böylece o yalnızken beni ona itebilirdi.

Birdenbire keşke daha fazla zamanım olsaydı diyorum. Söyleyecek bir şey düşünmek, prova yapmak. Ne istediğimi anlamak için. Bu sabah onunla zar zor konuşabildim ve dün geceki görüntüsü beni rahatsız etti. Bu ikimize ne yapacak?

Bulmanın bir yolu var.

Yanındaki koltuk boş ve yüksekte. İçine tırmanırken bedenime teşekkür ediyorum.

çevikliğini hatırladı. Eğer onun önünde düşersem gerçekten utançtan ölebilirim. Ama dengemi koruyorum ve o dönüp bana bakamadan bardağını elime alıyorum. Ne taşıdığı umurumda değil. Sinirlerimi yatıştırmak için sadece içiyorum. Kalbim göğsümde atıyor.

Sıvı biraz ekşi ama soğuk ve canlandırıcı, biraz da tarçın tadında. Kış tadındadır.

Cal bana sanki bir hayalet görüyormuş gibi bakıyor, bronz gözleri iri iri açılmış. Gözbebeklerinin büyüyüp tüm rengi yutmasını izliyorum. Üniforma ceketinin düğmeleri açık, temiz havaya açık bir şekilde asılı duruyor. Şu anda onu sıcak tutmak için bir atkı ya da paltoya ihtiyacı yok, sadece kendi yeteneğine ihtiyacı var. Onu kenarlarımda hissediyorum, beni yıkamaya hazır.

"Hırsız" dedi basitçe, sesi derindi.

İçkiyi bitirirken bardağının kenarından ona baktım.

"Açıkça."

Tanıdık kelimeler aramızda asılı duruyor, olması gerekenden daha fazla anlam taşıyor. Bir son ve bir başlangıç gibi hissediyorlar. Neye göre, söyleyemem.

"Büyük Tiberias Calore heyetini atlıyor mu?"

Uzanıp bardağı tekrar önüne koyuyorum. Kıpırdamıyor, kolumu onunkine sürtmeye zorluyor. Basit bir dokunuş içimde patlıyor, ayak parmaklarıma kadar.

Barmen yanından geçiyor ve Cal iki parmağıyla hareket ederek sessizce ikimiz için de sipariş veriyor. “Artık kral değilim. İstediğimi yapabilirim” diyor. "Bazen. Ayrıca şu anda bu başka bir ticaret tartışması. Hiçbir işe yaramıyorum.”

"Ben de değil."

Şimdilik kimsenin bana güvenmediğini bilmek beni rahatlattı. Konuşmamak, ayakta durmamak, başkasının bayrak taşıyıcısı olmamak. Barmen dolu bardağı önüme koyduğunda yarısını bir dikişte içiyorum.

Cal, savaş alanını araştıran bir asker gibi her hareketimi izliyor. Veya bir düşman. "Kardeşlerinin sana içki içmeyi öğrettiğini görüyorum."

Omuz silkerek sırıtıyorum. “Kuzeyde vakit geçirmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu.” Cal

daha kibar bir şekilde yudumunu alıp dudaklarındaki köpüğü siliyor. "Nasıl oldu?"

Cennet Vadisi şimdi bile sizi çağırıyor. Boş vahşi doğa, dağlar, dolunay altında yağan karın sessizliği. Kendini unutmak, kaybolmak için güzel bir yer. Ama artık bunu yapamam. “Benim için iyi oldu. İhtiyacım vardı . . .” Dudağımı ısırıyorum. "Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

Yüzümün her hareketini izleyerek kaşlarını çattı. "Ve nasılsın?"

"Daha iyi." Mükemmel değil. Tamamı değil. Bir daha asla bütün olamayacağım. Gözleri kararıyor ve bunu bende gördüğünü biliyorum. Bunu kendinde hissediyor. "Hala doğru düzgün uyuyamıyorum."

"Ben de öyle," diye yanıtladı hızla ve birasından bir yudum daha almaya zorladı. Kabuslarını hatırlıyorum, bazıları sessiz, bazıları da sarsıcı. Babasının kendi eliyle ölmesi hakkında. Bunun nasıl bir his olduğunu hala hayal edemiyorum. Ve şimdi eminim ki Maven'i rüyasında görüyordur. Vücut

karnındaki yaramı buldu. Ben de onu hayal ediyorum.

Kollarımı kendime dolayarak, "Onu düşünmemeye çalışıyorum," diye fısıldıyorum. Üzerime ani bir ürperti çöküyor. Cal'dan mı yoksa dağdan mı olduğunu söyleyemem. "İşe yaramıyor."

İçkisinden bir yudum daha. Önce o kırılıyor, bakışlarını benden kaçırıyor, bakışları köz gibi. "Biliyorum." Uzun bir süre sonra gözleri bana döndü. Yüzündeki üzüntü siliniyor. "Sırada ne var?"

Ne sorduğundan emin değilim, bu yüzden sorunun en kolay yorumunu yanıtlıyorum.

“Uygun yeniden yerleşim. Gisa saraydan yokuşun yukarısındaki şehir evimize taşınmamızı yönetiyor.” Omzunun üzerinden işaret ederek yeni evimizin genel yönünü işaret ediyorum. "Çok güzel bir manzarası olduğunu söyledi ve sanırım biz elektrikçilerin antrenman yapabileceği yere yakın."

Ağzının bir tarafı sırıtarak yukarı doğru kalkıyor. "Dağa çıkan fırtınanın doğal olmadığını anladım."

Gülümsememi ve jestimi, perişan görünümüme, terime ve diğer her şeye karşılık veriyorum. "Belki de söyleyemedin."

"Çok güzel görünüyorsun. Her zaman öyle yapıyorsun. Bunu o kadar umursamaz bir tavırla söyledikten sonra gözlerini kırpmadan veya gözlerini ayırmadan içkisinden bir yudum daha aldı.

Dalıştan önce son nefesimi verirken soğuk hava dişlerimin arasından ıslık çalarak geçiyor. Elimdeki camı daha da sıkı tuttum, ta ki kırılabileceğinden korkana kadar. "Dün gece beni gördün," diye fısıldıyorum, sesim meyhanede neredeyse kayboluyordu.

Adını koyamadığım bir duygu yüzünü gölgeliyor. "Evet."

Sesinde veya ifadesinde bir ipucu bulmayı umuyordum ama anlamak için karanlıkta tökezlemek zorunda kaldım. “Neden hiçbir şey söylemedin?” diye sordum, çaresiz görünmemeye çalışarak. İşe yarayıp yaramadığını söyleyemem.

Kendine özgü o dengesiz ve rahat gülümsemesini zorluyor. Baban dahil sarayın yarısını uyandırmamı mı istedin?

"Nedeni bu değil." En azından artık onun cazibesini nasıl göreceğimi biliyorum.

Yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. Onun beni rahatsız ettiği kadar ben de onu rahatsız ediyorum. Kaşlarını çatarak birasından bir yudum daha alıyor. Sanki beni bekleyebilirmiş gibi uzun bir konuşma.*Büyük şans, Kalori.*

Tereddüt etmiyorum ve o artık sorudan kaçamayana kadar bakıyorum.

Kelimeleri ısırarak, "Bulabildiğin her saniyeye ihtiyacın olduğunu düşündüm" diye itiraf ediyor. Sanki içlerinde bir utanç varmış gibi. "Seni aceleye getirmek istemedim."

Sıcaklığı üzerimde dalgalanıyor, geçici ve araştırıcı. "Neye?"

Cal, öfkeyle bir elini havaya kaldırarak, "Kararını ver, Mare," diye homurdandı. Sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

Boğazımdaki sıkışmayı yutkunarak dudağımı ısırıyorum. Her hareketimi not ediyor, yüzümü bir savaş alanı gibi izliyor. Bir avantaj arıyorum, arıyorum

fırsat. "Paradise'de çok düşündüm" diyorum. Düşüşün ne kadar uzakta olabileceğine dair hiçbir fikrim olmadan, her iki yöne de devrilmeye hazır bir uçurumun üzerinde dengede duruyormuşum gibi hissediyorum.

*Tek kelime etmedi. Senden beni beklemeni istemeyeceğim.*Düşünceler can sıkıyor.

Kesinlikle öyle umuyordum, diyor karanlık bir şekilde gülerek. Hatta başını salladı ve bir yudum daha aldı. Hayal kırıklığı uzun sürmez, hızla endişeye dönüşür. Gözleri üzerimde gezinirken ürperiyorum, dudakları aralandı. "Ve?" sanki nefesini tutuyormuş gibi sessizce ekliyor.

“Ve bilmiyorum. Hala bilmiyorum.” O tepki veremeden başım eğildi ve kucağımda bükülen ellerime baktım. Meyhanede bizi dinleyen ya da bize bakan biri olsa bile fark etmiyorum. Yine dünya ona daraldı ve sadece ona. İlk başta boğazımda tıkırdayan sözcükleri durdurmak için dişlerimi sıktım.*HAYIR,*Bence.*Onunla bunu yapmak zorunda değilsin.*“Seni çok özledim,” diye fısıldadım. "Bu sabah seninle konuşmaktan çok korktum."

Sıcaklık artıyor ve beni dağın soğuk havasından uzaklaştırıyor. "Dün gece korktum," diye mırıldandı.

Başımı kaldırdığımda onun yaklaştığını fark ettim. Görüş alanımın kenarı yüzüyor. "Ve şimdi?" diye soruyorum, nefesimin kesildiğini hissederek.

Çekinmiyor, yüzü taş, gözleri ateş saçıyor. "Dehşete kapıldım." Şimşek

gibiyim, sinirlerim derimin altında çatırdıyor. "Ben de."

“Bu bizi nereye bırakıyor?” Ellerinden biri barın üstündeki benimkine sürtüyor ama oyalanmıyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum.*Bilmiyorum.*

"Basitleştireyim." Dudaklarını yalıyor ve sesi bir savaşçı tavrına bürünüyor, kararlı ve boyun eğmez. “Mükemmel bir dünyada, savaşın olmadığı, yeniden yapılanmanın olmadığı, Lakelands'in, Muhafızların ya da aklınıza gelebilecek başka herhangi bir engelin olmadığı bir dünyada ne yapardınız? Ne yapardın*istek* bizim için?"

İç geçirerek ona el sallıyorum. "Bu böyle yürümez Cal."

Asla tereddüt etmiyor, yalnızca burunlarımız birbirinden birkaç santim uzakta olana kadar benim alanıma doğru eğiliyor. Sanki her harfi oyuyormuş gibi düzgün bir şekilde, "Benimle şakalaş," diyor.

Göğsüm sıkışıyor. "Sanırım senden burada kalmanı isterdim." Gözleri

parlıyor. "Tamam aşkım."

"Ve umarım mükemmel bir dünyada bana her baktığında kardeşinin cesedini görmezsin." Son kelime boğuk ve parçalanmış bir şekilde çıkıyor. Bakışlarımı indirip yüzü dışında her yere baktım. Kendi acısını açığa vurarak seğiren parmaklarına yerleştim. “Ve sana her baktığımda onu ve onun ne olabileceğini göremiyordum. Eğer yapabilseydim. . . daha fazlasını yaptım.”

Aniden eli çenemin altına geldi ve beni gözleriyle buluşmaya zorladı. Dokunuşu alev gibiydi, neredeyse dayanılamayacak kadar sıcaktı. “Mükemmel bir dünyada kimi seçerdin?” tıslıyor.

Ne sorduğunu biliyorum. Uzun zaman önce Cal ve Maven arasında kimi seçerdim

Kardeşinin ne olduğunu ve ne kadar düştüğünü öğrenmeden önce. İmkansız bir soru gibi görünüyor. Aslında var olmayan iki insanı dengelemek.

"Buna cevap verememem," diye mırıldandım, elini yavaşça yüzümden çekerken. Ama onu tutuyorum. "İstemediğim için değil, yapamadığım için. Bu benim asla çözebileceğim bir şey değil."

Üzerimdeki tutuşu sıkılaşıyor. “Sana her baktığımda onu göremiyorum” diyor. "Gerçekten bana her baktığında onu görüyor musun?"

Bazen evet.

Her zaman? Şimdi?

Onu araştırıyorum, gözlerim derinin bulabildiğim her santimini ileri geri dolaştırıyor. Tabii, nasırlı eller. Açıktaki boynunun damarları. Kirli sakalın gölgesi şimdiden yanaklarına yayılmaya başladı. Güçlü kaşlar, düz burun, her zaman çarpık bir gülümseme. Hiçbir zaman Maven'a ait olmayan gözler.

Hayır, diyorum ona ve ciddiyim. “Bekledin mi Cal?”

Sırıtırken parmakları benimkilerin arasında dolaşıyor. "Hala bekliyorum."

Bir gravitronun uçması böyle bir his olsa gerek. Her nasılsa midem aynı anda hem inip hem atlıyor. Etrafımdaki sıcaklığına rağmen titremeye başlıyorum. "Söz veremem," diye aceleyle kekeledim, şimdiden ikimizin de yaptığı itirafın önüne geçmeye çalışıyorum. “Dünyanın nereye gittiğini bilmiyoruz. Ailem burada ve senin doğuda yapacak çok işin var...”

"Evet," diyor başını sallayarak. “Jet uçurmakta da çok iyiyim.”

Gülmeden edemiyorum. "Beni görmek istediğinde bir jete el koyamayacağını ikimiz de biliyoruz." Gerçi bu düşünce kalbimin atışını hızlandırıyor.

"Sen de ben de senin burada kalmayacağını biliyoruz," diye karşılık verdi ve boşta kalan eli tekrar çeneme gitti. Onu uzaklaştırmıyorum. “Gelecek sana izin vermeyecek. Ve daha fazla hareketsiz oturmana izin verebileceğini sanmıyorum."

Kelimeler kafamın içine girer girmez dökülmeye devam ediyor. Önümüze çıkan engeller, çözülmesi gereken sorunlar. "Bu, tüm bunlara yeniden dahil olmaya karar verirsem Amerika'ya yakın bir yerde olacağım anlamına gelmiyor."

Cal daha da geniş gülümsedi. Bir an için o, her tarafıma sıcaklık saçan ikinci bir güneş oldu. Kalbimi kırıyor ve yeniden şekillendiriyor. "Eğer coğrafya gerçekten yolumuza çıkan tek şeyse, o zaman bunun halledildiğini düşünüyorum."

İç çekerek içimdeki gerginliğin bir kısmının serbest kalmasına izin verdim. Başımı eğerek eline yaslanıp rahatlıyorum.*Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?*"Beni affeder misin?"

Gözleri kararıyor ve gülümsemesi solmuş gibi görünüyor. "Kendini affettin mi?"

Bir kez daha bana bakıyor, bir cevap arıyor. Yalan söylemeye hazırım.

Bunu yapmamak tüm gücümü alıyor.

Hayır, diye fısıldıyorum, geri çekilmesini bekleyerek. Geri çevirmek. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

Benim gibi onun da kendi şeytanları var. Eğer o da benim yükümü omuzlamak istemezse onu suçlamazdım. Ama parmaklarımın nerede bitip onun nerede başladığını anlayamayıncaya kadar tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

"Sorun değil," dedi basitçe, sanki bu çok açıkmış gibi. "Zamanımız var." Dengenin nihayet

bozulduğunu, uçurumdan düştüğümü hissettiğimde gözlerimi kırpıştırdım. "Zamanımız var,"

diye tekrarladım.

Kalp atışlarım hızla atıyor, sabit bir ritim. Duvarlardaki, ışıklardaki elektrik, çağrıma enerjiyle mırıldanarak cevap veriyor. Ve sonra her şeyi kapattım, meyhaneyi ve sokağı karanlığa sürükledim. Nefes almak kadar kolaydır. Çevremizdeki sesler alarma geçti ama ben onları görmezden gelip Cal'e odaklandım. Artık bizi kimse göremez.

Dudakları yavaşça benimkilerle buluşuyor; sürekli bir davet gibi. Her zaman hızı ayarlamama izin veriyor, her zaman bana geri adım atma şansı veriyor. Yavaşlamaya ya da durmaya hiç niyetim yok. Etrafımdaki meyhanenin sesleri yavaş yavaş kayboluyor ve gözlerim kapanıyor, ta ki hissettiğim tek şey onun hissi olana kadar. Ve cildimin altındaki elektriğin çıtırtısı yeniden salıverilmek için yalvarıyordu.

Eğer onu sonsuza kadar tutabilseydim, yapardım.

Işıklar yeniden canlanıp vızıldayarak geri döndüğünde, önce ben uzaklaştım.

İsteksizce oyalanıyor, sonra parasına uzanırken sırıtıyor. Ama ben zaten birazını tezgahın üzerinde bırakmıştım, ellerim onun her zamankinden daha hızlıydı. Birbirimize sırıtıyoruz. Keşke gölgelerin arasında durup birinin beni kim olduğumu görmesini beklediğim o gece, bana verdiği para hâlâ bende olsaydı.

Elini tutup onu dağın yamacına doğru yönlendiriyorum. Onun odasına, benimkine, ormana. Ateşe ya da yıldırıma. Önemli değil.

Neredeyse on dokuz yaşındayım. Zamanımdan başka hiçbir şeyim yok. Seçmek, iyileşmek.

Yaşamak.

ALTI

Kal

Gala bizi yakaladığında akşam boyunca uyumayı tercih ederim. Ve gerçekten de hafta sonunda çömelmiş, saldırmayı bekleyen bir yırtıcı hayvan gibi hissettiriyor. Hayatım boyunca balolardan, partilerden ve abartılı kutlamalardan payıma düşenden fazlasını yaşadım. Bunun nasıl gittiğini biliyorum ve bu gecenin ne kadar sıkıcı, yorucu ve diğer açılardan mide bulandırıcı olacağını da biliyorum. Toplantılar ve tartışmalarla dolu günlerimizin ardından delegelerle yapacağımız küçük sohbetler açık, sızan bir yaraya tuz basacak.

En azından burada yalnız değilim. Mare de bundan benim kadar nefret ediyor ama ikimizin de rahatlıkla hastalanmamızı önerdiğimde saçlarımı diken diken etti. Birlikte yeterince zaman geçiriyoruz. İnsanlar buna inanırdı.

Ama o haklı. Bunu hem ittifaka, hem delegasyonlarımıza, hem de kendimize borçluyuz. Sonuçta bu sadece bir parti ve belki de tüm bunların ortasında biraz eğlenebiliriz. Carmadon'un mutfaklarının bütün hafta boyunca çalıştığını söylemeye bile gerek yok. En azından bu geceden oldukça iyi beslenmiş olarak ayrılacağım. Ayrıca Nanabel'in gazabına uğramayı ya da Julian'ın nazik hayal kırıklığını riske atmamayı tercih ederim. Her ikisi de bu hafta çok çalıştı, özellikle de Nanabel. İlk görüşmemizden sonra yerleşti ve Norta Gümüşleri ile ittifakın geri kalanı arasındaki boşluğu kapatmak için elinden geleni yaptı. Onun ve Radis'in işi olmasaydı, daha fazla soylunun Ayrılık'a katılmaya hazır olduğu yeni bir isyanla karşı karşıya kalabilirdik. Bunun yerine müttefiklerimiz var.

Bu gece, bir zamanlar kraliçe olarak taktığı eski mücevherlerle süslenerek küçük zaferlerinin tadını çıkarmayı planlıyor. Julian ve Sara'yı beklerken, o salonumuzun aynalarında kendini inceliyor, ileri geri dönerek ateş rengi değerli taşlarının ışığı yakalamasını sağlıyor. Uzun, dökümlü turuncu elbisesi, dönerken dans ediyormuş gibi görünüyor. Anabel aptal değil ve hâlâ bir kraliçe gibi giyinse bile taç takmaktan kaçınmaya dikkat etti.

"Julian bana düğünden sonra birkaç gün kalacağını söyledi," dedi kendi yansımasına, ama bu sözler benim içindi.

Yarım saattir hazırlanıyorum ve o konuşurken neredeyse kanepede uyuyor oluyorum. Sesi beni geri sarstı ve düz siyah takım elbisemin içinde her zamanki gibi dik oturdum. Yalnızca yakamdaki rozet, kırmızı, beyaz ve gümüş renkli birleştirilmiş daireler kıyafetlerimi süslüyor.

"Evet" diye cevap verdim kendimi toparladıktan sonra. Gözleri aynada beni takip ediyor. "Birkaç hafta sanırım. Daha sonra Archeon'a dönüp işime döneceğim."

Vücudum kasılıyor, sert bir yoruma ya da azarlayıcı bir ret cevabına hazırlanıyor. Bunun yerine Nanabel sadece saçını düzeltiyor, gri buklelerini kulaklarının arkasına doğru düzeltiyor. Cevabını uzatarak beni bekletti.

Sonunda, "Güzel," diyor ve neredeyse koltuğumdan düşüyorum. "Bir molayı hak ettin."

"Ben...sanırım öyle, evet," diye kekeledim şaşkınlıkla. Kiminle kaldığımı biliyor ve

Neden. Mare Barrow dünyada en sevdiği kişi değil. "Teşekkürler."

"Elbette" diyor. Büyükannem benim şokum karşısında eğlenerek arkasını dönerken sırıtıyor. “Sen öyle düşünmeyebilirsin ama seninle gurur duyuyorum Cal. Ne yaptın, ne yapmaya devam ediyorsun. Sen genç bir adamsın ve zamanınla çok şey başardın.” Ayak sesleri salonun gösterişli halıları tarafından bastırılmış, yumuşaktı. Yanıma oturduğunda kanepe çöküyor, çizgili ellerinden biri benimkini tutuyor. “Sen güçlüsün sevgili oğlum. Çok güçlü. Onları bulduğunuzda mutlu anları hak ediyorsunuz. Ve senden tek istediğim, her şeyin ötesinde, bir taç ya da bir ülke.*canlı*.”

Boğazım kapanma tehlikesiyle karşı karşıya ve sırf gözyaşlarının keskin acısını gizlemek için de olsa, bakışlarımı ondan başka yöne çevirmek zorunda kalıyorum. Duygulardan da bir o kadar rahatsız olarak çenesini sıkıyor.

"Teşekkür ederim," diye zorla dışarı çıkıyorum ve halıdaki bir noktaya odaklanıyorum. Bu sözleri ondan ne kadar istesem de duymak ya da kabul etmek kolay değil.

Parmaklarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Aynı gözlere sahibiz, o ve ben. Bronz yanıyor. “Dört kralın hükümdarlığını yaşadım. Büyüklüğü ve fedakarlığı gördüğümde anlarım” diyor. "Baban seninle gurur duyardı. Sonunda."

Julian ve Sara nihayet ortaya çıktıklarında kırmızı çerçeveli gözlerimi görmezden gelecek kadar iyi davrandılar.

Delegasyonların üniformaları ve kıyafetleri dışında, bunun sadece bir parti olduğunu iddia etmek kolaydır. İpek, likör ve aptalca küçük yiyeceklerden oluşan tabakların gizlediği başka bir toplantı değil. En azından Montfort eski Norta ya da sarayı kadar katı değil. Anons edilmeyi beklememe gerek yok ve diğer delegelerle birlikte büyük balo salonuna iniyorum; hepimiz mücevher rengindeki balık sürüsü gibi hareket ediyoruz.

Oda, Beyazateş'le, hatta Güneş Salonu'yla karşılaştırılamaz. Konu görkem olduğunda kraliyet ailesinin üstünlüğü var ama benim umurumda değil. Uzun balo salonunda beyaz pervazlar ve yaldızlı çerçeveler yerine cilalı ahşap kemerler ve gece çökerken vadiye bakan parlak kesme cam pencereler bulunuyor. Gün batımının ateşi, alanı daha büyük ve daha büyük gösteren aynalardan parlıyor. Tepedeki dökme demir halkalara altın alevle titreşen binlerce mum yerleştirilmiş. Hepsi kaba taştan yapılmış en az altı şömine, geniş odayı ısıtmak için hoş bir ısı yayıyor. Her birinin algımın sınırında olduğunu hissediyorum ve tanıdık yüzler arayarak yere bakıyorum.

Mare'nin erkek kardeşleri ve Kilom, boyları uzun olduğundan fark edilmesi en kolay olanlar olurdu. Henüz burada değiller, o yüzden muhtemelen o da değildir. Başbakan elbette odaya giren delegeleri selamlıyor. Carmadon gururla onun yanında duruyor ve hizmetkarlara geçerken onlara el sallıyor. Nortan soylularından birine küçük bir parça somon balığını neredeyse zorla yedirmesini izliyorum.

Evangeline'ın koruma görevinden bu gece izin alması gerekiyor. Kolunda Elane asılı, ikisi de hala ısınmakta olan tel bandının yanında duruyorlar. Kemancı enstrümanını kaldırdığında ikili mükemmel bir ritimle dans etmeye başlar. Evangeline her zamanki gibi en tehditkar şekilde ışıldamayı başarıyor. Elbisesi dövülmüş bronzdan yapılmış, kendi formuna göre şekillendirilmiş ama bir şekilde akıcı. Renk ona çok yakışıyor ve normalde soğuk olan görünümünü ısıtıyor. Öte yandan Elane bir kış kraliçesi rolünü oynuyor gibi görünüyor. Soluk teni, açık mavi takımı ve gümüş rujuyla daha da parlaklaşan kızıl saçları her zamanki gibi alevler içindeydi. Ptolemus yakınlarda duruyor, o kadar gürültülü giyinmiyor,

Wren Skonos kolunda. İkisi de Montfort'a olan yeni bağlılıklarının simgesi olan koyu yeşili tercih ediyor.

Yeni dünyanın, sahip olabileceğimiz yeni olasılığın kanıtı olan herhangi bir şey varsa, Samos kardeşler öyledir. Önce Evangeline, bir zamanlar benim kraliçem ve yüküm olacaktı, sonra düşman bir krallığın prensesi, şimdi ise yanında sevdiği kadınla eşit bir ulusun askeri. Ve benim gibi bir tahtın varisi olan erkek kardeşi, benzer bir babanın beklentileri karşısında neredeyse eziliyordu; Ptolemus da burada, yok etmek için yetiştirildiği her şeyi korumaya yeminli. Her ikisinin de arkasında o kadar çok günah var ki; her ikisinin de affedilmeye veya ikinci bir şansa hakkı yoktur. Ama onu buldular ve dünya onlara sahip olmak için daha iyi.

Mare gibi ben de onları gördüğümde Shade'i düşünmeden edemiyorum. O benim arkadaşımdı ve onu özlüyorum ama yaptığı şeyden dolayı Ptolemus'tan nefret edemem. Sonuçta ben de aynısını yaptım. Kardeşlerim ve sevdiklerim alındı, bana inanmam söylenen şeyler uğruna öldürüldüler. Kendimi kınamadan onu nasıl kınayabilirim?

Arkamda Julian ve Sara daha ilk içkilerinin yarısına gelmiş nöbet tutuyorlar. Sara, "Sadece görevimizi yapıyoruz," diyerek gözümü yakaladı.

"Teşekkür ederim" diye cevap veriyorum, sırıtarak.

İkisi de, bana nefes alma fırsatı vermek için, istediğim sürece delegeleri benden uzak tutacaklarına söz verdiler. Bugün hepsinden kötüsüydü: Zamanımın çoğunu bir Scarlet Guard generali ile Montfort'un ulaştırma bakanlarından biri arasındaki bağrışmaları kontrol ederek geçirdim.

Nanabel'in böyle bir ertelemeye ihtiyacı yok ve şimdiden odanın içinde ilerlemeye, başbakanın etrafındaki diplomatlar çemberine girmeye çalışıyor. Partinin sonunda ya birbirleriyle bir daha hiç konuşmayacaklar ya da yakın arkadaş olmayacaklar. Hangisinin daha korkutucu olduğundan emin değilim.

Julian, Arkanda, Cal, dedi ve çenesini merdivenlerden yukarıya doğrulttu. Yerdeki konumumuzdan alçalan kalabalığı mükemmel bir şekilde görebiliyoruz ve onları seçmem uzun sürmüyor.

Gisa tüm aileye karşı kendini gerçekten aştı, hatta Mare'nin babasına bile. Daniel koyu yeşil takım elbisenin içinde pek rahat görünmüyor ama merdivenlerden yardımsız inerken onda ayrı bir gurur var. Mare'nin annesi Ruth onun yanında muhteşem görünüyor; grileşen saçları, yusufçuk desenli elbisesine uyacak şekilde yeşil tokalı karmaşık bir örgüye toplanmış. Tramy'nin takım elbise ceketi özellikle parlaktır; sarı ipek üzerine çiçekler ve sarmaşıklarla işlemelidir. Ceketi soluk turuncu olmasına rağmen Bree onun daha geniş mevkidaşı. Kilorn, mavi ve altın kaplama ceketinin üzerinden geniş bir gülümsemeyle üçlüyü tamamlıyor. Farley bile Gisa Barrow'un orijinal kıyafetini aldı: Tepeden tırnağa kırmızı-beyaz ipek kumaştan, altın detaylı ve çiçek işlemeli bir kıyafet giymiş. Yanında Clara yok, parti bebek için çok geç.

Gisa, faresi yakalanmış bir kedi kadar kendini beğenmiş bir tavırla uzaktan onu takip ediyor. Yanında tanımadığım bir kız var, dirsekleri birleşmiş, her ikisinin de elbiseleri karmaşık bağcıklı soluk pembe.

Mare için yine moru seçti; saf ipek, altın dallar ve gümüş çiçeklerle kaplanmıştı. Anlamını çözmek zor değil. Bütün Barrow'lar ve Farley'ler de çiçek açan bir tür bitki taşıyorlar: güller, zambaklar, manolyalar, taze yapraklar. Kış yaklaşsa da,

onlar bahardır. Yeniden doğmak.

Mare merdivenlerde eteğinin kenarını kontrol altında tutmaya dikkat ederek yürürken sadece benim için gülümsüyor. Pek çok mum onun üzerinde dans ederek parıldamasını sağlıyor. Sabırla bekliyorum ve kalabalığın geri kalanının etrafımda bir nehirde dağılmasına izin veriyorum. Birisi benimle konuşmaya çalışırsa fark etmiyorum. Odak noktam odadaki bir kişi üzerinde.

Yanaklarının üst kısmı, dudaklarının meyve rengine mükemmel bir tamamlayıcı olan allık rengine sahiptir. Ve yeni boyanmış saçların uçları mor olan bukle. Aptal gibi gülümsemekten kendimi alamıyorum, özellikle de bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdığında. Taşlar orada kardeşleri için, Kilorn için ve benim için parlıyor. Kırmızı mücevher odanın diğer tarafında göz kırpıyor; her yerde takip edeceğim bir yıldız.

Yere ulaştığında hareket etmiyorum ve erkek kardeşlerinin etrafında dikkatlice manevra yapmasına izin veriyorum. Beni fark ediyorlar ve hak ettiğimden daha iyi bir şekilde başlarını sallıyorlar. Mare'nin annesi daha kibar, gülümseyerek, babası ise anlamlı bir şekilde tavana bakıyor. Umurumda değil. Onlarla zamanım var. Onunla zamanım var.

Mare yanıma gelerek, "Söylemeliyim ki senden daha fazlasını beklediğimi düşünüyorum" dedi. Bir elini takım elbisemin yakasında gezdirip yakamdaki rozeti bulmadan önce parmaklarının düğmelerin üzerinde gezinmesini sağladı. Kıyafetlerin arasından bile olsa dokunuşu beni ürpertiyor. "Sessiz bir gece geçirmek için giyinmiş gibi görünüyorsun."

"Keşke," diye mırıldandım, elimi onunkinin üzerine kapatarak.

Parmaklarımı sıkıyor. "Bahse girerim ki otuz dakika kadar bir süreye ulaşacağız."

Onunla birlikte kaçma fikri ne kadar hoşuma gitse de midem itirazla guruldadı. Odama yemek getirtebilirdik ama bu çok kaba görünüyor ve Carmadon mutfak artıklarının en kötüsünün bize gönderildiğini kesinlikle görecektir.

"Peki akşam yemeğini kaçıracak mısın?" Ben direniyorum. "Hayır, teşekkürler. Eğer acı çekeceksem, en azından bundan bir şeyler çıkaracağım."

Yüzünü astı ama itaat ederek başını salladı. "İyi bir nokta. Ama yine bifteği biterse ben gidiyorum."

Uygunsuz bir şekilde onu yakına çekmek isteyerek sessizce gülüyorum. Ama zaten diller bizim hakkımızda sallanıyor ve ihtiyacımız olan son şey bizim hakkımızda bir dedikodu çemberi oluşturmak. *durum*. Bu konuda hemfikir olduğumuzdan bile değil. Mare'nin dediği gibi söz yok. Önceliklerimiz ve sınırlarımız net bir şekilde çizilmiş olarak, olayları olduğu gibi kabul ediyoruz.

"Gelecek hafta için hepiniz hazır mısınız? Anabel umursuyor mu?" Mare bana bakıyor, dişlerini gıcırdatıyor, en kötüsüne hazırlanıyor. Bütün söylediklerimi bildiği için cevabımda herhangi bir tereddüt arıyor.

Daha geniş gülümsedim. "İster inanın ister inanmayın, o beni kutsadı."

"Hava bozulduğunda kulübeye çıkmak için mi?" Yüzü bembeyaz oluyor, gözleri kalabalığın içindeki büyükannemi seçebiliyor. "Etkilendim."

"Ona Paradise'dan bahsetmedim ama her iki durumda da umursayacağını sanmıyorum. Donmalara yakalanmak benim için pek kolay değil."

"Beni kızdırmadığın ve seni soğukta kilitlemediğim sürece."

Ben ona gülüp geçemeden Bree ve Tramy iki yanımızda beliriyor, neredeyse pis pis bakıyorlar. "Yapmayacağını düşünme," diye uyardı Bree kaşlarını çatarak.

Tramy onaylayarak başını salladı. "Neredeyse ayak parmağımı kaybediyordum."

Mare, "Ve sen bunu hak ederdin," diye çıkıştı ve bıkkın bir gülümsemeyle ikisini de uzaklaştırdı. "Peki beni dans ettirecek misin?"

Başka yerlerde, yaylı çalgılar grubu tüm hızıyla devam ediyor ve çeşitli yeteneklere sahip dans eden çiftlerle dolu bir zeminde serenat yapıyor. Onlara baktım ve bunu en son ne zaman yaptığımı hatırladım. Mare oradaydı, Maven'in kolundaydı, ona öğrettiğim dans adımlarını.

O da benim gibi anıyı hissediyor, ikimiz de yeri izlemeyi kaybetmiştik. Onun gülümsemesi de benimki gibi soldu ve kayıp ve pişmanlık fırtınasını birlikte atlattık. Bunu aşmanın tek yolu bu.

Hep bir ağızdan "Hayır" diyoruz ve arkamızı dönüyoruz.

Yapışıp kalmıyoruz. Bu onun ya da benim yöntemim değil. O da benim gibi galada istediği yere gidiyor. Her ne kadar bundan nefret etsem de, delegasyon üyelerine zamanları ve uzmanlıkları için teşekkür ederek, yapmam gereken turları yapıyorum. Julian bunu benimle yapıyor, en azından gülümsemesi hiç eksik olmuyor. Bir ya da iki kez, bizi özellikle iğrenç ya da geveze bir delegeden ayırmak için şarkı söyleme yeteneğini kullanması gerekip gerekmediğini merak ediyorum, ama her zaman konuşmayı onsuz da sürdürmeyi başarıyor. Tüm savaş eğitimime, Mare ile her sabah koşmama ve sıkı antrenmanlarıma rağmen, ondan çok önce işaretliyorum.

Amcam, "Tatlıya özel bir ilginiz yoksa, bence bu geceyi sonlandırabilirsiniz," diye mırıldanıyor, omzumu yumuşak bir şekilde tutuyordu. "Düşmeye hazır görünüyorsun."

Kesinlikle hissediyorum, diye fısıldadım. Antrenmanlarda olduğu gibi içimdeki acı, bitkinlik iyi türden. Bu acı bir şeyi başardı. "Mare nerede?"

“Sanırım erkek kardeşlerinden birini ceketini yırttığı için azarlıyor. Senin aksine onun biraz dayanıklılığı kaldı.”

Her zaman öyle yapar.

"Onu sana getireyim mi?" diye ekliyor bana endişeyle bakarak. "Ona erken çıktığını söyleyebilirim..."

Ona el sallıyorum. “Hayır, sorun değil, onu bekleyebilirim. Gisa'nın ortaya koyduğu onca çalışmadan sonra Bree bunu kesinlikle hak ediyor."

Julian ve bende aynı gülümseme var, yüzlerimizde çarpık bir çizgi var. Tamamen bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor. Artık anneme ne kadar benzediğini anlıyorum ve onu tanıma ihtiyacıyla bir an yüreğim parçalanıyor.

Julian iki elini de omuzlarıma koyarak beni ona doğru iterek, Seni böyle görmek güzel, dedi. “Mare'ye dönüş yolunu bulacağını biliyordum ama bir süredir korkularım vardı.”

İç çekerek ayaklarıma baktım. "Ben de" diyorum dudağımı ısırarak. "Peki ya sen? Neden Sara'yla bu kadar uzun süre bekledin?”

Julian gözlerini kırpıştırdı. Nadiren hazırlıksız yakalanır veya bir soruya hazırlıksız yakalanır. "Biz planladık

evlenmek," diyor bir cevap arayarak. "Babamdan önce..."

"Biliyorum ki. Günlük sayfalarındaydı. Sonradan bahsediyorum." Sesim titriyor ve Julian'ın rengi atıyor. "Elara'nın yaptıklarından sonra."

Dudakları sert bir çizgi halinde inceliyor. Konuştuğunda gözleri odağını kaybeder ve hafızaya dalar. "İstedim. Olurdum. Ama Sara kaderimi kendisininkine bu kadar bağlamama izin vermedi. Eğer işi bitirmeye karar verirse Elara'nın ne yapacağını bilmiyordu. Onu idam ettirin. Benim de onunla birlikte ölmem fikrine dayanamadı." Gözleri sulandı ve ben de ona elinden geldiğince toparlanması için zaman vererek bakışlarımı kaçırdım. Geriye dönüp baktığımda boş bir gülümsemeye neden oluyor. "Ve şimdi de bir savaşımız vardı, değil mi?"

Ona kendi gülümsememi sunmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum. "Her şeyin zamanı var değil mi?"

"Evet. Ama her zaman seçeneğimiz vardır. İşlerin yolumuza çıkmasına izin vermek ya da gerçekten istediğimiz şeyin peşinden koşmak," diyor hızla, hararetle. "Günlüğü okumana sevindim. Kolay olamayacağını biliyorum."

Bunun için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Annemin günlüğünün kopyasını okumak sanki etimi parçalayıp tekrar dikmek gibiydi. Neredeyse yapamadım. Ama ne kadar acı verici olursa olsun, onu bir kez olsun görebilmek ona bu kadarını borçluydum.

Julian'ın üzerimdeki hakimiyeti azalıyor ve geri çekilip, hayaletli bir adam değil, tanıdığım nazik amcaya dönüşüyor. "Elbette sana verecek daha çok şeyim var. Annenden değil ama Kraliyet Arşivlerinden toplayabildiğim diğer yazılar, koleksiyonlar. Hem iyi hem de kötü olarak nereden geldiğinizi anlamanıza yardımcı olacak şeyler."

Bir yanım Julian'ın beni zorlayabileceği yığının düşüncesiyle ürküyor ama bunu soğukkanlılıkla karşılıyorum. "Teşekkürler bunun için minnettarım."

"Cal, kendine bakıp gerçekte ne olduğunu görmek isteyen nadir bir adamdır. Gerçekten nadir bir adam." Öfkeyle kızarmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum, sıcaklık yanaklarıma yanıyor. Julian benim utancımı görmezden geliyor ya da umursamıyor. "İyi bir kral olurdun ama asla büyük olamazsın. Şimdi olduğun gibi değil. Taca ihtiyacı olmayan büyük bir adam."

İçim kıpır kıpır.*Kim olduğumu nasıl bilebilir? Gelecekte ne olabilirim? Kim olabilirim?*

Sanırım bu hepimizin taşıdığı bir endişe. Ben, Mare, hatta amcam bile. Bizler bir çeşit büyüklüğe seçildik ve ona lanetlendik.

"Teşekkür ederim Julian," diye zorla çıktım, yeniden üstesinden geldim.

Omzuma vurdu, sesi alçaldı. "Bu daha bitmedi ama bunu biliyorsun, değil mi? Yıllarca olmayacak. Belki onlarca yıl."

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum, bunun gerçekliğini içimde hissederek. Göl Toprakları, Gümüş Ayrılık. Bu ittifak ne kadar güçlü olursa olsun, her zaman ona ve inşa etmek için savaştığımız dünyaya meydan okuyacak birileri olacaktır.

Julian şimdi beni terasa doğru yönlendirerek, "Tarih seni hatırlayacak, sözlerime dikkat et," dedi. Dışarıda Mare, Bree'yi yakasından tutuyor ve ona bağırabilmesi için onu eğilmeye zorluyor.

"Seni iyi hatırladığından emin ol."

İYİ SEYİRLER

Uzman

Elimden gelse bu korkunç küçük odayı küle çevirirdim ama Sessiz Taş bir zehir ve bir dayanak noktasıdır. İçimde çalıştığını, derimin altına siyah bir çürük gibi yayıldığını hissediyorum. Uzuvlarım ağrıyor, bu his yüzünden ağırlaşıyor. İçimde her şey yanlış geliyor, doğam reddediliyor. Alev söndü ya da en azından ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Ben de ona bunu yaptım. Bunu bana yapmaları adil. Farklı bir odada tutuldu ama yine de burada olduğunu hissediyorum. Adil cezalandırma ve günahlarımı dengeleme düşüncesi karşısında neredeyse gülümsüyorum. Ama bu imkansız olurdu. Beni temize çıkarmak için yapabileceğim hiçbir kefaret yok. Sonsuza dek lekelendim, kurtulmam ya da iyileştirmem imkansız. Ve işleri kolaylaştırıyor. Hayatta kalmak için yapılması gerekeni düşünmeden, kısıtlama olmadan yapabilirim. Yaptığım her şeye değmesi için. Hiçbir şey ihtimalin ötesinde değildir.

Benim cömert hücre bahanemdeki iki sandalye, sanki bir toplantıya hazırlanmış gibi, birbirine bakacak şekilde pencerelerin yakınına çekilmiş. Onlara dudak büktüm ve onun yerine uzun kanepeye uzanıp tenimin altındaki altın sarısı ipeğin serin hissinin tadını çıkardım. Salon yeterince iyi, hak ettiğim zindan yerine unutulmuş bir oturma odası. Aptal Cal, bana merhamet göstermeye ya da diğerlerine ne kadar merhametli olduğunu, benden ne kadar farklı olduğunu göstermeye çalışıyor. O, güneşin doğuşu kadar öngörülebilir.

Silent Stone'un ağırlığı yerine, aldığım her nefeste baskı yapan pürüzsüz kumaşın hissine odaklanıyorum. Üzerimdeki tavan, alevlerle süslü karmaşık şekiller halinde yontulmuş, kalıplanmış alçıdan. Ocean Hill sarayının bu kısmı bana yabancı. Cal'in annesinin favorisiydi ve babam sarayı buraya pek getirmezdi.

Whitefire'a dönecek kadar uzun yaşayıp yaşayamayacağımı merak ediyorum. Kardeşimin oradaki odamı işgal etmesi düşüncesiyle yumruklarım sıkılıyor. Aslında benim olduğu için değil, içinde beni çok fazla göreceği için. Yatak odamın küçüklüğü, yalnız kaldığım tek yerin boşluğu. Bu onun için bir zayıflığı açığa çıkarıyormuş gibi hissettiriyor ve Cal, zayıflığı bulduğunda bundan faydalanma konusunda çok başarılı. Genellikle bunu yapması oldukça uzun zaman alır ama ben bunu onun için kolaylaştırdım. Belki sonunda içimde nasıl bir uçurum olduğunu, nasıl bir uçurumun üzerinde durup kendimi aşağıya attığımı anlayacak.

Ya da belki de hiç görmeyecek. Cal'in iyisiyle kötüsüyle benim ilgilendiğim noktalarda her zaman bir kör noktası olmuştur. Her zaman olduğu gibi aynı dar görüşlü, dik kafalı, onuruna bağlı ve aşırı gururlu budala olabilir. Bu savaşın onu ya da beni olduğum gibi görme yeteneğini değiştirmemiş olma ihtimali var. İyi bir şans.

Kendimi böyle düşüncelerle avutuyorum; aptal kardeşim, kendi ışığıyla kör olan altın oğlum. Aslında bu onun hatası değil. Calores savaşçı krallardır, savaş ve kan için yetiştirilmiş mirasçılardır. Zeka ya da sezgi için tam olarak bir üreme alanı değil. Ve babamızın oğuldan istediklerini dengelemek için ona göz kulak olan bir annesi de yoktu. Benim gibi değil. Annem savaş alanının ötesinde, tahtta ve fikir tartışması çemberinde dövüşmeyi öğrenmemi sağladı.

Ve sonunda, şimdi nerede olduğunuza bakın. Bakın nerede?

Kendi kendime hırlayarak doğruluyorum ve bana en yakın olan şeyi yakalayıp duvara fırlatıyorum. Cam, su ve çiçekler parçalanıyor, içerideki acıya anlık bir merhem oluyor.*Mare'nin bunu bu kadar çok yapmasına şaşmamalı.*Sanırım yemeklerini kaç kez kendi hücresinin duvarlarına fırlattığını hatırlıyorum. Odadaki diğer dekoratif vazoyu tedbir olsun diye bu kez pencerenin önüne fırlatıyorum. Cam bile çatlamıyor ama kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Rahatlama uzun sürmez. Asla olmaz. İlk önce onu, annemi düşünüyorum. Her zamanki gibi sesi sessiz anlarda yanıma geliyor, bir fısıltı ve bir hayalet. Uzun zamandır onu engellememeye çalışmamayı öğrendim çünkü bu işe yaramıyor. Aslında bu onu daha da kötüleştiriyor.

*Kirpiye kirpik,*diyor bana, ölmeden önce söylenen sözlerin yankısı.*Kesim için kesin.*Eğer onlar bana zarar verecekse, ben de onlara zarar vermeliyim. yapmak zorundayım*daha kötüsü*.

Keşke daha iyi bir tavsiyesi olsaydı. Gerçekten sıkışıp kaldım, beni idam etmekten başka çaresi olmayan bir kardeşim tarafından hapsedildim. Ve bu kaderden kurtulmanın bir yolunu göremiyorum. Eğer bu sadece Cal'in kararı olsaydı evet, hayatta kalırdım. Hiç endişelenmezdim. Şu anda bile beni öldürecek cesareti yok. Ama yine tacı ve ikna etmesi gereken bir krallığı var. Zayıflık gösteremez, özellikle de bana karşı. Üstelik onun merhametini de hak etmiyorum. Ama annemin dediğini yapacağım. Sürem dolmadan onu elimden geldiğince, mümkün olduğu kadar derinden inciteceğim. Benim kanadığım gibi onun da kanadığını bilmek küçük bir teselli olacak.

Ve Mare'yi de. Onda hâlâ benim açtığım yaralar var ve bunlar her zaman kesilerek açılabilir. Hayvanların son aşamada en tehlikeli olduğunu, daha vahşi ve daha şiddetli olduğunu söylüyorlar. Cezam infaz edilmeden önce onu görmeyi başarırsam ben de aynı olacağım. Umarım öyle olur.

Iris tanrıları hakkında pek konuşmazdı, ben de sormadım. Ama kendi çapımda biraz araştırma yaptım. Ölümün ötesinde bir yere, sonrasında gideceğimiz bir yere inanıyor. İlk başta ben de buna inanmak istedim. Bu, annemi tekrar görmek ve Thomas'ı görmek anlamına gelirdi. Ancak Iris'in ölümden sonraki hayatı cennet ve ceza olmak üzere ikiye bölünmüştür. Kesinlikle ikincisini hak ettim.

Ve Thomas, sevgili Thomas'ım kesinlikle bunu yapmadı.

Ölümden sonra bir şey varsa bu ikimiz için de olmayacaktır.

Hep bildiğim şeye, yanımda taşıdığım yüke, hep bekleyen sona dönüyorum. Onu bir daha asla görmeyeceğim. Rüyalarımda bile yok.

Annem bana çok şey verdi ama karşılığını aldı. Beni kabuslarımdan kurtarmak için rüyalarımı aldı. Bazen bunu tercih ediyorum. Ama şu anda bu odada uyuyup kaçabilmeyi ve onun yüzünü bir kez daha görebilmeyi diliyorum. Onunla hissettiklerimi bir kez daha hisset. Bu yozlaşmış öfkenin yerine, onu ve tanınmayacak derecede yanmış, kendi lanet parmaklarım tarafından yakılmış bedenini her düşündüğümde beni parçalamakla tehdit eden bir acı ve öfke karmaşası.

Acaba onun için bu kadar yas mı tutuyorum çünkü ne olabileceğini, bana ne yapabileceğini bilmiyorum. Yoksa annem ona karşı hissettiklerimi asla bozmadığı için mi? En azından yaşadığı sürece değil. Daha sonra, onun hafızası günlerimi mahvettiğinde kesinlikle denedi. Aynısını Mare'ye de yaptı; her yeni duygu patlamasından, yabani otları kökünden söken bir bahçıvan gibi yararlanıyordu.

Ama Mare bile beni hâlâ olduğu gibi parçalayamıyor. O bile beni yapmıyor

böyle kanamak.

Hala yaşayan yalnızca bir kişi bunu yapabilir. Ve yakında onunla yüzleşmem gerekecek.

Tekrar uzanıp nefesimi tıslayarak veriyorum. Kanadıkça onun da kanamasını sağlayacağım.

Kapı ağır ayak sesleri eşliğinde açılıp kapandığında ben hâlâ bir kolumla gözlerimin üzerinde uzanıyorum. Kim olduğunu bilmek için bakmama gerek yok. Düzensiz ve kaba bir şekilde gürültülü nefes alması yeterli.

“Eğer günahlarınızın bağışlanmasını istiyorsanız, Iris'in odasının bir yerinde küçük, aptalca bir türbe olduğunu düşünüyorum. Benim yerime onun tanrılarını rahatsız et,” diye homurdandım.

Ona bakmıyorum, gözlerimi kararlı bir şekilde kapalı tutuyorum. Ona bakmak beni öfke ve kıskançlıkla yakıyor. Ve artık sevemediğim kardeşim olduğu için de acı çekiyorum. Sessiz Taş olmasaydı kıyafetlerimi yakardım. Üstelik o da benim kadar hain ama kimse bunu umursamıyor gibi görünüyor. öyle değil*adil*.

"Affedilme mi?" Cal üstümde bir yerden alay ediyor. Oturduğunu duymuyorum. “Buna ihtiyacı olan senin, Maven. Ben değilim."

Alay ederek kolumu gözlerimden çektim ve ona tamamen bakmak için doğruldum. Kardeşim bakışlarım karşısında geri çekilerek yerde geriye doğru bir adım attı. Taçsız bile kral gibi görünüyor. Yapabileceğimden daha krallara layık. Kıskançlık yine içimde dalgalanıyor.

"Sen de ben de buna inanmadığını biliyoruz," diye çıkıştım. “Öyle mi kardeşim? Gerçekten suçsuz olduğunu mu sanıyorsun?”

Cal gözlerini yere indirdi, kararlılığı bir anlığına sarsıldı. Sonra dişlerini gıcırdatıyor, yine ateş çıkıyor. “Annendi, Maven. Ben değilim,” diye zorla dışarı çıktı. Bunu kendisine defalarca söylediği hissine kapılıyorum. "Onu ben öldürmedim."

Elimi umursamaz bir tavırla havada salladım. "Ah, babamın başına gelenler pek umurumda değil. Gerçi kısa da olsa hayatının geri kalanında bunun peşini bırakmayacağından eminim.”

Yine uzağa bakıyor.*Seni okumak o kadar kolay ki neredeyse sinir bozucu,*Bence.

"Kendimden bahsediyorum," diye homurdandım, parçaları harekete geçirerek. Yüzüne şaşkınlık hakim oldu ve neredeyse gözlerimi devirdim. Cal'ın suya giden aptal bir katır gibi o noktaya yönlendirilmesi gerekiyor.

*Kesim için kesim,*Annem fısıldıyor.

“Her zaman böyle değildim, değil mi?” Kendimi ayağa kaldırarak devam ediyorum. Benden daha uzun, her zaman öyleydi ve bu canımı sıkıyor. Yine de ona doğru bir adım atıp hevesle gölgesine doğru ilerliyorum. Oraya alıştım. "Sen benden daha iyi hatırlıyorsun. Ben çocukken, senin küçük kardeşin. Her zaman arkandayım, seninle geçirebildiğim her anı geçirmek için sabırsızlanıyorum. Senin odanda uyumayı istemiştim, değil mi?”

Cal gözlerini kısıyor. "Karanlıktan korkuyordun."

“Ve sonra değildim. Aynen böyle." Onun irkilmesini bekleyerek parmaklarımı şıklattım. O yapmaz. “Elbette onun yaptığı. Gölgelerden korkan, sızlanan, zayıf bir oğlunun annesi olamazdı.” Onun etrafında dönerek hızlanmaya başlıyorum. Cal bana tatmini vermiyor

hareket, yere sabit kalarak. Benden gelecek fiziksel bir saldırıdan korkmuyor. Alevi olmasaydı bile beni zapt etmekte hiçbir sorunu olmazdı. Ben ışığın etrafında uçuşan bir güveden biraz daha fazlasıyım. Ya da en azından o beni böyle görüyor. Bu defalarca kullandığım bir avantaj. “Benden bir şeyler aldığında hiç fark etmedin, küçük parçalar. Değişikliği görmedin.”

Ben onun arkasından geçerken omuzları bükülüyor, gerginlikten delik deşik oluyor. "Bu benim hatam değil, Maven," diye fısıldıyor, sesi pürüzlüydü. O buna inanmıyor.*Bu yüzden*kahrolası*okuması kolay.* Neredeyse gülüyorum. Kanını akıtmak zor değil.

“Yani seni tamamen yok ettiğinde, sana olan sevgimi aldığında, her şeyi çarpıttığında - sen bunu fark etmedin. Umursamadın.” Adımlarımda duraklayıp bizi yan yana bırakıyorum. Bana bakmak için başını çevirmesi, yüzümü dikkatlice boşluğa dönüştürmemi izlemesi gerekiyor. "Nedenini hep merak etmişimdir."

Cal'ın cevabı yok ya da konuşacak gücü bulamıyor. Ben acı konusunda ondan daha iyiyim. Hep oldum.

"Artık bunun bir önemi yok elbette" diyorum. "Benden bir şeyler alan tek kişi annem değildi; sen de benden bir şeyler aldın."

Onun bir ipucu bile onu sinirlendiriyor.

"Mare'i ben almadım," diye hırladı, bana doğru dönerek. Kolumu kavrayamadan kıpırdandım, parmakları ceketimin koluna zar zor değiyordu.

Ona sırıtarak yavaşça konuşuyorum, sesim yumuşak ve alaycı. “Beni şaşırtmadı. Sen buna alışmıştın, her istediğini elde ediyordun. Sadece görmek istediğini görmek. Sonunda bana neler olduğunu, annemin ne yaptığını bildiğini fark ettim. Parçalar halindeydi, yavaş yavaş değişiyordu ama sen onu hâlâ görüyordun ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın.” Azarlayan bir öğretmen gibi tıslayarak başımı salladım. “Ne kadar canavar olduğumu anlamadan çok önce sen de canavarca şeyler yaptın.”

Cal bana bakıyor, gözleri suçlamayla dolu. Ve özlem. Bu sefer bana yaklaştığında beni şaşırttı ve ben de geri çekildim. “Annen seni tamamen mahvetti mi? Senden geriye bir şey kaldı mı?” Yüzümü inceleyerek soruyor. "Ona ait olmayan bir şey var mı?"

Bana ne aradığını söylemiyor ama biliyorum. Annemin etrafıma ördüğü duvarlara rağmen Cal her zaman içinden geçmeyi başarıyor. Avcı gözleri içimi hüzünle dolduruyor. Şimdi bile içimde kurtarılacak ve yas tutulacak bir şeyin kaldığını düşünüyor. İkimiz için de kaderimizden kaçış yok. Beni ölüme mahkum etmeli. Ve ölümü kabul etmeliyim. Ancak Cal, canavarla birlikte kardeşini de mi öldürdüğünü yoksa kardeşinin uzun zaman önce mi öldüğünü bilmek istiyor.

*Kesim için kesim,*annem artık daha yüksek sesle, alaycı bir şekilde fısıldıyor. Kelimeler bir ustura gibi kesiliyor.

Benden geriye kalan azıcık şeyi görmesine izin verirsem, bu onu derinden incitir, sonsuza kadar yaralar. Hala buradayım, unutulmuş bir köşede, bulunmayı bekliyorum. Bir bakışımla, hatırladığı kardeşinin bir yankısıyla onu mahvedebilirim. Ya da onu kendimden kurtarabilirdim. Onun adına seçim yapın. Kardeşime, o hiç bilmese bile artık hissedemediğim sevginin son bir kanıtını ver.

Seçimi kalbimde tartıyorum, her iki tarafı da ağır ve imkansız. Korkunç bir an boyunca ne yapacağımı bilemedim.

Annemin tüm iyi çalışmalarına rağmen o son darbeyi indirmeyi içimde bulamıyorum. Bakışlarımı

indirip dudaklarıma mesafeli bir gülümseme yerleştiriyorum.

Büyük bir zarafetle yalan söyleyerek, "Her şeyi yeniden yapardım, Cal," dedim. Bunca yıldan sonra bir maskenin arkasında olmak kolay geliyor. “Geri dönme seçeneği verilse beni değiştirmesine izin verirdim. Onu öldürmeni izlerdim. Seni arenaya gönderirdim. Ve bunu doğru anlayacaktım. Sana hak ettiğini verirdim. Eğer yapabilseydim seni şimdi öldürürdüm. Bunu binlerce kez yapardım."

Kardeşim basittir, idare edilmesi kolaydır. Yalnızca önünde olanı, yalnızca anlayabildiğini görür. Yalan işini iyi yapıyor. Gözleri sertleşiyor, içindeki sönmeyen köz neredeyse tamamen sönüyordu. Bir eli yumruk yapmak istercesine seğiriyor. Ama Sessiz Taş onu da etkiliyor ve beni yakacak gücü olsa bile bunu yapamazdı.

Cal, "Güle güle, Maven," dedi, sesi kırıktı. Aslında benimle konuşmuyor.

Bu veda, benim şimdiki halime dönüşmeden yıllar önce kaybolan başka bir çocuk için. Cal onu bıraktı, ben Mavendim. Ben hala Maven'im, içimde bir yerlerde, ışığa adım atamıyor ya da adım atmak istemiyorum.

Bu birbirimizle son kez yalnız konuşmamız olacak. Bunu iliklerimde hissedebiliyorum. Eğer onu tekrar görürsem, tahtın önünde ya da celladın bıçağının soğuk çeliğinin altında olacak.

"Cezayı sabırsızlıkla bekliyorum," diye cevap verdim, odadan kaçışını izlerken. Kapı arkasından çarparak çerçevelerindeki tabloları sallıyor.

Aramızdaki tüm farklılıklara rağmen ortak noktamız bu. Acımızı yok etmek için kullanırız.

Kimseye, "Güle güle, Cal," demiyorum.

*Zayıflık,*annem cevap veriyor.

Kal

Julian buna "sevgili günlük" ya da resmi bir şeyle başlamam gerekmediğini söylüyor. Yine de bu aptalca geliyor. Ve zaman kaybı. Günlerim pek boş geçmiyor.

Bütün bunların bir güvenlik riski olduğundan bahsetmiyorum

bile. Ama Julian kesinlikle dırdır etmeyi biliyor.

Hiçbir şey hakkında yeterince konuşmadığımı biliyor. Onunla değil, Mare'yle değil. O da pek açık sözlü değil ama en azından kız kardeşi, ailesi, Farley, Kilorn ve söylemeye karar verdiğinde ihtiyacı olan herkes var.bir şey . Ben onun kadar şanslı değilim. Sahip olduğum tek şey o, Julian ve sanırım Nanabel. Büyükannemle zihinsel durumum, kız arkadaşım ya da geçen yıl yaşadığım travma hakkında gerçekten konuşmak istediğimden değil.

Annemin de bir günlüğü vardı. Bu Elara'nın bunu yapmasını engellemedi. . . o ne yaptı. Ama başlangıçta onu cezalandırmış gibiydi. Belki bana da faydası olur.

Yazma konusunda pek iyi değilim. Kesinlikle çok okudum ama etkisi geçmedi. Ve Nortan Eyaletleri'nin başka bir sorumluluk almasını gerçekten istemiyorum. İşler yeterince istikrarsız.

Yoksa karaladığım herhangi bir şeyin yeniden yapılanmayı bir şekilde tehdit edebileceğini düşünerek kendini beğenmişlik mi yapıyorum?Muhtemelen .

Birisi bunu nasıl yapar? Günlüklerimkansız . hissediyorumaptalca .

Mare, Cennet Vadisi hakkında şaka yapmıyordu. Muhteşem ve tehlikeli. Buraya çıkmadan önce fırtınanın dinmesini beklemek zorunda kaldık. Kabin kapısına ulaşmak için rüzgârla oluşan kar yığınında bir delik açmak zorunda kaldım. Ve bütün gece boyunca kurtların sesini duyduk. Acaba akşam yemeği artıklarıyla herhangi birini kulübeye çekebilir miyim?

Kurtları akşam yemeği artıklarıyla cezbetmeyin.

Devletler ve Kızıl Muhafızlar, ben aralarında koşmasam bile iyi bir işbirliği içindeler. Nanabel'in yirmi dört saat sonra beni kulübeden dışarı sürüklemesini bekliyordum ama görünen o ki tüm vaktimizi buradan ayıracağız. Ve bizonların müdahalesine rağmen doğum günümü düzgün bir şekilde kutlamamız lazım. Çok gürültülüler.

Üçüncü gün kabinde tıkılıp kaldık. Normalde aldırmazdı ama Mare yap-boz yapmakta ısrar ediyor ve bence hepsinin eksik parçaları var. Kabaca sembolik görünüyor.

Gayzerin içine düştüm. Isıya dayanıklı olduğu için çok mutluyum. Kıyafetlerim pek değil. Bir bizona kulübeye dönerken gerçek bir gösteri sundum.

Dün gece yine kar fırtınası. Mare karışmadan edemedi. Gök gürültüsü kar inanılmaz. Ve o bir gösterişçi.

İkmal pilotlarını bizi vadide hızlı bir tura çıkarmaya ikna ettim. Cennetin tamamı bir kaldera ve sönmüş bir yanardağ üzerindedir. Biraz rahatsız edici. Benim için bile.

Son iki haftadır kötü rüya görmedim. Genellikle bunun sebebini yorgunluk olarak görürüm ama etrafta uzanıp yakınlarda yürüyüş yapmaktan fazlasını yapmıyoruz. Vahşi doğayla ilgili bir şeyin beni sakinleştirdiğini düşünüyorum. Soru şu ki, iyileşiyor muyum yoksa bu sadece bir durağanlık mı? Biz gittiğimizde kabuslar geri gelecek mi? Daha mı kötü olacaklar?

Daha kötüsü.

Ve hep aynı şey.

Maven o adada tek başına, ne kadar hareket etmeye çalışsam da ulaşamayacağı bir yerde duruyor.

Benimle gelmek istemiyor. Ve yapmamasını tercih ederim. Bunu tek

başıma yapmam gerekiyor.

Kal

Sis yavaşça kalkıyor. Keşke olmasaydı. Keşke görüş mesafesi iniş için çok zayıf olsaydı ve ana karaya geri dönmek zorunda kalsaydım.

Her zaman yalan söyleyip geri dönebilirdim. Kimse bunu sorgulamazdı. Tuck'a ulaşıp ulaşmamam kimsenin umrunda olmazdı. Kimse bilmeyecek bile.

Benden başka kimse yok.

Ve o.

Sonbahar günleri kışa yaklaşırken ada yılın bu zamanında griye bürünür. Çelik renkli okyanusta zar zor göze çarpıyor, yükselen güneşe karşı bir lekeden biraz daha fazlası. Kuzey kayalıklarında vızıldayarak küçük dropjet'imi kontrollerin birkaç kolay hareketiyle manevra ettiriyorum. Geçen yılkiyle aynı görünüyor. Düşünmemeye, hatırlamaya çalışıyorum. Manzaraya bakıyorum ve onun yerine ona odaklanıyorum. Birkaç ağaç, kum tepeleri, sararmış çimenlerin yamaçları, küçük limanın rıhtımları, terk edilmiş üs; bir anda altımda açılıyor. Pist adayı ikiye bölüyor ve kolay bir hedef oluşturuyor. Pervaneleri bir kum ve kumul çimen bulutunu havaya fırlatırken, dropjet'i yerine getirirken bodur barakalara bakmamaya çalışıyorum. Burası yeterince kötü anıları barındırıyor; aynı anda ancak bu kadarını kaldırabiliyorum.

Fikrimi değiştirmeden önce irtifayı düşürüyorum. İniş olması gerekenden daha zorluydu, yere inerken araç sarsılıyordu. Ama bitirmeye can atıyorum ve gerekli anahtarları ve kolları çevirdiğimde bile ellerim titriyor. Pervanelerin uğultusu yavaşladıkça ama durmadıkça azalıyor. Burada uzun süre kalmayacağım. Dayanamıyorum.

Julian ve Nanabel gelmeyi teklif etti. İkisini de reddettim.

Adada çimenlerdeki rüzgar ve suyun üzerinde seslenen deniz kuşlarının dışında hiçbir ses yok. Sırf biraz insan sesi çıkarmak için ıslık çalmak geliyor içimden. Adada yaşayan tek kişinin ben olduğumu bilmek çok tuhaf. Özellikle kışla kalıntıları ve her tarafta böyle insan hatıraları varken.

Tuck, Mare'nin yakalanmasının ardından bir baskından korktuğu için Kızıl Muhafızlar tahliye edildiğinden beri kimsesiz. Hala geri dönmediler. Üssü rüzgar ve değişen mevsimler nedeniyle yıpranırken, adanın geri kalanı yalnız kalmaktan memnun görünüyor.

Ayaklarım pistten itibaren uzun çimenlere doğru kıvrılarak hafif tepelere çıkan patikayı takip ediyor. Çok geçmeden patika soluklaşıyor, çakıl yerini kumlu toprağa bırakıyor. Yol gösterecek hiçbir işaret yok; yalnızca ne aradığını bilen insanlar onu bulacak.

Shade adanın diğer tarafında, mezarı şafağa bakıyor. Zamanı geldiğinde Mare'nin isteği buydu. Kardeşinden adanın izin verdiği ölçüde uzakta olduğundan emin olmak için.

Onu başka bir yere gömmek konuşuluyordu. Annesinin yanına gömülmek istedi ancak yer belirtmedi. Elara Tuck'ta sığ bir mezardaydı. Çürümüş olmasına rağmen kazıp ana karaya taşınması kolay olurdu. Elbette vardı

fikrine karşı çıkıyor. Yalnızca korkunç doğasından dolayı değil, aynı zamanda Julian'ın sessizce işaret ettiği gibi, Maven'in mezarının iyi bilinmesini veya kolayca erişilebilir olmasını istemediği için. Davasını üstlenecek herkese güç veren bir toplanma noktası veya anıt olabilir.

Sonunda Tuck'ın en iyisi olduğuna karar verdik. Okyanusun ortasında bir ada, o kadar izole ki Maven bile huzur bulabilir.

Altımdaki gevşek zemin kayıyor ve çizmelerimi emiyor. Basamaklar zorlaşıyor ve bunun nedeni yalnızca arazi değil. Son birkaç metreyi zorlayıp sonbaharın gri ışığı altında yokuşu tırmanıyorum. Yağmurun kokusunu alabiliyorum ama fırtına henüz başlamadı.

Alan boş. Kuşlar bile buraya gelmiyor.

Taşları ilk gördüğümde gözlerimi indirip ayaklarıma odaklanıyorum. Yaklaşmasını izlemek zorunda kalırsam yürümeye devam etme konusunda kendime güvenmiyorum. Rüya kafamın içinde zonkluyor, beni rahatsız ediyor. Son birkaç adımı sayıyorum ve yalnızca mecbur kaldığımda yukarı bakıyorum.

Bulunmayı bekleyen kayıp bir çocuğun silueti ya da imkânsız gölgesi yok.

Elara'nın mezar taşı işaretsiz; tek bir gri levha, rüzgar tarafından çoktan aşınmış. Onun burada hiçbir kaydı olmayacak. Adı değil, evi değil. Hayatta kim olduğuna dair tek bir kelime bile yok. Bir anıyı hak etmiyor. Pek çok kişiyi çaldı.

Maven'e aynı muameleyi yapmayı reddettim. En azından bir şeyi hak ediyor.

Taşı süt beyazıdır ve kenarları yuvarlatılmıştır. Harfler derinden kesilmiş, bazıları zaten kir veya ölü otlarla dolu. Soğuk, nemli taşa dokunduğumda titreyerek parmaklarımı birkaç hareketle temizliyorum.

MAVEN KALORİ

Sevgili oğlum, sevgili kardeşim.

Kimse takip etmesin.

Unvanı yok, adından biraz fazlası var. Ama taştaki her kelime gerçektir. Onu sevdik ve o başka kimsenin izlememesi gereken bir yola saptı.

Adadaki tek kişi olmama, kilometrelerce uzaktaki tek kişi olmama rağmen konuşacak gücü bulamıyorum. Sesim ölüyor; boğazım düğümleniyor. Hayatım buna bağlı olsaydı ona veda edemezdim. Kelimeler bir türlü gelmiyor.

Mezarının önünde diz çöküp eğildiğimde göğsüm kasılıyor. Bir elimi taştan tuttum ve onun beni hastalıklı bir soğukla doldurmasına izin verdim. Korku bekliyordum; iki cesedin üzerinde duruyorum. Bunun yerine sadece keder var.

*Üzgünüm*yüz kere, bin kere kafamın içinde dolaşıyor. Genç bir çocuk olduğu zamandan onu son gördüğüm ve ölüme mahkum ettiğim zamana kadar olan anıları da aynı hızla parlıyor.*Başka bir yol bulmalıydım.*Kendime lanet ediyorum ve bu sabah ilk defa olmuyor.*Onu bir şekilde hayatta tutabilirdim. Bir şans vardı.* Kuşatma sırasında Archeon'da bile. Bir şeyler yapılabilirdi. Bir yolu olmalı - ve onu bulamadım.

Bazı günler Mare bana bunu aşmamı söylüyor. Unutmak değil, olanı kabul etmek

Tamamlandı. Bazı günler o da benimle birlikte kanıyor ve ben de aynısını yaparken kendini suçlamak için geri çekiliyor. Ve bazı günler sadece onu, Elara'yı, babamı suçlayabiliyorum. Ben de henüz bir çocuktum. *Ne yapmam gerekiyordu?*

Rüzgâr buz gibi oluyor, ani bir esinti ceketimin içinden uğulduyor. Soğuğa karşı kasıldım ve sıcaklığın göğsüme akmasına izin verdim.

Belki de onu yakmalıydım. Bedeni alevlere teslim edildi ve geri kalanının rüzgarla taşınarak istediği yere gitmesine izin verildi.

Ama her zamanki gibi onu bırakamazdım. Şimdi bile Maven'in gitmesine izin veremem. Asla yapmayacağım.

Yağmur geldiğinde yüzüm zaten ıslaktı.

Nortan İç Savaşı, Kral VII. Tiberias'ın tahttan çekilmesiyle resmen sona ererken, bilindiği gibi Norta Krallığı dağıldı, ancak düşmanlıkların sona ermesi ancak birkaç yıl sonra gerçekleşti. Bunu takip eden çatışma, Dans Savaşı olarak biliniyordu; her iki taraf da diğerinin adım attığında, yapmacık, duraksayan bir şekilde hamle hamleyi eşleştiriyordu.

Yeni Nortan Eyaletleri, yalnızca Montfort ve Kızıl Muhafızların çabaları sayesinde hem Göller Bölgesi'nden hem de Piedmont'tan gelen işgal girişimlerini durdurmayı başardı. Görünüşte bu, Nortan Devletlerinin sınırlarını koruduğu bir savunma savaşıydı. Bununla birlikte, özellikle Kızıl Muhafızlar ve General Diana Farley sıklıkla egemen uluslara sızma ve müdahale etmekle, Gümüş hükümetlere karşı Kızıl ve yeni kan ayaklanmalarını teşvik etmeye çalışmakla suçlanıyordu. Yirmi yıl sonraki Kızıl Yıldırım Savaşı bu çabaların meyvesini verecekti.

Diplomatik manevralar aynı zamanda doğu ülkelerinde istikrarsız bir barışın sürdürülmesinin de ayrılmaz bir parçasıydı. Bir zamanların Vadi'nin Kraliçesi Evangeline Samos, sonunda Montfort ve Nortan Eyaletleri adına müdahale edebildi. Dans Savaşı boyunca Kraliçe Cenra ve halefi Kraliçe Tiora ile birkaç kez tedavi gördü. Eski Norta Kralı Tiberias Calore ile birlikte, hâlâ yeniden inşa aşamasında olan eski Silver evleri arasında barışı müzakere edebildi. Başbakan Dane Davidson'dan sonra göreve seçilen Montfortan Silver üyesi Başbakan Leonide Radis, unvanlarından vazgeçen Norta Gümüşleri'nin sadık bir müttefikiydi.

Kızıl Yıldırım zamanına gelindiğinde, Nortan Eyaletleri büyük ölçüde yerleşmişti ve bu nedenle Lakelands, Piedmont ve birkaç Prairie savaş ağasının topraklarını etkisi altına alan kargaşanın çoğundan kurtulmuştu. Red Thunder'da en dikkate değer olanı, Lakelands'in en büyük askeri tesisini yok etme amaçlı bir elektrik görevi olan Kalenin Fırtınası'ydı. Mare Barrow ve Tyton Jesper liderliğindeki saldırıda kale yıldırımla yerle bir oldu.

Nortan Eyaletleri, Red Thunder öncesinde ve sırasında kendi sorunlarıyla karşı karşıya değildi. Norta tahtına bir Kalore geri döndürmek için Silver'ın önderliğinde birkaç çaba vardı; bu çabalar büyük ölçüde Tiberias Calore'un iki çocuğunun büyümesine destek oldu. Hem Shade Calore hem de Coriane Calore, eski Nortan krallığının veraset anlaşmazlığını ortadan kaldırmayı umarak kendi tahttan çekilmelerini, haklarından feragat etmelerini ve vatandaş taahhütlerini Montfort'a birkaç kez yayınladılar. İronik bir şekilde Tiberias Calore, Mare Barrow gibi Red Thunder'da generaldi ve ikisi de çocuklarını eski Calore tahtına yükseltmeyi uman güçleri yendiler. Şu anda eyaletler seçilmiş temsilciler ve askeri yetkililerden oluşan karma bir konsey tarafından yönetilmektedir. Montfort'un aksine, Nortan Eyaletleri aynı zamanda kendi kan gruplarını temsil etmek üzere üç kan grubunun her birinden seçilen bir kişi olan kan konuşmacılarını da kullanıyor. Bunlar şu anda sırasıyla Kızılları, yeni kanları ve Gümüşleri temsil eden Delphie'den Jemma Harner, Harbour Bay'den Cameron Cole ve Archeon'dan Julian Jacos'tur.

Gümüş ve yeni kan yeteneklerine ilişkin araştırmalar kıtadaki tesislerde bugün de devam ediyor ve Montfort bu sorumluluğu üstleniyor. Şu anki başbakan, Nortan doğumlu Kilorn Warren, eğitime ve dolayısıyla tarih ve bilime öncelik veriyor. Montfort'un keşif çabaları organize uluslar arasında en iyi finanse edilenlerdir. En önemlileri insan denekler, özellikle de kan testi için gönüllü olan ikinci nesil yeni kanlardı. Clara Farley-Barrow, yarı yarıya bir insan olduğu için bilim adamlarının iyi tanıdığı bir isim.

yeni kan, yarı kırmızı neredeyse doğumdan beri gözlemleniyor. Yeni kanlar için ortak bir keşif yaşı olarak kabul edilen ergenlik döneminde ışınlanma yeteneği ortaya çıktı.

Geçtiğimiz on yılda birçok atılım yapıldı. Felaketlerden kaynaklanan radyasyonun birçok insanın mutasyona uğramasına ve çoğunun ölmesine neden olduğu artık geniş çapta kabul gören bir inanç. Hayatta kalanlar nesiller boyunca yetenekler geliştirdiler ve bugün bildiğimiz Gümüşler haline geldiler. Bilim adamları aynı zamanda rekabetçi evrimin genel hipotezini de çevreliyorlar. Artık Kızılların Gümüşlerle birlikte sürekli geliştiğine ve Gümüş yeteneklerinin varlığının bazı Kırmızıları hayatta kalmak için kendi yeteneklerini uyarlamaya zorladığına inanıyorlar.

Şu anda Nortan Eyaletleri, Göller Birliği ve Piedmont Federasyonu, Özgür Montfort Cumhuriyeti ile ittifak halindedir. Gümüş liderliğindeki Tiraxes ve Ciron ulusları ve Prairie'deki birçok derebeyliğin aksine, hepsinin özünde kan eşitliği olan demokratik hükümetler var. Bazı muhalifler Montfort'u imparatorluk kurmakla suçluyor çünkü Montfort diğer hükümetler üzerinde nüfuz sahibi görünüyor. Güç dengesi kesinlikle değişti ve geri kalan Gümüş uluslar Eşit İttifak ile barışı korumaya çalışıyor. Bazıları kendi dönüşümlerine doğru ilerleme kaydediyor. Örneğin Tiraxes, Kızıl vatandaşları için eşitlik yasalarını ve temsili uygulamaya koyarken, Prairie'deki Dört Kafatası Savaş Hanımı yakın zamanda bir Kızıl ile evlendi.

Yolların nereye gideceğini veya önümüzdeki on yılda terazinin nasıl dengelenebileceğini kim söyleyebilir? Sanırım yapabilirim ama bu benim lanetim. Her şeyin sonuna kadar izlemek, görmek. Yok ediyoruz. Yeniden inşa ediyoruz. Tekrar yok ediyoruz. Bu bizim türümüzün sabitidir. Hepimiz bir tanrının seçilmişleriyiz ve hepimiz bir tanrının lanetlisiyiz.

— JON

Eğer keyif aldıysan *Kırık Taht* Victoria Aveyard'ın kitaptaki ilk kitabını seveceksiniz. seri, *Kızıl Kraliçe*. Şimdi satın almak için buraya tıklayın!

TEŞEKKÜRLER

Kısa teşekkürlerle tanınmıyorum ama elimden geleni yapacağım. Bunlar tatil seyahatinde uçakta yazıldığı için büyük baskılar altında yapıldı.

En büyük hitlere, bunu sürekli olarak mümkün kılan insanlara teşekkür ederiz. Anne, baba, Andy, Morgan, Tori, Jenny, Indy. Tamam, sonuncusu bir köpek ama bunu hak etti. Tüm mükemmel saçmalıklarımda beni destekleyen tüm geniş aileme ve arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Kendimi kaybetmenin çok kolay olacağı bir işim ve hayatım var, sen de kaybetmememi sağla.

Savaşçı ekibime - Suzie, Pouya, Veronica, Mia, Cassie, Hilary, Jo ve tüm New Leaf Literary'e. Steve Younger'a, sözleşmeler ve gittikçe yetişkinleşen bir yaşam boyunca bana rehberlik ediyor. Red Queen serisini, üzerine yazılmış teslim taslağından tüm seriyi kapsayan bir kısa öykü koleksiyonuna taşıyan Alice Jerman, Kristen Pettit, Erica Sussman, Jen Klonsky, Kari Sutherland ve Kate Morgan Jackson'a. HarperTeen ailesine destekleri, sevgileri ve dehaları için teşekkür ederiz. Sarah Kaufman yine asla eşi benzeri olmayacak cover'larla. Gina Rizzo, Ro Romanello ve tüm filo, bizim gördüklerimizi dünyanın da görmesini sağlıyor. Hiçbiriniz olmadan bu asla var olamaz.

Ayrıca yayıncılık sektöründeki sevgili dostlarıma da, sürekli öğrettiklerini, cesaretlendirdiklerini ve umutsuzca ihtiyaç duyduğumda aptal kıçımı kontrol ettiklerini de belirtmem gerekiyor. Uzak yazı inzivalarını planlarken nezaketiniz ve hoşgörünüz için teşekkür ederim - Alex, Susan, Leigh, Soman, Brendan, Ally, Jenny, Morgan, Adam, Renee, Veronica, Sarah Enni, Maurene ve sevgili Emma. Sabaa'ya göre, bu başladığından beri değişmez bir şekilde, sana ve yeteneğine sahip olduğumuz için hepimiz şanslıyız. Bu işte birlikte olduğumuz için çok mutluyum. Ve bir panelde bana hoşgörü gösteren tüm yazarlara, size bir içki borçluyum.

Dünya çapındaki temsilcilerime, editörlerime ve yayıncılarıma özel teşekkürler. Kelimenin tam anlamıyla listeleyemeyeceğiniz kadar çok kişi var ki bu kulağa kaba geliyor, ama bu doğru. Dünya çapında yayınlanan bir şey yazacağımı hiç hayal etmezdim; bunu gerçeğe dönüştürdüğünüz için çok teşekkür ederim. Uluslararası turneye çıkma şansına sahip oldum ve İngiltere, Kanada, Almanya, Polonya, Brezilya, Filipinler ve Avustralya'daki takımlar sürekli olarak inanılmazdı. Andrew, JB, Alex, Lauren, Ulrike, Ewa, Ashley ve Diana'ya sevgiler. Hepiniz muhteşemsiniz ve çok misafirperversiniz.

Yaratıcı ilham kaynaklarıma ve değişmezlerime: George Lucas, Steven Spielberg, Kathleen Kennedy, Peter Jackson, Fran Walsh, Philippa Boyens, JRR Tolkien, JK Rowling, CS Lewis, Mindy Kaling, George RR Martin ve Suzanne Collins. Sen olmasaydın bunu başaramazdım.

Elbette benimle buraya kadar gelen okuyuculara teşekkür ederek bu yazıyı bitirmeliyim. Bırakın bir kısa öykü derlemesi için gereken kapasiteyi, insanların yazdığım her şeyi okumasına hayret ediyorum. Minnettarlığımı ifade edecek kelime yok. Benim için ne yaptığını ya da daha da önemlisi uyumsuz, huysuz, korkmuş, hayallere dalmış on üç yaşındaki ben için ne yaptığını anlatmamın hiçbir yolu yok. O kızın gelecekte ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun için yazıyorum ve senin için yazıyorum.

Git tahtları kır.

Ayrıca Victoria Aveyard tarafından

Romanlar

Kızıl Kraliçe

Cam Kılıç

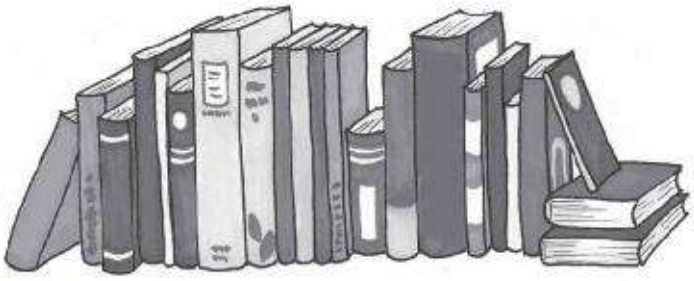
Kral Kafesi

Savaş Fırtınası

Roman Koleksiyonu

Zalim Taç

Help us make the next generation of readers

We – both author and publisher – hope you enjoyed this book. We believe that you can become a reader at any time in your life, but we'd love your help to give the next generation a head start.

Did you know that 9% of children don't have a book of their own in their home, rising to 13% in disadvantaged families*? We'd like to try to change that by asking you to consider the role you could play in helping to build readers of the future.

We'd love you to think of sharing, borrowing, reading, buying or talking about a book with a child in your life and spreading the love of reading. We want to make sure the next generation continue to have access to books, wherever they come from.

And if you would like to consider donating to charities that help fund literacy projects, find out more at www.literacytrust.org.uk and www.booktrust.org.uk.

Thank you.

hachette
CHILDREN'S GROUP

*As reported by the National Literacy Trust

TELİF HAKKI

BİR ORION E-KİTABI

Büyük Britanya'da ilk olarak 2019'da Orion Fiction tarafından yayınlandı

Ebook, ilk olarak 2019'da Orion Fiction tarafından yayınlandı

Telif Hakkı © Victoria Aveyard 2019

Victoria Aveyard'ın bu çalışmanın yazarı olarak belirtilme hakkı, Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası 1988 uyarınca ileri sürülmüştür.

Her hakkı saklıdır. Bu yayının hiçbir kısmı, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya yöntemle iletilemez veya burada belirtilenin dışında herhangi bir ciltleme veya kapak biçiminde dağıtılamaz. sonraki alıcıya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul getirilmeden yayınlanır.

Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölü gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüftür.

Bu kitabın CIP katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur. ISBN:

9781409176053

Orion Publishing Group Ltd Carmelite
House, 50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

Bir Hachette Birleşik Krallık

şirketi www.orionbooks.co.uk